There Were Giants Upon the Earth

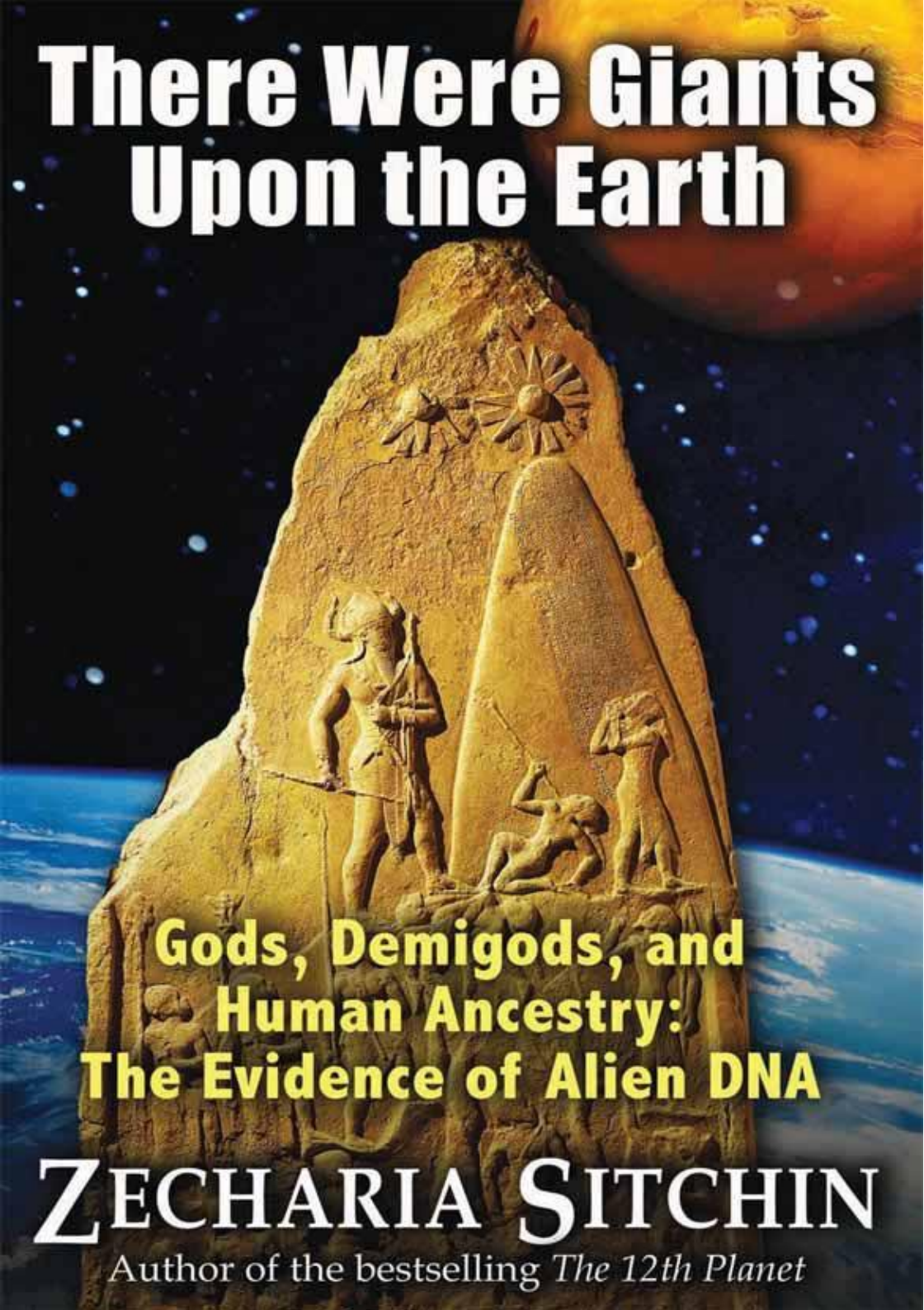

Gods, Demigods, and Human Ancestry: The Evidence of Alien DNA

ZECHARIA SITCHIN

Author of the bestselling *The 12th Planet*

Au existat uriaşi pe Pământ

Zei, Semizei şi Originea Omului: Dovada ADN-ului străin

ZECHARIA SITCHIN

Traducere Alexa Bancan

Introducere: Şi s-a întâmplat

Şi s-a întâmplat,
Când oamenii au început să se înmulţească pe faţa Pământului
Şi fiice lor li s-au născut,
Că fiii Zeului le-au văzut pe fiicele oamenilor
Că sunt bune, şi le-au luat de soţii
Fiecare pe care şi-a ales-o.

Au existat uriaşi pe Pământ
În acele zile şi chiar şi după aceea,
Când fiii Zeului
Au intrat la fiicele oamenilor
Şi ele le-au născut lor copii –
aceiaşi Oameni de Seamă din vechime,
Oameni de Renume.

Cititorul, dacă e familiarizat cu versiunea Regelui James a Bibliei, va recunoaşte aceste versete din Capitolul 6 al Genezei ca preambul la povestea Potopului, Marele Potop în care Noe, înghesuit într-o arcă, a fost salvat ca să repopuleze Pământul.

Cititorul, dacă e familiarizat cu scrierile mele, va recunoaşte aceste versete şi ca motivul pentru care, cu multe decenii în urmă, un şcolar a avut impulsul de a-şi întreba profesorul de ce este cuvântul „uriaşi“ subiectul acestor versete, când cuvântul din textul ebraic original este *Nefilim* – care, provenind din verbul ebraic *NaFoL*, înseamnă a cădea, a fi doborât, a veni jos – şi în niciun caz „uriaşi“.

Şcolarul eram eu. În loc să fiu felicitat pentru discernământul meu lingvistic, am fost cu asprime mustrat. „Sitchin, stai jos!“ a şuierat profesorul cu o furie reprimată; „nu vei pune la îndoială Biblia!“ Am fost adânc rănit în acea zi, căci eu nu puneam Biblia la îndoială – dimpotrivă, subliniam nevoia de a o înţelege exact. Şi asta a fost ceea ce a schimbat direcţia vieţii mele către studiul despre *Nefilim*. Cine au fost ei şi cine au fost „Oamenii de Seamă“ descendenţi ai lor?

Căutarea răspunsurilor a început cu problemele lingvistice. Textul ebraic nu vorbeşte despre „Oameni“ că au început să se înmulţească, ci despre *Ha 'Adam* – ***„Adam“***, un termen generic, o specie umană. El nu vorbeşte despre fiii „Zeului“, ci foloseşte termenul *Bnei Ha-Elohim – fiii* (la plural) ai **Elohim**, tot un termen la plural considerat că înseamnă „zeii“, dar literalmente însemnând „Cei Mândri“. „Fiicele lui Adam“ nu erau „bune“, ci *Tovoth* – potrivite, compatibile... Şi inevitabil, ne pomenim confruntându-ne cu problemele despre *origine*. Cum a ajuns Omenirea să existe pe această planetă şi al cui cod genetic îl purtăm noi?

În doar trei versete şi câteva cuvinte – 49 de cuvinte în versiunea ebraică originală a Genezei – Biblia descrie crearea Cerului şi a Pământului, apoi înregistrează un timp real, preistoric al Omenirii timpurii şi o serie de evenimente uluitoare, inclusiv un Potop global, prezența pe Pământ a zeilor şi a fiilor lor, intermariaje între specii şi progenituri semidivine...

Şi astfel, începând cu un cuvânt *(Nefilim)*, am spus eu povestea Anunnaki-lor, „Cei Care din Cer pe Pământ au Venit“ – călători spațiali şi colonişti interplanetari care au venit de pe planeta lor – aflată în dificultate – pe Pământ în căutare de aur, şi au sfârşit prin a-l modela pe Adam în imaginea lor. Făcând asta, eu i-am readus la viață – recunoscându-i individual, dezvăluind relațiile lor încâlcite, descriind misiunile, iubirile, ambițiile şi războaiele lor – şi identificând progeniturile lor interspecii, „semizeii“.

Am fost întrebat de câteva ori încotro m-ar fi dus interesul dacă profesorul meu m-ar fi lăudat în loc să mă mustre. În realitate, eu mi-am pus mie însumi o întrebare diferită: Dar dacă chiar „au existat uriaşi pe Pământ, în acele zile *şi chiar şi după aceea”?* Implicațiile culturale, ştiințifice şi religioase sunt uluitoare; ele conduc la următoarea întrebare inevitabilă: De ce autorii care au compilat Biblia ebraică, care e totalmente devotată monoteismului, includ versetele-bombă din înregistrarea preistoriei – şi care au fost sursele lor?

Eu cred că am găsit răspunsul. Descifrând enigma semizeilor (faimosul Gilgamesh printre ei), eu am concluzionat în această carte – opera mea de căpătâi – *că dovada convingătoare, fizică, a prezenței în trecut a extratereştrilor pe Pământ a fost îngropată într-un mormânt antic*. Este o poveste care a avut implicații imense pentru originile noastre genetice – o cheie pentru a descuia secretele sănătății, longevității, ale vieții şi ale morții; este un

mister a cărui dezvăluire îl va purta pe cititor într-o aventură unică şi în final va arăta ce i-a fost ascuns lui Adam în Grădina Edenului.

ZECHARIA SITCHIN

I. Alexandru în căutarea nemuririi

În primăvara anului 334 î.C., Alexandru al Macedoniei a condus o masivă armată grecească peste Hellespont, o strâmtoare ce separa Europa de Asia (azi numită Dardanele), şi a lansat prima invazie armată cunoscută în Asia dinspre Europa. Forţele lui militare, cu cca 15.000 de soldaţi infanterişti şi cavalerie de elită, au reprezentat o alianţă a statelor greceşti formată ca răspuns la invaziile repetate ale perşilor asiatici în Grecia. Întâi, în 490 î.C. (când invazia a fost respinsă la Marathon) şi apoi în 480/479 î.C., când perşii i-au umilit pe greci ocupând şi jefuind Atena.

Cele două părţi s-au războit de atunci pentru Asia Minor, unde aşezările greceşti (dintre care Troia a fost cea mai popularizată) au proliferat, şi s-au ciocnit pentru culoarele profitabile din estul Mediteranei. În timp ce perşii erau organizaţi într-un puternic imperiu condus de o succesiune de „Regi ai Regilor“, grecii erau fragmentaţi în oraşe-state care se certau între ele; invaziile persane devastatoare şi umilitoare cuplate cu ciocnirile continue pe uscat şi pe mare au servit în final ca impuls pentru a se forma o Ligă, o Alianţă, sub conducerea Macedoniei; iar sarcina de a conduce contraatacul i-a fost încredinţată lui Alexandru.

El a ales să treacă din Europa în Asia la Hellespont („A“ pe hartă, Fig. 1), aceeaşi strâmtoare pe care perşii o trecuseră în invaziile lor către vest. În timpurile trecute, strâmtoarea era dominată pe partea asiatică de oraşul fortificat *Troia* – epicentrul Războiului Troian care a izbucnit aici, potrivit *Iliadei* lui Homer, cu multe secole înainte. Purtând cu el o copie a epopeii ce-i fusese dată de tutorele său Aristotel, Alexandru a făcut o oprire la ruinele Troiei ca să ofere sacrificii zeiţei Atena şi să aducă omagii la mormântul lui Ahile (ale cărui curaj şi eroism Alexandru le admira).

Traversarea armatei de câteva mii a fost fără incidente. Perşii, în loc să-i întâmpine pe invadatori pe plajă, au văzut o şansă să anihileze forţele greceşti atrăgându-le în interiorul continentului. O armată persană, condusă de unul dintre cei mai buni generali ai perşilor, îl aştepta pe Alexandru şi armata lui de-a lungul unui râu, formând o linie de luptă oarecum înăuntrul continentului; dar deşi perşii aveau avantajul poziţiei şi al numărului, grecii au reuşit

să pătrundă printre ei. Retrăgându-se, perşii au adunat o nouă armată şi chiar au planificat o contrainvazie în Grecia; dar între timp, retragerea lor a permis grecilor să înainteze nestingheriți în Asia Minor, tot drumul până la ceea ce e azi granița Turco-Siriană („B“ pe hartă, Fig. 1).

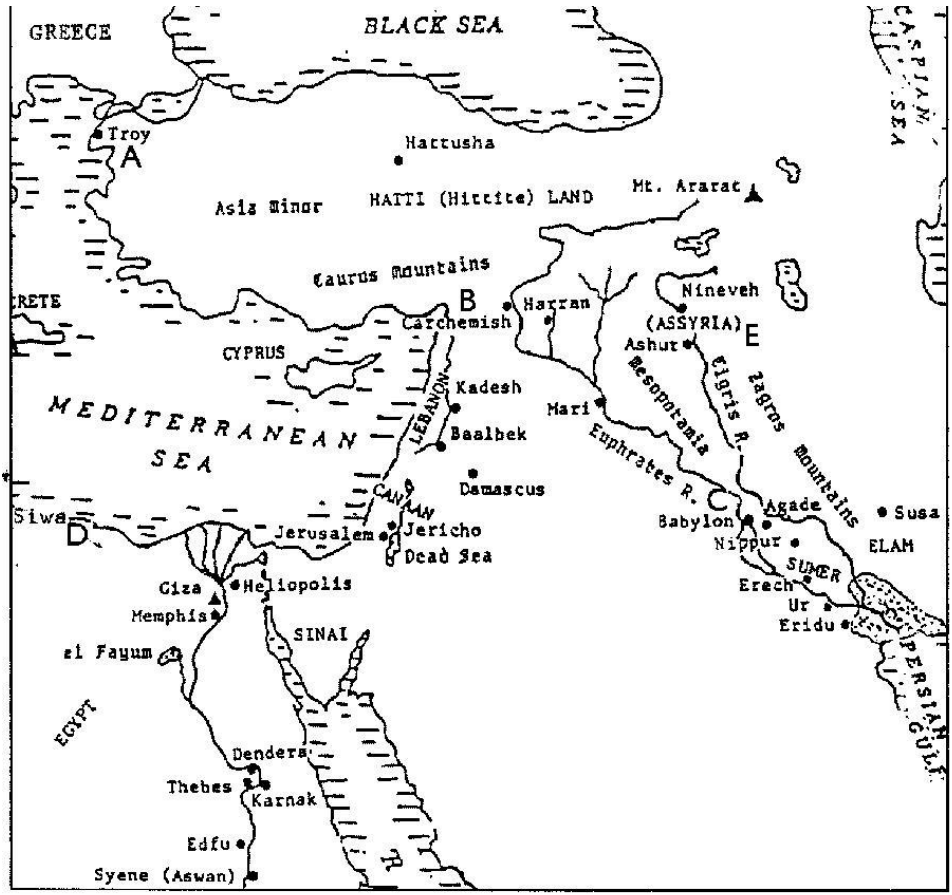

Fig. 1

La finele anului 333 î.C., însuşi *Shah-in-Shah* al Persiei („Regele Regilor“) Darius III a condus un atac al cavaleriei împotriva trupelor lui Alexandru aflate în marş; lupta, cunoscută ca bătălia de la Issus (şi reprezentată de mulți artişti greci, Fig. 2) s-a sfârşit cu capturarea cortului regal al lui Darius, dar nu şi a lui Darius însuşi.

Regele persan, bătut dar nu înfrânt, s-a retras în Babilon („C“ pe hartă, Fig. 1), cartierul general vestic al unui imperiu care se întindea din Asia Minor (unde invazia lui Alexandru avusese loc) până în India.

Fig. 2

În mod de neînțeles, Alexandru a renunțat la oportunitatea de a zdrobi armata persană o dată pentru totdeauna. În loc să-i urmărească pe supraviețuitorii perşi şi pe umilitul lor rege, el l-a lăsat pe Darius să se retragă înspre est în Babilon şi să revigoreze imperiul pentru a continua războiul. Renunțând la şansa unei victorii decisive, Alexandru şi-a îndreptat în schimb paşii către sud... Înfrângerea perşilor pentru a răzbuna precedentele atacuri ale acestora asupra Greciei – exact motivul pentru care fusese făcută alianța grecilor sub conducerea lui Alexandru – a fost amânată pentru mai târziu. Egiptul, nu Persia, au descoperit uluiți generalii greci, era adevărata destinație presantă a lui Alexandru.

Ce era în mintea lui Alexandru, după cum s-a dezvăluit mai târziu, era mai degrabă propriul său destin, decât cel al Greciei, căci el fusese condus de persistentele zvonuri de la curtea Macedoniei, cum că adevăratul său tată nu era Regele Filip, ci un

misterios egiptean. După cum s-a spus în numeroase povestiri, curtea Regelui Filip fusese odinioară vizitată de un Faraon egiptean pe care grecii îl numeau Nectanebus. El era un maestru magician, un divinator, şi în secret a sedus-o pe Regina Olympiada, soția lui Filip; astfel, deşi s-a presupus când s-a născut Alexandru că Regele Filip ar fi fost tatăl, adevăratul tată al lui Alexandru era un vizitator egiptean.

Aceste zvonuri persistente, care răciseră relația dintre Regele Filip şi regină, au căpătat credibilitate când Filip – unii spun că pentru a-şi croi drum liber ca să se căsătorească cu tânăra fiică a unui nobil macedonean – a acuzat-o public pe Olympiada de adulter, un pas care a aruncat îndoiala asupra statutului lui Alexandru de Prinț al Coroanei. Poate că atunci, dar sigur nu mai târziu de momentul când noua soție a regelui era însărcinată, s-a întâmplat ca povestea să ia o altă întorsătură: misteriosul vizitator ce se presupunea că era tatăl lui Alexandru nu era un simplu egiptean – el era un zeu deghizat: zeul egiptean Amon (pronunțat şi Ammon, Amun, Amen). Potrivit acestei versiuni, Alexandru era mai mult decât un prinț regal (fiul reginei) – el era un semizeu.

Problema succesiunii regale în Macedonia a fost tranşată când Regele Filip, petrecând la naşterea unui fiu de către noua lui soție, a fost asasinat, iar Alexandru, la 20 de ani, a ajuns pe tron. Dar problema adevăratei lui obârşii a continuat să-l preocupe pe Alexandru; căci dacă se dovedea adevărată, el era îndreptățit la ceva mult mai important decât moştenirea unui tron regal – el era îndreptățit să moştenească nemurirea zeilor!

O dată cu ascensiunea lui pe tronul Macedoniei, Alexandru l-a înlocuit pe Filip ca şi comandant al alianței statelor greceşti în proiectul lor de invazie. Dar înainte de a porni în marşul spre Asia, el şi-a îndreptat paşii spre Delphi, un loc sacru îndepărtat la capătul sudic al Greciei. Era locația celui mai faimos oracol al Greciei antice unde regi şi eroi veneau să-şi afle viitorul. Aici, în templul zeului Apollo, o preoteasă legendară, Sibila, intra în transă şi, vorbind din partea zeilor, răspundea la întrebările vizitatorilor.

Era el un semizeu; va căpăta el nemurirea? Alexandru voia să ştie. Răspunsul Sibilei – ca întotdeauna – a fost laconic, o ghicitoare supusă interpretărilor. Ceea ce era totuşi clar, era indicația că Alexandru va găsi răspunsul în Egipt – la cel mai cunoscut oracol al acestei regiuni: oaza din Siwa („D“ pe hartă, Fig. 1).

* * *

Sugestia nu era chiar aşa de ciudată cum ar părea. Cele două locuri ale oracolelor erau legate între ele prin legendă şi istorie. Cel de la Delphi – un nume care în greceşte înseamnă „pântec“ – se spunea că ar fi fost ales de Zeus, capul panteonului grecesc, după ce două păsări pe care el le trimisese din două locuri opuse de pe Pământ s-au întâlnit aici. Declarând locul a fi un „buric al Pământului“, Zeus a plasat aici o piatră de formă ovală numită Omphalus – grecescul pentru „buric“. Era o Piatră Şoptitoare prin care zeii comunicau, şi, potrivit tradițiilor antice, aceasta era obiectul cel mai sacru din templul lui Apollo, iar Sibila din Delphi stătea aşezată pe ea atunci când îşi pronunța răspunsurile oraculare. (Acea piatră Omphalus originală a fost înlocuită în timpul romanilor cu o copie, Fig. 3 a, pe care vizitatorii din Delphi o pot încă vedea).

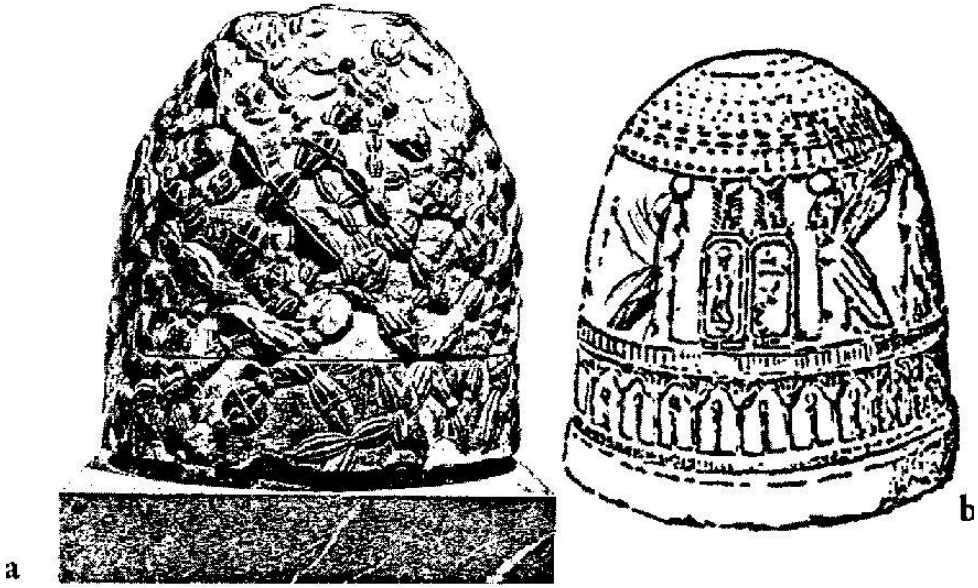

Fig. 3 a, b

Locul oracolului din Siwa – o oază în Deşertul de Vest cam la trei sute de mile vest de delta Nilului – fusese la fel ales după zborul a două păsări negre (care se credea că ar fi fost preotese ale zeului Amon deghizate). Templul principal de aici a fost dedicat

zeului egiptean Amon, pe care grecii îl considerau a fi Zeus egiptean. Şi acesta avea o Piatră Şoptitoare, un Omphalus egiptean (Fig. 3 b); şi era considerat un loc sacru în mitologia şi istoria greacă, pentru că zeul Dionysus, rătăcit o dată prin Deşertul de Vest, a fost salvat fiind în mod miraculos condus către oază. Dionysus era fratele vitreg al lui Apollo, şi obişnuia să-i țină locul acestuia în Delphi când Apollo era plecat. În plus – în special din punctul de vedere al lui Alexandru – Dionysus obținuse statutul de zeu cu toate că în realitate el era un semizeu – fiul lui Zeus care, deghizat în bărbat, sedusese o prințesă numită Selene. Era, în esență, o întâmplare mai veche asemănătoare cu cea a lui Alexandru – un zeu deghizat a conceput un fiu cu o femeie umană şi dacă Dionysus a putut fi zeificat şi să devină unul dintre Nemuritori – de ce nu şi Alexandru?

Fig. 3

Printre precedenții căutători ai profețiilor oraculare din Siwa sunt doi generali faimoşi, Cimon din Atena şi Lysander din Sparta;

chiar mai semnificativ pentru Alexandru era semizeul Perseus, un alt copil din flori al lui Zeus, care a reuşit s-o ucidă pe monstruoasa Meduza fără a fi transformat în piatră. Eroul legendar Hercules, faimos pentru cele 12 munci ale lui, se spunea că ar fi consultat oracolul din Siwa; nu ne surprinde faptul că şi el era un semizeu, fiu al lui Zeus care o lăsase însărcinată pe înțeleaptă şi frumoasa Alcmena, deghizat în soțul ei, regele unei insule. Precedentele se potriveau perfect propriei căutări a lui Alexandru.

Şi astfel, în loc să-i urmărească pe regele persan şi armata lui debusolată, Alexandru s-a îndreptat spre sud. Lăsând în urmă ceva trupe ca să apere teritoriile cucerite, el a mărşăluit de-a lungul coastei Mării Mediterane. Cu excepția fortăreței feniciene din Tyr, a cărei flotă participase în război ca aliată a Persiei, înaintarea grecilor n-a întâlnit prea mare rezistență: Alexandru, în general, era întâmpinat ca eliberator de sub detestata domnie persană.

În Egipt, garnizoana persană s-a predat fără luptă, iar lui Alexandru i s-a făcut primirea unui eliberator de către egipteni. În Memphis, capitala, preoții egipteni erau gata să accepte zvonurile despre obârşia lui Alexandru, din zeul *egiptean* Amon, şi au sugerat ca Alexandru să călătorească la Teba (azi Karnak şi Luxor) în Egiptul de Sus, locul imensului templu antic al lui Amon, ca să aducă omagii zeului şi ca să fie încoronat ca Faraon. Dar Alexandru a insistat să îndeplinească directiva oracolului din Delphi şi s-a îmbarcat într-o periculoasă călătorie de trei săptămâni către Siwa: el avea nevoie să audă verdictul despre nemurirea sa.

Ce s-a întâmplat la Siwa în timpul întâlnirii oraculare strict private, nimeni nu ştie exact. O versiune este că, după ce s-a terminat, Alexandru i-a spus însoțitorului său că „primise răspunsul pe care inima lui şi-l dorea“ şi că „aflase lucruri secrete pe care n-ar fi putut să le ştie altfel“. O altă versiune spune că obârşia lui divină, deşi nu ca imortalitate fizică, a fost confirmată – facându-l pe Alexandru ca de atunci să-şi plătească trupele cu monede de argint având pe ele imaginea lui purtând coarne de berbec (Fig. 4 a), ca să semene cu zeul cu coarne Amon (Fig. 4 b). O a treia versiune, susținută de ceea ce a făcut Alexandru mai târziu, este aceea că a fost instruit să caute un anumit munte cu pasaje subterane în Peninsula Sinai, ca să întâlnească îngeri, şi

apoi să pornească spre Babilon la templul zeului babilonian Marduk.

Fig. 4 a, b

Ultima instrucțiune probabil provenea dintr-unul din „lucrurile secrete“ pe care Alexandru le aflase în Siwa: acela că *Amon* era un epitet însemnând „Cel Nevăzut“ care i se aplica în Egipt marelui zeu Ra încă din 2.160 î.C., când el părăsise Egiptul ca să obțină dominația asupra întregului Pământ; numele lui egiptean complet era **Ra-Amon** sau **Amon-Ra**, „Ra cel nevăzut“. În cărțile mele anterioare am arătat că Ra-Amon îşi stabilise noul cartier general în Babilon în Mesopotamia – unde era cunoscut ca Marduk, fiul zeului bătrân pe care egiptenii îl numeau **Ptah** iar mesopotamienii **Enki**. Secretul pe care se presupune că l-a aflat Alexandru în Siwa era că adevăratul lui tată, zeul Cel Nevăzut (Amon) din Egipt, era zeul Marduk din Babilon; căci la câteva săptămâni după ce aflase toate acestea, Alexandru a pornit spre îndepărtatul Babilon.

La începutul verii în 331 î.C., Alexandru a organizat o armată mare şi a mărşăluit către Râul Eufrat, pe ale cărui țărmuri, la sud de torentul central, se afla Babilon. Perşii, încă sub conducerea lui Darius, au strâns şi ei o mare forță de cavalerie şi care de luptă şi-l aşteptau pe Alexandru, crezând că acesta va folosi ruta tradițională către sud de-a lungul Râului Eufrat.

Într-o manevră măreață de învăluire, Alexandru a ocolit în schimb către est, spre Râul Tigru, ocolindu-i pe perşi şi ajungând

în Mesopotamia în ceea ce istoriceşte a fost Asiria. Aflând de strategia lui Alexandru, Darius a trimis trupele către nord-est. Cele două armate s-au întâlnit de partea estică a Râului Tigru, într-un loc numit Guacamole („E“ pe hartă, Fig. 1), în apropiere de ruinele capitalei asiriene de odinioară, Nineveh (acum în partea kurdă a Iraq-ului de nord).

Victoria lui Alexandru de aici i-a permis să retraverseze Râul Tigru; fără a fi nevoie să traverseze marele Râu Eufrat, o câmpie deschisă ducea la Babilon. Respingând o a treia ofertă de pace făcută de Darius, Alexandru a mărşăluit spre Babilon; el a ajuns la renumitul oraş în toamna lui 331 î.C. şi a intrat călare prin magnifica lui Poartă a lui Ishtar (reconstrucție, Fig. 5, a fost excavată şi reasamblată, acum e expusă la Muzeul Orientului Apropiat Antic din Berlin).

Fig. 5

Nobilii şi preoții babilonieni l-au întâmpinat pe Alexandru, încântați să scape de stăpânirea persană care pângărise şi demolase marele templu al lui Marduk.

Templul era un măreț ziggurat (piramidă în trepte) în centrul Incintei Sacre din Babilon, ridicându-se în şapte trepte definite precis din punct de vedere astronomic (o reconstrucție, Fig. 6). Cu înțelepciune, Alexandru a făcut cunoscut dinainte faptul că el

venise să aducă omagiu zeului național al Babilonului, Marduk, şi să restaureze templul devastat al lui Marduk. Era o tradiție ca noii regi babilonieni să caute legitimitatea prin binecuvântarea lor de către zeu, acesta apucându-le mâinile întinse. Dar Alexandru n-a putut să obțină asta, căci el l-a găsit pe zeu mort, întins într-un sarcofag de aur, cu trupul scufundat în uleiuri speciale pentru conservare.

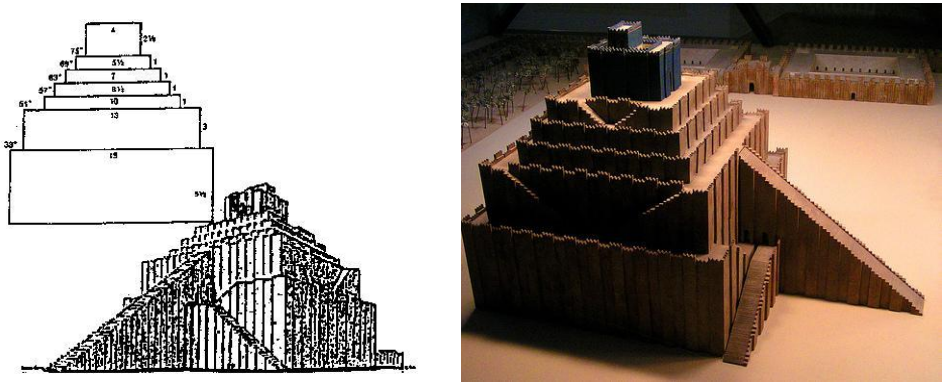

Fig. 6

Deşi cu siguranță conştient că Marduk era mort, privelişte trebuie să-l fi şocat pe Alexandru: acolo zăcea mort nu un muritor, şi nu doar tatăl lui bănuit, ci un *zeu* – unul dintre veneraţii „Nemuritori“. Ce şansă, atunci, avea el, Alexandru, cel mult un semizeu, să evite moartea? Parcă hotărât să sfideze sorții, Alexandru a angajat mii de muncitori care să restaureze Esagil, cheltuind puțin pentru asta; iar când a plecat să-şi continue cuceririle, el a arătat clar că a decis să facă Babilonul capitala noului său imperiu.

În 323 î.C., Alexandru – deja stăpânul imperiului persan din Egipt până în India – s-a întors la Babilon; dar preoții prevestitori babilonieni l-au avertizat să nu intre în oraş, căci dacă ar intra, ar muri. Semnele rele, care au apărut curând după prima şedere a lui Alexandru în Babilon, au continuat cu toate că de data aceasta, Alexandru a ținut să intre în oraş aşa cum se cuvenea. Curând a căzut bolnav, cuprins de febră mare. El le-a cerut ofițerilor săi să țină un priveghi în numele lui înăuntrul Esagil. Până dimineața, în ziua pe care noi azi o numim 10 iunie 323 î.C., Alexandru era mort

– obținând nemurirea nu fizic, ci fiind ținut minte de atunci înainte.

* * *

Povestea naşterii, vieții şi morții lui Alexandru cel Mare a fost subiectul cărților, studiilor, filmelor, cursurilor universitare timp de generații. Cercetătorii moderni nu pun la îndoială existența lui Alexandru cel Mare, şi au scris la nesfârşit despre el şi vremurile lui, analizând fiecare detaliu. Ei ştiu că marele filosof Aristotel a fost profesorul şi mentorul lui Alexandru, au stabilit ruta lui Alexandru, au analizat strategia fiecărei bătălii, au înregistrat numele generalilor săi. Dar faptul că aceşti savanți respectați s-au angajat în asta fără un dram de ruşine este uimitor: căci în timp ce ei descriu aproape fiecare aspect şi întorsătură de la curtea macedoneană şi intrigile acesteia, ei izbucnesc în râs la partea care le-a declanşat pe toate – aceea a credinței de la curte, a lui Alexandru însuşi şi a oamenilor educați din Grecia – că un zeu ar fi putut să conceapă un fiu cu o femeie muritoare!

Această desconsiderare față de „mituri“ se extinde asupra întregului subiect larg al Artei Greceşti. Volume care fac rafturile private sau publice să se îndoaie au de-a face cu fiecare chițibuş al „Artei Greceşti“ în variatele ei stiluri, fundaluri culturale, origini geografice; muzeele umplu galeriile cu sculpturi de marmură, bronz, vase pictate sau alte artefacte. Şi ce reprezintă toate acestea? În mod invariabil – zei antropomorfici, eroi semizei şi episoade din aşa-numitele poveşti mitice (ca această reprezentare a zeului Apollo întâmpinându-l pe tatăl său Zeus, însoțit de alți zei şi zeițe, Fig. 7).

Fig. 7

Pentru motive care sfidează înțelegerea, există o lege în cercurile cercetătorilor de a clasifica înregistrările civilizațiilor antice astfel: dacă povestea sau textul antic se referă la regi, ea e considerată parte din Cronicile Regale. Dacă se referă la personalități eroice, este o epopee. Dar dacă subiectul sunt zeii, e clasificată drept Mit; căci ce savant cu mintea întreagă ar putea crede, cum grecii antici (sau egiptenii sau babilonienii) credeau, că zeii erau de fapt ființe – omnipotente, călătorind prin cer, angajându-se în lupte, plănuind încercări şi nenorociri pentru eroi – şi mai şi concepându-i pe aceşti eroi când făceau sex cu femeile umane?

Deci e ironic că epopeea lui Alexandru cel Mare e tratată ca fapt istoric, în timp ce naşterea lui, vizitele la oracole, itinerariile şi sfârşitul din Babilon n-ar fi putut avea loc fără a include asemenea zei „mitici“ ca Amon, Ra, Apollo, Zeus şi Marduk sau asemenea semizei ca Dionysus, Perseus, Hercules – şi posibil Alexandru însuşi.

Noi ştim acum că tradițiile tuturor popoarelor antice au fost completate cu poveşti – şi reprezentări – ale zeilor care, deşi arătau ca noi, erau diferiți – chiar părând nemuritori. Poveştile au fost aproape aceleaşi peste tot pe glob; şi deşi ființele venerate erau numite diferit în diferite ținuturi, numele din diferitele limbi aveau în general acelaşi înțeles: un epitet descriind un aspect particular al zeității numite.

Fig. 8

Astfel, zeii romani numiți ***Jupiter*** şi ***Neptun*** erau mai vechii zei greci ***Zeus*** şi ***Poseidon***. ***Indra***, marele zeu indus al furtunilor, ce a obținut supremația în lupta cu zeii rivali prin fulgere explozive, exact cum făcuse Zeus (Fig. 8); iar numele lui,

pronunțat pe silabe In-da-ra, a fost găsit în listele zeilor Hitiților din Asia Minor; era un alt nume pentru zeitatea supremă a hitiților, ***Teshub***, zeul tunetelor şi fulgerelor (Fig. 9 a) – ***Adad*** („Cel care aduce Furtuna de Vânt“) la asirieni şi babilonieni, ***Hadad*** la canaaniți şi chiar în America, unde, ca zeul ***Viracocha***, el a fost reprezentat pe „Poarta Soarelui“ din Tiwanaku, Bolivia (Fig. 9 b).

Fig. 9 a, b

E o listă care poate continua. Cum era posibil aşa ceva, de ce a fost aşa?

Înaintând prin Asia Minor, grecii au întâlnit monumente hitite impunătoare; în Mesopotamia de nord ei au ajuns la ruinele marilor oraşe asiriene – pustii, dar încă neîngropate de nisipurile timpului. Peste tot, nu doar numele zeităților, ci şi iconografia, simbolurile erau aceleaşi – dominate de semnul Discului înaripat (Fig. 10), pe care îl întâlniseră şi în Egipt şi în celelalte părți – chiar şi pe monumentele regilor persani ca simbol suprem al lor. Ce reprezenta el, ce însemnau toate acestea?

Curând după moartea lui Alexandru, ținuturile cucerite au fost împărțite între doi generali ai săi, căci moştenitorii lui de drept

– fiul lui de 4 ani şi tutorele acestuia, fratele lui Alexandru – fuseseră uciși. Ptolemeu şi succesorii lui, încartiruiți în Egipt, şi-au însuşit domeniile africane; Seleucus şi succesorii lui, cu baza în Siria, au condus Anatolia, Mesopotamia şi ținuturile asiatice îndepărtate. Amândoi conducătorii cei noi s-au îmbarcat în eforturi de a afla întreaga poveste a zeilor şi ținuturilor aflate acum sub controlul lor. Ptolemeii, care au întemeiat şi faimoasa Bibliotecă din Alexandria, au ales un preot egiptean, cunoscut ca Manetho, să scrie în greacă istoria dinastică şi preistoria divină a Egiptului. Seleucizii l-au pus pe un preot babilonian vorbitor de greacă, cunoscut ca Berossus, să compileze pentru ei istoria şi preistoria Omenirii şi a zeilor ei potrivit cunoştințelor mesopotamiene. În ambele cazuri, motivul a fost mai mult decât simpla curiozitate; după cum au arătat evenimentele de mai târziu, noii conducători căutau să fie acceptați sugerând că domnia lor era o continuare legitimă a domniilor dinastice care se întindeau înapoi în timp până la zei.

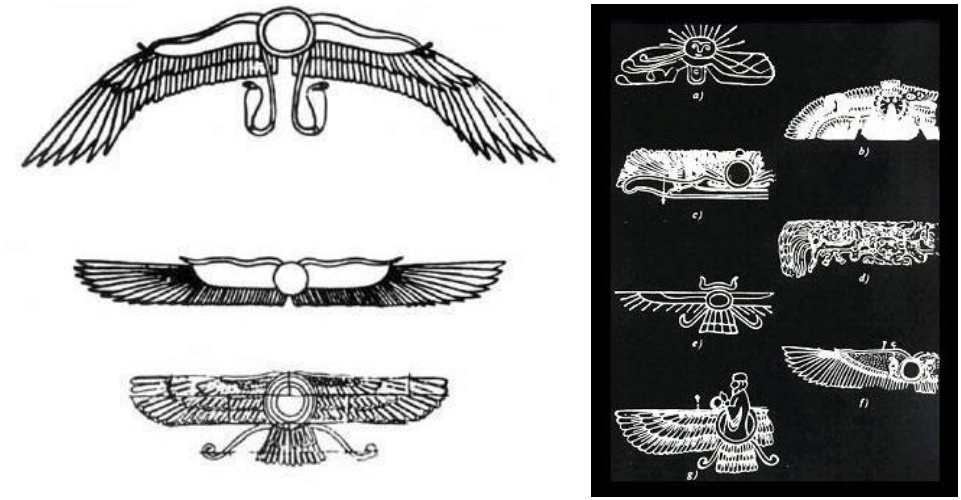

Fig. 10 – Discul înaripat în diverse regiuni ale Pământului

Ceea ce ştim despre scrierile celor doi savanți ne transportă până în chiar timpurile şi evenimentele preistorice din versetele Genezei 6; ele ne duc dincolo de întrebarea dacă „miturile“ ar putea cumva să fie adevărate – o memorie colectivă a evenimentelor trecute – şi ne aruncă spre descoperirea faptului că

ele sunt versiuni ale unor înregistrări efective, dintre care unele se presupune că ar proveni din *zilele dinainte de Potop*.

BABILON ŞI MARDUK

Numit *Bab-Ili* („Poarta Zeilor“) în Akkadiană (de unde provine Babel din Biblie), a fost oraşul capitală care a dat numele unui regat de pe Râul Eufrat, la nord de Sumer şi Akkad. Până când excavațiile arheologice începute înaintea Primului Război Mondial au scos la lumină locația lui şi dimensiunea întinderii sale imperiale, existența Babilonului era cunoscută doar din Biblie – întâi din povestea biblică a Turnului Babel, apoi din evenimentele istorice înregistrate în cărțile Regi şi Profeți.

Ridicarea şi istoria Babilonului au fost strâns legate de soarta şi ambițiile zeului Marduk, al cărui templu principal – un ziggurat numit *E.sag.il* (Casa al cărui Vârf e Mândru) – se ridica într-o incintă sacră întinsă, unde serveau o sumedenie de preoți aranjați ierarhic de la curățitori şi măcelari şi vindecători la administratori, scribi, astronomi şi astrologi. *Mar.duk* („Fiul înălțimii Pure“) era primul fiu născut al zeului Sumerian EA/Enki, iar domeniile lor erau în Africa (unde eu am sugerat că ei erau veneraţi ca zeii Ra şi respectiv Ptah). Dar Marduk urmărea dominația absolută prin întemeierea propriului său „Buric al Pământului“ chiar în Mesopotamia – un efort care include şi incidentul eşuat al Turnului Babel. Succesul a venit în sfârşit după 2.000 î.C., când un Marduk strălucitor (vezi ilustrația) i-a invitat pe toți zeii de frunte să locuiască în Babilon ca subordonați ai săi.

Babilonia a atins stadiul imperial cu dinastia începută de Regele Hammurabi la cca 1.800 î.C. Descifrarea textelor cuneiforme găsite în tot Orientul Apropiat antic a furnizat date istorice despre cuceririle sale motivate religios şi despre rivalitățile cu Asiria. După un declin care a durat cam cinci secole, un imperiu Neo-Babilonian s-a dezvoltat din nou, rezistând până în al 6-lea secol î.C. Cuceririle lui includeau câteva atacuri asupra Ierusalimului şi distrugerea Templului de aici în 587 î.C. de către Regele Nebuchadnezzar II – care se coroborează pe deplin cu poveştile biblice.

Oraşul Babilon, ca şi capitală imperială, centru religios şi simbol al regatului său, şi-a văzut sfârşitul în 539 î.C. o dată cu capturarea lui de către Regele achaemenid-persan Cyrus. În timp

ce el a fost respectuos cu Marduk, succesorul lui, Xerxes, a distrus faimosul templu-ziggurat în 482 î.C., căci până atunci el mai servise doar ca mormânt glorificat al zeului mort Marduk. Ruinele acestui templu-ziggurat încercase Alexandru să le reconstruiască.

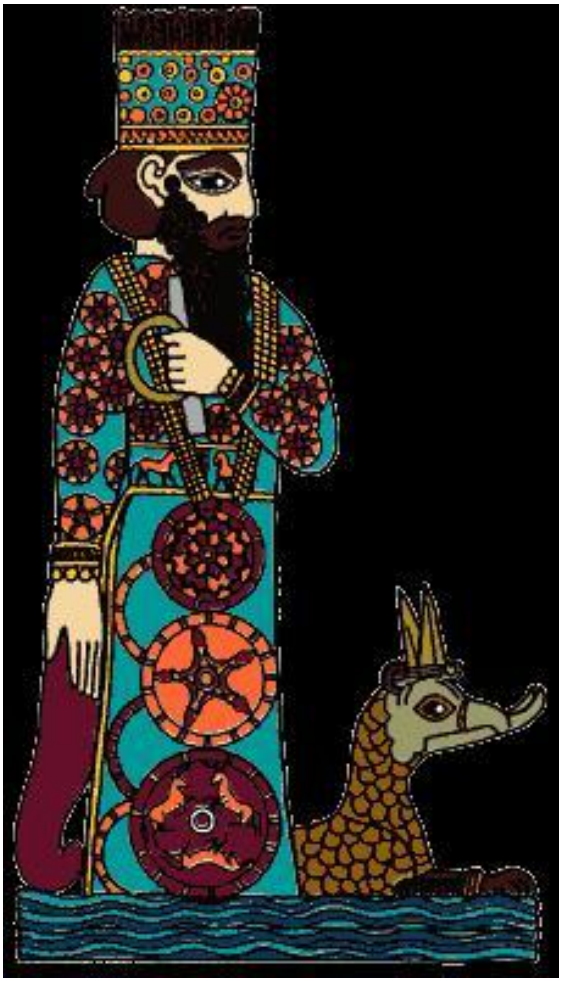

Marduk

II. În zilele dinaintea Potopului

Recrutat de Regele Ptolemeu Philadelphus la cca 270 î.C., Manetho (grecescul pentru Men-Thoth, „Darul lui Thoth“) a compilat istoria şi preistoria Egiptului antic în trei volume. Manuscrisul original, cunoscut ca Aegyptiaca, a fost depozitat în Biblioteca din Alexandria, doar ca să piară aici împreună cu alte comori literare sau documentare de neînlocuit în calamități naturale sau provocate de om, incluzând ultima ei incendiere, de către cuceritorii musulmani în 642 e.n. Ştim, totuşi, din citările şi referirile din scrierile altora din antichitate (inclusiv istorcul evreu-roman Iosif) că Manetho a enumerat zei şi semizei care au domnit cu mult înainte ca Faraonii să devină regi în Egipt.

Grecii nu erau complet ignoranți în privința Egiptului şi a trecutului lui, mai ales de când istoricul-explorator Herodot vizitase regiunea, două secole mai devreme. În privința conducătorilor Egiptului, Herodot a scris că preoții egipteni „spuneau că Men a fost primul rege al Egiptului“. Aparent având aceleaşi surse, lista Faraonilor făcută de Manetho începea şi ea cu unul numit Men (Menes în greacă); dar Manetho a fost primul care a aranjat succesiunea faraonilor după dinastii – o aranjare care e menținută şi în zilele noastre – combinând afiliațiile genealogice cu schimbările istorice. Cuprinzătoarea lui Listă a Regilor a dat numele lor, durata domniei, ordinea succesiunii şi alte câteva informații pertinente.

Ceea ce e semnificativ în lista de faraoni a lui Manetho şi a dinastiilor acestora, e faptul că *lista lui începe cu zei*, şi nu cu faraoni. Zeii şi semizeii, scria Manetho, au domnit peste Egipt înainte ca vreun faraon uman s-o facă!

Numele lor, ordinea şi durata domniei – „fabulos“, „fantastic“ ar spune învățăceii – începea cu o dinastie divină condusă de zeul **Ptah**, Zeul Creator al Egiptului antic:

Ptah	a domnit	9.000 de ani
Ra	a domnit	1.000 de ani
Shu	a domnit	700 de ani
Geb	a domnit	500 de ani
Osiris	a domnit	450 de ani

Seth	a domnit	350 de ani
Horus	a domnit	300 de ani
Şapte zei au domnit		12.300 de ani

Ca şi tatăl său Ptah, **Ra** era un zeu „al Cerului şi al Pământului“, care sosise în timpurile străvechi de pe „Planeta Milioanelor de Ani“ într-o Barcă Cerească numită *Ben-Ben* (însemnând „Pasărea Piramidion“); ea era păstrată în Sfinția Sfinților dintr-un altar al oraşului sacru Anu (biblicul On, mai bine cunoscut după numele lui grecesc de mai târziu, Heliopolis). Deşi beneficiind de longevitate nemăsurată şi jucând un rol în relațiile Egiptului în timpul mileniilor ce au urmat, domnia lui Ra ca succesor al lui Ptah a fost scurtată abrupt – după doar o mie de ani. Motivul, vom afla, a fost semnificativ pentru sarcina noastră.

Prima dinastie divină care s-a terminat cu Horus, ne arată Manetho, a fost urmată de o a doua, condusă de zeul **Thoth** (un alt fiu al lui Ptah, dar frate doar pe jumătate cu Ra). Domnia lui a durat în total 1.570 de ani. Cu totul, spune Manetho, zeii au domnit timp de 13.870 de ani. O dinastie de treizeci de semizei a urmat; ei au domnit în total 3.650 de ani. Una peste alta, scria Manetho, conducători divini şi semidivini au domnit în total 17.520 de ani. Apoi, după o perioadă intermediară haotică ce a ținut 350 de ani, fără ca cineva să domnească peste întreg Egiptul (atât cel de Sus cât şi cel de Jos), *Men* a început prima dinastie umană de faraoni, domnind peste Egiptul unificat.

Diverse descoperiri arheologice moderne care confirmă lista faraonică a lui Manetho şi ordinea succesiunii includ un document cunoscut ca Papirusul de la Torino şi un artefact numit Piatra de la Palermo, numite astfel după muzeele din Italia unde sunt păstrate. Descoperirile care confirmă includ şi o inscripție pe piatră cunoscută ca Lista din Abydos, în care faraonii celei de-a 19-a dinastii Seti I şi fiul său Ramses II, care au domnit cu 1000 de ani înainte de vremea lui Manetho, s-au reprezentat (fig. 11). Sculptată pe zidurile templului principal din Abydos, un oraş în Egiptul de Sus, ea enumeră numele a 75 de predecesori ai lor, începând cu „Mena“. Papirusul din Torino confirmă listele divine, semidivine şi din intervalul haotic ale lui Manetho şi (incluzând faraonii următori) numeşte în total 330 de conducători, exact cum spunea şi Herodot.

Fig. 11

Faimosul egiptolog Sir W. M. Flinders Petrie a excavat un grup de morminte din cel mai vechi cimitir din împrejurimile Abydos. Stele care serveau ca pietre funerare şi alte inscripții au identificat locul – localizat în apropierea presupusului Mormânt al lui Osiris – ca locul funerar al Primei şi celei de-a Doua dinastii de Faraoni; secvența de morminte, de la est la vest, începea cu unul purtând numele Regelui Menes. Petrie a identificat morminte purtând numele tuturor faraonilor din prima dinastie, şi în lucrarea lui de căpătâi, *Mormintele Regale ale Primei Dinastii* (1900/1901), a recunoscut că descoperirile sale confirmau lista lui Manetho. În plus, el a descoperit morminte cu nume ale regilor pre-dinastici, supranumindu-i Dinastia 0. Egiptologii ce au urmat i-au identificat ca fiind conducători din Perioada Haotică enumerați de Manetho, coroborând astfel şi acea parte a listelor lui.

Importanța unor date astfel coroborate merge dincolo de problema dinastiilor divine şi semi-divine din vremurile pre-Faraonice: ele aruncă o lumină importantă asupra subiectului

Potopului şi a timpurilor pre-diluviale. De vreme ce acum este cunoscut cu siguranță faptul că domnia faraonică a început în Egipt la cca. 3.100 î.C., linia de timp a lui Manetho ne duce înapoi la 20.970 î.C. (12.300 + 1.570 + 3.650 + 350 + 3.100 = 20.970). Climatul şi celelalte date prezentate în cărțile mele *A Douăsprezecea Planetă* şi *Geneza Revizuită* ne conduc la concluzia că Potopul s-a petrecut cu cca 13.000 de ani în urmă, adică la cca. 10.970 î.C.

Diferența rezultată, de 10.000 de ani (20.970 – 10.970) este exact mărimea domniei combinate a lui Ptah (9.000 de ani) şi cea abrupt întreruptă a lui Ra (1.000 de ani). Este o sincronizare semnificativă care leagă linia timpului lui Manetho de Potop. Ea sugerează că Ptah a domnit înainte de Potop, şi că domnia lui Ra a fost scurtată brusc de către Potop. Ea confirmă realitatea Potopului şi momentul lui, pe de o parte, şi veridicitatea datelor lui Manetho despre zei şi semizei pe de altă parte.

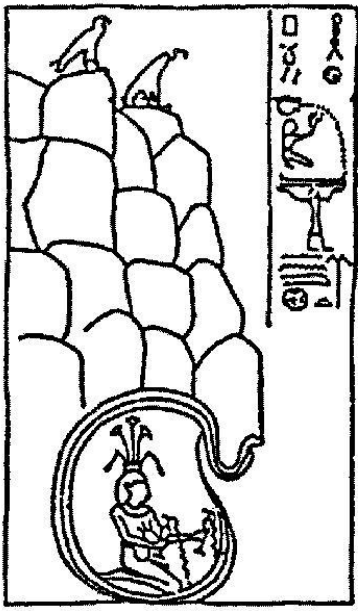

Fig. 12

Oricât de uluitoare ar fi această sincronizare, ea nu este doar coincidentală. Egiptenii îşi numeau țara „Pământul Ridicat“, deoarece cândva, spun tradițiile antice, el a fost inundat de o atotcuprinzătoare avalanşă de ape care a acoperit complet ținutul. Zeul Ptah, un mare savant, a venit în ajutor. Pe una din insulele

Râului Nil numită Abu (denumită şi Elefantină din cauza formei sale), în apropiere de prima cataractă a râului din Egiptul de Sus, Ptah a format o cavernă în rocile tari şi a instalat în ea stăvilare care controlau debitul râului, dând posibilitatea pământului din aval să se usuce – literalmente, în ochii egiptenilor, ridicând pământul de sub ape. Isprava a fost reprezentată în arta egipteană (Fig. 12); marele baraj modem de la Aswan este localizat în acelaşi loc, în apropiere de prima cataractă.

Aceste evenimente pot să ofere şi o explicație de ce Zeul care apoi şi-a asumat domnia peste Egipt a fost numit *Shu*, al cărui nume – „Uscăciune“ – vorbeşte despre sfârşitul calamității de apă. Succesorul lui purta numele Geb (însemnând „Cel care înalță“), căci el s-a angajat în mari lucrări ale solului ca să facă ținutul şi mai locuibil şi mai productiv.

Ca piesele dintr-un puzzle, toate aceste fapte diferite se adună într-o înregistrare egipteană despre Potop, Marele Potop, de la cca. 10.970 î.C.

Acestor crâmpeie de preistorie egipteană privitoare la Potop, unii ar putea să le adauge faptul că, în scopul unificării Egiptului, Men l-a imitat pe Ptah creând o insulă artificială pe Nil, unde el începe să formeze delta, şi a construit aici o nouă capitală dedicată zeului Ptah; el a numit-o Men-Nefer (Locul Bun al lui Men) – Memphis în greceşte.

La fel ca istoria şi arta greacă, istoria şi preistoria Egiptului antic nu pot fi separate de prezența activă şi fizică a zeilor lui. Oriunde te-ai întoarce în Egipt, statuile, sculpturile, reprezentările, templele, monumentele, textele inscripționate şi ilustrate înăuntrul piramidelor sau pe capacele sarcofagelor sau pe pereții mormintelor – toate vorbesc despre, numesc şi reprezintă zeii Egiptului şi panteonul lui de zei conducători (Fig. 13). Orice ar fi fost scris şi reprezentat înainte de vremea lui Manetho şi descoperit după această vreme, se coroborează cu listele lui despre dinastiile faraonice; *de ce atunci să nu acceptăm şi realitatea zeilor, urmați de semizei, ca domnitori în Egipt precedându-i pe Faraonii umani?*

* * *

În domeniile Seleucizilor, sarcina de a compila povestea trecutului i-a fost încredințată unui preot-istoric numit Berossus (grecescul pentru Bel-Re'ushu = „Stăpânul Bel [=Marduk] e

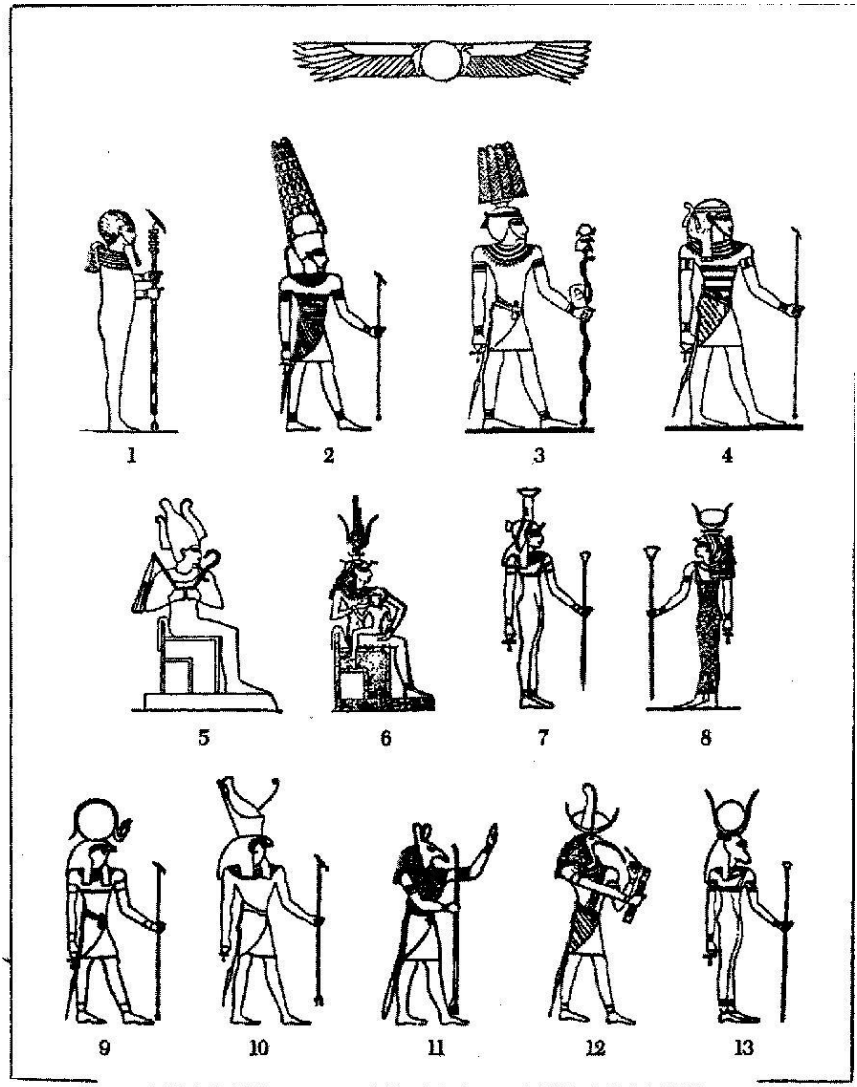

THE CELESTIAL DISK AND THE GODS OF EGYPT

1. Ptah 2. Ra-Amen 3. Thoth 4. Seker
5. Osiris 6. Isis with Horus 7. Nephtys 8. Hathor

The gods with their attributes:

9. Ra/Falcon 10. Horus/Falcon 11. Seth/Sinai Ass 12. Thoth/Ibis 13. Hathor/Cow

Fig. 13

păstorul lui"), care se născuse în Babilon când Alexandru cel Mare fusese aici. Sarcina lui a fost mult mai complexă decât cea a lui Manetho în Egipt, căci compilațiile lui nu erau limitate doar la un ținut; ele trebuiau să cuprindă multe regiuni, regate diferite şi diverşi conducători care domniseră nu neapărat în succesiune, ci uneori chiar fuseseră contemporani în capitale diferite (şi uneori aflate în război).

Cele trei volume pe care le-a scris (numite *Babyloniaca* şi dedicate Regelui Antiochus I, 279 – 261 î.C.) nu mai există, dar porțiuni din ele s-au menținut, fiind copiate şi citate extensiv în antichitate de savanți greci contemporani, iar mai târziu de alți istorici greci şi romani (inclusiv de Josephus-Iosif). Din aceste referiri şi citări, în mod colectiv cunoscute ca „Fragmente din Berossus", ştim noi că Berossus a ales să globalizeze subiectul: el a ales să scrie nu istoria unei națiuni sau a unei domnii, ci de pe tot Pământul, nu doar despre un grup de zei, ci despre toți zeii, despre Omenire în general, despre cum ei toți – zei, semizei, domnie, regi, ființe umane, civilizație – au ajuns să existe; o istorie cuprinzătoare de la începuturi până în vremea lui Alexandru. Din aceste Fragmente ştim azi că Berossus a împărțit Trecutul într-o vreme dinainte de Marele Potop şi erele de după Potop, şi a susținut că înainte ca oamenii să existe, doar zeii conduceau pe Pământ.

Alexandru Polyhistor, un istoric-geograf greco-roman din secolul I î.e.n a declarat în legătură cu era pre-Diluviană că „în cartea a doua [a lui Berossus] este istoria a zece regi ai Chaldeenilor, şi perioadele fiecărei domnii, care în total numărau 120 de *Shari*, sau 432.000 de ani, ajungeau până în vremea Potopului. („Chaldeeni" era un termen folosit pentru a-i descrie pe locuitorii Mesopotamiei antice, iscusiți din punct de vedere al astronomiei).

Totalul general de 432.000 de ani cuprinde domniile adunate ale celor zece conducători enumerați, ale căror domnii individuale au durat între 10.800 şi 64.800 de ani. Istoricii greci care l-au citat pe Berossus au explicat că lungimea mare a perioadelor de domnie ale acestora era de fapt dată în unități numerice denumite Shari, fiecare *Shar – Sar os* în greacă – fiind egală cu 3.600 de ani. Istoricul grec Abydenus, un discipol al lui Aristotel, care l-a citat pe Berossus, a spus clar că aceşti zece conducători şi oraşele lor au fost toți în Mesopotamia şi a explicat cum s-au socotit perioadele domniilor lor:

Se spune că primul rege al Pământului a fost Aloros;
El a domnit zece *Shari*. Acum, un *Shar* este estimat a fi trei
Mii şase sute de ani.
După el a urmat Amillarus din oraşul Panti-Biblon, care
A domnit treispreze *Shari*.
După el Ammenon a domnit doisprezece *Shari*; el era din oraşul Panti-Biblon.
Apoi Megalurus din acelaşi loc, optsprezece *Shari*.
Apoi Daos, Păstorul, a guvernat pe durata a zece *Shari*.
După aceea au domnit Anodaphus şi Euedoreschus.
Au mai fost după ei alţi conducători, iar ultimul din toţi Sisithrus;
Aşa că în total numărul lor s-a ridicat la zece regi, iar
Durata domniilor lor la o sută şi douăzeci de *Shari*.

Apollodorus din Atena (secolul 2 î.C.) a scris despre dezvăluirile pre diluviene ale lui Berossus în termeni similari: Zece conducători au domnit în total 120 de Shari (= 432.000 de ani), iar domnia fiecăruia dintre ei a fost măsurată în unități de 3.600 de ani, *Sharii*. Într-adevăr, toți cei care l-au citat pe Berossus au afirmat că el a enumerat zece conducători divini care au domnit de la început până la Marele Potop, tratând Potopul ca pe un eveniment decisiv. Numele celor zece conducători pre-diluvieni (redate ca nume greceşti de cei care-l citau pe Berossus) şi lungimea domniilor acestora, totalizând 120 de Shari, au fost aşa cum e arătat la pagina 29. (Deşi secvențele de succesiune variază, toate citările sunt de acord că „Aloros“ a fost primul iar „Xisuthros“ ultimul).

Aloros	a domnit	10 Shari	adică	36.000 de ani
Alaparos	a domnit	3 Shari	adică	10.800 de ani
Amelon	a domnit	13 Shari	adică	46.800 de ani
Ammenon	a domnit	12 Shari	adică	43.200 de ani
Megalarus	a domnit	18 Shari	adică	64.800 de ani
Daonos	a domnit	10 Shari	adică	36.000 de ani
Euedoreschus	a domnit	18 Shari	adică	64.800 de ani
Amempsinos	a domnit	10 Shari	adică	36.000 de ani
Obartes	a domnit	8 Shari	adică	28.800 de ani
Xisuthros	a domnit	18 Shari	adică	64.800 de ani
Zece conducători au domnit		120 Shari	adică	432.000 de ani

Citările din Berossus indică faptul că scrierile lui au avut ca subiect câteva probleme privind Omenirea însăşi – cum a ajuns ea să existe, cum a obținut cunoaşterea, cum s-a răspândit şi a populat Pământul. La începuturi zeii singuri erau pe fața Pământului. Oamenii au apărut, potrivit Fragmentelor din Berossus, când *Deus* („zeul"), numit şi *Belos* (un nume însemnând „Stăpân"), a hotărât să creeze Omul. El a folosit pentru acest scop un „principiu din două părți egale", dar rezultatele au fost „Ființe hidoase". „Oamenii se năşteau cu două aripi, unii cu blană şi cu două fețe... Alte figuri umane apăreau cu picioare sau coarne de capre... Asemănători cu taurii dar cu capete de oameni... Despre toate acestea existau descrieri bine păstrate în templul lui *Belus* din Babilon". (Belus, grecescul pentru *Bel/Ba'al*, „Stăpânul", era în Babilon un epitet pentru zeul Marduk).

Despre subiectul cum au obținut oamenii inteligența şi cunoaşterea, Berossus a scris că s-a întâmplat astfel: Un lider al acestor conducători divini timpurii numit ***Oannes*** a acostat venind de pe mare şi i-a învățat pe oameni toate aspectele civilizației. „El era o Ființă înzestrată cu rațiune, un zeu care şi-a făcut apariția din Marea Eritreei care mărginea Babilonia". Berossus scria că deşi Oannes arăta ca un peşte, el avea un cap uman sub capul de peşte, şi avea picioare ca un om sub coada de peşte. „Vocea lui şi limbajul de asemenea erau articulate şi umane." („O reprezentare a lui", adaugă Alexandru Polyhistor, „este păstrată chiar până în ziua de astăzi".)

Acest Oannes „obişnuia să discute cu oamenii; el le-a dat înțelegerea literelor şi a ştiințelor şi toate felurile de artă; el i-a învățat construirea caselor, să construiască temple, să compileze legi; şi le-a explicat principiile cunoştințelor geometrice". Oannes a fost cel care, potrivit Fragmentelor înregistrate de Polyhistor, a pus în scris o poveste care explica felul cum a ajuns Omenirea să existe, Creația fiind precedată de „un timp în care nu exista nimic decât întuneric şi un abis de ape".

Fragmentele Berossus includ apoi detalii privind evenimentul definitoriu, Marele Potop, care a separat era zeilor de timpurile oamenilor. Potrivit lui Abydenus, Berossus a scris că zeii au păstrat secretă față de oameni cunoştința despre venirea devastatorului Potop; dar zeul Cronus (în legendele greceşti, un fiu al zeului Uranus = Cerul şi tatăl zeului Zeus) i-a dezvăluit secretul

lui „Sisithros“ (= ultimul-numit ***Xisuthros*** dintre cei zece conducători pre-diluvieni):

> Cronus i-a dezvăluit lui Sisithros că va fi un
> Potop în a cincisprezecea zi a lui Daisios, şi i-a poruncit
> Să adune în Sippar, oraşul zeului Shamash,
> Toate scrierile ce puteau fi găsite.
> Sisithros a îndeplinit toate aceste lucruri, şi a navigat
> Imediat către Armenia; şi pe urmă ceea ce zeul
> Îl anunţase s-a întâmplat.

Ca să afle dacă Potopul se sfârşise, potrivit citărilor lui Abydenus, Sisithros a trimis păsări ca să vadă dacă acestea ar fi găsit uscat. Când barca a ajuns în Armenia, Sisithros a făcut sacrificii zeilor. El i-a instruit pe oamenii care erau cu el pe barcă să se întoarcă în Babilonia; cât despre el însuşi, el a fost luat de zei să-şi petreacă restul vieții alături de ei.

Povestea lui Polyhistor era mai lungă şi mult mai detaliată. După ce spune că „după moartea lui Ardates [sau Obartes] fiul său, Xisuthros a domnit timp de 18 Shari şi în vremea lui s-a întâmplat Marele Potop“, Polyhistor redă povestea chaldeană despre Potop astfel:

> Zeitatea, Cronus, i-a apărut într-o viziune şi
> i-a spus că în a cincisprezecea zi a lunii
> Daisos va fi un Potop prin care Omenirea
> Va fi distrusă
> El i-a poruncit să înfăptuiască scrierea unei istorii despre
> Începuturile, Mijlocul şi Sfârşiturile tuturor lucrurilor,
> până în prezent; şi să îngroape aceste scrieri în siguranţă în
> oraşul zeului Soarelui, Sippar;
> şi să construiască o navă, şi să ia cu el în ea
> pe neamurile şi prietenii lui
> trebuia să pună bine apă şi hrană şi să pună păsări şi animale
> la bord, şi să navigheze departe când totul va fi gata.

Urmând aceste instrucțiuni Xisuthros a construit o barcă, „de cinci stadii lungime şi două stadii lățime“. Anticipând câteva sprâncene ridicate de la ceilalți localnici, Xisuthros a fost instruit de zeul său să le spună doar că „el va naviga spre zei, ca să se

roage pentru binecuvântarea oamenilor“. El şi-a adus apoi soția şi copiii la bord „şi pe cei mai apropiați prieteni“.

Când Potopul s-a potolit, „Xisuthros a eliberat câteva dintre păsări, care, negăsind nimic de mâncare, s-au întors la barcă“. La a treia încercare, păsările nu s-au mai întors iar Xisuthros a dedus că pământul apăruse. După ce barca a ajuns pe pământ, Xisuthros, soția lui, fiica lui şi pilotul lui s-au dus la țărm, şi n-au mai fost văzuți niciodată, căci „au fost luați să locuiască împreună cu zeii“. Celor care au fost lăsați în urmă la bord li s-a spus de către o voce nevăzută că se aflau în Armenia şi au fost instruiți să se întoarcă în ținutul lor şi „să salveze scrierile din Sippar şi să le răspândească oamenilor“. Asta au făcut ei:

> Ei s-au întors la Babilon, au dezgropat scrierile
> Din Sippar, au întemeiat multe oraşe, au ridicat altare, şi
> Încă o dată au întemeiat Babilonul.

Potrivit Fragmentelor, Berossus a scris că la început „toți oamenii vorbeau aceeaşi limbă“. Dar apoi „unii dintre ei s-au apucat să ridice un turn mare şi măreț, ca ei să se poată urca sus la cer“. Dar Belus, trimițând un Vârtej de Vânt, „le-a amestecat planurile şi a dat fiecărui trib o limbă aparte doar a lui“. „Locul unde ei au ridicat turnul se cheamă azi Babilon“.

* * *

Similaritățile dintre poveştile lui Berossus şi cele din cartea Genezei din Biblie sunt de-a dreptul evidente; ele se întind dincolo de subiectul Potopului şi se potrivesc în multe detalii.

Potopul, potrivit lui Berossus, s-a întâmplat în timpul domniei celui de-al 10-lea conducător pre-diluvial, Sisithros, şi a început în luna Daisos, care era a doua lună a anului. Biblia (Geneza 7:12) în mod asemănător afirmă că Potopul s-a petrecut „în al 600-lea an al vieții lui Noe, *în luna a doua*“, Noe fiind al 10-lea patriarh biblic pre-diluvial (începând cu Adam).

La fel ca Xisuthros/Sisithros, lui Noe i s-a spus de către zeul său că o avalanşă devastatoare de apă e pe cale să se întâmple, şi a fost instruit să construiască un vas impermeabil potrivit unor specificații precise. El trebuia să-şi ia la bord familia, animale şi păsări – cum şi Xisuthros a făcut. Când apele s-au potolit, amândoi au eliberat păsări ca să vadă dacă uscatul reapăruse (Noe

a trimis două păsări, întâi un corb, apoi un porumbel). Vasul lui Sisithros s-a oprit „în Armenia“; arca lui Noe s-a oprit în „munții Ararat“, care sunt în Armenia.

Un alt eveniment major este raportat în mod similar şi de Biblie şi de Berossus: Incidentul Turnului Babel care a dus la Amestecarea Limbilor. Am citat mai sus versiunea lui Berossus; ca şi ea, Biblia începe povestea (în Geneza 11) cu afirmația că la acea vreme „Întregul Pământ era de-o limbă şi de-un fel de cuvinte“. Apoi oamenii au spus: „haideți să construim un oraş şi un turn al cărui vârf să poată atinge cerurile“; Berossus afirmă acelaşi lucru: Oamenii s-au apucat „să ridice un turn mare şi semeț, ca ei să poată urca la cer“. În Biblie, Zeul (Yahwe) „a coborât să vadă oraşul şi turnul pe care Copiii lui Adam îl construiseră“. El s-a îngrijorat şi „le-a amestecat limbile astfel încât ei să nu se mai poată înțelege între ei“ şi i-a risipit pe oameni pe toată fața Pământului“. Berossus atribuie Amestecarea Limbilor Stăpânului („Belus“) şi atribuie împrăştierea oamenilor Vârtejului de Vânt pe care zeitatea l-a folosit.

Înseamnă cumva aceste similarități că primele capitole din Geneză sunt un mare Fragment din Berossus pe care compilatorii Bibliei Ebraice l-au copiat din Berossus? Nu chiar, căci întreaga parte Torah din Biblia Ebraică, primele ei cinci cărți de la Geneză la Deuteronom, fuseseră deja „sigilate“ – canonizate într-o versiune finală neschimbată până atunci – cu mult timp înainte de vremea lui Berossus.

Este un fapt istoric că Biblia Ebraică era deja în versiunea ei „sigilată“ când cele cinci cărți ale Torah şi restul Bibliei au fost traduse în Egipt în greceşte din ordinul aceluiaşi Ptolemeu Philadelphus (285 – 244 î.C.) care l-a angajat pe Manetho să scrie istoria Egiptului. Traducerea, încă existând şi fiind disponibilă, este cunoscută ca *Septuaginta* („A Celor Şaptezeci“) fiindcă a fost dusă la bun sfârşit de un grup de şaptezeci de grămătici. O comparație a textului ei grecesc cu Biblia Ebraică nu lasă niciun dubiu că acei savanți aveau deja în față versiunea canonizată a Bibliei Ebraice aşa cum o ştim noi azi – o Biblie care era deja în forma ei finală înainte de vremea lui Berossus (şi a lui Manetho).

A folosit atunci Berossus Biblia Ebraică drept sursă? Şi asta e puțin probabil, în afară de referirile lui la zeii „păgâni“ (Cronus, Belus, Oannes, Shamash) care sunt absenți din Biblia monoteistă, multe particularități din scrierile lui nu se regăsesc în versiunea biblică, deci sursele lui trebuie să fi fost altele decât Biblia. Cea

mai semnificativă diferență apare în povestea despre Crearea Omului, cu ale ei incidente neplăcute din versiunea lui Berossus, în contrast cu versiunea fără hopuri „Haideți să-l modelăm pe Adam“ din Biblie.

Există diferențe detaliate chiar şi acolo unde cele două versiuni se potrivesc, ca în povestea Potopului privind mărimea navei şi, mult mai important, despre cine a fost luat la bord ca să fie salvat. Unele dintre diferențe sunt nesemnificative: potrivit lui Berossus, erau la bord, în afară de familia lui „Noe“, şi câțiva dintre prietenii lui, ca şi un pilot experimentat; nu e la fel în Biblie, care îi aminteşte doar pe Noe, pe soția lui şi pe cei trei fii ai lor cu soțiile. Nu e o problemă minoră: ***dacă e adevărat, atunci Omenirea post-Diluviană, din punct de vedere genetic şi genealogic, nu se trage numai din Noe şi cei trei fii ai lui.***

Întreaga poveste a lui Oannes, zeul îmbăcat în peşte, care a venit la țărm ca să dăruiască Omenirii civilizația, nu se găseşte nicăieri în Biblie. Tot absentă din Biblie este şi referirea la un oraş pre-Diluvian numit Sippar („oraşul zeului Soarelui Shamash“) şi depozitarea în siguranță aici a „tuturor scrierilor ce puteau fi găsite“. Pretinzând că înregistrările pre-Diluviene despre „Începuturi, Mijloc şi *Sfârşituri*“ nu doar au existat odată dar au fost ascunse în siguranță şi au fost recuperate după ce „Babilonul“ a fost reîntemeiat, Berossus se poate să fi căutat legitimarea versiunii sale despre evenimentele preistorice; dar el a sugerat şi că acele înregistrări despre Trecut conțineau indicii despre Viitor – ceea ce Biblia, şi noi astăzi, numim „Sfârşitul Zilelor“. Deşi tema legării Viitorului de Trecut este parte din profeția biblică, în Biblie ea e prima oară menționată cu privire la Iacob – mult după Potop.

Concluzia logică – că atât compilatorii Genezei şi apoi Berossus au avut acces la acelaşi material sursă sau la unele similare, pe care fiecare le-a folosit în mod selectiv – a fost confirmată de arheologie. Dar într-o astfel de concluzie, atât similaritățile cât şi diferențele ne duc înapoi la punctul nostru de pornire, enigmaticele versete din Geneza 6: Cine au fost *Nefilim*, cine au fost fiii zeilor – ***şi cine, de fapt, a fost Noe?***

ARCA LUI NOE

În textul sumerian, nava lui Ziusudra era denumită ***Ma.gur.gur*** = o navă „care să se poată rostogoli şi răsuci“. În

textele akkadiene ea era numită *Tebitu*, cu un „T“ tare, însemnând o navă submersibilă; cel care a redactat Biblia l-a redat cu un „T“ moale, o *Teba* – o „cutie“ (de unde „arcă“ în traduceri). În toate versiunile, ea era sigilată ermetic cu bitum dar avea un orificiu ce putea fi deschis.

Potrivit Epopeii lui Gilgamesh, nava pe care Utnapishtim, numele eroului Potopului în akkadiană, a fost instruit să o construiască avea 300 de cubiți (cam 525 de picioare) lungime, 120 de cubiți (cam 210 picioare) lărgime la vârf şi o înălțime de 120 de cubiți împărțită prin 6 punți în 7 niveluri, „o treime din ea deasupra apei“.

Geneza 6:15 raportează şi ea o lungime de 300 de cubiți, dar numai 50 de cubiți (cca 88 de picioare) lățime şi numai 30 de cubiți (cca 53 de picioare) înălțime, cu doar 3 etaje (cel de deasupra, acoperit, inclus).

La începutul secolului al 20-lea, cercetătorii bibliei au făcut comparații cu cele mai mari nave de pasageri construite vreodată până atunci:

The Great Eastern, construită în 1858, avea 680 picioare lungime, 83 lățime, 48 înălțime;

The City of Rome, construită în 1881, avea 560, 52 şi 32 de picioare respectiv;

Faimoasa *Lusitania*, 1907, avea 762, 88 şi 57 picioare respectiv;

Sora ei, *Mauretania*, a fost prima care a avut 8 punți.

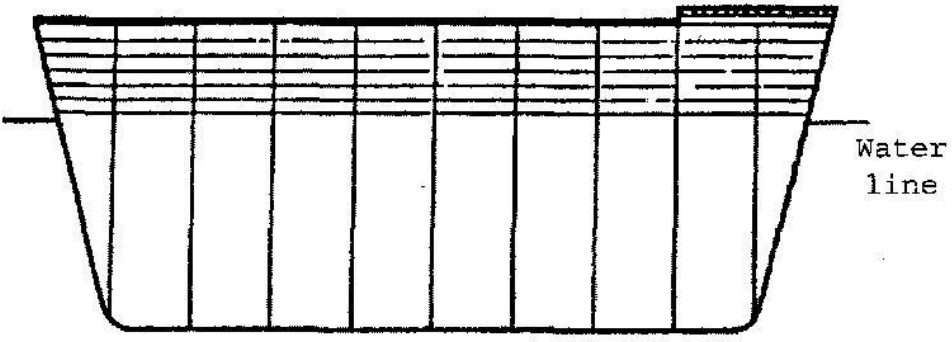

Aceste proporții moderne dintre lungime/lățime/înălțime par să fie de acord mai mult cu descrierea biblică: Arca lui Noe era

lungă cât *The City of Rome*, lată cât *The Great Eastern* şi înaltă cât *Lusitania*.

În studiul lui din 1972 „Nava Babilonianului Noe, asiriologul Paul Haupt a sugerat schița arătată mai sus, bazată pe diversele texte antice.

III. În căutarea lui Noe

Descifrarea scrierii hieroglifice egiptene a fost uşurată în mod hotărâtor de descoperirea, din întâmplare, în timpul expediției lui Napoleon în Egipt din 1799, a **Pietrei Rosetta** – o tăbliță de piatră din 196 î.C. (acum expusă la British Museum, Fig. 14) pe care o proclamație regală a lui Ptolemeu a fost înscrisă în trei limbi: hieroglife egiptene, o scriere egipteană cursivă mai târzie numită Demotică şi în greacă. Partea în greacă a fost cea care a servit drept cheie pentru a descifra secretele limbii şi scrierii Egiptului antic.

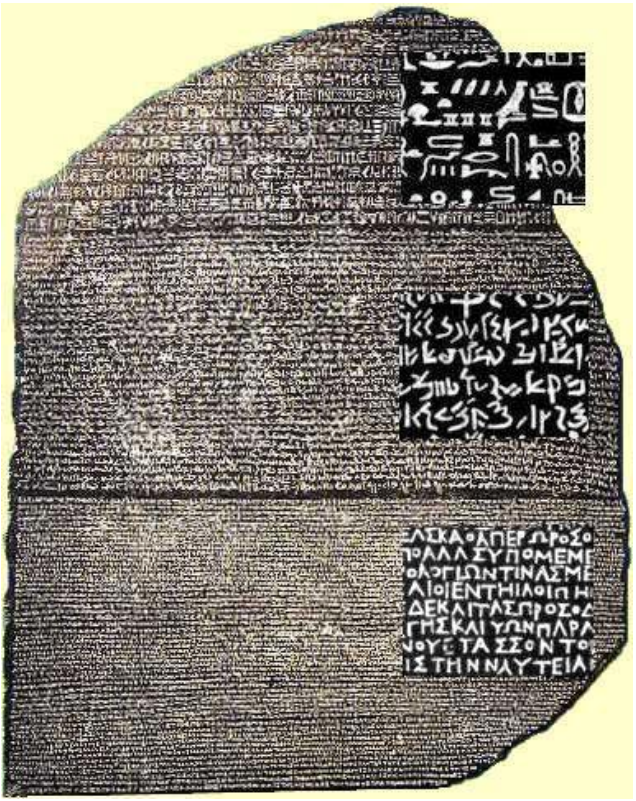

Fig. 14

Nicio „Piatră Rosetta“, o unică şi capitală descoperire a unei tăbliţe, nu s-a petrecut în Orientul Apropiat antic; aici, procesul

descoperirii a fost lung şi obositor. Dar şi aici, alte forme de inscripții în mai multe limbi au făcut descifrarea să meargă înainte; mai presus de toate, progrese s-au făcut atunci când s-a realizat că Biblia – Biblia Ebraică – era o cheie pentru descifrarea acestor enigmatice scrieri. Cu timpul, descifrarea a fost obținută, nu numai câteva limbi dar chiar *câteva imperii antice* – unul dintre ele cel mai uluitor – au fost aduse la lumină.

Fascinați de poveştile (exagerate pe măsură ce secolele treceau) despre Alexandru şi cuceririle lui, călătorii europeni s-au aventurat către îndepărtatul Persepolis (grecescul pentru „Oraşul Perşilor“), unde ruinele palatelor, porților, drumurilor procesionale şi alte monumente erau încă în picioare (Fig. 15). Linii vizibile gravate (care s-au dovedit a fi inscripții) au fost considerate la început un fel de model decorativ. Un vizitator din 1686 (Engelbert Kampfer) al ruinelor acestui sit regal persan a descris semnele ca fiind „cuneate“ (în formă de cui, Fig. 16); descrierea de „Cuneiformă“, s-a menținut de atunci până când a fost în timp recunoscută ca un limbaj scris.

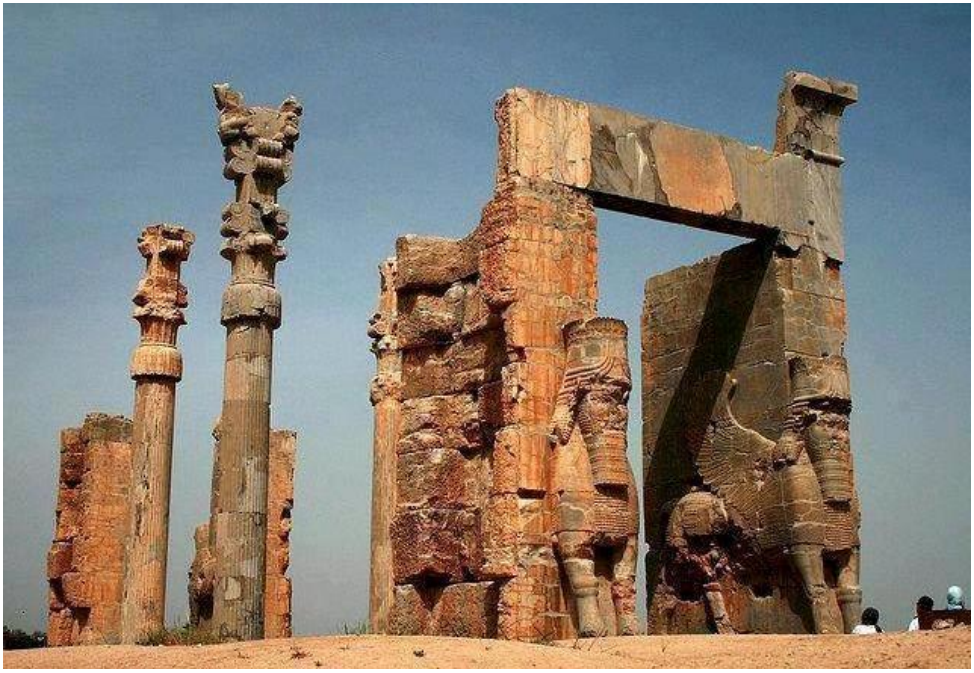

Fig. 15

Fig. 16

Variațiile scrierii cuneiforme de pe unele monumente au dat naştere ideii că, aşa cum fusese cazul Egiptului, proclamațiile regale persane într-un imperiu care cuprindea multe popoare diferite puteau să fie în mai multe limbi. Relatări disparate făcute de călători au focalizat în mod crescând atenția asupra unora dintre inscripțiile persane în mai multe limbi; cea mai importantă şi complexă dintre ele a fost descoperită într-un loc din ceea ce este acum Iran. Era în 1835 când, călătorind în îndepărtatele regiuni din Orientul Apropiat care fuseseră odinioară dominate de regii perşi, britanicul Henry Rawlinson a găsit o inscripție gravată pe pietrele dintr-un loc numit Behistun. Numele însemna „Locul zeilor" iar reprezentarea uriaşă care comemora o victorie regală era dominată de un zeu planând în omniprezentul Disc înaripat (Fig. 17).

PLATE X

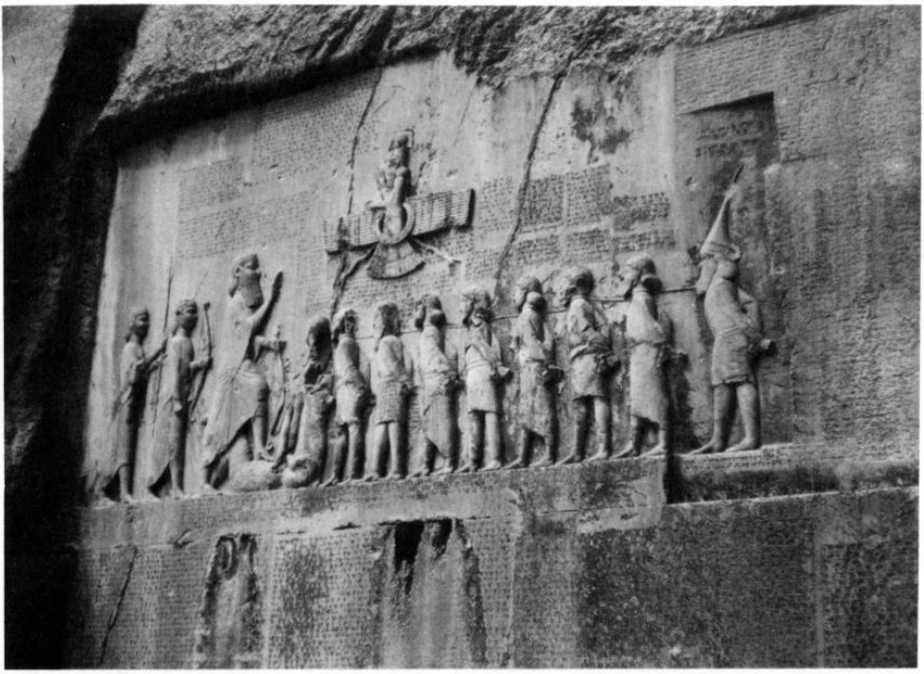

The Darius relief at Bīsotūn

Fig. 17

Reprezentarea era însoțită de o inscripție lungă care (odată descifrată de Rawlinson şi de alții) s-a dovedit a fi o înregistrare în trei limbi făcută de regele persan Darius I, un predecesor, cu un secol şi jumătate, al lui Darius III care s-a luptat cu Alexandru.

În timp, s-a realizat că una din limbile de la Behistun, numită Persana Veche, semăna cu Sanscrita, limba-mamă a limbilor „Indo-Europene". Plecând de la această descoperire, identificarea şi înțelesul celorlalte două limbi au urmat. Una a fost mai târziu identificată ca fiind Elamită, a cărei folosire în antichitate era limitată la părțile sudice ale ceea ce e azi Iranul. A treia se potrivea cu scrierile găsite în Babilonia; clasificată drept „Semitică", ea aparținea unui grup care includea şi Asiriana şi Canaanita, a căror limbă-mamă este numită „Akkadiană". Ce era comun tuturor acestor trei limbi de la Behistun era folosirea aceleiaşi scrieri cuneiforme, în care fiecare semn exprimă o silabă întreagă şi nu

doar o singură literă. Aici, în cazul unui singur monument, era un exemplu de Amestecare a Limbilor...

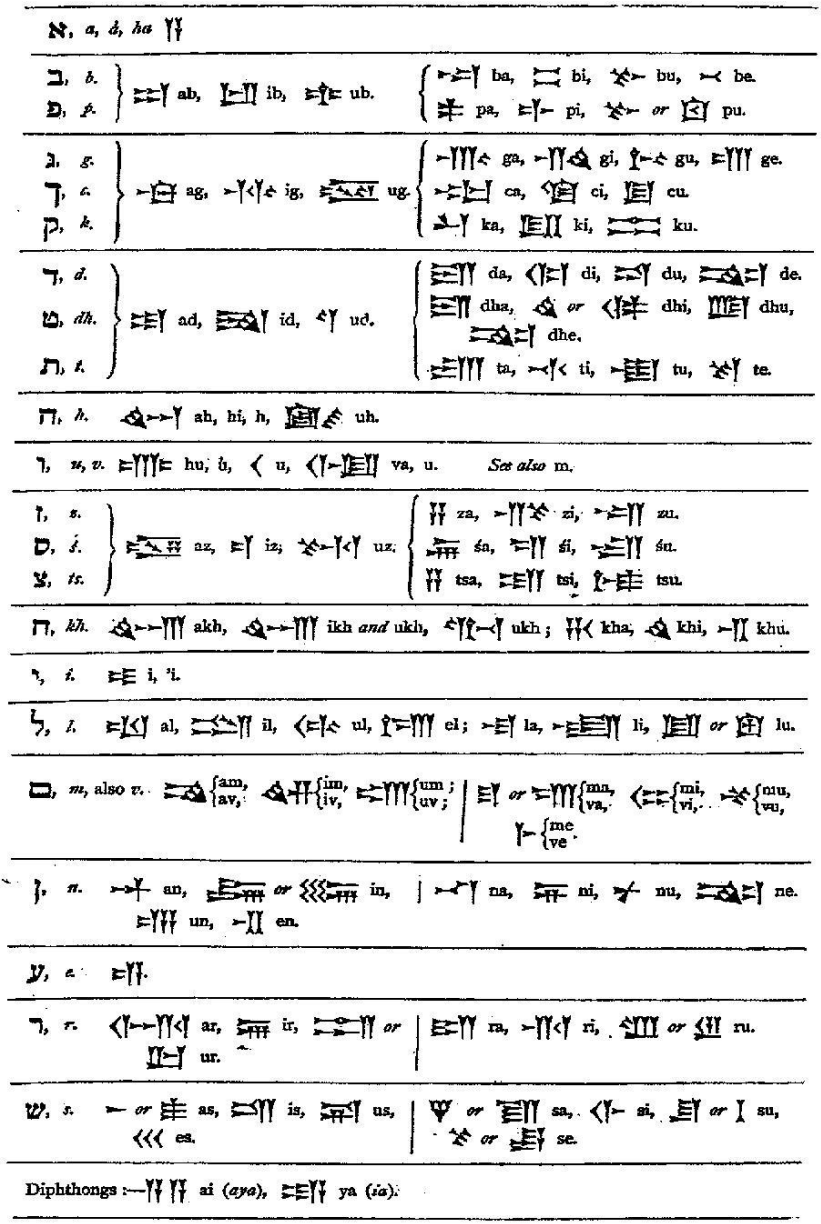
א, a, e, ha
ב, b. / פ, p. — ab, ib, ub. — ba, bi, bu, be. / pa, pi, or pu.
ג, g. / כ, c. / ק, k. — ag, ig, ug. — ga, gi, gu, ge. / ca, ci, cu. / ka, ki, ku.
ד, d. / ט, dh. / ת, t. — ad, id, ud. — da, di, du, de. / dha, or dhi, dhu, dhe. / ta, ti, tu, te.
ה, h. — ah, hi, h, uh.
ו, u, v. — hu, u, u, va, u. See also m.
ז, s. / ס, j. / צ, ts. — az, iz, uz. — za, zi, zu. / śa, śi, śu. / tsa, tsi, tsu.
ח, kh. — akh, ikh and ukh, ukh; kha, khi, khu.
י, i. — i, 'i.
ל, l. — al, il, ul, el; la, li, or lu.
מ, m, also v. — am, av, im, iv, um, uv; or ma, va, mi, vi, mu, vu, me, ve.
נ, n. — an, or in, un, en. / na, ni, nu, ne.
ע, e. — .
ר, r. — ar, ir, or ur. / ra, ri, or ru.
ש, s. — or as, is, us, es. / or sa, si, or su, or se.
Diphthongs :— ai (aya), ya (ia).

Fig. 18

Ebraica, limba Bibliei, aparţinea grupului de limbi „Semitice“ care se trăgeau din „Akkadiană“. Faptul că ebraica, în mod unic, a rămas o limbă vorbită, citită şi scrisă de-a lungul erelor, a fost cheia pentru descifrare aici – într-atât încât studii timpurii ale cercetătorilor despre Babiloniană şi Asiriană (două limbi „Akkadiene“) au furnizat liste de cuvinte care dădeau înţelesurile lor similare din ebraică şi au comparat listele de semne cuneiforme cu echivalentele lor din scrierile tradiţionale în ebraică. (Fig. 18 – din *Gramatica Asiriană* de Rev. A. H. Sayce, 1875).

Fig. 19

Vestea ruinelor uimitoare din marea câmpie dintre Râurile Tigru şi Eufrat (de aci înainte Mesopotamia, „Ţinutul dintre Râuri“) a fost adusă în Europa de diferiţi călători din secolele 17 şi 18. Apoi, sugestiile că asemenea ruine reprezentau Babilon şi Nineveh care-şi atrăseseră faima (şi furia) biblică au stârnit şi mai mult interes. Realizarea că oamenii secolului al 19-lea erau capabili să citească inscripţii din vremea Bibliei, a îndreptat interesul din

punct de vedere geografic către Ţinuturile Bibliei şi din punct de vedere cronologic către secolele mult îndepărtate din trecut.

În unele dintre aceste ruine, inscripții în scrierea cuneiformă au fost găsite pe tăbliţe plate – tăbliţe care erau făcute de om din lut întărit, cel mai adesea dar nu întotdeauna pătrate sau alungite ca formă, pe care semnele parcă făcute cu cuiul erau incizate când lutul era încă ud şi moale (Fig. 19). Curioşi să ştie ce reprezentau ele şi ce spuneau, consulii europeni staționați în diverse părți ale Imperiului Otoman au fost precursorii a ceea ce se poate considera arheologia modernă a Orientului Apropiat; începutul ei – excavarea Babilonului antic – a avut loc la sud de Baghdad în Iraq în 1811. (Printr-o întorsătură a sorții, tăbliţele de lut descoperite în ruinele Babilonului includeau câteva ale căror inscripții în scrierea cuneiformă înregistrau plăți în monede de argint făcute de Alexandru pentru munca făcută în scopul curățării resturilor templului Esagil).

În 1843 Paul Emile Botta, Consulul Franței din Mosul, un oraş acum în zona Kurdă din nordul Iraqului în ceea ce era pe atunci Mesopotamia condusă de otomani, s-a apucat să excaveze o sursă antică de astfel de tăbliţe de lut la un *Tell* (deal/movilă) antic de lângă Mosul. Locul a fost numit Kuyunjik după satul cel mai apropiat; un Tell alăturat era numit Nebi Yunus („Profetul Jonah“) de către localnicii arabi. Botta a abandonat situl după ce sondajele lui inițiale de aici au fost neproductive. Ca să nu fie mai prejos ca francezii, englezul A. Henry Layard a preluat situl trei ani mai târziu. Cele două dealuri, unde Layard a avut mai mult succes decât Botta, s-au dovedit a fi capitala antică a Asiriei, Nineveh care este menționată în mod repetat în Biblie, şi care a fost destinația lui Jonah potrivit poveştii biblice despre Jonah şi Balenă.

Botta a avut succes mult mai departe în nord, într-un loc numit Khorsabad, unde el a descoperit capitala regelui asirian Sargon II (721 – 705 î.C.) şi a succesorului său, Regele Sennacherib (705 – 681 î.C.); Layard a devenit faimos ca descoperitorul atât al *Nineveh*, cât şi, într-un loc numit de localnici Nimrud, a oraşului regal asirian *Kalhu* (numit Calah în Biblie). Nemaipunând la socoteală Babilonul, descoperirile amândurora au furnizat, pentru prima dată, dovezi fizice ce se coroborau cu Biblia (Geneza, cap. 10) despre eroul *Nimrod* şi despre Asiria şi oraşele ei majore:

El a fost primul erou din Ţinut;

Şi începutul regatului său:
Babel şi Erech şi Akkad,
Toate în tinutul Shine'ar.
Dincolo de acest Ţinut apăruse Ashur,
Unde *Nineveh* a fost construit – un oraş cu străzi largi,
Şi *Calah*, şi Ressen – măreţul oraş
Care e între *Nineveh* şi *Calah*.

La Khorsabad cei care excavau au descoperit, printre reliefurile luxoase de pe ziduri care-l glorificau pe Sennacherib şi cuceririle lui, panouri ce reprezentau asedierea de către el a oraşului fortificat Lachish din Iudeea (în 701 î.C.). Biblia (2 Regi şi în Isaiah) menționează acel asediu (în care Sennacherib a învins) ca şi asediul eşuat al acestuia asupra Ierusalimului. Descoperirile lui Layard includeau o coloană de piatră a regelui asirian Shalmaneser III (858 – 824 î.C.) care descria, în text şi desene încrustate, capturarea de către el a Regelui Jehu al Israelului (Fig. 20) – un eveniment raportat în Biblie (2 Regi, 2 Cronici).

Fig. 20

Indiferent ce descoperiri se făceau, se părea că era ca şi cum s-ar fi adus la iveală veridicitatea Bibliei.

(Printr-o altă întorsătură a sorții, siturile lui Layard Nimrud şi Nineveh erau de părți opuse ale cotiturii râului unde Alexandru traversase Tigrul şi dăduse lovitura finală armatei perşilor).

Până la sfârşitul secolului al 19-lea, cum semnele conflagrației cunoscute ca Primul Război Mondial deveneau din ce în ce mai evidente, germanii s-au alăturat cursei arheologice (cu ramificațiile ei în ce priveşte cartografierea, spionajul şi propaganda). Ocolindui pe francezi şi pe englezi, ei au preluat controlul asupra siturilor din sudul extrem, descoperind la Babilon (sub conducerea lui Robert Koldewey) cea mai mare parte din incinta sacră, templul-ziggurat Esagil şi marea Cale Procesională cu diferitele ei porți, inclusiv cea a lui Ishtar (vezi Fig. 5). Departe spre nord, Walter Andrae a dezgropat vechea capitală a Asiriei *Ashur* – numită la fel cu țara Asiria însăşi şi cu zeul ei național *Ashur*. (Ressen, care era de asemenea menționat în Geneză şi al cărui nume înseamnă „Căpăstrul Calului", s-a dovedit a fi un loc asirian de creştere a cailor).

Fig. 21

Descoperirile asiriene au oferit nu numai confirmarea veridicității istorice a Bibliei; arta şi iconografia păreau şi ele să poarte alte aspecte biblice. Basoreliefurile din Khorsabad şi Nimrud reprezentau „îngeri" înaripați (Fig. 21) asemănători cu slujitorii divini descrişi în viziunea Profetului Isaiah (6:2), sau din

viziunea Profetului Ezekiel (1:5-8, unde fiecare avea patru aripi dar şi patru fețe, una dintre ele fiind fața unui vultur).

Fig. 22

Sculpturile descoperite şi reprezentările de pe ziduri păreau şi să susțină unele afirmații atribuite lui Berossus privind ceea ce unii ar descrie azi ca „Bio-inginerie care a mers prost“ – de oameni cu aripi, tauri cu capete de oameni ş.a.m.d. (după cum am citat mai devreme). În Nineveh şi Nimrud, intrările în palatele regale erau flancate de sculpturi colosale de tauri sau lei cu capete de oameni (Fig. 22); iar pe basoreliefuri, erau imagini de ființe divine îmbrăcate ca peşte (Fig. 23) – aceeaşi imagine a lui Oannes, exact aşa cum Berossus îl descrisese.

Deşi trecuseră deja, când Berossus a scris, aproape patru secole de când Ashur, Nineveh şi alte centre asiriene fuseseră capturate şi distruse, şi vreo trei secole de când aceeaşi soartă a făcut Babilon să se prăbuşească, ruinele lor erau încă vizibile fără excavaţii – cu sculpturile şi basoreliefurile la vedere, ilustrând ceea ce descrisese Berossus. Monumentele antice se potriveau literalmente cu ceea ce scrisese el.

Fig. 23

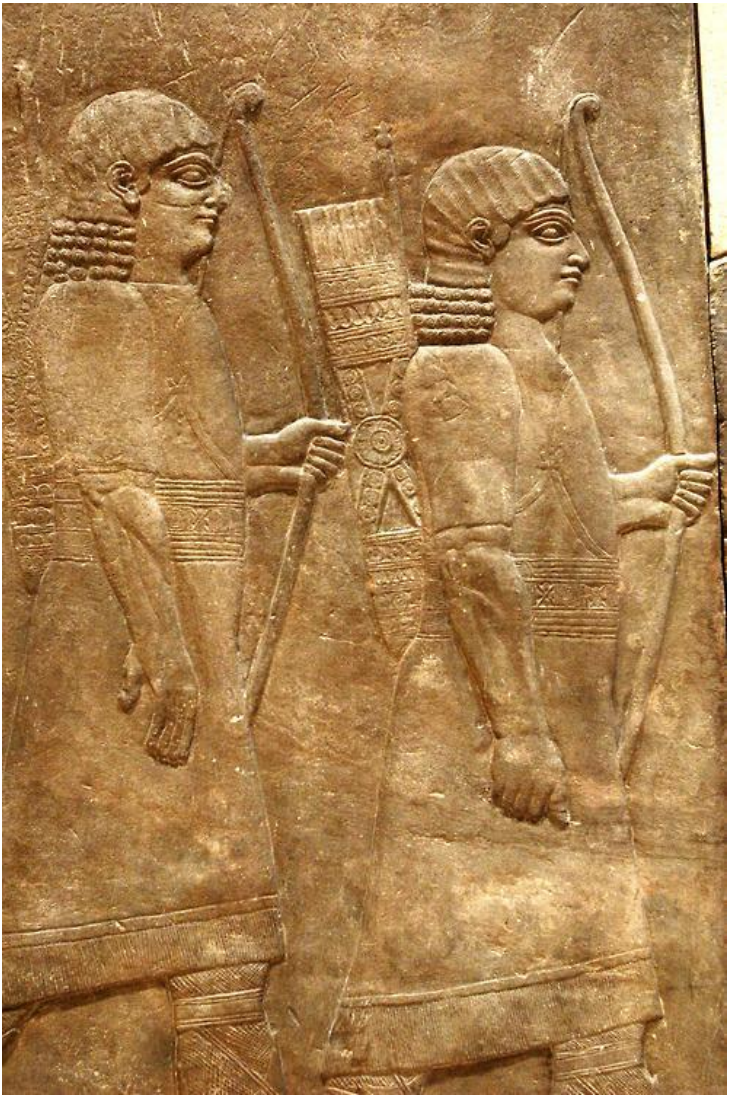

Fig. 24

Dar cu toate grandorile, comorile şi arta Asiriei şi Babilonului, cele mai importante descoperiri au fost nenumăratele tăbliţe de lut, multe adunate în adevărate biblioteci, unde prima tăbliţă de pe un raft enumera titlurile celorlalte tăbliţe de pe raftul respectiv. Pe tot cuprinsul Mesopotamiei – de fapt pe tot cuprinsul Orientului Apropiat antic – practic fiecare centru urban major avea o bibliotecă, parte a unui palat regal, templu principal sau a amândurora. Până acum, mii şi mii de tăbliţe (sau fragmente din

ele) au fost găsite; cele mai multe zac, netraduse, în pivnițele muzeelor sau universităților.

Dintre bibliotecile principale descoperite, cea cu cele mai mari consecințe a fost cea găsită de Layard printre ruinele din Nineveh: Marea bibliotecă a Regelui asirian Ashurbanipal (Fig. 24, de pe monumentele lui; 668 – 631 î.C.). Ea conținea peste 25.000 (!) de tăblițe de lut. Textele inscripționate pe ele – toate în scrierea cuneiformă – acopereau o arie de la cronici regale şi înregistrări ale rațiilor muncitorilor până la contracte comerciale, documente de căsătorie şi divorț, şi includeau texte literare, poveşti istorice, date de astronomie, previziuni astrologice, formule matematice, liste de cuvinte şi liste geografice. Şi apoi erau şiruri de tăblițe cu ceea ce arheologii au clasificat drept „texte mitologice“ – texte ce se refereau la diferiți zei, genealogiile, puterile şi faptele lor.

Ashurbanipal, după cum s-a dovedit, nu doar a colectat şi a adus la Nineveh astfel de texte istorice şi „mitologice“ din toate colțurile imperiului – el a angajat de fapt şi o armată de scribi ca să le citească, să le sorteze, să le păstreze să le copieze şi să le traducă în akkadiană pe cele mai importante dintre ele. (Reprezentări ale scribilor asirieni îi arată îmbrăcați ca demnitari – ceea ce atestă statutul lor înalt).

Cele mai multe tăblițe descoperite la Nineveh au fost împărțite între autoritățile otomane din Constantinopole (Istanbul din Turcia de azi) şi British Museum din Londra; unele tăblițe înrudite şi-au găsit drumul către muzeele principale din Franța şi Germania. În Londra, British Museum l-a angajat pe un tânăr gravor de bancnote şi asiriolog amator numit George Smith ca să ajute la sortarea tăbliților cuneiforme. Cu o ascuțită abilitate de a recunoaşte o caracteristică particulară a liniei (rândului) din scrierea cuneiformă, el a fost primul care şi-a dat seama că diferite tăblițe fragmentate făceau parte împreună din narațiuni continue (Fig. 25). Era una despre un erou şi un Potop, alta despre zeii care au creat Cerul şi Pământul şi de asemenea Omul. Într-o scrisoare către editorul unui jurnal londonez, Smith a fost primul care a atras atenția asupra similarităților dintre poveştile de pe aceste tăblițe şi poveştile biblice din Geneză.

Dintre cele două poveşti, cea cu cele mai mari ramificații religioase era aceea asemănătoare poveştii biblice a Creației; s-a întâmplat ca studiile în această direcție să fie conduse de o succesiune de cercetători nu în Anglia ci în Germania, unde pionieri „asiriologi“ precum Peter Jensen *(Kosmologie der*

Babylonier), Hermann Gunkel *(Schöpfung und Chaos)* şi Friedrich Delitzsch *(Das babylonische Weltschopfungsepos)* au folosit şi descoperirile arheologilor germani ca să formeze un text mai coerent şi să-i înțeleagă scopul religios, filosofic şi istoric.

Fig. 25

La British Museum, la tăblițele pe care Smith le pusese laolaltă se adăugau noi descoperiri ale unui elev al lui Layard, Hurmuzd Rassam, de la Nineveh şi Nimrud. Urmând linia epică a poveştii Creației, Curatorul Antichităților Egiptene şi Babiloniene de la muzeu, Leonard W. King, a descoperit că o veritabilă Epopee a Creației era inscripționată pe nu mai puțin de şapte tăblițe. Cartea lui din 1902, *Cele Şapte Tăblițe ale Creației*, au concluzionat că a existat în Mesopotamia un „Text Standard“ care, ca şi Geneza, spunea o poveste secvențială a Creației – de la Haos la un Cer şi un Pământ, şi apoi pe Pământ de la Adunarea Mărilor la Crearea Omului – nu în decursul celor şase zile biblice plus una de auto-mulțumire, ci pe şase tăblițe plus a şaptea de laudă.

Titlul antic al poveştii, conform cuvintelor de început, era *Enuma elish* („Când în Înaltul de Deasupra“). Tăblițe din diverse alte situri păreau să aibă texte identice, exceptând numele pe care Zeitatea Creatoare era numită (la asirieni **Ashur**, la babilonieni **Marduk**) – sugerând că numele erau toate redări adaptate dintr-o singură versiune canonică akkadiană. Oricum, menținerea ocazională a unor asemenea cuvinte ciudate şi nume ale zeităților cereşti implicate în evenimente – nume ca Tiamat şi Nudimmud – sugerează că o asemenea versiune originală era posibil să nu fi fost în Akkadiana folosită de asirieni sau babilonieni, ci într-o altă limbă, încă necunoscută.

Căutarea originilor, era evident, era doar la început.

*** * ***

Să ne întoarcem la Anglia victoriană şi la George Smith: aici şi la acest moment, era vorba de o altă poveste – povestea Potopului şi a unui „Noe“ non-biblic – care captase imaginația populară. Concentrându-şi atenția în această direcție, prolificul George Smith, cercetând cu atenție mii de fragmente de tăblițe de la Nineveh şi Nimrud şi potrivind piesele împreună, a anunțat că ele aparțin unei poveşti epice integrale despre un erou care a descoperit secretul Marelui Potop. Cele trei semne cuneiforme care-l numeau pe erou au fost citite de Smith *Iz-Du-Bar*, şi Smith a presupus că el era de fapt biblicul ***Nimrod*** – „mărețul vânător“ care, după Geneză, întemeiase regatele asiriene – ca şi numele sitului antic, Nimrud, unde unele din tăblițe fuseseră găsite.

Citirea fragmentelor de către Smith, indicând existența unei poveşti asiriene despre Potop care se potrivea cu cea din Biblie, a determinat o asemenea incitare încât ziarul londonez The Daily Telegraph a oferit un mare premiu de o mie de guinee (o guinee valorând mai mult decât o liră sterlină) oricui ar fi dezgropat fragmentele lipsă care ar fi putut furniza povestea antică întreagă. Smith însuşi a acceptat provocarea; el s-a dus în Iraq, a cercetat siturile şi s-a întors cu încă 384 de noi tăblițe fragmentate. Ele au făcut posibilă asamblarea şi secvențierea tuturor celor 12 (!) tăblițe ale poveştii epice, inclusiv cruciala „Tăbliță a Potopului“, Tăblița XI (Fig. 26). (Cât despre premiu, muzeul a fost cel care l-a primit, recunoscător, pretinzând că Smith s-a dus în Iraq în timp ce era în serviciul muzeului...)

Fig. 26

Unii doar ar putea să-şi imagineze emoția descoperirii poveştii din Biblia Ebraică a Potopului şi a lui Noe scrisă în alte limbi antice neînrudite cu Biblia – un text despre ceea ce de atunci înainte a fost cunoscut ca Epopeea lui Gilgamesh (citirea inițială „Izdubar" a fost abandonată în favoarea celei corecte, ***Gilgamesh***).

Dar euforia n-a fost fără probleme, printre acestea marea varietate de zei implicați în eveniment, în comparație cu unicul Yahweh din Biblie.

Zăpăcindu-i pe cercetători, un rege numit Gilgamesh nu apărea nicăieri enumerat ca rege babilonian sau asirian. Eroul Gilgamesh, au descoperit cercetătorii, era identificat în chiar primele rânduri ale Tăbliței I ca rege al Uruk, un oraş (potrivit textului) cu ziduri largi şi metereze mărețe. Dar nicăieri în Babilonia şi Asiria nu exista un sit antic cu acest nume. Când povestea a fost asamblată, s-a realizat şi faptul că nu Gilgamesh era eroul Potopului. Având „două-treimi din el divine", aventurile lui fuseseră în căutarea nemuririi; şi în decursul unei asemenea căutări el a auzit povestea Potopului de la un personaj numit ***Utnapishtim*** – un „Noe" mesopotamian care chiar supraviețuise

catastrofei. Deci cine era Gilgamesh – cercetătorii şi presa se întrebau – dacă nu era nici biblicul Noe, nici biblicul/asirianul Nimrod?

În 1876 Smith a adunat diversele lui descoperiri într-o carte scurtă, *Povestea Chaldeană a Genezei*. A fost prima carte care anunța şi compara textele antice descoperite în Mesopotamia cu poveştile Creației şi Potopului din Biblie. A fost şi ultima carte a lui Smith: el a murit în acelaşi an, la doar vârsta de 36 de ani; dar trebuie să ținem minte că ingeniozitatea şi descoperirile acestui maestru autodidact în limba akkadiană au fost cele care au servit drept fundație pentru nenumăratele studii ce au urmat.

Aceste studii au descoperit şi existența unei şi mai timpurii poveşti despre Potop; importanța ei pentru sarcina noastră este aceea că, probabil, ea a fost una din sursele lui Berossus. Denumită în antichitate, conform obiceiului, după primele cuvinte *Inuma ilu awilum* („Când zeii ca şi oamenii"), ea a ajuns să fie cunoscută ca *Epopeea Atra-Hasis*, după numele eroului ei care spune povestea Potopului la prima mână – facându-l pe el, ***Atra-Hasis***, adevăratul „Noe" al acestei versiuni a Potopului. ***Acesta este Noe însuşi povestind!***

Din motive neclare, a trebuit să treacă mult timp până când atenția cercetătorilor să se concentreze pe acest text crucial – crucial pentru că în el, Atra-Hasis („Cel Nemaipomenit de înțelept") spune *ceea ce a precedat Potopul*, ce l-a determinat să se întâmple, şi ce s-a întâmplat după aceea. În decursul operațiunii de asamblare a celor trei tăblițe ale textului, un fragment de tăbliță marcat cu „S" a fost esențial pentru identificarea numelui *Atra-Hasis*; „S"-ul venea de la Smith; el a fost cel care, înainte de a muri, găsise cheia către o altă uimitoare poveste „babiloniană" despre zei, Om şi Potop. Cât despre numele eroului, s-a sugerat, cu puține îndoieli, că *Atra-Hasis* transpus ca *Hasis-atra* era *Xisithros/Sisithros* din Fragmentele lui Berossus – al zecelea conducător dinainte de Potop, în timpul căruia se petrecuse Potopul, exact cum Noe fusese al zecelea strămoş biblic din stirpea lui Adam!

(Această transpunere a numelui este doar unul din motivele pentru care a fost legat Berossus de textul Atra-Hasis. Un altul este faptul că doar în această versiune mesopotamiană a poveştii Potopului e menționat episodul – menționat de Berossus – în care oamenii din oraş puneau întrebări despre motivul construirii bărcii).

YALE ORIENTAL SERIES · RESEARCHES · VOLUME V–3

A HEBREW DELUGE STORY IN CUNEIFORM

AND OTHER EPIC FRAGMENTS IN THE PIERPONT MORGAN LIBRARY

BY
ALBERT T. CLAY

NEW HAVEN
YALE UNIVERSITY PRESS
LONDON · HUMPHREY MILFORD · OXFORD UNIVERSITY PRESS
MDCCCCXXII

Fig. 27

Era o minune a minunilor: trecând peste timp de la babilonianul Berossus din secolul 3 î.C. până în secolul 19 e.n., oamenii vestici care credeau în Biblie țineau de-adevăratelea în mână „un text despre Potopul Ebraic scris în cuneiforme“ (după cum publicația Universității Yale l-a numit în 1922, Fig. 27), inscripționat pe o tăbliță dintr-o bibliotecă asiriană din secolul al 7-lea î.C. Era un incredibil arc peste timp parcurgând cel puțin 2.600 de ani; dar şi acest lucru s-a dovedit a fi doar o stație intermediară în marşul înapoi în istorie.

Din nou, acest text asirian părea să aibă o versiune similară sau paralelă babiloniană. Şi acesta conținea cuvinte şi nume nefamiliare, cu siguranță nu de proveniență semitico-akkadiană – zei numiți **Enlil**, **Enki** şi **Ninurta**, zeițe numite **Ninti** şi **Nisaba**, grupuri divine numite **Anunnaki** şi **Igigi**, un loc sacru numit ***Ekur***. De unde veneau toate acestea?

Zăpăceala a fost încă şi mai mare când s-a aflat că o tăbliță parțială Atra-Hasis care îşi găsise cumva drum spre Biblioteca privată a lui J. Pierpont Morgan din New York City la cca 1897 conținea un „colophon“ – o notație făcută de scribul tăbliței – care data tăblița în *al 2-lea mileniu î.C.* asiriologii priveau acum la un salt înapoi de 3.500 de ani!

Eforturile de a pune laolaltă un text pe cât de posibil complet din diversele tăblițe şi cele câteva redări au dus la identificarea la British Museum şi la Museum of Ancient Orient din Istanbul Turcia, a tuturor celor trei tăblițe (chiar dacă parțial sparte) ale acestei versiuni babiloniene a Atra-Hasis. Din fericire, intactă în fiecare din ele era declarația scribului, care dădea numele acestuia, titlul şi data completării tăbliței (ca aceasta de la sfârşitul primei tăblițe):

Tăbliţa 1. Când zeii ca şi oamenii.
Numărul de rânduri 416.
[Copiată] de Ku-Aya, scrib junior.
Luna Nisan, ziua 21,
[a] anului când Ammi-Saduka, regele,
Şi-a făcut o statuie.

Tăblițele II şi III erau la fel semnate de acelaşi scrib şi erau şi ele datate într-un anumit an al domniei Regelui Ammi-Saduka. Acesta nu era un nume regal necunoscut: Ammi-Saduka aparținea

dinastiei faimosului Hammurabi din Babilon; el a domnit aici din 1647 până în 1625 î.C.

Astfel, această versiune a poveştii lui Noe şi a Potopului era cu o mie de ani mai veche decât versiunea asiriană a lui Ashurbanipal. Şi chiar şi aceasta era o copie – copiată după care original?

Cercetătorii neîncrezători aveau răspunsurile chiar în fața ochilor. Pe una din tăblițe Ashurbanipal se lăuda astfel:

Zeul scribilor m-a binecuvântat cu darul
Cunoaşterii artei sale.
Eu am fost iniţiat în secretele scrisului.
Eu pot chiar să citesc complicatele tăbliţe în sumeriană.
Eu înţeleg enigmaticele cuvinte
Săpate în piatră din zilele dinainte de Potop.

În afară de dezvăluirea existenței unui „zeu al scribilor", aici era o confirmare dintr-o sursă independentă, făcută cu secole înaintea lui Berossus, a întâmplării Potopului, plus detaliul că existaseră „enigmaticele cuvinte", *păstrate în inscripții în piatră „din zilele dinainte de Potop"* – o declarație care se potrivea şi confirma afirmația lui Berossus că zeul Cronos „i-a dezvăluit lui Sisithros că va fi un Potop... şi i-a poruncit să strângă în Sippar, oraşul zeului Shamash, toate scrierile ce puteau fi găsite".

Şi apoi mai e lauda plină de mândrie din afirmația lui Ashurbanipal că el „putea chiar să citească complicatele tăblițe în *sumeriană"*.

Sumeriană? Cercetătorii uluiți – care reuşiseră să descifreze babiloniana, asiriana, persana veche, sanscrita – s-au întrebat despre ce vorbea Ashurbanipal. Răspunsul, şi-au dat seama, se afla în Bibilie în tot acest timp. Până atunci, versetele din Geneza 10:8-l2 despre domeniile puternicului erou Nimrod îi inspiraseră pe cei ce descifraseră aceste limbi antice să denumească limba-mamă a limbii babiloniene şi a celei asiriene „akkadiană" şi serviseră ca Hartă a Descoperitorilor pentru arheologi; acum aceste versete clarificau şi misterul Shumerian:

El a fost primul erou din Ţinut;
Şi începutul regatului său:
Babel şi Erech şi Akkad,
Toate în tinutul ***Shine'ar***.

Sumer (sau mai corect, ***Shumer***) era biblicul ***Shine'ar*** – chiar ținutul ai cărui locuitori de după Potop încercaseră să construiască un turn al cărui vârf să poată atinge cerurile.

Căutarea lui Noe, a devenit clar, trebuia să ajungă în ***Shumer*** – biblicul ***Shine'ar*** – un ținut care fără îndoială precedase recent-adusele-la-lumină capitale ale Babiloniei, Asiriei şi Akkadului. Dar care ținut era acesta şi unde ar fi trebuit să se afle el?

POTOPUL

Noțiunea comună despre biblicul Potop (Mabul în ebraică, din akkadianul Abubu) este una din ploile torențiale ale cărei revărsări acoperă şi mătură totul de pe pământul dedesubt. De fapt, Biblia (Geneza 7:11-l2) afirmă că Potopul a început când ***„toate sursele de apă ale Marelui Adânc au erupt".*** Doar după aceea (sau ca rezultat al acestui fapt) „zăgazurile cerurilor s-au deschis iar ploaia a căzut peste Pământ patruzeci de zile şi patruzeci de nopți". Potopul s-a sfârşit într-o secvență asemănătoare (Geneza 8:2-3), când întâi „sursele de apă ale Marelui Adânc" şi apoi „zăgazurile cerului" s-au închis.

Diversele înregistrări mesopotamiene despre Potop îl descriu ca pe o avalanşă de valuri *pornite dinspre sud*, cuprinzând şi acoperind totul pe măsură ce se repezeau înainte. Versiunea akkadiană (Gilgamesh Tăblița XI) afirmă că prima manifestare a Potopului a fost „un nor negru ce se ridica de la orizont", urmat de furtuni care „au dărâmat stâlpii şi au prăbuşit digurile". Timp de o zi Furtuna din Sud a suflat, apa acoperind munții, cotropind oamenii ca o bătălie... şapte zile şi [şapte] nopți Vântul Potopului bate în timp ce Furtuna din Sud mătură pământul... şi întregul pământ a fost umplut cu apă ca o oală."

În povestea sumeriană a Potopului, vânturi urlătoare sunt menționate; ploi nu: „Toate vânturile de furtună, nemaipomenit de puternice, au atacat ca unul... Timp de şapte zile şi şapte nopți Potopul (**A.ma.ru**) a măturat pământul, şi marea arcă a fost aruncată de colo-colo de apele uriaşe".

În *A douăsprezecea Planetă* şi în cărțile următoare, **eu am sugerat că „Marele Adânc" unde se formase „Furtuna din Sud" era Antarctica;** şi că Potopul era un uriaş val mareic cauzat de alunecarea stratului de gheață şi deplasarea lui dinspre Antarctica

– provocând sfârşitul brusc al ultimei Ere Glaciare acum cca 13.000 de ani (vezi şi Fig. 43).

IV. Sumer: acolo unde a început civilizaţia

Sumer, acum se ştie, a fost ţinutul unui popor talentat şi îndemânatic în ceea ce acum este sudul Iraqului. În mod obişnuit reprezentaţi prin statui şi statuete măiestrite într-o atitudine devoţională (Fig. 28), sumerienii au fost primii care au înregistrat şi au descris evenimentele trecutului şi au spus poveştile zeilor lor. Aici, pe câmpia fertilă udată de marile râuri Tigru şi Eufrat, a înflorit prima civilizaţie cunoscută a Omenirii acum cca 6.000 de ani – în mod „subit", „neaşteptat", „uluitor de brusc", potrivit tuturor cercetătorilor. A fost o civilizaţie căreia noi, până azi, îi datorăm practic toate „Premierele" pe care le considerăm esenţiale pentru o civilizaţie avansată: roata şi transportul pe roţi, cărămida care făcea (şi încă face) posibilă ridicarea de clădiri înalte, furnalul şi cuptorul care sunt esenţiale în industrie de la coacere până la metalurgie, astronomie şi matematică, oraşe şi societăţi urbane, regalitate şi legi, temple şi preoţie, socotirea timpului, un calendar, festivaluri, de la bere până la reţete culinare, de la artă până la muzică şi instrumente muzicale şi, mai presus de toate, scrisul şi ţinerea de înregistrări – toate acestea au fost prima dată aici, în Sumer.

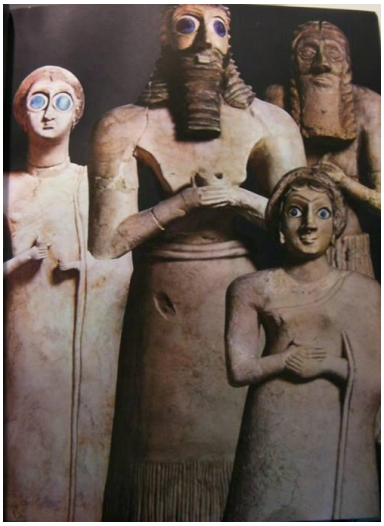

Fig. 28

Ştim acum toate acestea mulţumită realizărilor arheologiei şi descifrării limbilor antice din ultimul secol şi jumătate. Lungul şi dificilul drum prin care Sumerul antic a ajuns de la o completă obscuritate la o apreciere admirativă a grandorii sale a avut numeroase pietre de hotar purtând numele cercetătorilor care au făcut această călătorie posibilă.

Unii, care au trudit în diverse situri, vor fi menţionaţi de noi. Alţii, care au pus laolaltă şi au clasificat artefactele fragmentate pe parcursul unui secol şi jumătate de arheologie mesopotamiană, sunt prea mulţi ca să poată fi enumeraţi.

Şi apoi au fost epigrafii – uneori pe teren, cea mai mare parte a timpului cercetând cu atenţie tăbliţele în încăperile ticsite ale muzeelor sau universităţilor - ale căror persistenţă, devotament şi abilităţi au transformat piesele de lut incizat cu ciudate semne „cuneate“ în comori istorice, culturale şi literare lizibile. Munca lor a fost crucială, căci în timp ce calea obişnuită a descoperirilor arheologice era de a găsi ruinele poporului respectiv şi apoi de a descifra înregistrările lor scrise (dacă ei aveau aşa ceva), în cazul sumerienilor, recunoaşterea limbii lor – şi chiar şi descifrarea ei – a precedat descoperirea ţinutului lor, *Sumer* (pronunţia comună engleză, mai degrabă decât Shumer). Şi asta nu din cauză că limba, „Sumeriană“, i-a precedat pe oamenii de acolo; dimpotrivă – a fost din cauză că limba şi modul de scriere a ei s-au menţinut mult după ce Sumerul nu mai era – la fel cum limba latină şi scrierea ei au supravieţuit imperiului roman mii de ani.

Recunoaşterea limbii sumeriene a început, după cum am ilustrat, nu prin intermediul descoperirii propriilor tăbliţe ale sumerienilor, ci prin folosirea adesea, în textele akkadiene, a unor „cuvinte împrumutate“ care nu erau akkadiene; numele zeilor şi ale oraşelor, care nu aveau sens în limba asiriană sau babiloniană; şi desigur prin declaraţiile efective (ca aceea a lui Ashurbanipal) despre existenţa unor mult mai timpurii scrieri în „Shumeriană“. Declaraţia lui a fost confirmată de descoperirea unor tăbliţe care redau acelaşi text în două limbi, una akkadiană şi cealaltă într-o limbă misterioasă; apoi următoarele două rânduri erau în akkadiană şi într-o altă limbă ş.a.m.d. (termenul cercetătorilor pentru asemenea texte bilingve este „interlineare“).

În 1850, Edward Hincks, care studia descifrările lui Rawlinson de la Behistun, a sugerat într-un eseu că un „silabar“ akkadian – o colecţie de cca 350 de semne cuneiforme fiecare reprezentând o consoană plină + o silabă vocalică – trebuie să fi evoluat dintr-un

set inițial de semne silabice *non*-akkadiene. Ideea (care n-a fost acceptată imediat) a fost confirmată finalmente când unele din tăbliţele de lut din bibliotecile de limbă akkadiană s-au dovedit a fi *dicţionare „silabariale“ bilingve* – liste care pe o parte a tăbliţei dădeau semnele cuneiforme într-o limbă necunoscută, şi o listă corespunzătoare pe cealaltă parte în akkadiană (cu pronunţia semnelor şi înţelesul adăugate, Fig. 29). Dintr-o dată, arheologii obţinuseră *un dicţionar al unei limbi necunoscute!* În plus faţă de tăbliţele inscripţionate ca un fel de dicţionare, aşa numitele Silabare, diverse alte tăbliţe bilingve au servit ca unelte neprețuite în descifrarea scrierii şi limbii sumeriene.

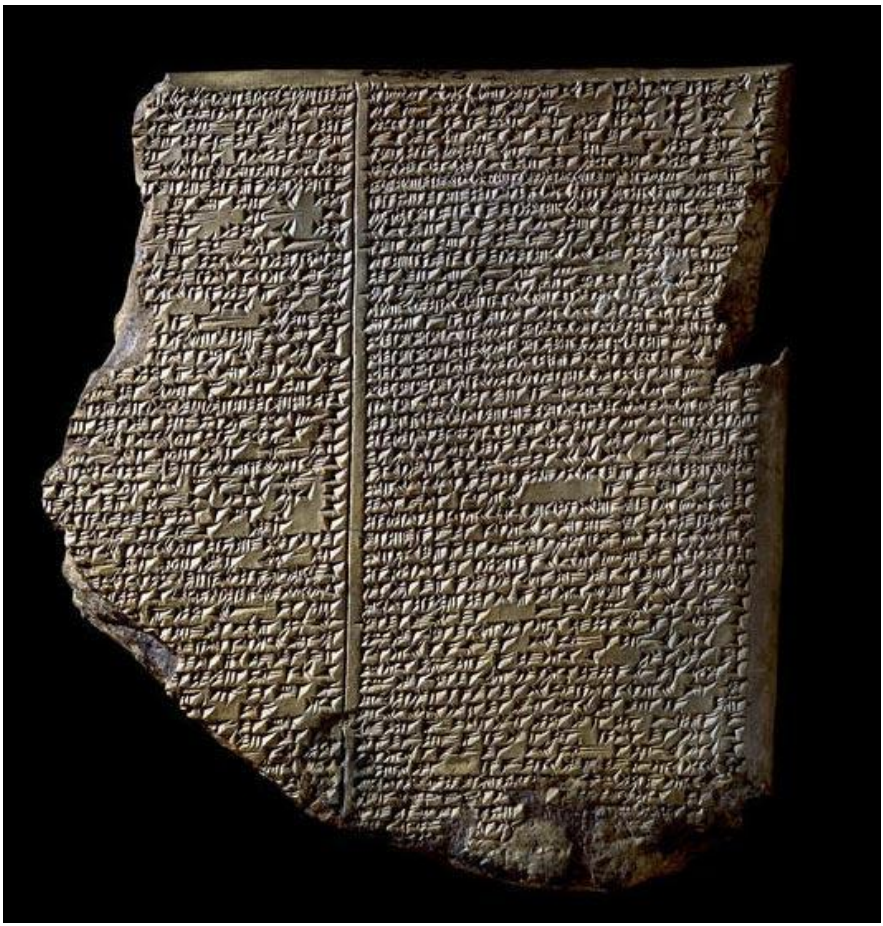

Fig. 29

În 1869 Jules Oppert, adresându-se Societății Franceze de Numismatică şi Arheologie, a subliniat faptul că titlul regal „Rege al Sumerului şi Akkadului“ găsit pe unele tăbliţe furniza numele poporului care-i precedase pe vorbitorii de limbă akkadiană babilonieni şi asirieni; ei erau, a sugerat el, *Sumerienii*. Denumirea a fost folosită începând de atunci – cu toate că, până azi, muzeele şi media preferă să numească expoziţiile sau articolele şi programele lor „Babiloniene“ sau, în cel mai bun caz, „Babiloniene Vechi“ mai degrabă decât cu nefamiliarul termen „Sumeriene“.

Deşi aproape tot ce considerăm noi esenţial pentru o civilizaţie dezvoltată a fost moştenit de la sumerieni, mulţi oameni încă răspund cu un apatic „Cine?“ când aud cuvântul „Sumerienii“...

Interesul faţă de Sumer şi de sumerieni a constituit o schimbare atât cronologică, cât şi geografică: de la primul şi al doilea mileniu î.C. către al treilea şi al patrulea mileniu î.C., şi de la nordul şi centrul Mesopotamiei către sudul ei. Faptul că acolo erau îngropate aşezări antice era indicat nu doar de numeroasele movile care erau împrăştiate peste regiunile netede formate din aluviuni, movile care au rezultat din straturi de construcţii ridicate peste alte straturi ale ruinelor construcţiilor anterioare; mai curioase erau ciudatele artefacte pe care localnicii le dezgropau din movile, arătându-le vizitatorilor europeni ocazionali. Ceea ce ştim azi este rezultatul a aproape 150 de ani de trudă arheologică, ce a adus la lumină, în diverse stadii, cca. paisprezece dintre centrele antice majore ale Sumerului (harta, Fig. 30), practic toate fiind menţionate în textele antice.

* * *

Cercetarea arheologică sistematică pe teren a Sumerului se consideră că a fost începută în 1877 de către Ernest de Sarzec, care era atunci Vice-Consului francez în Basra, oraşul port cel mai la sud al Iraqului la Golful Persic. (Zvonurile vremii erau că fiind fascinat de comerţul local cu artefacte, adevăratul lui interes ar fi fost să găsească obiecte pentru vânzare privată). El a început prin a excava la un sit local numit *Tello* („Movila“). Descoperirile de aici au fost atât de multe – şi ele au luat drumul Muzeului Luvru din Paris, unde umplu galeriile – şi atât de inepuizabile, încât echipele de arheologi francezi au continuat să vină aici an după an mai mult de cincizeci de ani, până în 1933.

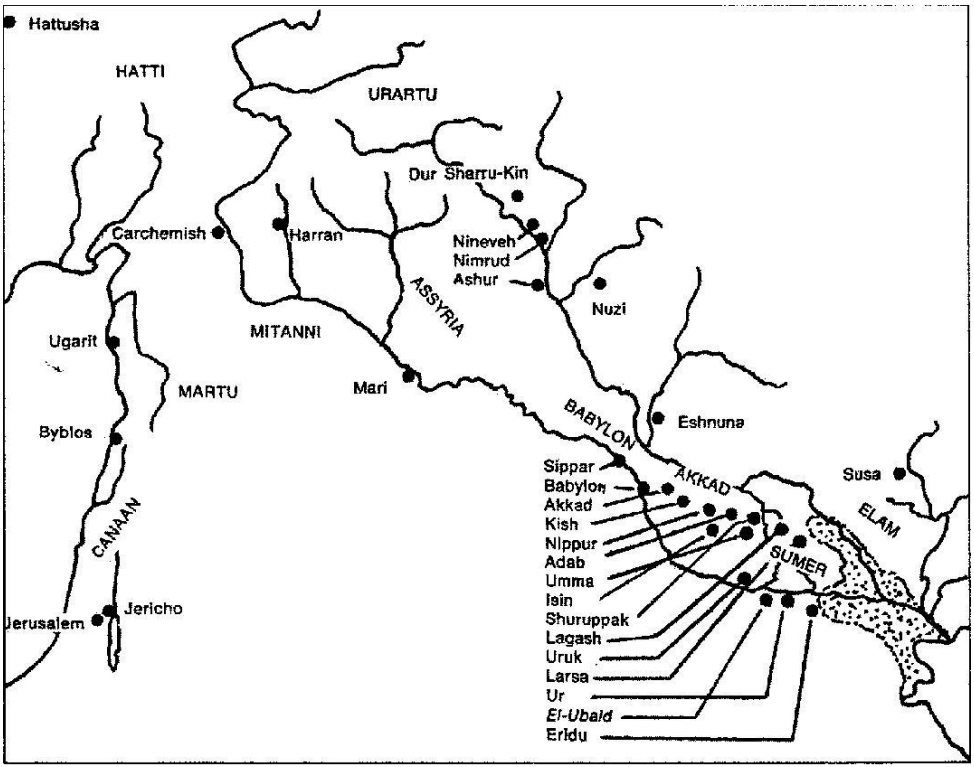

Fig. 30

Tello s-a dovedit a fi incinta sacră, *Girsu*, a unui mare centru urban sumerian numit ***Lagash***. Straturile arheologice indicau că el fusese reconstruit în mod continuu începând cu cca 3.800 î.C. Basoreliefuri sculptate pe ziduri datând dintr-o aşa-numită Perioadă Dinastică Timpurie, sculpturi de piatră purtând inscripții în impecabilele cuneiforme sumeriene (Fig. 31), şi o frumoasă vază de argint prezentată de un rege numit Entemena zeului său (Fig. 32) atestau nivelul înalt al culturii sumeriene cu milenii în urmă. Ca să pună capac, mai mult de 10.000 de tăbliţe de lut inscripționate au fost găsite în biblioteca oraşului (a căror importanță va fi discutată mai târziu).

Unele inscripții şi texte numeau o linie continuă de regi ai Lagash care domniseră de la cca 2900 î.C. până la 2250 î.C. – o domnie neîntreruptă de aproape şapte secole. Tăbliţe de lut şi plăci comemorative de piatră scriau despre construcții mari, proiecte de irigații şi canalizare (şi numea regii care le inițiaseră); exista

comerț cu ținuturi îndepărtate şi chiar conflicte cu oraşele apropiate.

Fig. 31

Fig. 32

Cele mai uluitoare erau statuile şi inscripțiile unui rege numit Gudea (cca 2400 î.C., Fig. 33) în care el descria circumstanțele miraculoase care au dus la construcția unui complex templu pentru zeul Ningirsu şi soția zeului, Bau.

Sarcina, detaliată mai târziu, implica instrucțiuni divine date în circumstanțe demne de un episod din „Zona Crepusculară“, aliniamente astronomice, arhitectură elaborată, importul unor materiale de construcție rare din ținuturi îndepărtate, cunoştințe calendaristice şi ritualuri precise – toate având loc cândva acum 4.300 de ani. Descoperirile de la Lagash au fost adunate de ultimul arheolog care a făcut săpături aici, francezul Andre Parrot în cartea sa *Tello* (1948).

La câteva mile spre nord-vest de movila din Lagash, o movilă numită de localnici Tell el-Madineh era situată. Săpătorii de la Lagash au tras cu ochiul şi aici; dar aici nu era prea mult de

excavat, căci oraşul antic care existase aici fusese, la un moment dat, complet distrus de foc. Puținele descoperiri, în orice caz, au ajutat la identificarea oraşului antic ca fiind ***Bad-Tibira***. Numele antic sumerian al oraşului, „Bad-Tibira“, însemna „Fortul Metalurgiei“; ca şi alte descoperiri clarificate mai târziu, Bad-Tibira era considerat ca fiind un centru al prelucrării metalelor.

Fig. 33

La un deceniu după ce de Sarzec a început excavările la Lagash, un nou jucător major în arheologie s-a alăturat efortului de a descoperi Sumerul: Universitatea din Pennsylvania, Philadelphia. Se ştia, din descoperirile precedente din Mesopotamia, că oraşul-centru cel mai important din punct de vedere religios în Sumer era un oraş numit ***Nippur***; în 1887 John Peters, un profesor de ebraică de la universitate, a reuşit să capete sprijin academic de la universitate şi sprijin financiar de la donatori individuali şi a organizat o „expediție arheologică“ în Iraq ca să găsească Nippur.

Locația oraşului Nippur părea uşor de găsit: în centrul geografic al Mesopotamiei de sud, o movilă uriaşă ce nu putea fi ratată se ridica la cca 65 de picioare deasupra câmpiei aluvionare şi era numită de localnici *Niffar;* ea se potrivea referirilor la anticul Nippur ca şi „Buric al Pământului“. Expediția Universității din

Pennsylvania a întreprins patru campanii de săpături la acel sit din 1888 până în 1900, la început sub conducerea lui John Peters, apoi sub comanda lui Hermann Hilprecht, un asiriolog de clasă internațională născut în Germania.

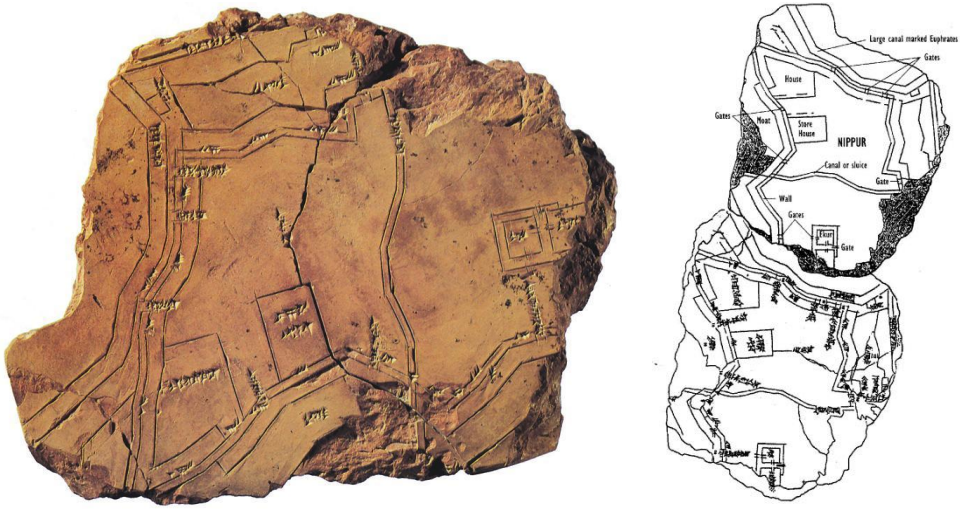

Fig. 34

Nippur, au aflat arheologii, fusese în mod continuu reconstruit din mileniul al 6-lea, până la cca 800 î.C. Excavările s-au concentrat la început pe Incinta Sacră a oraşului a cărei locație – oricât de incredibil ar suna – era indicată pe o hartă a oraşului veche de 1.000 de ani inscripționată pe o tăbliță mare de lut (Fig. 34, redare şi traducere). Aici, ruinele unui ziggurat (piramidă în trepte) înalt din incinta sacră a oraşului (reconstrucție, Fig. 35) atestau poziția lui dominantă deasupra oraşului. Numită ***E.kur*** („Casa Care E ca un Munte"), el era templul principal dedicat zeului conducător al sumerienilor, **En.lil** („Stăpânul Comenzii") şi soției lui, **Nin.lil** („Doamna Comenzii"). Templul, afirma inscripția, includea o cameră în mijlocul lui în care „Tăblițele Destinelor" erau păstrate. Potrivit câtorva texte, camera era inima ***Dur.An.Ki*** („Legătura Cer-Pământ") – un Centru de Comandă şi Control al zeului Enlil care conecta Pământul cu cerurile.

Descoperirile expediției de la Nippur, considerate de unii „de o importanță inegalabilă", au inclus aproape 30.000 de tăblițe de lut inscripționate (sau fragmente din ele) într-o bibliotecă a ceea ce

părea să fi fost un cartier special al oraşului, cartierul Scribal şi Ştiinţific, învecinat cu Incinta Sacră. Hilprecht plănuia să publice nu mai puţin de douăzeci de volume cu textele de pe cele mai importante tăbliţe, multe cu context „mitologic“, altele despre matematică şi astronomie şi datând din mileniul al 3-lea î.C. Printre inscripţiile de la Nippur care au fost transcrise, traduse şi publicate erau resturile ***poveştii sumeriene originale despre Potop***, numindu-l pe eroul „Noe“ ***Ziusudra*** („Zilele Vieţii sale Prelungite“) – echivalentul akkadianului *Utnapishtim*.

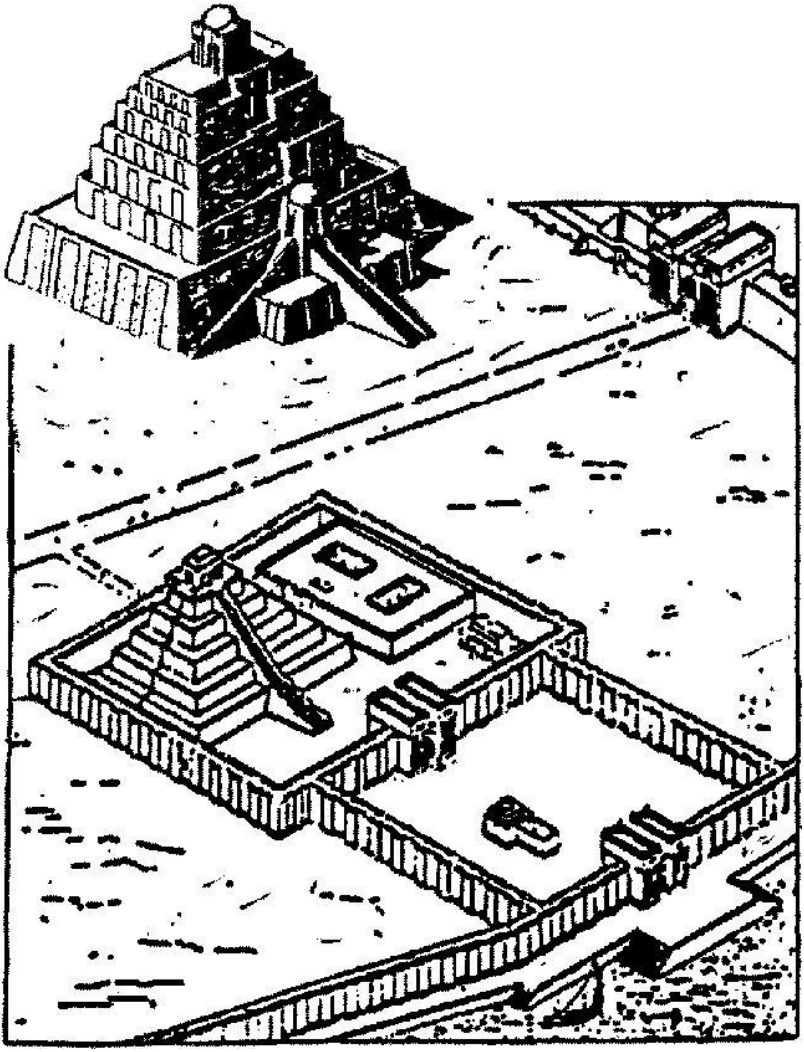

Fig. 35

În această inscripție sumeriană (cunoscută cercetătorilor după numărul ei de referință CBS 10673), zeul Enki este cel care îi dezvăluie adeptului său credincios Ziusudra un „secret al zeilor“ – faptul că, la propunerea furiosului Enlil, zeii au hotărât „să distrugă sămânța Omenirii prin Potopul“ care era pe cale să se întâmple; iar Enki (Cronos din Fragmentele lui Berossus) îl instruieşte pe Ziusudra (Xisithros la Berossus) să construiască nava salvatoare.

Dar toate planurile expediției au fost retezate de o avalanşă de acuzații făcute de Peters cum că Hilprecht prezenta „proveniențe“ înşelătoare (locațiile descoperirilor) pentru artefactele găsite, şi că Hilprecht făcuse o înțelegere cu Sultanul Turciei din Constantinopole (Istanbulul de azi) să trimită majoritatea artefactelor aici – mai degrabă decât la universitatea din Philadelphia – în schimb Sultanul îl lăsa pe Hilprecht să păstreze câteva ca „daruri“ pentru colecția lui privată. Controversa, care a divizat cele mai înalte eşaloane ale Philadelphiei şi a ținut titlurile din *New York Times*, a durat din 1907 până în 1910. O comisie de anchetă formată de Universitate a găsit până la urmă acuzațiile de conduită profesională nepotrivită împotriva lui Hilprecht ca fiind „nefondate“, dar de fapt multe din tăblițele de la Nippur au ajuns în Constantinopole-Istanbul. Colecția privată a lui Hilprecht a ajuns în Jena, oraşul universitar al lui Hilprecht din Germania.

Universitatea din Pennsylvania, prin Muzeul ei de Arheologie, s-a întors la Nippur doar după cel de-al II-lea Război Mondial, într-o expediție comună cu Institutul Oriental de la Universitatea din Chicago. Controversa Peters-Hilprecht este încă privită de istorici ca o perturbare majoră a Arheologiei Orientului Antic. Dar datorită eternei intervenții a Legii Consecințelor Neintenționate, până la urmă aceasta a condus la unul dintre cele mai mari salturi în Sumerologie, căci ea a furnizat prima slujbă unui tânăr epigraf numit Samuel N. Kramer care apoi a devenit un „Sumerolog“ de excepție.

* * *

Săpăturile de la Lagash şi Nippur, necesitând eforturi continue din partea arheologilor an după an, au dezvăluit existența unor centre urbane majore în Sumer care rivalizau ca mărime cu siturile babiloniene şi asiriene din nord, chiar dacă cele din Sumer erau mai vechi cu peste o mie de ani. Existența incintelor sacre

înconjurate de ziduri, fiecare cu un ziggurat înalt până la cer, indica un nivel înalt al tehnologiei antice de construire, care a precedat şi a servit ca model pentru babilonieni şi asirieni. Zigguratele – literalmente „Cel care se ridică în înalt“ – se ridicau câteva trepte (de obicei şapte) la înălțimi care puteau atinge 90 de metri. Ele erau construite din două feluri de cărămizi de lut – uscate la soare pentru partea centrală foarte înaltă, şi arse în cuptoare ca să aibă rezistență mai mare, folosite la scări, exterioare şi părțile suspendate; mărimea, forma şi curbura cărămizilor varia în funcție de folosirea lor; ele erau legate împreună cu bitum în scop de mortar. (Testele moderne de laborator au arătat că, față de cele uscate la soare, cărămizile arse în cuptor erau de cinci ori mai rezistente).

Zigguratele descoperite au confirmat literalmente afirmația biblică din Geneza 11:1-4 despre metodele de construcție ale localnicilor din Shine'ar de după Potop:

> Şi întregul Pământ era de o limbă
> Şi un singur fel de vorbe.
> Şi s-a întâmplat,
> Pe când călătoreau ei înspre est,
> Că au găsit o câmpie în ţinutul Shine'ar
> Şi s-au aşezat aici.
> Şi ei şi-au spus unul către altul:
> *Haideţi, să facem cărămizi,*
> *Şi să le ardem cu grijă.*
> *Şi cărămizile le-au servit drept piatră,*
> *Iar bitumul le-a servit drept mortar.*
> Şi ei au spus:
> Haideţi să ne construim un oraş,
> Şi un turn al cărui vârf va ajunge la cer.

În ținuturi cum e Canaan, unde pietrele erau folosite pentru construcții şi varul este încă folosit ca mortar (căci ei n-au bitum), referirea la cărămizi şi la tehnologia de producere a cărămizilor („să le ardem cu grijă“) şi la bitum (care se scurge din pământ în sudul Mesopotamiei) – reprezintă o remarcabil de detaliată cunoaştere a evenimentelor trecute dintr-o regiune fără piatră, cum e Sumerul. Dezgropând Sumerul antic, cazmalele arheologilor au confirmat spusele Bibliei.

În afară de diversele realizări tehnologice ale acestor localnici de pe câmpia dintre Tigru şi Eufrat – care includeau şi roata şi căruța, cuptorul, metalurgia, medicina, textile, îmbrăcăminte multicoloră, instrumente muzicale – erau nenumărate alte „premiere“ care sunt considerate şi azi aspecte esențiale ale unei civilizații avansate. Ele includeau un sistem matematic numit hexazecimal (în baza 60) care a inițiat cercul de 360 de grade, socotirea timpului care împarte ziua/noaptea în 12 „ore-duble“, un calendar lunar-solar de 12 luni intercalate corespunzător cu a 13-a lună de tranziție, geometrie, unități de măsurare a distanțelor, greutății şi capacității, o astronomie avansată cu cunoştințe despre planete, stele, constelații şi zodii, coduri de legi şi curți de justiție, sisteme de irigații, rețele de transport şi vămi, dans şi muzică (şi note muzicale), chiar taxe – ca şi o organizare socială bazată pe domnie şi o religie concentrată în temple cu festivaluri prestabilite şi preoție specializată. În plus, existența şcolilor scribale şi a bibliotecilor regale şi ale templelor indicau niveluri uluitoare ale dezvoltării intelectuale şi literare.

Sumerologul Samuel Noah Kramer, în cartea lui de început *Istoria Începe În Sumer*, 1956, a descris douăzeci şi şapte de asemenea Premiere, incluzând Primul Precedent Legal, Primele Idealuri Morale, Primul Istoric, Primul Cântec de Dragoste, Primul Serviciu/slujbă religos ş.a.m.d. – toate adunate din tăblițele sumeriene de lut inscripționat. Descoperirile arheologice şi artefactele actuale, reprezentările pictoriale, întăresc şi confirmă înregistrările textuale extinse.

Realizarea tuturor acestor lucruri în Europa şi America a dus la creşterea ritmului de descoperire a Sumerului; şi cu cât mai mult arheologii săpau, cu atât se pomeneau în fața unor epoci mai timpurii şi mai timpurii.

Un loc, numit Bismaya, a fost excavat de o expediție a Universității din Chicago. Era un oraş sumerian antic, numit Adab. Ruine de temple şi palate au fost găsite aici, cu obiecte purtând inscripții votive: unele identificau un rege al ***Adab*** numit Lugal-Dalu, care a domnit aici la cca 2.400 î.C.

La movilele grupate sub numele de Tell Uhaimit, arheologii francezi au descoperit oraşul sumerian antic ***Kish***, cu ruinele a două ziggurate; ele erau construite din nişte neobişnuite cărămizi convexe; o tăbliță inscripționată în Sumeriană timpurie identifica templul ca fiind dedicat zeului Ninurta, fiul cel războinic al lui Enlil. Ruinele cele mai vechi, datate din perioada Dinastică Foarte

Timpurie, includeau un palat de „dimensiuni monumentale“; clădirea avea coloane – o raritate în Sumer. Descoperirile din Kish includ rămăşiţele unor căruţe cu roţi şi obiecte din metal. Inscripţiile identificau doi regi după nume – Mes-alim şi Lugal-Mu; mai târziu s-a determinat că ei au domnit la începutul mileniului 3 î.C.

Săpăturile de la Kish au fost reluate după Primul Război Mondial de Field Museum of Natural History Chicago şi de Muzeul Ashmolean din Oxford. Printre descoperirile lor erau unele dintre cele mai vechi exemplare de impresiuni de pe cilindri-sigiliu. (În 2004 Muzeul Field a lansat un proiect de unificare digitală pe computer a peste *100.000 de artefacte de la Kish* care fuseseră împărţite între Chicago, Londra şi Baghdad).

* * *

În anii 1880 un loc numit Abu Habbah a atras atenţia lui L.W. King de la British Museum, când „tăbliţe interesante“ – dezgropate de jefuitori din sit – au fost oferite spre vânzare. Un coleg, Theophilus Pinches, a identificat corect situl ca fiind anticul ***Sippar*** – exact oraşul zeului Shamash, menţionat de Berossus în povestea Potopului!

Locul fusese excavat puţin de asistentul lui Layard, Hormuzd Rassam; unul dintre cele mai cunoscute lucruri descoperite aici era o tăbliţă mare din piatră care-l reprezenta pe nimeni altul decât zeul Shamash, aşezat pe tronul său cu baldachin (Fig. 36). Inscripţiile însoţitoare îl identificau pe regele ce-i era prezentat zeului ca fiind Regele Nabu-apla-iddin, care în secolul al 9-lea î.C. a redecorat templul lui Shamash din Sippar.

Cele două movile gemene ale oraşului au fost excavate mai atent în anii 1890 de o expediţie comună a Deutsche Orient Gesellschaft şi Serviciul Otoman de Antichităţi. Ei nu doar au descoperit o mulţime de tăbliţe intacte cu texte – ce au fost împărţite între Berlin şi Constantinopole – dar şi unele dintre cele mai vechi şi mai ciudate biblioteci de tăbliţe: tăbliţele erau ţinute aici în nişte compartimente asemănătoare cutiilor poştale, tăiate în zidurile din cărămizi de lut, mai degrabă decât pe rafturi, ca în perioadele mai târzii. Textele din biblioteci includeau tăbliţe ale căror colofoane afirmau clar că erau copii ale unor texte de pe tăbliţe şi mai vechi provenind din Nippur, dintr-un oraş numit

Agade, şi din Babilon – sau găsite chiar în Sippar; *printre ele erau tăblițe aparținând textului* ***sumerian*** *Atra-Hasis!*

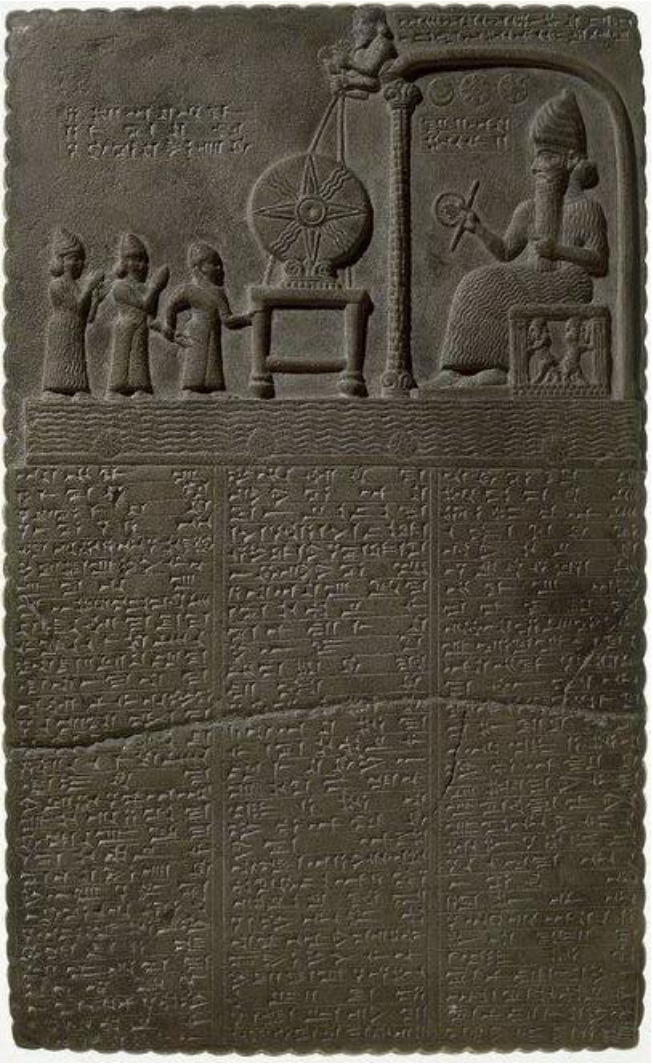

Fig. 36

Nu cumva acest lucru indica faptul că Sippar fusese un depozit vechi de „scrieri“, aşa cum sugerau afirmațiile lui Berossus? Nu se pot da răspunsuri sigure, putem doar să-l citățm din nou pe Berossus: La început, Cronos i-a poruncit lui Xisithros „să sape o groapă şi să îngroape toate scrierile despre Începuturi, Mijloc şi Sfârşituri, în Sippar – oraşul zeului Soarelui [Shamash]“.

Apoi, supraviețuitorii Potopului „s-au întors în Babilon, au dezgropat scrierile din Sippar, au întemeiat multe oraşe, au aşezat altare şi încă o dată au construit Babilonul“. Era păstrarea unică în compartimente decupate un mod de a aminti despre „săparea de gropi“ pentru a conserva cele mai vechi tăbliţe? Nu putem decât să ne întrebăm.

La Sippar, povestea Potopului a început să capete realitate fizică; dar acesta era doar începutul.

În deceniul ce a precedat Primul Război Mondial, arheologii germani, sub auspiciile Deutsche Orient Gesellschaft, au început săpăturile la un sit numit Fara. Era un important oraş sumerian numit **Shuruppak**, care fusese întemeiat cu mult înainte de 3.000 î.C. Printre carecteristicile sale importante erau clădirile care erau, fără îndoială, facilități publice, unele servind ca şcoli cu bănci din cărămizi încastrate. Erau aici o mulțime de tăbliţe inscripționate al căror conținut aruncau lumină asupra vieții de zi cu zi, a administrării legilor şi a proprietății private asupra caselor şi câmpurilor – tăbliţe care oglindeau viața urbană de acum 5.000 de ani. Tăbliţe inscripționate afirmau că acest oraş sumerian a avut un predecesor dinainte de Potop – un loc care a jucat un rol cheie în evenimentele Potopului.

Descoperirile de aici se remarcă prin cantitatea neobişnuit de mare de cilindri-sigiliu sau a impresiunilor lor – o invenție sumeriană unică care, ca şi scrierea cuneiformă, a fost în timp adoptată pretutindeni în ținuturile antice. Aceştia erau cilindri (majoritatea de un inch sau doi lungime) care erau tăiați dintr-o piatră (adesea semipreţioasă), pe care un artizan gravase un desen, cu sau fără scriere însoțitoare (Fig. 37). Şmecheria era să gravezi totul invers, astfel încât atunci când era rulat pe lut ud imaginea apărea ca pozitiv – o „presă rotativă“ timpuriu inventată. Aceste opere de artă cilindrice erau numite „sigilii“ pentru că acesta era scopul lor: proprietarul sigiliului îl aplica pe o bucată de lut ud care sigila un container de ulei sau vin, sau pe un plic de lut ca să sigileze o scrisoare de lut dinăuntru. Unele imagini ale sigiliilor fuseseră deja găsite în Lagash, purtând numele proprietarilor lor; dar cele din Fara/Shuruppak depăşeau numărul de 1.300, şi în unele cazuri erau din cele mai vechi timpuri.

Dar un aspect nu mai puțin uimitor în dezgroparea Shuruppak era însăşi găsirea lui – căci, potrivit Tăbliței XI a versiunii akkadiene a Epopeii lui Gilgamesh, ***Shuruppak era oraşul natal al lui Utnapishtim, „Noe“ al Potopului!*** Aici îi

dezvăluise zeul Enki lui Utnapishtim secretul despre Potopul care trebuia să vină şi l-a instruit să construiască barca salvatoare:

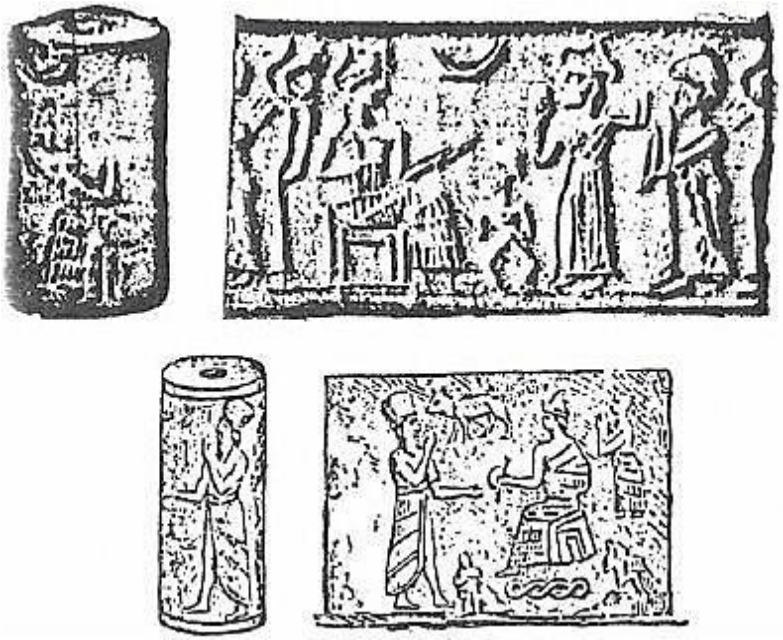

Fig. 37

Bărbat din Shuruppak, fiu al lui Ubar-Tutu:
Dărâmă-ţi casa, construieşte o navă!
Lasă-ţi proprietăţile, caută viaţa!
Renunţă la averi, păstrează-ţi sufletul viu!
La bordul navei ia seminţele tuturor fiinţelor vii
Acea navă pe care o vei construi –
Dimensiunile ei vor trebui măsurate.

(Enki, ne vom reaminti, a fost cel care i-a dezvăluit lui Ziusudra decizia sacră a zeilor şi în textul sumerian menționat mai devreme).

Descoperirile de la Suruppak, împreună cu cele de la Sippar, au transformat povestea Potopului din legendă şi „mit" într-o realitate fizică. În *Întâlniri Divine* eu am ajuns la concluzia, bazată pe descoperirile ştiinței modeme, că Potopul a fost un colosal val mareic cauzat de alunecarea calotei de gheață din estul Antarcticii de pe acest continent.

Primul Război Mondial (1914 – 1918) a întrerupt aceste şi alte explorări arheologice din Orientul Apropiat, care era parte din Imperiul Otoman până la dezmembrarea acestuia, după război. Mesopotamia a fost lăsată în mâinile săpătorilor locali – atât oficiali, cât şi (cei mai mulţi) prădători de situri. Unele din artefactele găsite au ajuns la Muzeul Orientului Antic din Constantinopole/Istanbul, dezvăluind faptul că în acest timp săpăturile din Iraq au avut loc la Abu Habbah, anticul Sippar; dar erau atât de multe de descoperit aici, că diversele săpături au continuat până în anii 1970 – aproape un secol întreg de la începerea lor.

*** * ***

O continuă şi mult mai hotărâtă serie de săpături, durând de la sfârşitul Primului Război Mondial până la începutul celui de-al Doilea în 1939 (şi reluate în 1954) au avut loc într-un sit din sudul Sumerului numit de localnici Warka – *însuşi* ***Uruk*** *din Epopeea lui Gilgamesh,* ***Erech*** *din Biblie!*

Adoptând o tehnică de excavare care tăia un tunel vertical prin toate straturile de pământ, arheologii germani au putut să vadă dintr-o privire întemeierea şi istoria culturală a sitului – de la ultima reîntemeiere din stratul de deasupra până la începutul lui în mileniul 4 î.C. în stratul de la bază. În tot acest timp, începând cel târziu din anul 3.800 î.C., se pare că toate puterile, de la sumerieni, akkadieni, babilonieni şi asirieni până la perşi, greci şi seleucizi, au dorit să lase o urmă la Uruk. Uruk, se pare, era un loc special.

La Uruk arheologii germani au găsit câteva „premiere“ – primele obiecte ceramice colorate arse într-un cuptor, prima folosire a unei roți de olar, primele obiecte din aliaje de metale, primii cilindri-sigiliu şi primele inscripții în scrierea pictorială ce a precedat cuneiformele. O altă premieră era un pavaj făcut din blocuri de calcar, parte a unei folosiri neobişnuite a pietrelor mai degrabă decât a cărămizilor din lut pentru construcții – neobişnuită întrucât pietrele trebuiau să fie aduse din munți situați la mai mult de cincizeci de mile înspre est. Arheologii au descris unele din aceste clădiri de piatră ale oraşului ca având „proporții monumentale“.

Un zid masiv înconjura oraşul – arheologii au găsit ruine din el pe o lungime de peste 10 km (mai mult de 6 mile). El cuprindea

cele două secțiuni ale oraşului – una rezidențială şi o incintă sacră unde ei au descoperit cel mai vechi „ziggurat“ – o platformă, ridicată în trepte servind ca bază pentru un templu. La vremea excavării ei ea arăta mai mult ca o movilă artificială compusă din nu mai puțin de şapte straturi reconstruite. Deasupra, pe o platformă artificială, se ridica un templu. Numit *E-Anna* („Casa/Reşedința lui Anu“) el e cunoscut arheologilor şi sub numele de Templul Alb, căci – o altă caracteristică, o premieră – era vopsit în alb. (Fig. 38, o reconstrucție). Lângă E.Anna erau ruinele altor două temple. Unul, vopsit în roşu, era dedicat zeiței **In.anna**, „Preaiubita lui Anu“ (mai cunoscută pe numele ei akkadian de mai târziu, Ishtar). Celălalt, care era încă în picioare, era dedicat zeiței Ninharsag.

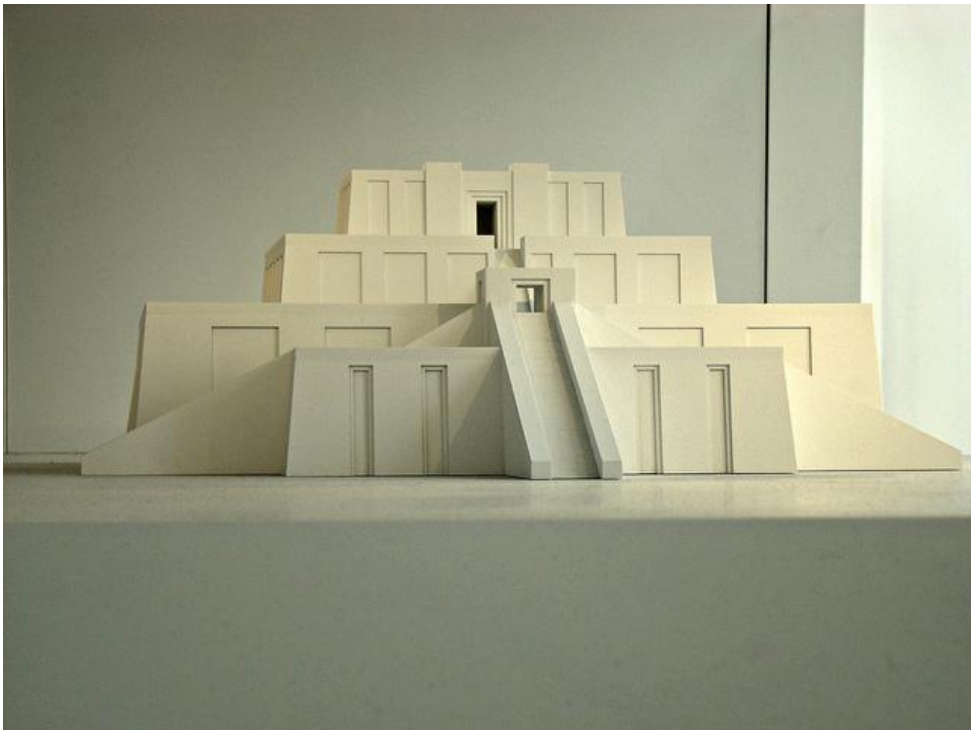

Fig. 38

Fără îndoială, ***cazmalele arheologilor aduseseră la lumină oraşul lui Gilgamesh***, care domnise aici la cca 2.750 î.C. (sau chiar mai devreme după o altă cronologie). Descoperirile

arheologilor se potriveau literalmente cu exact cuvintele din Epopeea lui Gilgamesh –

> Despre toată truda lui, el [Gilgamesh]
> A gravat pe o coloană de piatră:
> Despre fortificatul Uruk, despre zidul pe care el l-a construit,
> Despre veneratul E.Anna, sanctuarul pur.
> Priviţi zidul lui exterior, care este ca o panglică de cupru,
> Uitaţi-vă cu atenţie la zidul lui interior, pe care niciunul nu-l poate egala!
> Priviţi platforma din piatră, care e din vechime;
> Urcaţi-vă şi mergeţi pe zidurile Uruk-ului,
> Apropiaţi-vă de E.Anna şi de lăcaşul lui Ishtar!

Printre „lucrurile mărunte“ din straturile din anii 3.200 – 2.900 î.C. se găseau obiecte sculptate care erau desemnate „Cele Mai Valoroase“ la Muzeul Iraq din Baghdad – o sculptură din marmură în mărime naturală a unui cap de femeie (Fig. 39) – numită „Doamna din Uruk“ – care odată fusese împodobită cu un acoperământ de cap din aur şi ochii erau făcuți din pietre prețioase, şi o vază mare (mai mult de 3 picioare înălțime) sculptată din alabastru care avea pictată o procesiune a adoratorilor ce-i aduceau daruri unei zeițe. Dintr-o dată, arta Sumerului veche de mai bine de 5.000 de ani egala frumusețea sculpturilor greceşti de acum 2.500 de ani!

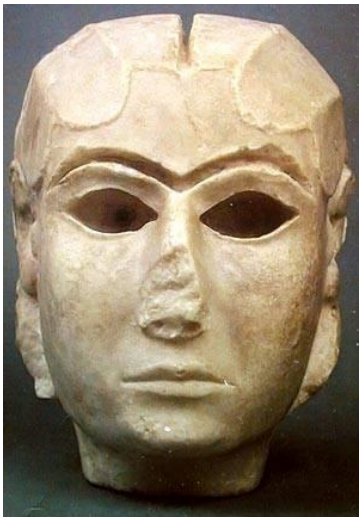

Fig. 39

În partea cea mai de sud a Sumerului, acolo unde Tigrul şi Eufratul ajung împreună în mlaştinile ce mărginesc Golful Persic, un sit numit local Abu Ahahrain atrăsese British Museum încă de la începutul anului 1854. Unul din experții de aici, J.E. Taylor, a raportat după săpăturile preliminare că efortul era „neproductiv şi fără vreun rezultat important". El a adus cu el unele dintre artefactele „neimportante" găsite – câteva cărămizi de lut cu scriere pe ele. Cincizeci de ani mai târziu, doi asiriologi francezi au determinat după aceste cărămizi că situl era oraşul antic ***Eridu;*** numele lui însemna „Casa Construită în Depărtare" şi acesta ***a fost primul oraş al Sumerului.***

Au trebuit să treacă două războaie mondiale şi perioada dintre ele până când primele excavări metodice şi continue să aibă loc aici la acest sit, sub auspiciile Directoratului General Iraqian al Antichităților. Pe măsură ce arheologii săpau strat după strat de la ultimul până cel mai vechi de la bază, ei au descoperit nu mai puțin de saptesprezece nivele deasupra primului; ai au putut să socotească timpul înapoi pe când săpau: 2.500 î.C., 2.800 î.C., 3.000 î.C., 3.500 î.C.. Când cazmalele au ajuns la fundația primului templu din Eridu, data era cca 4.000 î.C. sub acest strat, arheologii au dat de solul aluvionar inițial.

Templul original al oraşului, care fusese reconstruit de câteva ori, era făcut din cărămizi de lut arse şi ridicat deasupra unei platforme artificiale. Sala lui principală era de formă rectangulară, flancată pe cele două laturi lungi de o serie de încăperi mai mici – un model regăsit şi la alte temple în mileniile ce au urmat. La un capăt era un piedestal, poate pentru o statuie. La celălalt un podium crea o zonă ridicată; aici arheologii uluiți au descoperit, la nivelurile VI şi VII, mari cantități de oase de peşte amestecate cu cenuşă – ducând la sugestia că peştele era aici oferit zeului.

Cei care făceau săpăturile n-ar fi trebuit să fie atât de uimiți: Templul era dedicat zeului sumerian **E.A**, al cărui nume însemna „Cel a Cărui Casă e Apa". El a fost cel care, aşa cum autobiografia sa şi multe alte texte arată clar, a tras la țărm din Golful Persic conducându-i pe cei cincizeci de astronauți *Anunnaki* care veniseră pe Pământ de pe planeta lor. În mod obişnuit reprezentat cu şuvoaie de apă ce-i țâşneau din umeri, (Fig. 40), ***el a fost legendarul Oannes.*** Cu timpul – după cum este explicat în preambului epopeii Atra-Hasis – lui E.A i s-a dat epitetul **En.ki** – „Stăpânul Pământului". Şi tot el a fost cel care l-a alertat pe

Utnapishtim/Ziusudra despre Potopul iminent, instruindu-l să construiască arca impermeabilă şi să se salveze.

* * *

Fig. 40

Deşi total neintenționată, descoperirea Eridu a deschis calea pentru confirmarea, din punct de vedere arheologic, a unuia dintre „miturile“ sumeriene de bază – venirea Anunnaki-lor pe Pământ şi întemeierea de către ei a ***Oraşelor Zeilor din timpurile pre-Diluviene.***

În anul 1914 unul dintre primii „sumerologi“, Amo Poebel, a făcut cunoscut uimitorul conținut al unei tăbliţe păstrată într-o cutie cu fragmente, catalogată CBS 10673 din colecția Muzeului Universității Philadelphia. Bucata păstrată, mai puțin de jumătate (Fig. 41), amintind despre povestea sumeriană originală a Potopului, furniza pe o parte bucata de jos a primelor trei coloane

ale textului; întoarsă pe cealaltă parte şi răsucită, ea avea bucata de sus a coloanelor IV-VI.

Fig. 41

Coloanele I-III de pe față, în orice caz, extind considerabil povestea. Textul descrie circumstanțele Potopului şi evenimentele care l-au precedat. Într-adevăr, textul se întoarce înapoi la momentul când Anunnaki au sosit pe Pământ şi s-au stabilit în ***Edin*** – o poveste care i-a determinat pe unii să numească textul

Geneza Eridu. În acele zile vechi, în care Anunnaki au adus „Domnia“ jos din Cer, afirmă textul (în coloana II) cinci Oraşe ale Zeilor au fost întemeiate:

După ce [...] a Domniei
A fost coborâtă din cer,
După ce mândra coroană şi tronul domniei
Au fost aduse jos din cer,
[...] a perfecţionat [...]
[...] a întemeiat[...] oraşele din [...]
Le-a dat nume,
Le-a alocat locurile lor pure:

Primul dintre aceste oraşe, Eridu,
Liderului, Nudimmud, i-a fost dat.
Pe al doilea, Bad-Tibira, el i l-a dat lui Nugig.
Al treilea, Larak, lui Pabilsag i-a fost dat.
Pe al patrulea, Sippar, el i l-a dat eroului Utu,
Al cincilea, Shuruppak, lui Sud i-a fost dat.

Descoperirea faptului că la ceva timp după ce au sosit pe Pământ – dar cu mult înainte de Potop – Anunnaki au întemeiat cinci aşezări este o revelație majoră; faptul că numele oraşelor şi numele zeilor lor conducători sunt enumerate, este chiar uluitor; dar ceea ce e încă şi mai uimitor la această listă a Oraşelor Zeilor este faptul că *patru dintre ele fuseseră deja găsite şi excavate de arheologii moderni!* Cu excepția ***Larak***, ale cărui ruine n-au fost identificate deşi locația lui aproximativă a fost găsită, ***Eridu***, ***Bad-Tibira***, ***Sippar*** şi ***Shuruppak*** fuseseră găsite. Astfel, pe măsură ce Sumerul, oraşele lui şi civilizația lui au fost scoase din nou la lumină, nu numai Potopul, ci şi evenimente şi locuri dinainte de Potop au apărut ca realități istorice.

Din moment ce textele mesopotamiene afirmă că Potopul a devastat Pământul şi tot ce era pe suprafața lui, unii ar putea foarte bine să întrebe cum de aceste oraşe existau încă după Potop. Pentru a răspunde – răspunsul fiind furnizat de aceleaşi texte mesopotamiene – trebuie să tragem cortina timpului şi obscurității şi să dezvăluim întreaga poveste a Anunnaki-lor, „Cei Care din Cer pe Pământ Au Venit“.

Ca şi înainte, textele antice ne vor spune această poveste.

ŢINUTUL „EDENULUI”

Numele ***Shumer*** pe care Mesopotamia de sud era cunoscută în timpurile antice provine din inscripţiile akkadiene despre regatul „Sumer şi Akkad“ – o entitate geopolitică formată după instalarea vorbitorului de semitică Sargon I *(Sharru-kin* = „Regele De Drept“) ca şi conducător al Marelui Sumer, la cca 2.370 î.C. (Când regatul lui David s-a destrămat după moartea acestuia în regatele Iudeea şi Israel, regiunea de nord a fost numită cu afecţiune *Shomron* – „Micul Shumer“).

Provenind din verbul akkadian (şi ebraic) care însemna „a veghea/a păzi“, numele Shumer a identificat regatul ca „Ţinutul Păzitorilor“ sau „Ţinutul Observatorilor“ – zeii care vegheau asupra Omenirii şi o păzeau. Termenul înseamnă acelaşi lucru ca şi cuvântul antic egiptean pentru „zei“ – ***Neteru*** – care provenea din verbul NTR şi însemna „a păzi, a veghea“. Potrivit tradiţiei egiptene, Neteru au venit în Egipt din ***Ur-Ta***, „Locul Antic“; simbolul hieroglific pentru ei era toporul de miner:

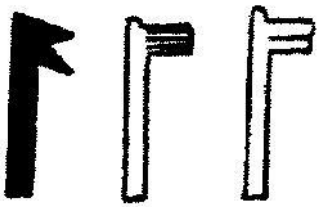

NETERU

Înainte de Sumer şi Akkad, când exista doar un oraş al zeilor în ţinut, el era numit **E.din** – „Casa/Lăcaşul Celor Drepţi“ – biblicul *Eden;* termenul se trăgea din determinativul (articolul hotărât) **Din.gir** care preceda numele zeilor în sumeriană.

Însemnând „Cei Drepţi“, reprezentarea lui picturală arăta rachetele lor în două trepte:

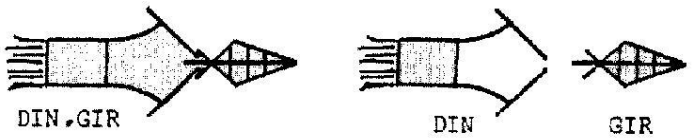

V. Când domnia a fost coborâtă pe Pământ

Oraşele – centre urbane ale populației – sunt o marcă a civilizației avansate. Tăbliţa sumeriană care relatează povestea primelor cinci oraşe de pe Pământ este astfel o înregistrare a începutului civilizației avansate pe Pământ.

Oraşele implică specializare între agricultură şi industrie, presupun existența clădirilor şi a străzilor şi a piețelor, dezvoltarea comerțului şi a schimburilor, determină transportul şi comunicațiile, necesită ținerea de înregistrări – necesită cititul, scrisul şi aritmetica. Ele au nevoie şi de o societate organizată şi de legi, trebuie să aibă o ierarhie administrativă, să numească sau să ungă un Şef Executiv; în Sumer, şi pe urmă practic peste tot, acesta era un **Lu.gal** – literal „Mare Om" – tradus ca „Rege". Sumerienii se refereau la aceste elemente de cunoaştere avansată şi la suma totală a civilizației prin termenul **Nam.lugal.la**, un termen tradus de obicei „Domnie/Regalitate". ***Şi Domnia, afirmau sumerienii, a fost adusă jos pe Pământ din ceruri.***

Considerată a fi o instituție divină, Domnia cerea că regele, ca să fie legitim, trebuia să fie ales (sau de fapt uns) de către zei. În conformitate, în toată lumea antică, succesiunea regilor a fost meticulos înregistrată în Listele Regilor. În Egipt, cum am văzut, ei erau aranjați după dinastii; în Babilonia şi Assyria, în Elam şi Hatti şi Persia şi pe urmă – şi în Biblie cu cele două Cărți ale Regilor – Listele Regilor numeau conducători succesivi, dând perioada lor de domnie şi, ocazional, o scurtă notă biografică. În Sumer, unde regii domneau în numeroase oraşe-state, lista principală a fost aranjată după oraşele regale care serveau drept capitale centrale sau naționale ale ținutului la un moment dat – o funcție care se rotea de la un oraş major la altul. Şi cea mai faimoasă şi mai bine păstrată Listă a Regilor sumerieni începe cu afirmația „Când Domnia a fost adusă jos din Cer" – o afirmație care se potriveşte cu versurile de început ale poveştii despre Oraşele Prediluviale ale Zeilor, din care tocmai am citat: „După ce [...] al Domniei a fost adus jos din cer, după ce mândra coroană şi tronul Domniei au fost coborâte din cer".

Aceste afirmații, ar trebui să fie clar, nu erau menite doar să consfințească statului divin al domniei; o doctrină fundamentală

despre istoria şi învăţăturile sumeriene era că Domnia a fost efectiv, şi nu doar în sens figurat, adusă jos pe Pământ din ceruri – că **Anunnaki** (Cei care din Cer pe Pământ au venit) şi-au început efectiv prezenţa lor civilizată pe Pământ în cinci aşezări, aşa cum se arată în tăbliţa CBS-10673. Deşi numele zeului care a dăruit civilizaţia lipseşte din această tăbliţă, unii ar putea spune cu siguranţă că a fost Enlil, cel care l-a urmat pe Enki şi a venit pe Pământ – un detaliu recunoscut de afirmaţia că „Primul dintre aceste oraşe, Eridu, *liderului* Nudimmud (Ea/Enki) i-a fost dat". Mai departe, fiecare dintre cei cărora i-a fost acordat un oraş – Nugig (zeul Lunii – Nannar/Sin), Pabilsag (Ninurta), Utu (Shamash) şi Sud (Medicul, Ninmah) – era nu doar un membru cu rang înalt al panteonului sumerian, dar era şi înrudit cu Enlil. S-a întâmplat după sosirea lui Enlil că avanpostul iniţial al lui Enki (Eridu) a fost extins la cinci (apoi la opt) aşezări complet operaţionale.

Legătura dintre aceste prime Oraşe ale Zeilor şi coborârea civilizaţiei pe Pământ din ceruri este reafirmată în alte câteva documente sumeriene ce tratează evenimentele dinainte de Potop. Două din documentele-cheie pot fi văzute de oricine vizitează Ashmolean Museum of Art and Archaeology din Oxford, Anglia – un muzeu care îşi datorează începutul donaţiei, în 1683, de către Elias Ashmole, a douăsprezece căruţe pline cu antichităţi adunate de el, pe care istoria oficială a muzeului le descrie ca fiind *„o arcă a lui Noe* plină de rarităţi". Colecţia originală s-a diversificat şi a crescut de-a lungul secolelor ca să devină o instituţie oficială a Universităţii din Oxford. Mulţimile nu stau la coadă să intre aici; nu există o *Mona Lisa* care să atragă nenumăraţi producători de filme. Dar printre obiectele pe care le adăposteşte sunt două descoperiri arheologice neprețuite de cea mai mare importanţă pentru istoria Omenirii şi a planetei noastre; şi amândouă înregistrează Diluviul, alias „Potopul lui *Noe"*. ***Ele, sau copii ale lor, după toate probabilităţile, au servit ca sursă pentru scrierile lui Berossus.***

Catalogate ca WB-62 şi WB-444 de către Stephen Langdon în *Ediţiile de la Oxford ale Textelor Cuneiforme*, în 1923, cele două artefacte sumeriene din lut aparţin colecţiei private pe care Herbert Weld-Blundell – un ziarist, explorator şi arheolog englez – le-a donat muzeului în 1923. WB-444 este cea mai cunoscută dintre cele două. Căci în timp ce WB-62 arată ca o tăbliţă de lut „obişnuită", WB-444 este o rară, remarcabilă şi frumoasă prismă

din lut ars cu patru fețe (Fig. 42). Cunoscută ca *Lista Regilor Sumerieni*, ea detaliază cum capitala Sumerului a fost întâi în oraşul Kish, apoi s-a mutat în Uruk şi în Ur, a fost mutată în Awan, s-a întors la Kish, s-a transferat la Hamazi, s-a întors la Uruk şi apoi la Ur ş.a.m.d., ajungând în final într-un oraş numit Isin. (Ultima înregistrare datează documentul în vremea unui rege numit Utu-Hegal, care a domnit în Uruk la cca 2.120 î.C. – acum mai bine de 4.100 de ani!).

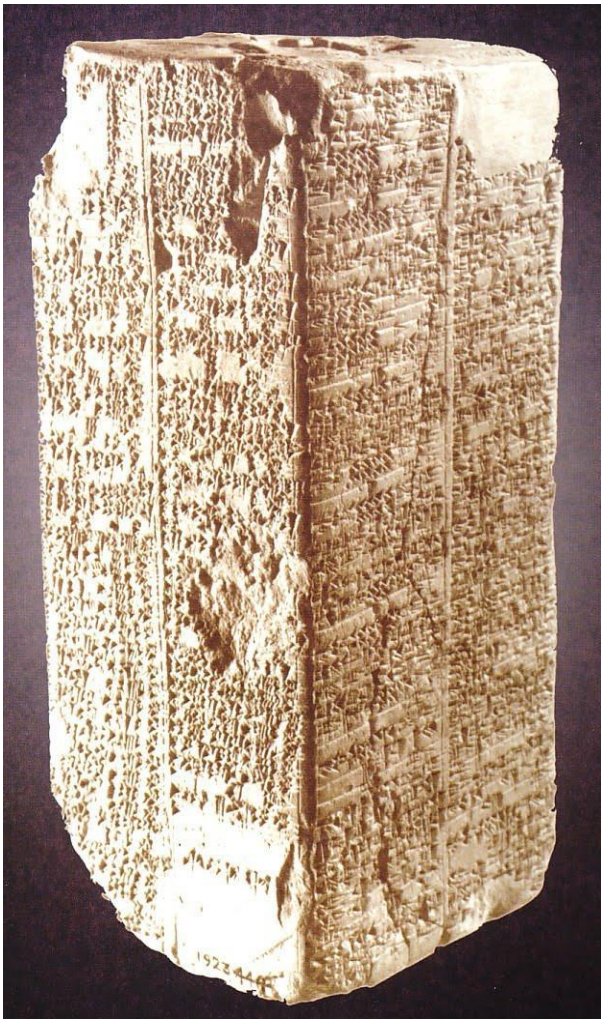

Fig. 42

Dar aceşti regi, textul de pe prismă spune clar, au început să domnească numai *după Potop*, „când Domnia a fost [din nou] coborâtă din cer“. Porțiunea inițială a prismei enumeră regii din cinci Oraşe pre-Diluviene ale Zeilor, fiecăruia atribuindu-i durate ale domniei care i-au zăpăcit pe savanți.

Iată ce spune ea:

Nam.lugal an.ta e.de.a.ba
[Când] Domnia din cer a fost coborâtă
Erida.ki nam.lugal.la
În Eridu era Domnie.
Erida.ki A.lu.lim Lugal
[În] Eridu Alulim era rege,
Mu 28.800 i.a
28.800 de ani [el] a domnit.
A.lal.gar mu 36.000 i.a
Alalgar 36.000 de ani a domnit;
2 Lugal
2 regi
Mu.bi 64.800 ib.a
64.000 de ani au domnit.

Şi, continuând doar în traducere:

La Eridu s-a renunţat,
Domnia la Bad-Tibira a fost dusă.
In Bad-Tibira Enme.enlu.anna a domnit 43.200 de ani;
Enme.engal.anna a domnit 28.800 de ani;
Dumuzi, un păstor, a domnit 36.000 de ani;
3 regi au domnit 108.000 de ani.

Bad-Tibira a fost lăsat,
Domnia la Larak a fost dusă.
În Larak En.sipazi.anna a domnit 28.800 de ani;
1 rege a domnit 28.800 de ani.

Larak a fost lăsat,
Domnia lui la Shuruppak a fost dusă.
În Shuruppak Ubar-Tutu a devenit rege
Şi a domnit 18.600 de ani.

5 oraşe erau;
8 regi au domnit 241.200 de ani.
Potopul a măturat totul aici.

După ce Potopul a măturat totul aici,
Când Domnia a fost coborâtă [din nou] din cer,
Domnia era în Kish.
Etc, etc.

Această redare obişnuită a primelor rânduri ne induce în eroare într-o privință cheie: În documentul original pe lut, duratele domniilor sunt date în unitatea Sar (folosind semnul numeric pentru 3.600): domnia lui Alulim în Eridu nu e dată ca „28.800 de ani“, ci ca „8 Sari“; domnia lui Alalgar nu era de „36.000 de ani“ ci de „10 Sari“ ş.a.m.d. pe tot parcursul listei regilor pre-Diluvieni. *Unitatea Sar de pe această prismă este una şi aceeaşi cu* ***Saros*** *a lui Berossus*. În mod semnificativ, unitatea *Sar* de domnie e aplicată doar conducătorilor pre-Diluvieni din Oraşele Zeilor; unitatea de măsură se schimbă în numere obişnuite în partea post-Diluviană a documentului.

Nu mai puțin semnificativ este faptul că această listă a conducătorilor *numeşte exact aceleaşi cinci oraşe primordiale, în exact aceeaşi ordine, ca şi tăblița CBS-10673;* dar în loc să enumere zeii ale căror centre de cult erau aceste oraşe, WB-444 enumeră regii – administratorii – fiecăruia dintre ele. După cum a stabilit un studiu major făcut de William W. Hallo *(Oraşele antediluviene)*, ambele documente *înregistrează o tradiție canonică privind începutul civilizației* (Domnia) pe Pământ, începută în Eridu şi sfârşind la Shuruppak la momentul Potopului.

Unii ar putea să constate că WB-444 nu-l menționează pe eroul Potopului, Ziusudra, printre cei opt regi pe care îi numeşte. Cuprinzând oraşele şi domniile de la începutul din Eridu până la sfârşitul diluvian din Shuruppak, lista lui se sfârşeşte cu Ubar-Tutu şi nu cu Ziusudra; dar după cum arată clar tăblița a XI a din Epopeea lui Gilgamesh, eroul Potopului, Utnapishtim/Ziusudra a fost ultimul conducător al Shuruppak şi el era fiul şi succesorul lui Ubar-Tutu.

Diverse descoperiri ale altor tăblițe similare, complete sau fragmentate (ca UCBC 9-1819, Ni-8195, Baghdad 63095) nu lasă niciun dubiu că un text canonizat, din care s-au făcut copii şi copii

ale copiilor, a existat în privința Oraşelor pre-Diluviene ale Zeilor şi a conducătorilor acestora, iar în cursul acestor copieri, erori şi omisiuni s-au mai întâmplat. O astfel de tăbliță puțin cunoscută e păstrată la Karpeles Manuscript Library Museum din Santa Barbara, California. Şi aceasta numeşte 8 regi şi 5 oraşe, dar mărimile diferite ale domniilor date aici totalizează „10 Sari mari + 1 Sar + 600 x 5“, care înseamnă doar 222.600 de ani.

Evidenta omitere a lui Ziusudra este corectată într-o altă tăbliță (British Museum K-11624). Denumită de unii cercetători *Cronica Dinastică*, ea enumeră 9 regi în primele cinci oraşe, din nou cu oarecare diferențe de Sari – Alulim 10 (36.000), Alalgar 3 (10.800) în loc de 28.800 ş.a.m.d. – dar încheie lista în mod corect cu doi regi din Shuruppak: Ubartutu cu 8 Sari (28.800 de ani) şi Ziusudra cu 18 Sari (64.800 de ani). Această tăbliță adaugă după totalul de 5 oraşe, 9 regi, 98 de Sari (352.800 de ani) o scurtă explicație despre Potop: „Enlil a început să capete aversiune față de oameni; zgomotul pe care ei îl făceau îi alungau somnul“...

Tăblița care dă cea mai corectă listă de zece conducători, listă ce se potriveşte cu lista lui Berossus, este tăblița WB-62 de la Muzeul Ashmolean; unitățile-Sar de aici pentru lista pre-Diluviană concordă cu unitățile Saros ale lui Berossus, chiar dacă există diferențe în perioadele individuale de domnie. Ea diferă de WB-444 căci enumeră nu cinci ci şase oraşe, adăugând şi oraşul ***Larsa*** (cu doi conducători ai lui) la lista pre-Diluviană – totalizând zece conducători şi terminându-se corect cu Ziusudra la momentul Potopului. O comparație între WB-62 şi fragmentele greceşti ale lui Berossus (transformând Sarii/Saros în ani) indică această versiune ca fiind cel mai probabil principala lui sursă:

WB-62		**Berossus**	
Alulim	67.200	Aloros	36.000
Alalgar	72.000	Alaparos	10.800
[Enjkidunu	72.000	Amelon	46.800
[...]alimma	21.600	Ammenon	43.200
Dumuzi	28.800	Megalaros	64.800
Enmenluanna	21.600	Daonos	36.000
Ensipzianna	36.000	Euedorachos	64.800
Enmeduranna	72.000	Amempsinos	36.000
Sukurlam (?)	28.800	Ardates (or Obartes)	28.800

Ziusudra	36.000	Xisuthros	64.800
Ten rulers	456.000	Ten kings 120 Shars = 432.000	

Care dintre diferitele tăbliţe pe care le-am trecut în revistă este cea mai corectă? Cea care se termină în Shuruppak şi îl include pe Ziusudra şi pe tatăl/predecesorul lui este în mod plauzibil cea mai demnă de încredere; cu ei, lista are zece Patriarhi pre-Diluvieni; deşi toţi erau descendenţi ai lui Adam prin strănepotul lui Enosh (ebraicul pentru „Om“ şi nu erau consideraţi zei, faptul că ei au fost zece iar eroul Potopului, Noe, a fost – ca Ziusudra – al zecelea, vine să sprijine faptul că numărătoarea celor Zece Conducători este cea corectă.

În ciuda diferenţelor dintre mărimile individuale ale domniilor, diversele tăbliţe sunt toate de acord că aceşti conducători succesivi au domnit de când „domnia a fost coborâtă din cer“ până când „Potopul a măturat totul“. Presupunând că Berossus a transmis cea mai corectă versiune, şi noi rămânem tot cu totalul lui de 120 de Sari (432.000 de ani) ca total general al domniilor dinainte de Potop – timpul care a trecut de când „domnia a fost coborâtă din cer“ până la Potop. Astfel, *dacă putem determina când a avut loc Potopul, vom obţine data când Anunnaki au sosit pe Pământ*.

Faptul că numărul 120 apare în preambulul biblic la povestea Potopului (Geneza 6:3) poate astfel să fie mai mult decât o coincidenţă. Explicaţia obişnuită, că el reprezintă o limită a longevităţii omului stabilită de Zeu la vremea Potopului, este o explicaţie dubioasă în lumina faptului că însăşi Biblia spune chiar după asta că Shem, fiul cel mai mare al lui Noe, a trăit după Potop până la vârsta de 600 de ani, fiul lui, Arpakshad până la 438, apoi Shelach până la 433 de ani şamd, longevităţile descrescând până la 205 de ani pentru Terah, tatăl lui Abraham; iar Abraham însuşi a trăit până la vârsta de 175 de ani. Mai mult, o citire atentă în ebraică arată că Geneza 6:3 afirmă „şi anii ***lui au fost*** o sută şi douăzeci“. „Au fost“ (nu „vor fi“); şi „ai lui“ poate fi înţeles ca referindu-se la numărătoarea zeului (în ani-Sari!) a propriei lui prezenţe pe Pământ de la Sosire până la Potop. În ani pământeşti, aceasta ar însemna 432.000 (120 x 3.600) – o afirmaţie care se potriveşte celor zece regi/120 de Sari ai lui Berossus şi ai Listei Regilor Sumerieni.

O astfel de aducere aminte a „Erei zeilor“ dinainte de Potop poate să explice faptul că numărul 432.000 a fost asociat cu durata divină în diverse culturi, mult dincolo de graniţele

Mesopotamiei. Ea formează, de exemplu, miezul tradițiilor hinduse despre Erele („Yuga“) Pământului, Omenirii şi zeilor: un Caturyuga („Mare Yuga“) de 4.320.000 de ani era împărțit în 4 Yuga ale căror mărimi descrescătoare erau multipli de 432.000 de ani – „Era Împătrită“ de Aur 432 x 4, Era Întreită a Cunoaşterii (432.000 x 3), Era Îndoită a Sacrificiului (432.000 x 2) şi ultima, era noastră prezentă, Era Discordiei (432.000 x 1). Potrivit preotului egiptean Manetho, „durata lumii“ era de 2.160.000 de ani; aceasta înseamnă cinci ere de 432.000 de ani, sau 500 de Sari (3.600 x 500 = 2.160.000).

„Ziua Stăpânului Brahma“ de 4.320.000.000 de ani era egală cu 1000 de Mari Yuga – amintind de una din afirmațiile biblice (Psalmi 90:4) că în ochii Zeului o mie de ani sunt ca numai o zi. În *Moara lui Hamlet* (1977), profesorii Giorgio de Santillana şi Hertha von Dechend citează alte exemple în care 432.000 servea ca „punctul unde mitul şi ştiința se întâlnesc“.

*** * ***

Descoperirile ştiințifice moderne care au fost prezentate în detaliu în *Geneza Revizuită* şi *Întâlniri Divine* m-au condus la concluzia că marele Potop a fost un val mareic uriaş cauzat de alunecarea de pe continentul Antarctica a calotei de gheață. Eliminarea acestei „cutii de gheață“, am sugerat, a determinat sfârşitul brusc al Erei Glaciare de acum cca 13.000 de ani.

(Continentul Antarctica a fost descoperit abia în 1820 e.n.; totuşi era deja prezentat pe harta din 1513 e.n. a amiralului turc Piri Re'is. După cum am descris în *Întâlniri Divine*, alunecarea explică şi enigma altor *mapas mundi* anterioare descoperirii, ca aceea din 1531 [harta Orontius Finaeus] – Fig. 43 – care arată Antarctica [fig. din dreapta] ca şi cum ar fi văzută din aer şi ***fără gheață*** [fig. din stânga]; contururile continentului Antarctica de sub stratul de gheață au fost determinate de radar şi alte mijloace moderne abia în 1958).

Sfârşitul brusc al ultimei Ere Glaciare a fost subiectul a numeroase studii, incluzând o investigație intensivă în timpul Anului Internațional de Geofizică, 1958. Studiile au confirmat atât caracteml brusc, cât şi momentul – acum cca. 13.000 de ani – sfârşitului Erei Glaciare în Antarctica, dar a lăsat neexplicat motivul acestui fenomen. Studii adiționale recente confirmă aceste concluzii: Un studiu despre temperaturile antice *(Nature*, 26

februarie 2009) a determinat că în timp ce încălzirea de la sfârşitul ultimei Ere Glaciare a fost relativ graduală în Groenlanda (Atlanticul de nord), ea a fost „rapidă şi bruscă“ în Antarctica (Atlanticul de sud) acum cca. 13.000 de ani. Un alt studiu, al nivelurilor antice ale mării (publicat în *Science*, 6 februarie 2009), confirmând faptul că stratul de gheață al Antarcticii s-a prăbuşit brusc, a concluzionat că datorită topografiei continentului şi a bazinelor mărilor ce-l înconjoară, *valul mareic a fost de cel puțin trei ori mai înalt* decât se calculase până atunci, atingând impactul său maxim la cca 2.000 de mile depărtare. O diagramă ce însoțea articolul arată zona de impact maxim al valului care se întinde de la Golful Persic la Marea Mediterană şi de acolo spre nord – exact Ținuturile Bibliei, până la Muntele Ararat.

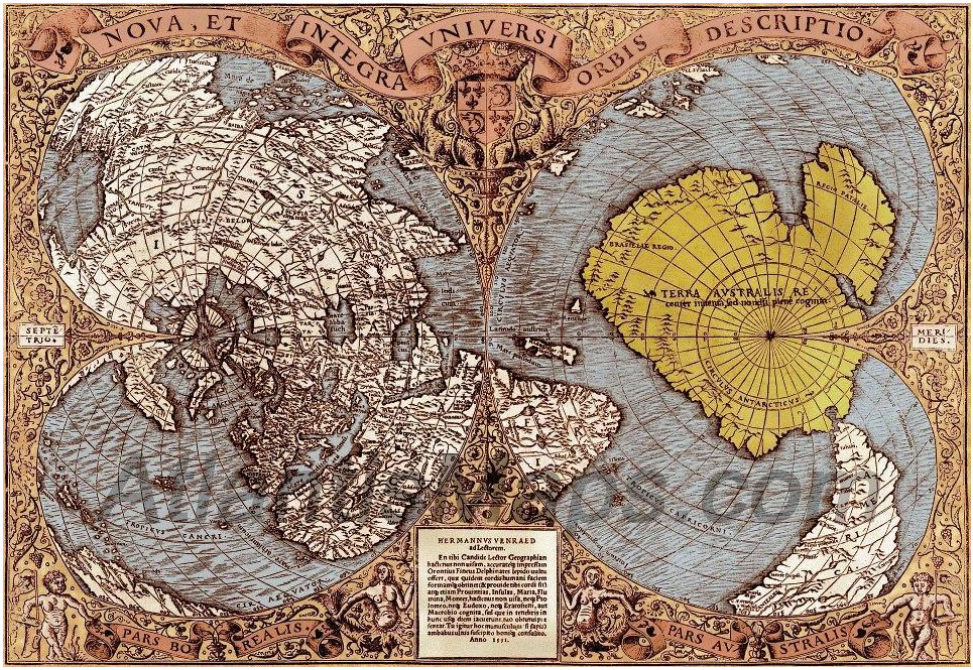

Fig. 43 a. Harta Piri Re'is

O dată a Potopului acum cca 13.000 de ani – la cca 10.950 î.C. – de asemenea se potriveşte cu afirmațiile din textele cuneiforme cum că Potopul s-a petrecut în Era Leului; această Eră zodiacală a început într-adevăr la cca 11.000 î.C.

Adunând 432.000 + 13.000 putem astfel afirma cu încredere că „Domnia a fost cobotătă [pe Pământ] din ceruri" acum cca 445.000 de ani.

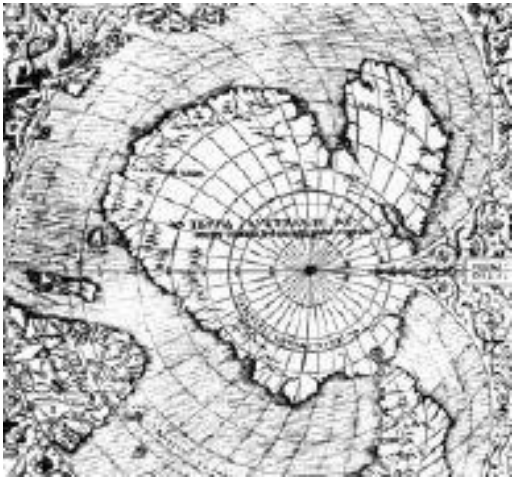

Fig. 43 b. Harta Orontius Finaeus

Atunci astronauți de pe altă planetă, pe care sumerienii îi numeau **Anunnaki**, au sosit pe Pământ. Ei au fost biblicii ***Anakim*** – *Nefilim* din Geneza 6.

*** * ***

Diversele liste ale conducătorilor dinainte de Potop sunt în unanimitate de acord că Eridu a fost primul oraş de pe Pământ. Numele, ***E.ri.du***, înseamnă literalmente „Casa Construită Departe"; e un cuvânt care şi-a purtat rădăcina în multe limbi de-a lungul timpului ca să însemne Pământul însuşi: Pământul este numit *Erde* în germană, *Jordh* în islandeză, *Jord* în daneză, *Airtha* în gotică, *Erthe* în engleza veche. Era numit *Ereds* în aramaică, *Ertz* în kurdă – şi, până în ziua de azi, *Eretz* în ebraică.

Este de asemenea important să amintim că diversele liste ale domniilor din Oraşele inițiale ale Zeilor sunt liste ale „ofițerilor şefi" ale acestor oraşe şi nu ale zeilor cărora aceste oraşe le-au fost dedicate ca şi „centre de cult". Toate listele sunt de acord că Alulim şi Alalgar au fost primii conducători ai primului oraş, Eridu; dar aşa cum arată clar tăblița CBS-10673, Eridu i-a fost dăruit pentru

totdeauna lui **Nudimmud** – un epitet pentru E.A/Enki care însemna „Cel care Modelează Artefacte“; el a rămas mereu „centrul lui de cult “, indiferent cine a fost Şeful Administrator („Rege“) aici. (La fel, Sippar a rămas mereu „centrul de cult“ al zeului Utu, mai bine cunoscut pe numele lui akkadian Shamash; Shuruppak a fost întotdeauna legat de *Sud* – „Medicul“ – Ninharsag ş.a.m.d.)

Diversele texte leagă întemeierea Eridu de sosirea Anunnakilor pe Pământ, când „Domnia“ a fost coborâtă din cer.

La fel cum primii astronauți ai NASA amerizau în ocean în modulele lor de comandă înainte ca facilitățile de aterizare pentru navete să fie construite, aşa a făcut şi primul grup de Anunnaki care a sosit pe Pământ. Ei au amerizat în „Marea de Jos“ (Golful Persic) şi – îmbrăcați în costume de scafandru, semănând cu nişte „Oameni-Peşti“ (vezi Fig. 23) – au tras la țărm ca să întemeieze o „casă-departe-de-casă – Eridu – la marginea mlaştinilor – o deltă formată de râurile aparent gemene Tigru şi Eufrat în curgerea lor spre Golf.

Acest prim grup număra cincizeci de Anunnaki. Conducătorul lor, toate textele sunt de acord, era E.A – „Cel A Cărui Casă E Apa“, prototipul Vărsătorului. ***„Oannes“ sosiseră pe Pământ.***

Câteva texte sumeriene descriu această Primă Venire. Unul, intitulat de cercetători *Mitul despre Enki şi Pământ*, *Enki şi Ordinea Lumii* sau *Enki şi Ordinea Ținutului*, conține de fapt o povestire autobiografică făcută de Ea/Enki. Textul lung (restaurat de pe tăbliţe şi fragmente împărțite între două muzee) include următoarea afirmație la persoana I făcută de el:

> Eu sunt conducătorul Anunnaki.
> Procreat de o sămânţă fecundă,
> Primul născut fiu al divinului An,
> „Fratele Mare“ al tuturor zeilor.
>
> Când m-am apropiat din cer,
> Ploi îmbelşugate curgeau din cer.
> Când m-am apropiat de Pământ, aici era mare inundaţie.
> Când m-am apropiat de păşunile lui verzi,
> Coline şi movile au fost ridicate la porunca mea.

Una din primele sarcini a fost aceea de a stabili un post de comandă, un cartier general; el a fost construit la marginea mlaştinilor unde creştea trestia:

Mi-am construit locuinţa într-un loc curat,
i-am pus un nume bun,
care norocul să i-l prevestească.
Umbra ei se întinde peste Mlaştina Şarpelui,
[...] ei are o „barbă“ (?) care ajunge până la [...]

Unele dintre cele mai vechi sigilii-cilindru, ilustrând vremurile străvechi ale Sumerului, arată colibe din trestie de felul celor pe care Anunnaki le-ar fi construit din trestia din belşug la marginea mlaştinilor; ele toate prezintă dispozitive care seamănă cu nişte antene ieşind proeminent din acoperişurile acestor colibe de trestie (Fig. 44).

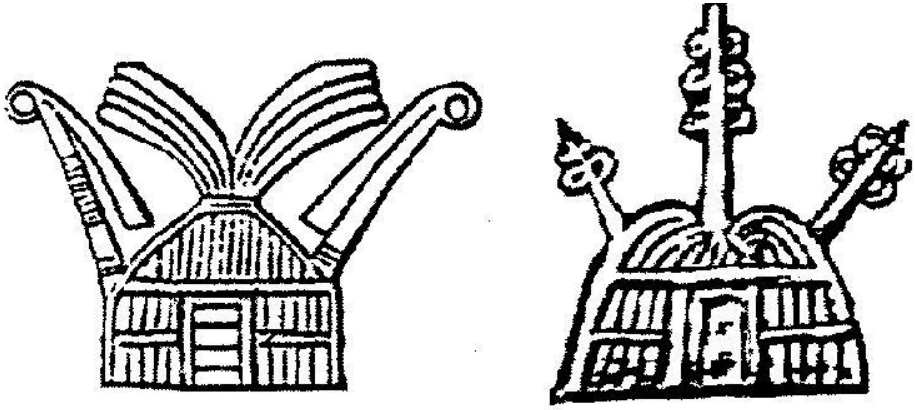

Fig. 44

Avanpostul lui trebuia construit pe o movilă artificială, ridicată deasupra nivelului râului şi apelor mlaştinii; Enki i-a desemnat sarcina unuia dintre locotenenții săi numit Enkimdu:

După ce el şi-a aruncat privirea peste acel loc,
Enki l-a ridicat deasupra Eufratului...
Pe Enkimdu, cel cu şanţurile şi digurile,
Enki l-a pus responsabil peste şanţuri şi diguri.

Enki, continuă textul, apoi i-a adunat pe locotenenți la postul de comandă. Ei îi includeau pe „Cel care cară armele [...]“, pe

„Şeful piloților“, pe „Şeful proviziilor“, pe „Doamna măcinatului şi râşnitului“ şi pe „Cel [...] care purifică apa“. În afară de adăpost, hrană trebuia găsită, iar mlaştinile ofereau provizii mari de hrană proaspătă: „Crapii îşi unduiesc cozile printre trestii, păsările ciripesc la mine din [...[lor“, scria Enki. Secțiunile următoare ale textului, scrise la persoana a III-a, înregistrează ordinele lui Enki pentru locotenenții săi:

În mlaştini
El a însemnat un loc cu crap şi peşte.
Pe Enbilulu, Inspector al Canalelor,
El l-a pus responsabil peste mlaştini.
El a însemnat un loc fără stuf,
În el a pus [...] de trestie şi trestie verde,
Şi a marcat tufişurile de stuf.

El a emis o poruncă pentru [...]
Lui care punea plase ca niciun peşte să nu scape,
Din ale cărui capcane niciun [...] nu-i scăpa,
Din ale cărui laţuri nicio pasăre nu scăpa,
Pe [...], fiul unui zeu care iubea peştele,
Enki l-a pus responsabil cu peştii şi păsările.

Locația acestor activități e indicată de câteva referiri la cele două râuri Tigru şi Eufrat acolo unde ele se apropie unul de altul, destul de aproape pentru ca Enki să le facă să se întâlnească şi „apele lor pure să se unească“.

Câteva secțiuni adiționale ale textului se referă la activitățile legate de apă care au urmat sosirii. Enki însuşi este creditat cu lucrări hidrologice care au afectat cele două râuri, şi alți locotenenți sunt numiți pentru sarcinile legate de apă: „El a umplut Tigrul cu apă sclipitoare... Ca să facă Tigrul şi Eufratul să se unească... Enki, stăpânul apelor adânci, l-a pus pe Enbilulu, Inspectorul Canalelor, responsabil de aci înainte“. Dar spărturile din tăbliță sau folosirea unor termeni nedescifrați lasă natura acestor operații legate de apă nesigură; acestea includ desemnarea ca responsabilă cu *apa de mare* a unei femei locotenent al cărei epitet-nume, **Nin.Sirara** (Doamna Metalului Strălucitor) sugerează îndatoriri legate de metalele prețioase.

O altă neaşteptată referire la metale – *în mod specific, la aur* – e făcută şi într-o secțiune ce are de-a face cu inspectarea de către

Enki a lumii sale de apă într-o barcă. El a făcut turul împrejurimilor într-o barcă cu vâsle, al cărei comandant ținea o „vergea pentru [detectarea? măsurarea?] aurului“ în mână; epitetul-nume al acestuia, **Nim.gir.sig**, însemna „Şeful Descoperitor de Strălucire“. Reprezentări pe cilindri-sigiliu timpurii (Fig. 45) îl arată pe Enki într-o barcă de trestie, navigând printre trestii, cu un locotenent-zeu ținând un dispozitiv asemănător cu o vergea/nuia. Barca e echipată la ambele capete cu țăruşi de care sunt ataşate dispozitive circulare, care seamănă cu cele puse pe acoperişul colibelor de trestie.

Fig. 45

Ce înseamnă toate aceste frânturi de informație?

Ni se pare potrivit să punem în acest punct o întrebare cheie privind venirea Anunnaki-lor pe Pământ: A fost ea accidentală – călătoreau ei într-o navă spațială şi, datorită vreunui incident, au căutat un teren solid unde să aterizeze de urgență şi au găsit pata asta de teren solid numită Pământ? Sau poate erau exploratori cutreierând spațiul de plăcere sau pentru cercetare, care au văzut (cum descria Enki) un loc udat de ape, înverzit şi au trecut pe-aici să arunce o privire?

În asemenea circumstanțe, vizita pe planeta noastră ar fi fost un eveniment unic, izolat. Dar dovezile antice copleşitoare arată că „vizita“ a durat un timp incredibil de lung, că ea a necesitat aşezări permanente, că Anunnaki au continuat să vină şi să plece şi chiar atunci când o calamitate – Potopul – a distrus totul, ei au rămas şi au luat-o de la început. Acesta e un model de colonizare planificată – pentru un scop.

Enki şi echipajul lui de cincizeci au venit pe Pământ, am sugerat eu, cu scopul de a obține aur.

Acest scop reiese, şi fărâmele de informaţii încep să capete sens, dacă le tratăm ca pe nişte puncte care trebuie unite către ceea ce a urmat. Planul era să extragă aur din apele Golfului Persic. Dar când asta n-a mers, trecerea la planul de extragere prin minerit la adâncime a trebuit să se facă. În această a doua fază a activităţilor Anunnaki de pe Pământ, alţi zei au sosit: la conducerea lor era **En-lil** („Stăpânul Comenzii“) pentru care un nou oraş al zeilor, ***Nippur***, a fost întemeiat; înima lui era un centru de comandă şi comunicaţii unde „Tăblițele Destinelor“ care controlau orbitele se roteau şi zumzăiau în ***Dur.an.ki***, Sfinţia Sfinţiilor din „Legătura Cer-Pământ“.

În timp ce Enlil a preluat conducerea Edin cu aşezările lui – fiecare cu funcţia ei distinctă – sarcinile lui Enki s-au mutat într-o nouă locaţie numită **Ab.zu**; e un termen în mod comun tradus „Adâncul“, dar literalmente însemnând „Locul metalului strălucitor“.

În *A Douăsprezecea Planetă* eu am sugerat că înţelesul acestei combinaţii de două silabe, care în sumeriană puteau fi citite invers **Zu.ab** fără a li se schimba conotaţia, a fost reţinută în ebraică sub forma Za.ab = *„Aur“*. **Ab.zu/Zu.ab** astfel însemna locul din al cărui adâncuri metalul strălucitor – aurul – era obţinut; „conotaţia de „adânc“ arată că aurul era obţinut prin minerit. Abzu, potrivit tuturor textelor sumeriene relevante, era localizat într-o regiune îndepărtată numită ***A.ra.li*** („Locul filoanelor strălucitoare de peste ape“) din „Lumea de Jos“; este un termen geografic care se aplica – în diverse texte, inclusiv unele despre Potop – sudului Africii. ***Arali***, am scris eu, era în Africa de sud-est – o regiune a minelor de aur până în ziua de azi.

Schimbările care au însoţit activităţile din a doua fază ale Anunnaki au implicat mai mult de o trecere de la încercarea de a obţine cu uşurinţă aurul din apa mării la nevoia de a-l obţine prin operaţiuni trudnice de minerit la adâncime. Ele au implicat şi o schimbare în politicile misiunii, o schimbare a conducătorilor şi un neintenţionat transfer al rivalităţilor personale şi a luptelor între clanuri de pe planeta natală a Anunnaki-lor, Nibiru, pe planeta Pământ. Diverse texte, printre ele *Epopeea Atra Hasis*, detaliază povestea evenimentelor ce au urmat: ele au fost, după cum vom vedea, ***precursoarele Creării Omului, explicaţia pentru circumstanţele Potopului şi cheia de a rezolva enigmele semizeilor.***

Sosirea, aşa cum e descrisă în textul autobiografic al lui Enki, n-a fost începutul lanțului de evenimente memorabile; pentru Adevăratul început trebuie să reluăm însăşi povestea Creației, exact aşa cum populația Mesopotamiei făcea de fiecare dată la momentul Anului Nou. Trebuie să citim, să recitim şi să înțelegem epopeea mesopotamiană *Enuma elish* şi povestea biblică a Genezei. Informația precisă pe care ele o furnizează nu doar explică multe dintre fenomenele din Sistemul nostru Solar şi de dincolo de el – ele aruncă lumină asupra Originii Vieții, asupra a Cine suntem noi şi Cum am ajuns să fim aici, pe planeta Pământ.

REŞEDINȚA DE AUR ŞI APE CURGĂTOARE

Abzu, afirmă un text sumerian, era în ***Ut.tu***, „în vest" – vestul Sumerului (cum e sud-estul Africii), unde se putea ajunge cu navele de distanță care traversau „marea îndepărtată". ***Arali***, zona minieră, se raportează într-un text, era „la 120 ***beru*** de ape distanță de malul Eufratului" – o distanță de călătorie de 12 „ore duble" – zece zile de călătorie pe mare. Minereurile extrase erau transportate la Edin cu nave cargo numite ***Magur Urnu Abzu*** (nave pentru minereul din Lumea de Jos), pentru a fi topite, rafinate şi turnate în lingouri uşor de transportat numite **Zag** (Prețioasele Purificate).

Un imn sumerian de laudă pentru Abzu descria locul unde Enki îşi stabilise noul cartier general ca pe unul cu ape repezi sau cascade mari:

Către tine, Abzu, tărâm pur,
Unde ape mari curg cu repeziciune,
Către „Reşedinţa Apelor Curgătoare"
Stăpânul [Enki] s-a îndreptat.

„Reşedinţa Apelor Curgătoare"
Enki între apele pure a întemeiat-o.
În mijlocul Abzu
Un mare sanctuar el a construit.

Silabarele sumeriano-akkadiene afirmă că „Abzu = *Nikbu"* o mină adâncă şi plină de tuneluri. Pictograma inițială pentru Abzu

(din care semnul lui cuneiform a evoluat) reprezenta un puț de mină – variante ale acestuia încă se mențin pentru aur şi alte minerale obținute prin minerit, inclusiv pietre prețioase:

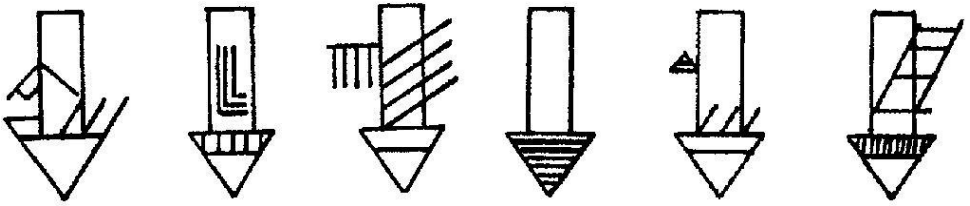

Odată obținerea aurului din Abzu pusă pe picioare, textul autobiografic al lui Enki preamăreşte regiunea ca Meluhha, „Ținutul negru al copacilor mari... ale cărui nave încărcate transportă aur şi argint“. Inscripții asiriene mai recente identifică Meluhha ca fiind Kush, „ținutul oamenilor cu pielea neagră“ (= Etiopia/Nubia). Componentele silabice ale termenului sumerian transmit înțelesul „Ape pline de peşti“; termenul poate astfel să explice reprezentările de pe cilindri-sigiliu care arată ape pline de peşti care curg din Enki, el fiind flancat de lucrători care țin lingouri tipice de aur:

VI. O planetă numită Nibiru

Noțiunea de călătorie în spațiu nu mai e considerată ca fiind legată doar de science-fiction. Oameni de ştiință serioşi nu exclud posibilitatea că într-o zi, cândva, noi, pământenii, vom putea trimite astronauți nu doar pe satelitul nostru ceresc Luna, dar şi pe vreo altă planetă mult mai îndepărtată. Unii savanți chiar îndrăznesc să creadă că viața, poate chiar asemănătoare cu a noastră, poate să existe „undeva" în vastul univers cu galaxiile şi constelațiile lui nenumărate şi miliardele lui de stele („sori") orbitate de sateliți numiți „planete". Dar asemenea ființe vii, chiar dacă ar fi destul de dezvoltate încât să aibă propriul lor program spațial – aşa funcționează argumentul – n-ar putea nicicând să ne viziteze pe noi (sau noi pe ei) pentru că locul cel mai apropiat în spațiu unde astfel de viață ar putea exista este la distanță de „ani-lumină" – un An-Lumină fiind inaccesibila distanță pe care lumina o parcurge într-un an.

Dar dacă o astfel de planetă compatibilă ar exista mult mai aproape – să spunem, în propriul nostru sistem solar? Dacă drumul între ea şi Pământ ar dura doar câțiva ani „normali" şi nu Ani-Lumină?

Aceasta nu e doar o problemă teoretică, fiindcă exact asta ni se spune în textele antice – doar dacă începem să nu le mai considerăm mituri şi fantezii ci să le tratăm ca fiind de fapt rememorări şi înregistrări ale unor întâmplări efective. Doar astfel cartea care a aruncat în aer „cărarea bătătorită" de până acum, *A 12-a Planetă*, a devenit posibilă.

În mod logic, pentru ca Eridu din Mesopotamia să fie „Casa de departe de Casă", trebuia să existe o Casă de unde Enki să fi venit. Pentru ca echipajul lui de cincizeci să fie numit „Cei care din Cer pe Pământ au venit" (Anunnaki), ei trebuiau să fi venit dintr-un loc, un loc fizic, din ceruri. Astfel, trebuia să existe un loc, undeva în ceruri, unde călătoria spre Pământ să fie posibilă – un loc unde ființe inteligente, capabile de călătorii în spațiu, să poată trăi. Putem s-o numim „Planeta X" sau „Planeta Anunnaki-lor"; în Mesopotamia antică era numită *Nibiru*; simbolul ei pretutindeni în lumea antică era Discul înaripat (vezi Fig. 10); orbita ei a fost urmărită şi observată cu cea mai mare venerație; ***şi e dincolo de***

orice dispută faptul că nenumărate texte, începând cu Epopeea Creației, se referă la ea în mod repetat, pe acest nume.

Când, la sfârşitul secolului al 19-lea, tăblițe de astronomie din Mesopotamia au fost descoperite şi descifrate, savanții la acea vreme – Franz Kugler şi Ernst Weidner au rezistat până azi – au dezbătut dacă nu cumva *Nibiru* era doar un alt nume pentru Marte sau pentru Jupiter; era o axiomă general acceptată faptul că anticii n-ar fi putut să ştie despre nicio planetă ce s-ar fi aflat dincolo de Saturn. *A fost un moment de majoră revelație când mi-a venit ideea, în mijocul unei nopți, că Nibiru nu era nici Marte nici Jupiter* – ***ci acesta e numele unei alte planete din propriul nostru Sistem Solar.***

Unii ar putea începe lanțul dovezilor acolo unde Biblia Ebraică a făcut-o, în versetul 1 din capitolul 1 al Genezei: *„La început, Zeul a creat* Cerul şi Pământul". Aşa încep aproape toate traducerile primelor trei cuvinte ale Bibliei Ebraice, *Bereshit bara Elohim* (pentru moment, vom considera această traducere ca fiind valabilă). Continuând în doar 31 de versete, Biblia Ebraică concentrează apoi Creația, din care Cerul de deasupra cu „Brățara Scuturată" şi Pământul de dedesubt au apărut – de la ierburi la viața acvatică, la vertebrate şi mamifere şi în final Omul. Secvența biblică (incluzând o fază a dinozaurilor, în versetul 21) se potriveşte cu descoperirile ştiinței despre Evoluție, aşa că noțiunea că Biblia şi Ştiința sunt în conflict nu are bază reală.

Descoperirea tăblițelor inscripționate cu Epopeea Creației mesopotamiene (cum am descris în capitolele precedente) nu lasă niciun dubiu că indiferent cine a scris povestea biblică era la curent pe deplin cu povestea din *Enuma elish*, condensând cele şase tăblițe ale ei plus o a şaptea de laudă a creatorului în şase faze („zile") ale Creației plus o a şaptea „zi" sfințită de mulțumire divină.

O astfel de cunoaştere a secvenței redată în *Enuma elish* era nu doar posibilă datorită proliferării şi durabilității tăblițelor ce conțineau textul; era probabil şi inevitabilă, căci Epopeea Creației era citită în public ca parte a festivalului anual de Anul Nou, întâi în Sumer, apoi în Babilon, Asiria şi mai departe – pretutindeni în Orientul Apropiat antic. Citirea începea la vremea serii în a patra zi a festivalului şi ținea toată noaptea, căci *Enuma elish* (cum sunt denumite majoritatea versiunilor babiloniene complete ale epopeii) e lungă şi detaliată. Aspectul ei religios-ştiințific central era o

bătălie între o zeiță celestă numită „Tiamat“ şi un zeu Răzbunător-Salvator – principalul motiv pentru care textul a fost tratat de cercetătorii moderni ca fiind un mit şi o poveste alegorică despre Bine versus Rău, un fel de poveste a Sf. Gheorghe şi a Balaurului.

În *A 12-a Planetă* eu am sugerat deschis că dimpotrivă, Epopeea Creației este în esența ei un text ştiințific important care începe cu o cosmogonie ce cuprinde întreg Sistemul Solar, explică originile Pământului, ale Lunii şi ale Centurii de Asteroizi, dezvăluie existența planetei Nibiru, continuă cu venirea zeilor Anunnaki pe Pământ şi descrie crearea Omului şi apariția civilizației; adaptat pentru a promova scopuri politico-religioase, un text final adăugat preamărea asumarea victorioasă a supremației de către un zeu național relevant (**Enlil** în Sumer, **Marduk** în Babilon, **Ashur** în Asiria).

Indiferent de versiune, când evenimentele primordiale au început, „Cerul de deasupra“ şi „Pământul solid de dedesubt“ nu apăruseră încă în ființă:

Enuma elish la nabu shamamu
Când în Deasupra cerul nu fusese numit
Shaplitu ammatum shuma la zakrat
Şi în Dedesubt, Terenul Solid, încă nu fusese chemat –

– în acel timp primordial, afirmă textul antic, Sistemul Solar începea să prindă formă cu doar trei actori cereşti: un primordial **Apsu**, companionul său **Mummu** şi o entitate cerească feminină, numită **Ti.amat**. (Cele trei nume în textul babilonian au fost menținute neschimbate din originalul Sumerian care n-a fost descoperit şi înseamnă, respectiv, „Cel care există de la început“, „Cel care a fost născut“ şi „Fecioara care dă viață“).

Zeii cereşti – planetele – apoi au început să fie zămisliți, pe măsură ce Tiamat, o planetă de apă, a început să-şi „amestece apele“ cu Apsu (Soarele, considerat de gen masculin). Întâi, perechea **Lahamu** şi **Lahmu** au fost formați în spațiul dintre ei; apoi – „depăşindu-i în statură“ – perechea de planete mai mari **Kishar** şi **Anshar** a apărut; şi la urmă, perechea **Anu** şi **Nudimmud** au fost formați la distanță mai mare în spațiu. Acestea sunt nume sumeriene (atestând originea sumeriană a epopeii), doar că Anu este varianta babiloniană pentru sumerianul An („Cel Ceresc“).

Sistemul Solar care a rezultat (Fig. 46) corespunde întocmai cu *sistemul nostru solar* şi schema lui planetară aşa cum le cunoaştem azi (în afară de Tiamat, despre care vom vorbi mai târziu):

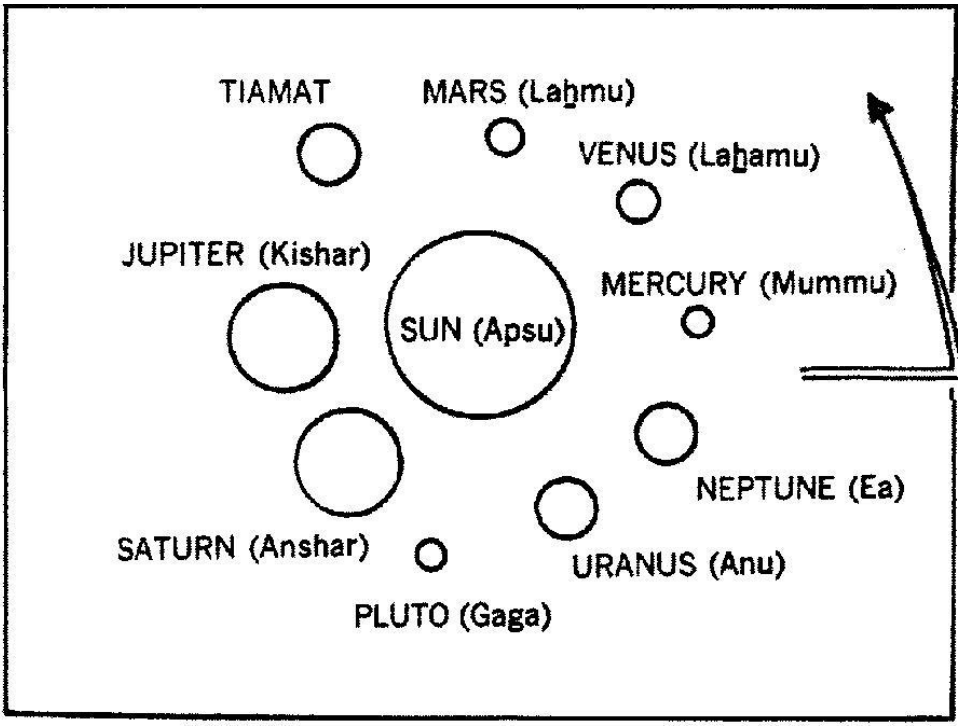

Fig. 46

SOARELE – Apsu „Cel care exista de la început“
MERCUR – Mummu, „Cel care a fost născut“, companionul Soarelui
VENUS – Lahamu, „Doamna bătăliilor“
MARTE – Lahmu, „Zeitatea războiului“
– ?? – **Tiamat**, „Fecioara care dă viaţă“
JUPITER – Kishar, „Cea dintâi a pământului solid“
SATURN – Anshar, „Cel dintâi al cerurilor“
Gaga – mesagerul lui Anshar, viitorul PLUTO
URANUS – Anu, „El cel al cerurilor“
NEPTUN – Ea/Nudimmud, „Iscusitul creator“.

Ştiința modernă susține că Sistemul nostru Solar s-a format acum cca 4,5 miliarde de ani, când un nor rotitor de praf cosmic ce înconjura Soarele a început să se concentreze, formând planete care orbitau în jurul Soarelui – planete aşezate în spațiu în acelaşi plan orbital (numit Ecliptic) şi rotindu-se în aceeaşi direcție (inversă acelor de ceasornic). Descrierea din epopeea antică mesopotamiană e în acord cu aceste descoperiri moderne dar oferă o diferită (şi probabil mult mai exactă) secvență a formării planetelor. Numele sumeriene ale planetelor sunt descrieri pline de sens şi exactitate ale acestor corpuri cereşti – confirmând ceea ce ştiința modernă a descoperit, ca de exemplu descoperirea în 2009 a faptului că într-adevăr Saturn („Anshar“) şi nu mult mai masivul Jupiter („Kishar“) este „Cel dintâi al cerurilor“, datorită sistemului său de inele care îi măresc enorm extinderea.

Sistemul Solar care a rezultat, povesteşte epopeea, era instabil şi haotic la începutul lui. Orbitele planetare nu erau încă stabilite: „Frații divini umblau împreună“ – ajungând unii în calea altora. „Ei o tulburau pe Tiamat pe când se repezeau înainte şi înapoi“ – mişcându-se pe orbite instabile, îngrămădindu-se înspre Tiamat. Chiar forța gravitațională şi magnetică a Soarelui era ineficace – „Apsu nu putea micşora gălăgia lor“. Din nou, şi ştiința modernă, desființând o noțiune îndelung menținută cum că odată ce Sistemul Solar s-a format, gata, a descoperit acum că el s-a menținut instabil mult timp după formarea lui, şi că mutări şi coliziuni aveau loc în această perioadă.

Zeii cereşti cei instabili, „prin poznele lor din cer“, „îi tulburau acum pântecul lui Tiamat“, relatează *Enuma elish*. Ei au facut-o să dea naştere propriei ei „adunări“ – un grup de luni-sateliți proprii. Acest lucru, la rândul lui, a adus şi mai multă agitație şi i-a pus în pericol pe ceilalți zei cereşti. În această fază periculoasă, cel mai depărtat zeu ceresc, Nudimmud (Neptun al nostru) a luat problema în propriile mâini. „Depăşindu-i în înțelepciune, împlinit, descurcăreț“, această zeitate cerească a echilibrat Sistemul Solar ce se „clătina“ invitând în el un străin – un corp ceresc mai mare.

Noul venit nu se formase cu ceilalți; era un străin venind de departe. El se trăgea din „inima Adâncului“, la mare distanță, şi era „umplut cu teroare uimitoare“ –

Atrăgătoare era figura lui,
Învăpăiată privirea din ochii lui.
Trufaş era umbletul lui,

Poruncitor încă de la început.
Aranjate cu iscusinţă, dincolo de înţelegere,
erau membrele lui –
dincolo de înţelegere, greu de privit asupră-i...

Supus atracției gravitaționale a lui Nudimmud şi căzând sub influența celorlalte planete, străinul din spațiul îndepărtat şi-a arcuit cursul înspre centrul Sistemului Solar (Fig.47). Când a trecut prea aproape de Anu (Uranus al nostru), forțele gravitaționale cumulative au smuls din el bucăți de materie iar invadatorul a născut patru „vânturi“ – sateliți, luni – care se roteau în jurul lui.

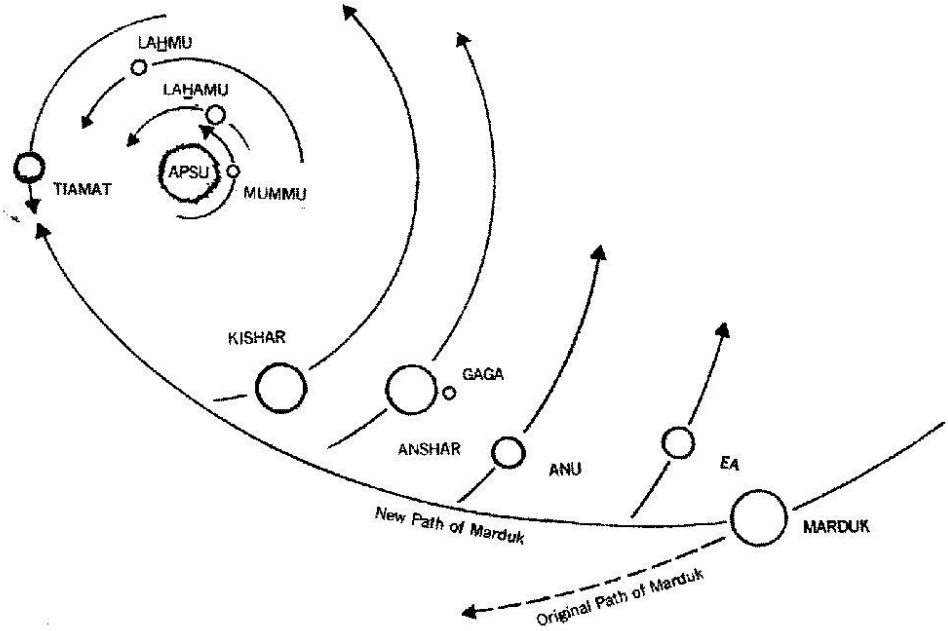

Fig. 47

Unii nu pot fi siguri dacă textul Sumerian original l-a denumit pe acest străin din spațiul îndepărtat ***„Nibiru“*** la acest moment; dar e sigur că versiunea babiloniană i-a schimbat aici numele în **Marduk** – numele zeului național babilonian. Această transformare a lui Marduk dintr-un zeu de pe Pământ într-o zeitate cerească prin schimbarea numelui lui Nibiru în „Marduk“, a

fost însoțită în textul babilonian de dezvăluirea că „Nudimmud“ – care l-a „zămislit“ pe noul venit invitându-l înăuntrul sistemului – e nimeni altul decât Ea/Enki, tatăl adevărat al zeului babilonian Marduk, şi că Anu este tatăl lui Ea/Enki (după cum era declarat, de fapt, chiar de către Enki în mai sus citata lui autobiografie). Astfel, printr-o iuțeală de mână, povestea cerească a devenit o legitimizare politico-religioasă a unei dinastii: Anu > Ea/Enki > Marduk...

Pe măsură ce textele antice descriu deplasarea planetei invadatoare, devine clar că ea ***se mişca în direcția acelor de ceasornic*** – opusă sau „retrogradă“ față de direcția orbitală a celorlalte planete. *Aceasta e o descoperire care oferă singura explicație pentru diversele fenomene altminteri de neexplicat din Sistemul nostru Solar.*

Această direcție „retrogradă“ a căii lui Nibiru a făcut o posibilă coliziune cu Tiamat inevitabilă; iar „Bătălia Cerească“ ce a urmat, după cum numesc textele antice această coliziune, a fost o dogmă fundamentală a cunoştințelor antice, reflectată în nenumărate referințe în cărțile Bibliei Psalmi, Iov şi Profeți.

Tulburată de noile forțe gravitaționale, „mergând încoace şi încolo tulburată“, Tiamat a dat naştere propriei ei armate defensive, de 11 sateliți-luni; textul babilonian îi descrie ca „dragoni ce răgeau, îmbrăcați în teroare“. Cel mai mare dintre ei, **Kingu**, este Comandantul oştilor ei: „Pe Kingu ea l-a înălțat, între ei ea l-a făcut măreț“; sarcina lui e să se pregătească de lupta cu Marduk care era pe drum. Ca recompensă pentru Kingu, Tiamat îl pregăteşte să se alăture „Adunării zeilor“ – *să devină o planetă de sine stătătoare, în dreptul ei însăşi* – acordându-i un „Destin Ceresc“ (o cale orbitală). Acest lucru a fost un motiv suficient pentru sumerieni (şi pentru succesorii lor) ca să numere această Lună specială ca membru cu drepturi depline al Sistemului nostru Solar.

Pe când scena pentru Bătălia Cerească este aranjată, Tăblița I din *Enuma elish* se sfârşeşte; iar scribul celei mai bine păstrate versiuni, unul numit Nabu-mushetiq-umi, înscrie la sfârşitul ei obişnuitul colophon[1]: „Prima tăbliță a *Enuma elish*, la fel cu tăblița originală [...], o copie din Babilon“. El identifică de asemenea şi scribul ale cărui tăblițe le-a copiat – o tăbliță „Scrisă şi colaționată de Nabu-balatsu-iqbi, fiul lui Na'id-Marduk“. Scribul care a făcut

[1] „caseta tehnică”

copia apoi şi-a datat lucrarea: „Luna Iyyar, ziua a noua, al douăzecişişaptelea an al lui Darius“.

Descoperită la Kish, această primă tăbliță din *Enuma elish* e astfel identificată de scribul ei ca fiind o copie făcută la începutul secolului al 5-lea î.C., în timpul domniei lui Darius I. Printr-o întorsătură a sorții, era vorba despre acelaşi Darius a cărui inscripție pe piatră din Behistun (vezi Fig. 17) i-a permis lui Rawlinson să descifreze misterul scrierii cuneiforme.

* * *

Tăblița a II-a din *Enuma elish* urmăreşte apariția a două tabere de planete conduse către o coliziune inevitabilă.

Tratând zeii cereşti ca pe nişte entități însuflețite, textul ne spune că în timp ce Tiamat îşi forma sateliții ce se învârteau cu sălbăticie, în teritoriile din afara Sistemului Solar, Ea/Enki a apelat la „bunicul“ lui, Anshar, să organizeze diversele planete şi să le facă să-l „ungă“ pe Marduk ca lider în bătălia cu Tiamat şi oştile ei: „El care este puternic să fie Răzbunătorul nostru, Marduk, aprig în luptă, să fie eroul!“

O fază crucială e atinsă când Marduk se apropie de colosalul Anshar, căci Anshar are „buze“ – inele maiestuoase – care se întind departe în fața lui Anshar. Întâlnindu-le, Marduk care se apropia „sărută *buzele* lui Anshar“ *(inelele* lui Saturn). Trecerea pe lângă el şi „acceptarea“ de către străbunicul dinastic îl încurajează pe Marduk să dea glas dorințelor sale: „Dacă eu, într-adevăr, ca Răzbunător al vostru, o voi înfrânge pe Tiamat... reuneşte o Adunare care să proclame destinul meu suprem!“ un „destin“ ceresc – o orbită – mai mare decât al tuturor celorlalte planete este cererea lui Marduk.

Aici (deja în Tăblița a III-a) se întâmplă că, potrivit cosmogoniei sumeriene, *viitoarea planetă Pluto îşi obține statutul de planetă şi orbita unică.* Una din lunile lui Anshar/Saturn numită ***Gaga***, e desprinsă de forța lui Marduk care se apropie şi e aruncată ca emisar înspre Lahmu şi Lahamu, cu scopul de a le cere votul pentru ridicarea lui Marduk la conducere. Când Gaga se întoarce, el se roteşte înapoi până la îndepărtatul Ea/Neptun; aici el devine planeta pe care noi o numim Pluto cu orbita ei înclinată ciudat care o duce când în afara, când înăuntrul orbitei lui Neptun. (la curent cu această orbită neobişnuită, sumerienii au reprezentat planeta ca pe o zeitate cu două fețe, privindu-l pe stăpânul ei

Ea/Enki/Neptun o dată din partea asta, şi o dată din partea cealaltă, Fig. 48).

Fig. 48

Cu toate planetele care se opuneau lui Tiamat căzând de acord cu cererile de supremație ale lui Marduk (Tăblița IV), giganticul Kishar/Jupiter adaugă mai multe arme la arsenalul lui Marduk: în plus față de cei patru sateliți (numiți „Vântul de Sud, Vântul de Nord, Vântul de Est, Vântul de Vest“) pe care el îi obținuse de la Anu/Uranus, trei noi teribili sateliți („Vântul Rău, Vârtejul de Vânt, Vântul fără Pereche“) au fost adăugați, creând în jurul lui un arsenal de război terifiant gen „şapte cu totul“.

Astfel întărit, Marduk – „umplut cu o vâlvătaie de flacără“, în stare să tragă cu fulgere ca nişte săgeți, având un câmp magnetic cu care „s-o prindă pe Tiamat ca într-o plasă“ – „înspre furioasa Tiamat îşi îndreaptă fața“. Tiamat, în acest timp, orbitează pe o direcție înspre Nibiru/Marduk; Bătălia Cerească, inevitabila coliziune e pe cale să se întâmple:

Tiamat şi Marduk, cel mai înţelept dintre zei,
înaintau unul către celălalt.
Ei se grăbeau pentru lupta corp-la-corp,

ei se apropiau pentru bătălie.

Cele patru vânturi el le-a aşezat
ca nimic din ea să nu poată scăpa:
Vântul de Sud, Vântul de Nord,
Vântul de Est, Vântul de Vest.
La îndemână îşi ţinea plasa,
darul bunicului său Anu.
El a aruncat înainte Vântul Rău, Vârtejul de Vânt
şi Uraganul să tulbure măruntaiele lui Tiamat.
Toate şapte s-au ridicat în spatele lui.
În faţa lui el a aşezat fulgerul,
cu o flacără arzătoare şi-a umplut trupul,
cu un nimb înfricoşător capul lui era înfăşurat,
era învăluit de teroare îngrozitoare ca de o mantie.

Pe măsură ce cele două planete se apropiau una de alta, Marduk a trecut la atac:

Stăpânul şi-a întins plasa s-o prindă;
Vântul Rău, cel mai dinapoi, el l-a dezlănţuit în faţa ei.
Când Tiamat şi-a deschis gura să-l devoreze,
El a aruncat înăuntru Vântul Rău, ca ea să nu-şi închidă buzele.

Tiamat, potrivit acestei povestiri pas cu pas a bătăliei, a fost întâi lovită de unul din cei şapte sateliți ai lui Marduk acolo unde era „gura“ ei. Apoi celelalte luni ale lui Marduk au fost folosite ca arme:

Vânturile urlătoare apoi ei i-au umplut burta;
Burta ei s-a umflat, gura îi era larg deschisă.
El a tras prin ea cu o săgeată, aceasta i-a sfâşiat burta,
i-a pătruns prin măruntaie, rupându-i mijlocul.
Astfel subjugând-o, el i-a stins viaţa.

Deci, potrivit cosmogoniei aşa cum este ea păstrată în *Enuma elish*, în această primă întâlnire dintre Marduk şi Tiamat, cele două planete nu s-au ciocnit: au fost „vânturile“ – sateliții – lui Marduk cei care au lovit-o pe Tiamat, „rupându-i mijlocul“ şi

„stingându-i viața,,. Noi ilustrăm această primă întâlnire în Fig. 49.

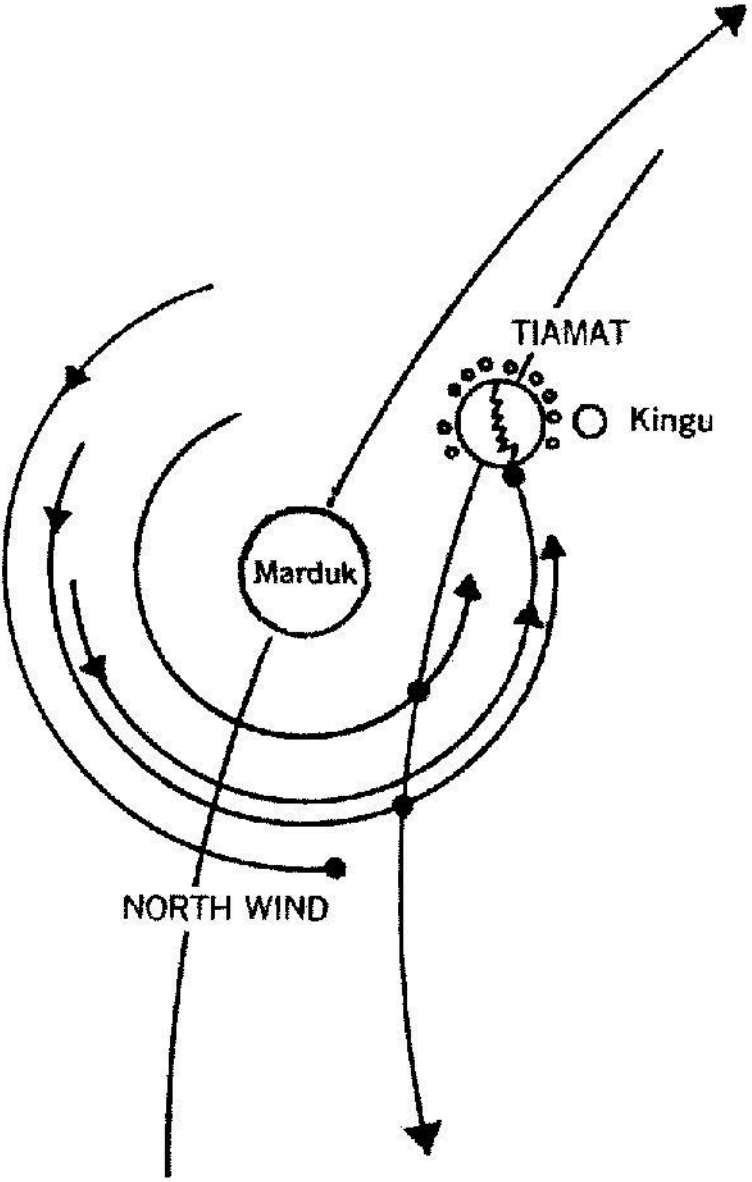

Fig. 49

În timp ce lovitura finală era pe cale să-i fie dată rănitei Tiamat într-o întâlnire următoare, în această primă rundă Marduk şi

Vânturile lui s-au ocupat de „oastea“ de sateliți ce orbitau în jurul lui Tiamat. Cei mai mici, „sfărâmați, tremurând de frică, şi-au întors spatele ca să-şi salveze viața... înconjurați strâns, ei n-au putut să scape“. Fraza „*şi-au întors spatele*“ – aruncându-se în direcția din care înainta Marduk – sugerează că ei au devenit cometele cu *orbitare retrogradă* altfel inexplicabilă.

Kingu, liderul lor, „lăsat fără viață“, e legat şi ținut captiv; el e deposedat de „Tăblița Destinelor“ care era pe cale să-l facă o planetă cu drepturi depline. Smulgându-i-o, Marduk „i-a luat Tăblița Destinelor, care nu era a lui de drept“ şi şi-a transferat capacitatea de orbitare lui însuşi. Lipsit de atmosferă, Kingu e transformat într-un ***Dug.ga.e***, un termen sumerian care cel mai bine poate fi tradus ca „Rotitorul fără viață“ – condamnat pentru totdeauna să orbiteze în jurul Pământului.

Acum capabil să intre pe orbită, Marduk s-a rotit înapoi să-i reviziteze pe Anshar şi pe Ea/Nudimmud şi să le raporteze victoria. Pe când îşi completa prima lui orbită în jurul Soarelui, el a revenit la locul Bătăliei Cereşti: Marduk „s-a întors la Tiamat, pe care o subjugase“. ***De această dată, Marduk însuşi s-a ciocnit cu rănita Tiamat, despicând-o în două:***

Stăpânul se opri să-i vadă trupul fără viaţă.
Să despice monstrul el apoi cu iscusinţă plănui.
Apoi, ca pe o midie, el o despărţi în două.

Soarta celor două părți este de o importanță crucială; fiecare cuvânt din textul antic e semnificativ, căci aici suntem martori la înțelegerea sofisticată de care dispuneau Anunnaki în privința felului cum Pământul, Luna şi Centura de Asteroizi au ajuns să existe:

Stăpânul călcă peste partea din spate a lui Tiamat.
Cu arma lui capul i-l desprinse;
Arterele sângelui ei el le reteză,
Şi îl făcu pe Vântul de Nord să-l poarte
În locuri ce erau necunoscute.

Cealaltă jumătate a ei
Ca o barieră pentru ceruri el o aşeză.
El îndoi coada lui Tiamat,
Ca pe o brăţară Marea Bandă s-o formeze;

Încuind bucăţile împreună,
Ca paznic el le plasă.

În *A 12-a Planetă* eu am sugerat că ***partea superioară retezată („craniul, capul“) a lui Tiamat, aruncată într-un alt loc din Sistemul Solar, a devenit planeta Pământ***, într-o nouă cale orbitală; că Kingu, condamnat să devină un „Rotitor fără Viață“, a fost dus cu ea ca să devină Luna Pământului; ***şi că partea din spate a lui Tiamat, fărâmată în bucăți şi bucățele, a devenit Centura de Asteroizi („Marea Bandă“ sau „Brățara Scuturată)*** – Fig. 50. Faptul că lunile mai mici, zdruncinate, au devenit comete cu o ciudată orbită retrogradă care „s-au întors“ şi au preluat orbita retrogradă a lui Marduk este susținut de afirmația că „Marduk le-a legat de coada lui“ – trăgându-le în propria lui direcție retrogradă de orbitare.

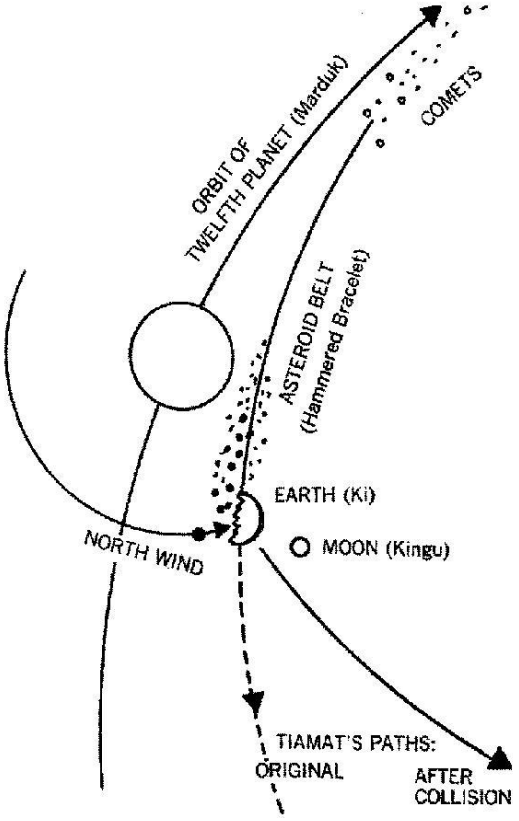

Fig. 50

Această înțelegere a poveştii Creației, reafirmată în mod repetat în diverse texte sumeriene, oferă de asemenea şi singura explicație plauzibilă pentru versurile biblice din Geneză care se referă la eveniment – şi la originea vieții pe Pământ:

- În prima întâlnire, sateliții/lunile lui „Marduk“ au lovit-o şi au scos-o din luptă pe Tiamat
- În a doua întâlnire şi cea decisivă, „Marduk“ însuşi „a călcat peste“ – a lovit-o şi a *intrat în contact* cu – Tiamat, despicând-o în două; acesta e momentul când *„seminţele vieţii“ existente pe Marduk sunt transferate şi împărtăşite cu viitorul Pământ.* Ţinând cont de apele lui Tiamat, aceasta e o viitoare planetă de apă
- Jumătatea de sus („craniul“) lui Tiamat e aruncat într-o nouă locaţie orbitală ca să devină Pământul, acum însămânţat cu ADN de pe Marduk
- Jumătatea aruncată (viitorul Pământ) îl poartă cu ea pe Kingu cel fără viaţă, care devine Luna ei
- Partea de jos e zdrobită în bucăţi şi bucăţele; legate împreună ca o brăţară, ele devin Centura de Asteroizi
- Locul unde avusese loc Bătălia Cerească, unde Tiamat orbita înainte, e numit *Shamamu* în akkadiană şi *Shamay'im* în ebraică – termeni care sunt traduşi ***„Cer“*** dar care se trag din *Ma'yim,* „ape“ – locul unde Tiamat cea de apă fusese odinioară.

În textele mesopotamiene, confirmarea acestei secvențe a fost exprimată în mod repetat prin următoarele afirmații:

După ce Cerul fusese ***despărțit*** de Pământ,
După ce Pământul fusese ***îndepărtat*** din Cer

*** * ***

Remodelând astfel cerurile, creând Pământul şi dând formă Brățării Scuturate, Marduk „a traversat cerurile şi a supravegheat regiunile... Mărețul lui Lăcaş el l-a măsurat“. Plăcându-i ceea ce vedea, textul mesopotamian afirmă, *„El (Marduk) a întemeiat locul (stația) lui Nibiru”.*

Din punct de vedere ceresc, făcând din Sistemul nostru Solar reşedința sa, ***„Marduk a devenit Planeta Nibiru”.*** O a zecea planetă, un al doisprezecelea membru al Sistemului Solar (Soarele, Luna şi zece planete) a fost adăugat – exact aşa cum e reprezentat

pe un cilindru-sigiliu din 2500 î.C. (catalogat VA-243 în Vorderasiatisches Museum din Berlin, Fig. 51, cu o schiță mărită adăugată). Similaritatea cu ceea ce *Enuma elish* enumeră despre formarea planetelor (reprezentată în Fig. 46) vorbeşte de la sine.

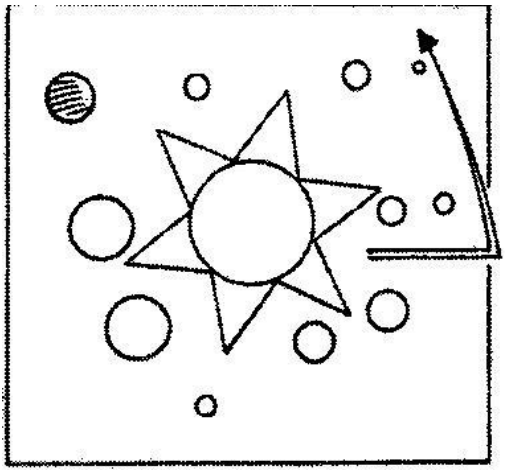

Noua orbită a planetei se întindea de la „regiunea lui Apsu până la reşedința lui Ea“ – de la o „reşedință“ (Perigeu) în apropierea Soarelui până la o „reşedință“ (Apogeu) cu mult dincolo de Neptun (Fig. 52).

Fig. 51

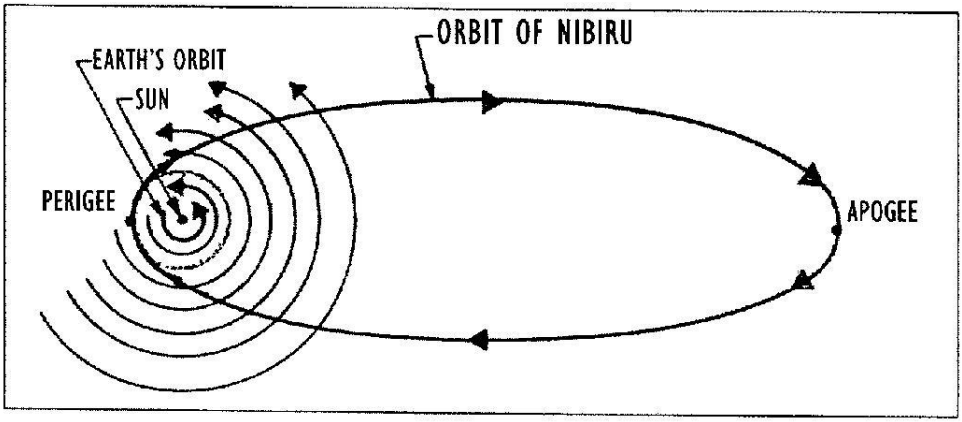

Fig. 52

Cu marea lui orbită eliptică, „destinul“ corpului ceresc Marduk a devenit suprem – exact cum îi fusese promis.

Această orbită, afirmă epopeea, este cea care a dat numele noului membru al Sistemului Solar, căci *Nibiru* înseamnă „Traversare, Răscruce“*:*

Planeta Nibiru:
Traversarea Cerului şi Pământului o va ocupa.
Pe deasupra şi pe dedesubt [zeii] nu vor trece;
Ei trebuie s-o aştepte.

Planeta Nibiru:
Planeta care e strălucitoare în ceruri.
Ea deţine poziţia centrală;
Ei zeii îi vor aduce omagii.

Planeta Nibiru:
Ea e cea care neobosită
Prin mijlocul lui Tiamat continuă să traverseze.
„Traversare“ să fie numele ei!

Numită *Shar* („A Regelui“), această orbită a fost considerată matematic de 3.600, sugerând că aceasta era perioada orbitală a lui Marduk/Nibiru – 3.600 de ani *Pământeşti*. Pe când se reîntoarce în fiecare an (o orbită fiind un an pentru Nibiru!) la

perigeul ei, acolo unde Tiamat fusese, Nibiru *intersectează ecliptica;* acesta este *Punctul ei de Traversare;* şi oridecâteori Omenirea a fost martoră la această întâmplare, Nibiru a fost reprezentată ca o planetă radiantă simbolizată prin semnul Crucii (Fig. 53).

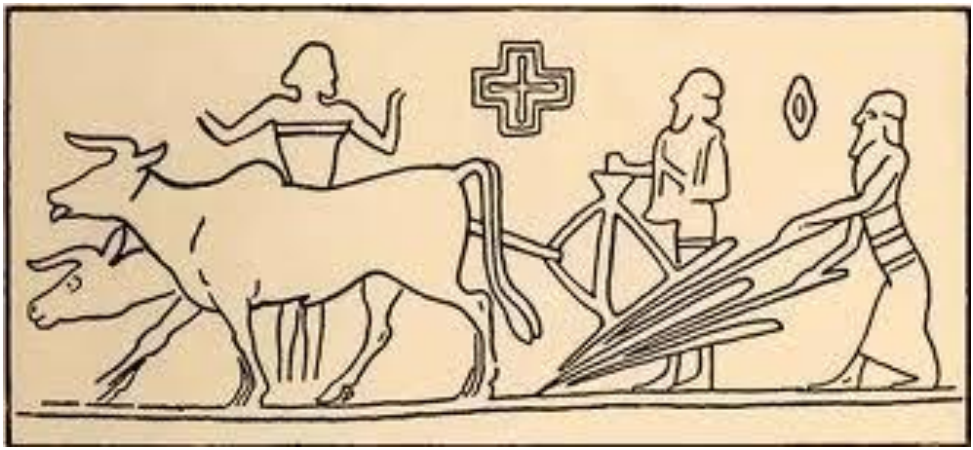

Fig. 53

Dovezi geologice, geofizice şi biologice adunate de pe Pământ, de pe Lună şi de pe asteroizi şi meteoriți i-au convins pe savanții moderni că un cataclism, „un eveniment al unei coliziuni catastrofice“ care a afectat partea noastră din Sistemul Solar, s-a petrecut acum cca 3,9 miliarde de ani – la aproape 600.000 de ani de la formarea Sistemului Solar. „Evenimentul“, am sugerat eu, a fost Bătălia Cerească dintre „Marduk“ şi Tiamat.

*** * ***

Enuma elish a umplut patru tăblițe cu Povestea Creației până acum; Biblia Ebraică a facut-o în opt versete şi două Zile Divine.

Din familiara traducere a Regelui James, aflăm (versetele 1-5) că atunci când crearea Cerului şi a Pământului a început, Pământul era „lipsit de formă şi gol“, iar „Adâncul“ era în întuneric. Apoi „Spiritul Zeului s-a mişcat peste ape“; şi Zeul a poruncit „Să se facă lumină, şi lumină s-a făcut.“ şi „despărțind lumina de întuneric“, Zeul „a numit lumina Zi şi întunericul Noapte“; şi „a fost seară şi a fost dimineață, Ziua Unu“.

Unii ar putea fi mai puțin tentați să discearnă în aceste cuvinte originile mesopotamiene, având în vedere că *textul ebraic ca atare* e urmărit. Aici, întunericul nu era „peste fața Adâncului" ci peste *Tehom* (ebraicul pentru ***Tiamat***); este *Ru'ah* (***vânt***, nu „spirit"), satelitul lui Marduk – care s-a mişcat împotriva lui *Tehom/Tiamat*, pe când ***fulgerele*** sale, nu doar „lumina", o loveau.

Traducerile versetelor 6-8 – evenimentele din Ziua a Doua – folosesc termenul „Firmament" (ca să descrie Centura de Asteroizi) acolo unde Biblia ebraică spune *Raki'a (Rakish* în textul babilonian), care înseamnă literalmente Brățara Scuturată – bătută cu ciocanul. Localizată „în mijlocul apelor" ca să separe „apele de deasupra" de „apele de dedesubt", se află ***Sham-Mayim*** („Locul apelor") care este tradus ***„Cerul"***.

Alegând să sară peste secțiunile politeiste despre genealogia, rivalitățile şi discuțiile numeroşilor zei, editorul-autor al Genezei doar a reafirmat *faptul ştiințific* al unui Pământ separat de Tiamat ca rezultat al unei coliziuni cereşti. Punctul de vedere antic era că Brățara Scuturată/Centura de Asteroizi servea drept „Firmament" sau „Cer" care despărțea regiunile cereşti; termenul ebraic pentru acea regiune, *Shama'yim*, şi înțelesul lui, „Cer", erau evident împrumutate direct din versul de început al *Enuma elish: „**elish**, la nabu **shamamu**"* – „în ***Deasupra***, ***Cerul*** nu fusese încă numit". Într-adevăr, noțiunea completă biblică despre un ceresc „Deasupra" şi un ceresc „Dedesubt" izvorăşte din cele două versuri de început ale *Enuma elish:* „Deasupra" din primul vers deja citat, iar „Dedesubt" din cel de-al doilea vers: ***Shaplitu***, *ammatum shuma la zakrat* – ***„Dedesubt*** pământul solid nu fusese încă numit".

O astfel de diferențiere cerească între un „Deasupra" – Firmamentul/Cerul – şi un „Dedesubt" pare să zăpăcească la prima vedere; dar ea devine pertinentă şi clară când ilustrăm afirmația despre Nibiru care obține Traversarea „prin mijlocul" a ceea ce fusese Tiamat:

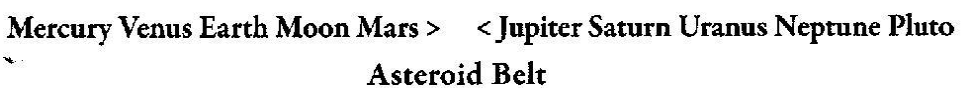

Trecând la perigeul ei printre Marte şi Jupiter, Nibiru face într-adevăr o Traversare/Cruce prin punctul central dintre toate

celelalte planete ale Sistemului Solar (inclusiv Luna). După cum terminologia biblică explică, *Shama'yim* (literal, „Locul Apelor" dar tradus „Cerul") – reprezintă locul „Firmamentului" *(Raki'a, Rakish)*. Locul pe unde Nibiru „traversează", într-adevăr împarte sistemul planetar într-un „Deasupra" şi un „Dedesubt" – în Sistemul solar al Planetelor Din Afară, situate în „Deasupra" şi Planetele Din Interior situate în „Dedesubt", mai aproape de Soare.

Ceea ce spun *Enuma elish* şi Biblia este confirmat de astronomia modernă care se referă la grupul de „dedesubt" ca la „Planetele Terestre" şi la cel de „deasupra" ca la „Planetele din Afară" – despărțite de Centura de Asteroizi.

Această doctrină de bază a cosmologiei şi astronomiei antice este chiar confirmată de o reprezentare pe un cilindru-sigiliu sumerian, acum expus la Bible Lands Museum din Ierusalim, Israel, care exprimă grafic această împărțire cerească (Fig. 54). Ea foloseşte paiul folosit la băut bere ca reprezentare a Centurii de Asteroizi ce împarte cerurile; în partea ei stângă planetele din „Dedesubt" (începând cu Venus ca a opta planetă, apoi Pământul şi Luna lui nouă, apoi Marte cel mai aproape de Centură); şi pe cealaltă parte, ea arată planetele din „Deasupra" – Jupiter şi Saturn *cu inelele ei*.

Fig. 54

* * *

De la începutul tăbliței a V-a, continuarea textului *Enuma elish* atribuie lui Marduk stabilirea „hotarelor nopții şi zilei“ repartizând Noaptea Lunii, Ziua Soarelui, şi îl creditează pe Marduk cu toate realizările astronomiei sumeriene: el a fost cel care a instituit calendarul lunar-solar, a fixat Zenitul, a împărțit cerurile în trei zone şi a grupat stelele în douăsprezece constelații, dând o „imagine“ fiecăreia.

Găsim această porțiune repetată, aproape identic, în Geneza 1:14-l9, unde Zeul este creditat cu „despărțirea zilei de noapte“, punerea Soarelui şi Lunii responsabili „pentru anotimpuri, zile şi ani“ şi „pentru formarea constelațiilor şi pentru semnele lor”.

Luând saliva lui Tiamat
Marduk a creat [...];
El a format norii, i-a umplut cu [apă],
A iscat vânturile ca să aducă ploaie şi răcoare.

Punând capul lui Tiamat în locul său,
El a format pe el munţii.
El a făcut Tigrul şi Eufratul
Să curgă din ochii ei.

Oprindu-i nările, el [...].
În sânul ei el a format munţii măreţi,
[În ei] el a sfredelit izvoarele,
Ca fântânile să ducă [apa].

În mod clar, după ce a fost separat din Tiamat, Pământul trebuia prelucrat şi remodelat de creatorul său ca să devină o planetă locuibilă cu munți, râuri, ape curgătoare etc („saliva“, cred eu, se referă la lava aruncată de vulcani).

Revenind la Biblie, aflăm că şi Geneza raportează că, după ce a terminat de completat aranjamentele cereşti, atenția divină s-a îndreptat spre Pământ. Versetele 9-10 descriu paşii făcuți pentru a-l face locuibil:

Şi Zeul a spus:
Apele de sub cer

Să se adune împreună în acelaşi loc,
Şi pământul uscat să apară;
Şi aşa a fost.

Şi Zeul a numit uscatul „Pământ“,
Şi a numit apele adunate împreună „Mări“.

Această poveste biblică e în acord deplin cu descoperirile moderne, cum că tot uscatul a început prin a fi un super-continent *(Pangaea)* care a apărut când toate apele Pământului s-au adunat într-un vast *Panocean*. În timp, Pangaea s-a desfăcut iar bucățile ei s-au îndepărtat unele de altele, formând câteva continente (Fig. 55). Această teorie modernă a „Continentelor în Derivă“ e fundamentală pentru toate ştiinţele Pământului, şi s-o găseşti clar exprimată în Biblie (şi probabil şi în rândurile lipsă din Tăblița V) este chiar remarcabil.

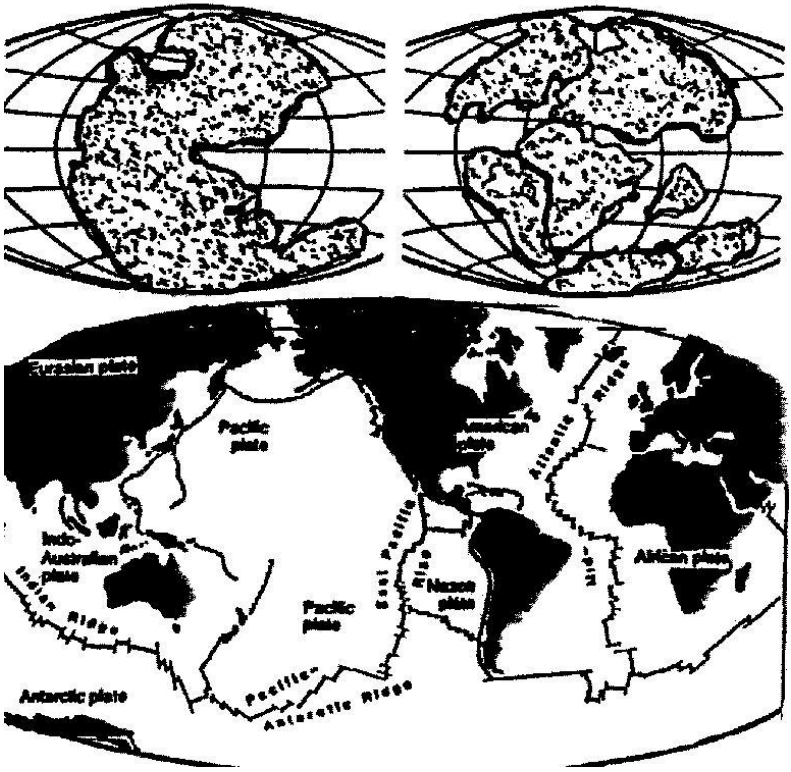

Fig. 55

Textele ebraic şi babilonian ne furnizează aici un proces logic şi precis din punct de vedere ştiinţific: segmentul rupt din Tiamat „cea de apă“ începe să capete formă planetară; apele se strâng în partea adâncită (din care Oceanul Pacific e cel mai mare şi mai adânc), dezvăluind uscatul; continentele apar, munții sunt împinşi în afară; vulcanii scuipă lavă şi gaze, dând naştere unei atmosfere; nori şi ploi urmează; râurile încep să curgă. *Pământul este pregătit pentru viață.*

„Astfel“, afirmă *Enuma elish* în Tăbliţa V rândul 65, „el (Marduk) a creat Cerul şi Pământul“.

„Astfel“, afirmă Biblia în Geneza 2, versetul 1, „au fost desăvârşite Cerurile şi Pământul şi toate ale lor“.

Tratând *Enuma elish* ca pe o sofisticată cosmogonie şi nu ca pe o poveste alegorică a unei lupte între zei (Stăpânul/Marduk) şi răul (Monstrul/Tiamat), am obținut o explicație coerentă pentru multe din enigmele din Sistemul nostru Solar şi am explicat incredibil de rapida apariție a vieții pe Pământ – şi compatibilitatea dintre Anunnaki şi Fiicele Omului. ***Biblia, sugerez eu, a făcut acelaşi lucru.***

VERSIUNEA LUI BEROSSUS

Unii ar putea presupune că dintre textele cruciale care au fost copiate şi recopiate, o versiune a poveştii lui Marduk, Tiamat şi a Bătăliei Cereşti trebuie să fi fost în mâinile lui Berossus atunci când el a compilat cele trei volume ale operei sale, *Babyloniaca*.

Se pare că aşa a fost. Potrivit istoricului Alexandru Polyhistor – una dintre sursele din care aflăm despre fragmentele lui Berossus – în Cartea I, Berossus a scris (printre altele):

A fost o vreme în care nu exista nimic decât întuneric şi un Abis de ape, în care sălăşluiau cele mai hidoase creaturi...

Cea care stăpânea peste ele era o femeie numită Thallath, care potrivit Chaldeenilor, însemna „Marea“...

Belus (Stăpânul) a venit, şi a despicat-o pe femeie în două; şi dintr-una din jumătăţile ei el a format Pământul,

Iar din cealaltă jumătate Cerurile;

În acelaşi timp el a distrus creaturile din Abis...

Acest Belus, pe care oamenii îl numesc Deus, a despărţit întunericul,
şi a separat Cerurile de Pământ,
şi a pus ordine în univers...
tot el a format şi stelele şi Soarele şi Luna,
împreună cu cele cinci planete.

A avut Berossus acces la o copie completă şi nedistrusă a Tăbliței a V-a din *Enuma elish?* Această întrebare interesantă ne conduce la o alta, mult mai generală: Unde, în care bibliotecă, între ce colecție de tăblițe a stat Berossus, a copiat din tăblițe şi şi-a scris cele trei volume?

Răspunsul poate să se afle în descoperirea, în anii 1950, a faptului că o movilă numită Sultantepe, la câteva mile nord de Harran (acum în Turcia) era de fapt locul *unei şcoli şi biblioteci scribale majore* – unde multe tăblițe considerate până atunci dispărute, au fost găsite.

VII. Despre Anunnaki şi Igigi

Era probabil înspre miezul nopții când publicul ce citea din *Enuma elish* (în Babilon însoțită de jucarea unei piese dramatice) ajungea la afirmația că fusese împlinită crearea cerurilor şi a Pământului – de către Marduk. Acum era timpul să se interpreteze supremația lui ca supremație peste Anunnaki – zeii cereşti ce veniseră pe Pământ.

Cu o subtilitate admirabilă, numele **Enlil** – zeitatea care probabil fusese eroul poveştii creației în versiunea ei sumeriană originală – e menționat (pentru prima dată) alături de cel al lui Anu şi Ea/Enki: e strecurat chiar în ultimul rând din Tăblița a IV-a. Apoi, pe când povestea continuă pe Tăblița a V-a, alte zeități – incluzând-o pe mama reală a lui Marduk, **Damkina** (redenumită Ninki după ce Ea fusese intitulat Enki, Stăpânul Pământului) – apar pe scenă; iar ascultătorul (sau cititorul) se pomeneşte martor al încoronării lui Marduk ca şi „rege“ nu numai de către zeii Anunnaki, ci şi de către un alt grup de zeități numite **Igi.gi** (Cei care Observă şi Văd).

E o mare adunare a tuturor zeilor conducători. Marduk e aşezat pe un tron, iar mândrii lui părinți, Ea/Enki şi Damkina, „îşi deschid gurile să se adreseze marilor zei“, spunând astfel: „Înainte, Marduk era [doar] preaiubitul nostru fiu; acum el este regele vostru; proclamați titlul lui de „Rege al zeilor Cerului şi Pământului!“. Aprobare față de această rugăminte/cerere urma:

Fiind adunaţi, toţi Igigi s-au plecat;
Toţi Anunnaki i-au sărutat (lui Marduk) picioarele.

Ei erau adunaţi să facă supunere;
Ei stăteau înaintea lui, se plecau şi spuneau:
„El este regele!“

Ei i-au dat suveranitatea lui Marduk;
Ei au declarat pentru el o formulă
De noroc şi succes, [spunând]:
„Orice porunceşti tu, noi vom face!“

Textul nu spune unde e întrunită Adunarea. Narațiunea sugerează că încoronarea lui Marduk are loc pe Nibiru şi că e urmată de o adunare a zeilor repartizați pe Pământ. Reamintind zeii adunați din stirpea lui regală (unii strămoşi care-i precedaseră pe Ea şi pe Anu erau invocați), Marduk, în calitate de nou-ales Şef, nu pierde timpul să-şi prezinte programul său divin: Până acum, le spune el zeilor adunați, voi ați locuit în ***E.sharra***, „Măreața Reşedință“ a lui Anu de pe Nibiru; acum veți locui într-o „locuință asemănătoare aici, pe care eu o voi construi în Dedesubt“. „În Dedesubt“ – pe Pământ – spune Marduk, el a creat Teren Solid potrivit pentru o Nouă Casă:

Eu am întărit solul pentru un loc de construcţie,
Să construiesc o casă, Reşedinţa mea Somptuoasă,
Îmi voi întemeia în ea templul,
Altarele lui vor arăta suveranitatea mea...
Îi voi da numele *Bab-ili* [„Poarta zeilor“].

Pe când zeii adunați se bucurau la auzul proiectului lui Marduk de a întemeia Babilon, el a continuat prin a le atribui acestora sarcini:

Marduk, Regele zeilor,
Între Deasupra şi Dedesubt i-a împărţit pe Anunnaki.
Să-i urmeze instrucţiunile,
Trei sute el a trimis în Ceruri,
Ca Cei Care Observă/Veghează el i-a pus acolo.

La fel staţiile de pe Pământ el le-a definit,
Şase sute dintre ei pe Pământ i-a aşezat.

El a emis toate instrucţiunile;
Anunnaki-lor din Cer şi de pe Pământ
El le-a repartizat sarcinile.

Zeii repartizați la „Misiunea Pământ“ sunt astfel împărțiți în două grupuri: trei sute, numiți ***Igi.gi*** (Cei care Observă şi Văd), au îndatoriri „în cer“ şi vor fi staționați „deasupra Pământului“ (pe Marte, cum vom explica mai târziu). Şase sute, ***Anunnaki*** „ai

Cerului şi Pământului“ vor fi staționați chiar pe Pământ; iar prima lor sarcină conform instrucțiunilor Stăpânului lor, este să întemeieze Babilon şi să ridice înăuntru templul în trepte al lui Marduk, ***E.sag.il*** – „Casa al cărei Vârf e Mândru“. (Pentru reprezentări ale Anunnaki şi Igigi în posturile lor vezi Fig. 64).

Până la sfârşitul Tăbliței a VI-a, *Bab-ili* (Babilon), „Poarta zeilor“, cu al ei „Turn care ajunge la cer“, sunt deja gata; Marduk cel ceresc este acum şi Marduk pe Pământ; iar recitarea din *Enuma elish* trece la Tăblița a VII-a, care e o listă laudatorie a celor Cincizeci de Nume, cincizeci de epitete ale prerogativelor lui Marduk.

„Cu titlul Cincizeci marii zei l-au proclamat (pe Marduk) suprem“, afirmă epopeea în încheiere.

*** * ***

În mod evident, textul babilonian al epopeii a grăbit evenimentele, derulându-le pe „repede înainte“. Viața nu apăruse şi nu evoluase încă pe Pământ; Enki şi primul său echipaj de cincizeci de Anunnaki nu amerizaseră încă; oraşele zeilor trebuiau întemeiate; Omul nu apăruse încă; iar Potopul încă trebuia să măture totul, căci doar după aceea episodul Turnului Babel era să aibă loc. Indiferent dacă omisiunile au fost deliberate sau nu, rămâne faptul că toate aceste evoluții interimare încă trebuiau să se întâmple – nu doar potrivit Bibliei, ci şi potrivit altor diverse texte cuneiforme.

Într-adevăr, chiar înainte să meditățm asupra evenimentelor de pe Pământ, ar trebui analizată enigma evenimentelor de pe Nibiru, unde încoronarea lui Marduk se presupune că ar fi avut loc. Cine erau zeii adunați? Cine erau Strămoşii pe care Marduk îi invoca? Reşedința divino-regală pe care el plănuia s-o întemeieze pe Pământ trebuia să servească drept copie a reşedinței divino-regale a zeului Anu, ***E.sharra***, de pe Nibiru. Un rege al cărui regat era Anu? Cine erau Anunnaki şi Igigi, desemnați pentru sarcini la Misiunea Pământ? Cum au ajuns ei să fie prezenți, să locuiască, pe planeta Nibiru? De ce cincizeci dintre ei – însoțindu-l pe Ea/Enki – s-au dus pe Pământ în căutare de aur? Şi de ce, la apogeul acestei operațiuni, erau 600 de Anunnaki şi 300 de Igigi necesari?

Chiar dacă *Enuma elish* nu ne oferă asemenea răspunsuri, nu suntem în întregime lipsiți de informații. Diverse texte antice pline

de date şi detalii, spun nume şi descriu evenimente. Am menționat deja unele dintre aceste texte; vom mai aduce la lumină multe altele – unele chiar în alte limbi decât sumeriană sau akkadiană. Împreună, ele ne furnizează punctele ce pot fi conectate pentru a forma o poveste continuă şi coerentă. De importanță capitală în acest context este ceea ce ne spun ele despre noi înşine – cum au ajuns Omul şi Omenirea să existe pe planeta Pământ.

Putem începe să descâlcim ghemul de ață cu Anu, conducătorul de pe Nibiru în timpul confirmării lui Marduk ca lider suprem peste Anunnaki şi Igigi. El era conducătorul pe Nibiru şi în timpul primei sosiri pe Pământ, căci Ea/Enki a invocat statutul său de „fiu întâi-născut al lui Anu“ în autobiografia sa. Unii ar putea presupune că aceeaşi formă de Domnie ca a lui Anu „a fost coborâtă din cer“ de către Anunnaki şi că de la curtea lui au emanat însemnele tradiționale ale domniei: o acoperitoare divină pentru cap (coroană, tiară); un sceptru sau toiag/baston (simbol al puterii, al autorității); şi un colac de sfoară de măsurat (reprezentând Justiția); aceste simboluri apar în diversele reprezentări ale învestiturii divine din toate timpurile, în care zeul sau zeița dăruieşte aceste obiecte noului rege (Fig. 56).

AN/Anu ca şi cuvânt însemna „Cer“; ca nume-epitet el însemna „Cel Ceresc“; iar pictograma lui era o stea. Referiri din diverse texte ne oferă anumite informații despre palatul lui Anu, curtea sa şi procedurile sale stricte. Aflăm astfel că în afară de soția lui oficială (soția lui, Antu), Anu avea şase concubine; copiii lui erau optzeci în total (doar paisprezece dintre ei purtau *titlul divin de* ***En***, bărbații, sau ***Nin***, femeile (Fig. 57).

Ajutoarele lui de la curte includeau un Şef Şambelan, trei Comandanți peste Navele-rachetă, doi Comandanți ai Armelor, un „Ministru al Pungii“ (Trezorierul), doi Şefi ai Justiției, doi „Maeştri ai Cunoştințelor Scrise“, doi Şefi Scribi şi cinci Scribi Asistenți. Rangul şi clasa staffului lui Anu era denumit cu termenul ***Anunna*** – însemnând „Cei Cereşti ai lui Anu“.

Palatul lui Anu era localizat în „Locul Pur“. Intrarea lui era constant păzită de doi prinți regali; intitulați „Comandanții Armelor“, ei controlau două arme divine, ***Shar.ur*** (Vânătorul Regal) şi ***Shar.gaz*** (Izbitorul regal). Un desen asirian (Fig. 58), care sugerează că reprezintă poarta palatului lui Anu, arată cele două turnuri ale lui flancate de „Oamenii-Vultur“ (astronauți Anunnaki în uniforme), cu emblema Discului Înaripat a lui Nibiru reprezentată central. Alte simboluri cereşti – sistemul solar din 12

membri, o semilună (pentru Lună) şi şapte puncte (pentru Pământ) completează prezentarea.

Fig. 56

Când adunarea zeilor a fost convocată, ea a avut loc în sala Tronului din palat. Anu stătea pe tronul său, flancat de fiul Enlil aşezat în dreapta şi de fiul Ea aşezat în stânga lui. Texte care înregistrează procedurile Adunării indicau faptul că realmente oricare dintre cei prezenți putea vorbi; unele din deliberări erau

dezbateri aprinse. Dar la sfârşit cuvântul lui Anu era final – „decizia lui era obligatorie“. Printre epitetele lui era „Divinul 60“ – dându-i lui Anu, sub sistemul hexazecimal (în baza 60) de numărare, rangul cel mai înalt.

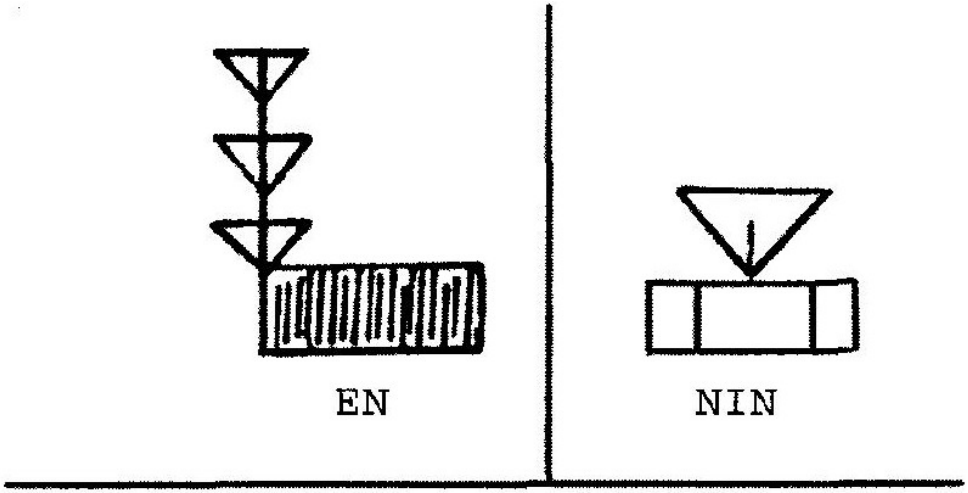

Fig. 57

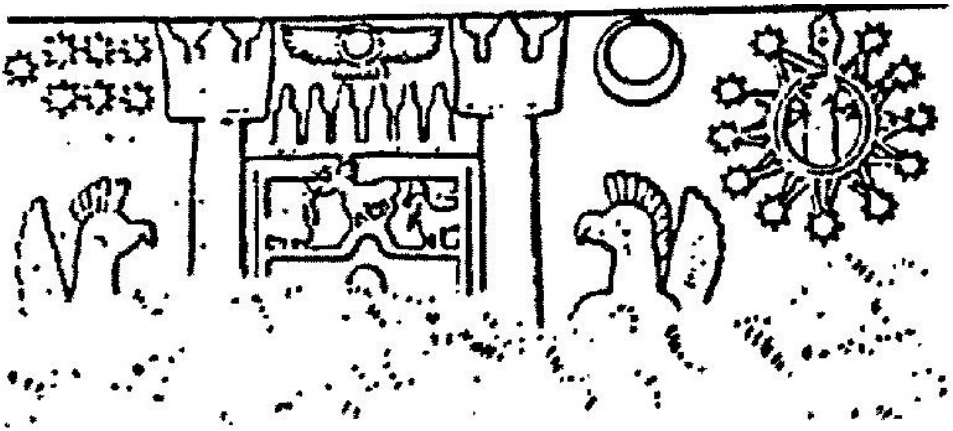

Fig. 58

Sumerienii şi succesorii lor au ținut nu doar meticuloase Liste ale Regilor; ei au păstrat şi elaborate *Liste ale Zeilor* – liste ale zeilor aranjați după importanță şi rang şi grupați pe familii. În cele mai detaliate liste, numele principal al zeului sau zeiței era urmat

de epitetele lor (care puteau fi chiar numeroase); în unele liste care dobândiseră un statut canonic, zeii erau aranjați genealogic – dându-se astfel, ca să spunem aşa, „pedigree-ul“ lor regal.

Erau liste de zei locali şi liste de zei naționali, unele scurte şi altele lungi. Cea mai cuprinzătoare, cunoscută de cercetători după rândurile de început ca *An: zeul-Anu* şi considerată Lista Marilor Zei, ocupă şapte tăblițe şi conține mai mult de 2.100 nume sau epitete ale zeilor şi zeițelor – un număr uluitor cu siguranță, dar care în mod considerabil poate induce în eroare, atunci când realizezi că douăzeci sau mai multe enumerări erau de fapt epitete pentru aceeaşi zeitate (fiul cel mai mic al lui Enlil, de exemplu, care era numit **Ishkur** în sumeriană, **Adad** în Akkadiană şi **Teshub** de către hitiți, avea încă 38 de alte nume-epitete). Lista Marilor Zei includea de asemenea şi soțiile/soții zeităților şi progeniturile, vizirii şefi şi alte ajutoare personale.

Fiecare tăbliță din această serie e împărțită în două coloane verticale, cea din stânga dând numele-epitet sumerian iar cea corespondentă din dreapta numele echivalent sau înțelesul epitetului în akkadiană. Printre alte liste mai scurte sau parțiale de zei descoperite până azi era şi una cunoscută ca seria *An: Anu Sha Ameli*; în ciuda titlului ei akkadian, ea e o enumerare de bază timpurie a panteonului sumerian (enumerând doar 157 nume şi epitete).

Din astfel de liste am aflat noi că numele alese în *Enuma elish* pentru diversele planete nu erau accidentale; ele erau nume împrumutate din listele canonice ale zeilor pentru a da mai multă forță pretențiilor genealogice ale lui Marduk pentru supremație – el fiind fiul lui Ea/Enki, la rândul lui fiul întâi născut al lui Anu, care la rândul lui era descendent al unei linii regale Nibiruane de *douăzeci şi unu de predecesori!*

Lista (aranjată pe cupluri) include pe lângă Anshar şi Kishar, Lahma şi Lahama (cunoscute ca nume cereşti din *Enuma elish)* şi nume mai puțin familiare ca An.shargal şi Ki.shargal, En.uru.ulla şi Nin.uru.ulla; şi (în mod semnificativ) un cuplu numit ciudat **Alala** şi **Belili**. Această listă a predecesorilor lui Anu se termină cu post-scriptum-ul *„27 en ama aa“* – ***„douăzeci şi unu de mame şi tați domnitori“*** (aranjați ca zece cupluri plus un bărbat necăsătorit). Lista Marilor Zei apoi numeşte copiii şi funcționarii din Grupul lui Anu, sărind peste cei doi fii principali şi peste fiică (**Ea/Enki**, **Enlil** şi **Ninmah**), care sunt enumerați separat cu propriile lor grupuri familiale şi de ajutoare.

În orice fel ar fi aceste liste ale zeilor studiate, poziția majoră şi dominantă a regelui divin Anu e neîndoielnică. Totuşi, un text intitulat *Domnia în Cer*, găsit intact într-o versiune hitită, dezvăluie faptul că Anu era un uzurpator, care preluase tronul de pe Nibiru deposedându-l cu forța pe regele domnitor!

După ce-i aminteşte pe cei „doisprezece mari zei din vechime“, pe „taţii de zei şi mamele de zei“ şi pe „toți zeii care sunt în cer şi cei de pe Pământul întunecat“, ca să dea importanță poveştii despre uzurpare, textul continuă prin a spune:

Pe vremuri, în zilele vechi,
Alalu era rege în cer.
Alalu era aşezat pe tron.
Puternicul Anu, primul între zei,
Stătea dinaintea lui, se pleca la picioarele lui,
Cupa cu băutură o aşeza în mâna lui.
Timp de nouă perioade numărate
Alalu a fost rege în cer.
În a noua perioadă, Anu a dat lupta cu Alalu.
Alalu a fost înfrânt, el a fugit dinaintea lui Anu.
El a coborât pe Pământul cel întunecat –
Jos către Pământul cel întunecat el s-a dus.
Pe tron Anu s-a aşezat.

Servind, atunci, ca Paharnic Regal – o sarcină care cerea cea mai mare loialitate – Anu a înşelat încrederea regelui şi a uzurpat tronul într-o *sângeroasă lovitură de stat*. De ce? Deşi el purta epitetul-titlu „Primul dintre zei“, textul nu ne dezvăluie relația dintre Anu şi regele domnitor; dar faptul că povestitorul face referire la „Taţii şi mamele“ zeilor indică un conflict sau o încleştare în legătură cu tronul ale cărei rădăcini merg înapoi cu câteva generații – un conflict cauzat de evenimente trecute, relații genealogice sau rivalități dinastice. Cu reguli de succesiune care încercau să descâlcească pretențiile conflictuale dintre primul născut şi moştenitorul legal, între un fiu născut de o soție şi un altul născut de o concubină, şi o regulă care dădea întâietate fiului născut de o soră vitregă, Anu, în mod evident, avea o pretenție la tron care (din punctul lui de vedere) era mai justificată decât cea a lui Alalu.

Asemenea pretenții conflictuale, unii ar putea concluziona, au început cu mult înainte de incidentul Anu/Alalu şi, după cum vom

vedea, au continuat şi după acesta. Anumite aspecte ale listei zeilor servesc drept indicii pentru o problemă veche şi chinuitoare privind Domnia de pe Nibiru – probleme care în timp au afectat evenimentele de pe Pământ. În Lista Marilor Zei (versiunea existentă a fost probabil compilată în Babilon) Grupul lui Enki îi urmează Grupului lui Anu; Enliliții vin apoi, urmați de Grupul lui Ninharsag. Dar în alte liste – incluzând-o şi pe cea sumeriană, mai scurtă – Grupul lui Enlil îi urmează Grupului lui Anu. Aceste poziționări variate reflectă o luptă care necesită o privire mai atentă.

Lista Marilor Zei mai conține o altă caracteristică încurcată: Când vine vorba despre Enki (dar nu şi despre Enlil) ea inserează în enumerările ei numele cuplurilor strămoşilor predecesori care sunt diferite de cele ale lui Anu; ei poartă nume ca En.ul şi Nin.ul, En.mul şi Nin.mul, En.lu şi Nin.lu, En.du şi Nin.du etc. Aceştia sunt cupluri ale predecesorior divini ai lui Enki care nu se regăsesc în grupul lui Anu. Doar când lista ajunge la al zecelea cuplu, numit **Enshar** şi **Kishar**, apare o posibilă potrivire cu **Anshar** şi **Kishar** din lista lui Anu. Din moment ce Anu era tatăl lui Enki, cuplurile de strămoşi diferite sau care nu erau şi ai lui Anu trebuie că reprezentau linia mamei lui Enki, care trebuie să fi fost alta decât Antu – cu alte cuvinte, o concubină. Acest lucru, devine clar pe măsură ce evenimentele se desfăşoară, era un serios cusur ierarhic.

În autobiografia sa, Enki declara, cu oarecare disperare: „Eu sunt conducătorul Anunnaki-lor, zămislit dintr-o sămânță fecundă – *primul născut fiu al divinului An*, Fratele cel Mare al tuturor zeilor“. Primul născut într-adevăr era; zămislit dintr-o „sămânță fecundă“ era – dar numai din partea tatălui său. Când trebuia să se aşeze lângă tronul lui Anu, Enlil era cel care stătea în dreapta lui. În ierarhia de ranguri numerice a elitei formată din Cei Doisprezece Zei, Enlil era următorul după Anu cu rangul de 50; Enki urma cu rangul mai mic de 40. Deşi Enki era primul născut, nu el era Prințul Coroanei; acest titlu prin dreptul succesiunii îi fusese acordat mai tânărului Enlil deoarece mama lui era **Antu** – iar Antu era nu numai soția oficială a lui Anu, ea era şi o soră vitregă a lui Anu, asigurându-i lui Enlil o doză dublă din semințele genetice „fecunde“.

Se formează astfel un tablou ale celor două clanuri din timpurile vechi, urmărind Domnia pe Nibiru; uneori prin război, alteori căutând pacea prin intermariaje (o metodă care nu e

străină nici pe Pământ, unde triburi aflate în luptă adesea apelau la intermariaje regale pentru a aduce pacea), şi luând tronul pe rând – uneori în mod violent, ca în cazul loviturii lui Anu împotriva lui Alalu. Numele regelui deposedat (Alalu în hitită) e în mod clar diferit de multele nume *„En“*, dar este practic identic cu cel numit ciudat **Alala** din lista lui Anu, sugerând afiliații cu un clan diferit şi acces la tron prin intermediul intermariajului.

Această accentuare a unei linii de „sământă“ genetică şi Regulile Succesiunii au fost reflectate în povestirile Patriarhilor din Biblie.

*** * ***

A fost răsturnarea violentă a lui Alalu, care l-a determinat să fugă de pe planeta natală, un eveniment izolat – sau un episod în istoria unor continue (chiar dacă intermitente) lupte dintre cele două clanuri, poate – la scară planetară – dintre două națiuni de pe Nibiru? Datele din Lista Zeilor sugerează că răsturnarea lui a fost o continuare a unui conflict nerezolvat dintre clanurile Nibiruane. Nu era nici prima nici ultima schimbare violentă de regim: unele texte sugerează că însuşi Alalu era un uzurpator şi că mai târziu, s-au făcut încercări de a-l răsturna şi pe Anu...

Un detaliu în organizarea curții regale a lui Anu ne oferă un indiciu despre evenimentele de pe Nibiru: e vorba despre enumerarea a trei „Comandanți peste navele-rachetă ***Mu***“ şi a doi „Comandanți ai armelor“. Gândiți-vă la asta: înseamnă că cinci militari făceau aproape cât jumătate din cabinetul de unsprezece Miniştri (excludem cei şapte scribi). Este echivalentul unui guvern militar. Există un evident accent pus pe arme: doi dintre cei cinci generali se ocupau strict cu armele. Când vine vorba despre palatul propriu-zis, el era protejat de două sisteme de arme teribile, de care erau responsabili doi prinți regali.

Protejat de ce? Protejat de cine?

Cu riscul de a dezvălui mai devreme conținutul unui capitol ce urmează, putem menționa deja aici că în anul 2.024 î.C. Anunnaki aflați atunci pe Pământ au recurs la folosirea armelor nucleare în continua lor încleştare între clanuri. Câteva texte antice (pe care le vom cita) afirmă că şapte dispozitive nucleare au fost folosite; şi e clar că ele au fost aduse pe Pământ de pe Nibiru. Indiferent dacă ***Sharur*** şi ***Shargaz*** care protejau palatul lui Anu erau astfel de arme, este evident că *armele nucleare făceau parte din arsenalul*

militar nibiruan. Au fost ele folosite vreodată pe Nibiru? De ce nu, dacă au fost folosite pe o planetă îndepărtată numită Pământ, pe care la apogeul lor doar 900 de nibiruani (600 de Anunnaki şi 300 de Igigi) erau staționați? Cu atât mai mult pe Nibiru, unde mult mai multe erau în joc!

De la a considera Sistemul nostru Solar ca un ansamblu odată creat pentru totdeauna neschimbabil din planete orbitând în jurul unui cazan nuclear central (Soarele), astronomii îşi dau seama azi că planetele şi chiar şi lunile lor sunt vii, cu fenomene naturale – au propriile lor miezuri nucleare, creează şi emană căldură, susțin activitate vulcanică, au atmosferă, au climat ce se schimbă; unele prezintă o suprafață înghețată, altele au însuşiri asemănătoare Pământului; multe au apă, unele doar lacuri umplute chimic; unele par moarte, altele dezvăluie componente complexe ce pot fi asociate cu Viața. Anotimpuri chiar au fost detectate pe „Exoplanete“ ce orbitează alți sori îndepărtați – planete despre care doar noțiunea că ar putea exista era de domeniul science fiction până acum câțiva ani.

Vecinul nostru Marte, considerat doar cu câteva decenii în urmă o planetă fără viață de la naşterea ei, este acum cunoscută (mulțumită explorărilor fără echipaj începând cu anii 1970) ca având o atmosferă potrivită (încă suficientă pentru a forma ocazionale furtuni de praf), ape curgătoare, râuri, mări şi lacuri întinse – cu un lac înghețat, apă sub formă de gheață şi chiar sol noroios până în ziua de azi (Fig. 59, exemplu de rapoarte ştiințifice). Este de notat faptul că în *A Douăsprezecea Planetă* (1976) noi furnizam deja dovada că un Marte locuibil a servit Anunnaki-lor ca stație intermediară pentru navele spațiale interplanetare de pe şi către Nibiru; aici erau staționați Igigi, sarcina lor era să opereze navetele mici între Pământ şi Marte.

Pe Pământ, Igigi aterizau cu navetele lor pe o vastă platformă cu turn de lansare numită „Locul de Aterizare“, construită din blocuri colosale de piatră; noi l-am identificat în *Trepte către Cer* ca fiind locul cunoscut ca Baalbek din munții Libanului. Vasta platformă de piatră încă există; la fel şi ruinele turnului de lansare – construite din imense blocuri de piatră care au între 600 şi 900 de tone fiecare. În colțul de nord-vest al platformei, turnul era întărit cu trei blocuri gigantice de piatră cântărind mai mult de 1.100 de tone fiecare (!); cunoscute ca Trilithon (Fig. 60), tradițiile locale le atribuie „uriaşilor“.

Signs of Ancient Rain May Stretch Mars's Balmy Past

In the evolving debate over water on Mars, the Hesperian epoch of middle martian histo- show up in images from the Thermal Emis- were cut. And the northern end of one

When water gushed on Mars

Were the northern plains of Mars submerged in a vast flood as recently as 20,000 years ago? Geologists claim to have found evidence of a recent volcanic eruption under the ice cap that could have cre high and 35 kil

Signs of volc water have bee study links the logical evidenc was the chief s the northern pl researchers sa past 10 million 20,000 years ag has not been and warm perio

Conditions f flood — sulphu water, an ice ca light —

ES, TUESDAY, NOVEMBER 4, 2008

re Recent Presence of Water

ONAL FRIDAY, AUGUST 1, 2008

Test of Mars Soil Sample Confirms Presence of Ice

By KENNETH CHANG

Heated to 32 degrees Fahrenheit, a sample of soil being analyzed by NASA's Phoenix Mars lander let out a puff of vapor, providing final confirmation that the lander is sitting over a large chunk of ice.

sure and wind speeds.

The lander has had some difficulty shaking the clumpier-than-expected soil out of its scoop into the instruments for analysis.

One sample of soil

Mars lander confirms water ice

Phoenix also samples unexpected chemical compound

By Ashley Yeager

The Phoenix Mars Lander has finally confirmed the presence of water ice on scientists have

tasted ice on Mars," said Boynton, a Phoenix coinvestigator and the lead TEGA scientist. "And I can say it tastes very fine."

One of the lander's instru- finally ments has also "tasted" an unexpected chemical com-

Mars spacecraft traces a watery tale

A Mars-orbiting spacecraft is providing new details about when and where liquid water, an essentia the planet detected a water-bea have prov Red Plan

Over t rovers ha that liqui on Mars channel surface mark of altered

Scientists: Fresh signs of water on Red Planet

John Johnson Jr.

NASA scientists announced Wednesday that they had found evidence that water still flows over the surface of Mars — spo- radic gushers

A Wetter, Younger Mars Emerging

s seemed a liv- re thought they uge areas each rough planet- ages off M water Alth ualit in r 2

caught everyone's attention. Other, perhaps more persuasive, signs also suggest that water may even now flow on or beneath the frigid surface

seeing more and more evidence

splashing on the Rains may have c lion years ago under mosphere; an ocean northern lowlands a and water may have

Evidence for Recent Groundwater Seepage and Surface Runoff on Mars

Relatively young landforms on Mars by the Mars Global Surve the presence of

n in high-resolution images acquired Camera since March 1999 suggest hallow depths beneath altitudes (particularly f a very small numb ger martian valleys ocesses associated ive youth of the other wise geolog ndforms or cross- and eolian dunes. argue for constrai

An Early, Muddy Mars Just Right for Life

When the Opportunity rover found the salty sedimentary remains of standing water on Mars, the prospects for early life on another planet heightened considerably. Although hidden, those early waters were nothing have adapted to

PLANETARY SCIENCE

Martian Lake View

Mars seems to have a frozen lake on its surface, according to images obtained by the European Space Agency's Mars Ex-

First hard evidence found of a lake on Mars

Wed Jun 17, 2009 7:29pm EDT

WASHINGTON (Reuters) - A long, deep canyon and the remains of beaches are perhaps the clearest evidence yet of a standing lake on surface of Mars -- one that apparently contained water when the pl

Fig. 59

Propria noastră planetă, Pământul, trecuse printr-un început violent, adunarea oceanelor şi mărilor într-o parte, ridicarea şi mişcarea continentelor („teren solid“), erupții vulcanice şi valuri mareice (vă amintiți Potopul?), Ere Glaciare şi intervale de încălzire (Schimbările Climatice) şi probleme atmosferice datorate cantității prea mari din asta (emisii de carbon) sau cantității prea mici din aia (ca pierderea ozonului protector). Este doar logic să presupunem că şi Nibiru trăise evenimente naturale similare.

Fig. 60

Cei care au citit *A Douăsprezecea Planetă* şi au acceptat concluziile ei privind Nibiru se întreabă încă cum puteau Anunna să supraviețuiască pe o planetă a cărei orbită o duce atât de departe de Soare; n-ar fi murit ei şi întreaga viață imediat înghețați? Răspunsul meu a fost că noi şi viața pe Pământ ne confruntăm cu aceeaşi problemă chiar dacă Pământul este la o distanță presupusă propice vieții față de Soare; tot ce avem de

făcut este să părăsim suprafața Pământului puțin, şi vom muri înghețați. Pământul, ca şi celelalte planete, are un miez nuclear care produce căldură – devine din ce în ce mai cald pe măsură ce tunelurile minerilor se adâncesc. Dar mantaua noastră groasă de piatră ne face dependenți de căldura provenită de la Soare. *Ceea ce ne protejează este atmosfera Pământului:* acționând ca o seră, ea ține înăuntru căldura pe care o primim de la Soare.

În cazul lui Nibiru, tot atmosfera este cea care oferă protecție; dar aici, nevoia este în principal de a menține înăuntru căldura care vine de la miezul planetei şi prevenirea disipării ei în spațiu. Pentru că aici doar într-o parte din „anul" ei (o orbită a ei în jurul Soarelui) orbita eliptică a lui Nibiru (vezi Fig. 52) îi asigură o „vară" călduroasă; în timpul mult mai lungii „ierni", planeta depinde de căldura miezului ei pentru a menține viața.

Ca toate planetele, şi Nibiru trebuie să fi avut schimbări naturale de climat şi atmosferă; când locuitorii ei au devenit capabili de zboruri spațiale cu echipaje şi au ajuns la tehnologia nucleară, folosirea armelor nucleare a înrăutățit problemele atmosferice. Atunci a fost momentul, am sugerat eu în *A Douăsprezecea Planetă*, când savanții de pe Nibiru au venit cu ideea de a crea un scut din particule de aur ca să mențină şi să protejeze atmosfera degradată a planetei lor. Dar aurul era un metal rar întâlnit pe Nibiru, iar folosirea sau nefolosirea lui pentru salvarea planetei n-a făcut decât să adauge încă un motiv la conflictele ce mocneau.

Pe un astfel de fundal de circumstanțe şi evenimente Anu a preluat tronul de la Alalu; iar Alalu, fugind ca să-şi salveze viața într-o navă-rachetă, a căutat adăpost pe o îndepărtată şi nelocuită planetă străină. Nibiruanii numeau planeta îndepărtată ***Ki***; textul antic hitit spunea clar că „jos către Pământul întunecat la culoare Alalu s-a dus". Descoperirea norocoasă a faptului că apele lui conțineau aur i-a servit drept atu pentru a cere reînscăunarea lui ca Rege. În *Cartea Pierdută a lui Enki*, eu am sugerat că Alalu a fost de acord să-l lase pe E.A să vină şi să verifice descoperirea pentru că E.A. era ginerele lui, fiind căsătorit – din rațiuni de stat – cu fiica lui Alalu, **Damkina**. În circumstanțele prin care trecuse, de neîncredere şi animozitate, E.A/Enki – un fiu al lui Anu, ginere al lui Alalu – era poate singurul în care aveau încredere ambele părți ca să conducă Misiunea Pământ. Şi aşa s-a făcut că E.A şi echipajul lui de cincizeci au venit pe Pământ să obțină şi să trimită

pe Nibiru neprețuitul metal – o misiune şi o sosire descrisă de E.A în autobiografia lui.

De aici încolo, scena principală pentru evenimentele uimitoare ce au urmat a fost Planeta Pământ.

* * *

Oricât de mare savant era E.A, el n-a putut extrage din apele a ceea ce noi numim azi Golful Persic mai mult aur decât conținea – cantități minuscule care cereau procesarea unor volume uriaşe de apă. Ca un mare savant ce era, E.A. a luat urma aurului până la cea mai apropiată sursă primară a lui – filoanele de aur din stâncile din Abzu. Dacă Nibiru trebuia să aibă aurul – precum era sigur că trebuia – atunci Anunnaki trebuiau să treacă la operațiuni miniere şi să întemeieze ***Arali***, Ținutul Minelor.

Natura schimbată a misiunii necesita mai mult personal, echipamente noi, aşezări pe două continente, noi mijloace de transport şi facilități de comunicare; toate acestea impuneau un nou tip de lider – unul mai puțin om de ştiință şi mai mult cu experiență organizatorică, de disciplină şi de conducere. Cel ales pentru această sarcină a fost En.lil („Stăpânul Comenzii"), Prințul Coroanei. Evenimentele următoare l-au arătat a fi un strict om al disciplinei, un comandant „ca la carte".

In timp ce sosirea lui Enki pe Pământ este documentată în autobiografia lui scrisă, călătoria lui Enlil este înregistrată într-un alt fel de document. Este o neobişnuită tăbliță circulară, un disc făcut dintr-un soi neobişnuit de lut. Găsită în ruinele de la Nineveh (schiță, Fig. 61), posesorul ei de azi, British Museum din Londra, o expune doar ca un exemplu de scriere antică – un incredibil act de pierdere a esențialului, căci ***artefactul furnizează o reprezentare unică a cerurilor în care ruta lui Enlil de la planeta lui până la Pământ este descrisă atât grafic, cât şi în cuvinte!***

Ea este împărțită în opt segmente; informațiile privind călătoria lui Enlil se află într-un segment care din fericire este aproape nevătămat. Pe marginile segmentului stelele şi constelațiile sunt numite, indicând că spațiul ceresc e acolo. Scrierile de pe părți (în traducere, Fig. 62) sugerează instrucțiuni de aterizare. În centrul segmentului o rută e desenată, conectând pictograma pentru „planeta muntoasă" cu un segment al cerului familiar astronomiei sumeriene ca fiind locația planetei Pământ.

Cursul rutei face o cotitură printre două planete ale căror nume sumeriene sunt folosite pentru Jupiter şi Marte. Iar afirmația (în akkadiană) de sub linia rutei spune clar: ***„Zeul Enlil trece pe lângă planete“***. Sunt şapte planete – corect numărate, de vreme ce pentru oricine ar veni în Sistemul nostru Solar din afara lui, Pluto ar fi prima planetă întâlnită, Neptun şi Uranus a doua şi a treia, Saturn şi Jupiter a patra şi a cincea, Marte a şasea, iar Pământul a şaptea.

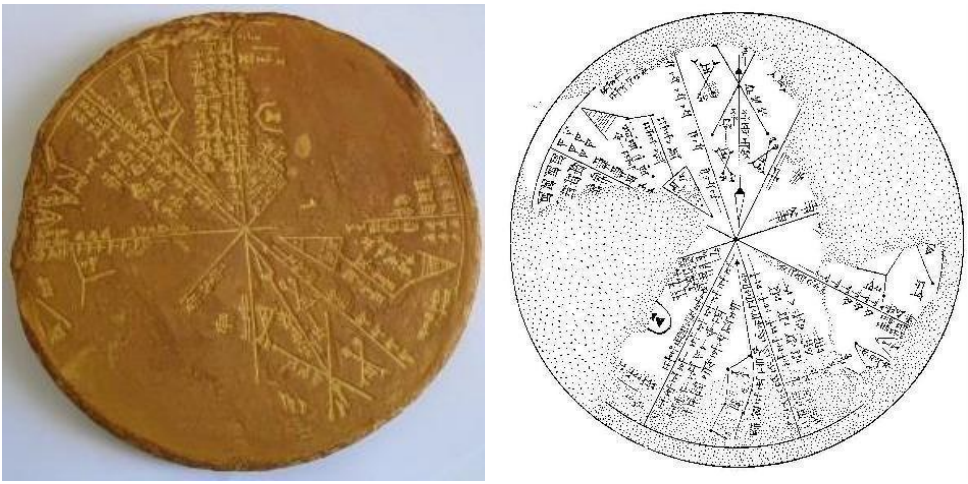

Fig. 61

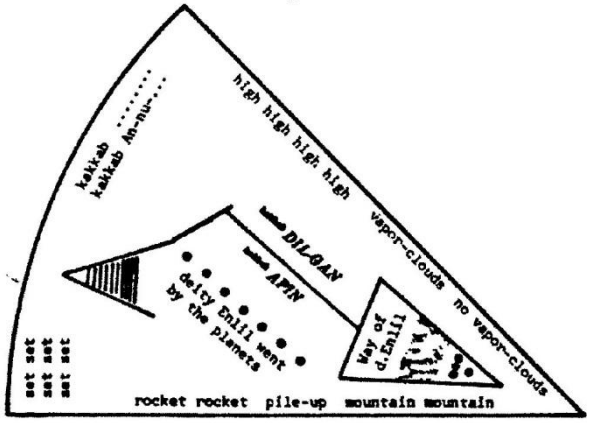

Fig. 62

* * *

Schimbarea în structura sarcinilor şi a conducerii a fost, e puțin spus, o sarcină greu de dus la îndeplinire. Era de două ori dificil să i se reducă prerogativele lui E.A prin trimiterea pe Pământ a rivalului său la coroana de pe Nibiru – Enlil. Ciondăneala şi neîncrederea dintre cei doi frați vitregi e reflectată pe de o parte prin strigătul lui Enki că el, primul născut, „sămânța fecundă“, este acum redus ca status; şi de Enlil într-un text ce înregistrează plângerea lui față de faptul că E.A ținea doar pentru el ***ME***-urile – un termen enigmatic în mod uzual tradus prin „Formulele Divine“ – un fel de „cipuri de memorie“ esențiale pentru toate aspectele misiunii. Problemele s-au agravat atât de tare încât Anu însuşi a călătorit spre Pământ şi le-a propus celor doi fii ai săi să ***soluționeze problema succesiunii prin tragere la sorți.*** Noi ştim asta şi ştim în general ce a urmat, din *Epopeea Atra-Hasis:*

Zeii şi-au pus mâinile laolaltă,
Au tras la sorţi şi apoi au împărţit:
Anu, tatăl lor, era regele;
Enlil, Războinicul, era Comandantul.

Anu s-a dus [înapoi] în Cer,
Pământul [el l-a lăsat] urmaşilor săi.
Mările, înconjurate ca de un cerc,
Lui Enki prinţul i-au fost date.
După ce Anu s-a înălţat în Cer,
Enki către Abzu a coborât.

Următoarele paisprezece rânduri ale textului, care cu siguranță se refereau la domeniile şi sarcinile lui Enlil, sunt prea distruse ca să poată fi în întregime citite şi traduse. Dar porțiunile lizibile ale altor rânduri arată că în timp ce E.A – redenumit Enki („Stăpânul Pământului“) ca o consolare – a fost desemnat să supravegheze operațiunile miniere din Abzu, Enlil a preluat conducerea asupra *Edin*, ale cărui două râuri, Eufrat şi Tigru, sunt menționate în mod clar. Ştim acum din alte texte că Enlil a mărit numărul de aşezări Anunnaki de aici de la unicul Eridu al lui E.A la faimoasele cinci Oraşe ale Zeilor, şi apoi a adăugat încă trei – Larsa, Nippur şi Lagash.

Nippur (akkadianul provenind din sumerianul ***Ni.ibru*** = „Splendidul Loc al Traversării“) îi servea lui Enlil ca şi Centru de Control al Misiunii. Anunnaki au construit aici ***E.kur*** („Casa care e

ca un munte"), un turn-templu al cărui „vârf fusese ridicat" înspre cer; camera lui centrală, echipată cu „Tăbliţele Destinelor" şi zumzăind cu alte instrumente ce emiteau o lumină albăstruie, servea drept ***Dur.an.ki*** – „Legătura Cer-Pământ". Find obligat să-i asigure lui Enlil Me-urile necesare, Enki (afirmă autobiografia lui) „a umplut Ekur, reşedinţa lui Enlil, cu averi"; iar „navele din Meluhha, ce transportau aur şi argint, le-au adus la Nippur pentru Enlil".

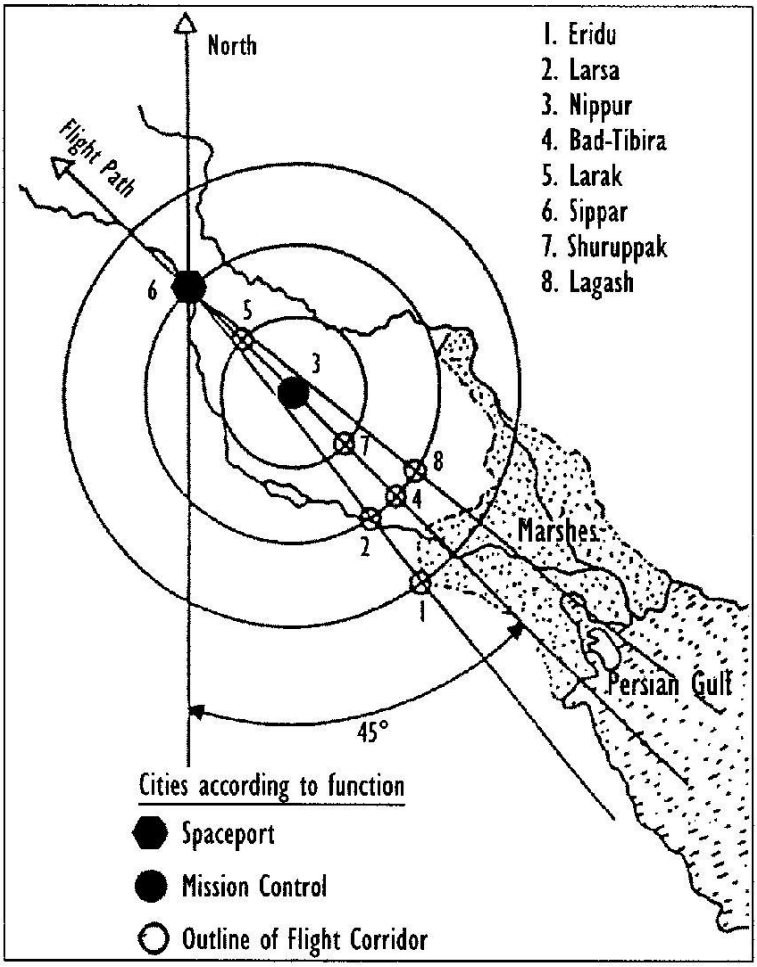

Fig. 63

Când cele opt aşezări sunt însemnate pe hartă, un plan hotărât iese la iveală (Fig. 63). Nippur era în mod fizic în centru; celelalte, localizate în distanţe concentrice, formau un coridor de

zbor; conducând către Sippar (oraşul-Spaţioport), coridorul era ancorat de piscurile din Muntele Ararat (cea mai înaltă formă topografică din Orientul Apropiat). Facilităţile medicale erau la Shuruppak. Bad-Tibira era centrul metalurgic unde minereurile din Abzu erau procesate; de la Sippar, lingourile erau regulat transportate în încărcături mici pe Marte – căci Marte, cu forţa ei gravitaţională mai mică, servea ca bază spaţială de unde Anunnaki trimiteau încărcăturile mai mari de aur către Nibiru.

Sosind în grupuri de cincizeci, Anunna erau împărţiţi în două grupuri. Şase sute, de atunci înainte cunoscuţi ca Anunnaki („Cei care din Cer pe Pământ au Venit"), erau staţionaţi şi serveau pe Pământ; sarcinile lor includeau munca în minele din Abzu şi sarcinile din Edin. Alţi trei sute, numiţi Igi.gi („Cei Care Observă şi Văd") operau navetele spaţiale între Pământ şi Marte – iar baza lor principală era pe Marte.

Acest aranjament e reprezentat pe un cilindru-sigiliu vechi de 4.500 de ani, acum păstrat la Muzeul Ermitaj din St. Petersburg, Rusia (Fig. 64). El arată un „Om-Vultur" Anunnaki (astronaut) de pe Pământ (simbolizat de şapte puncte şi de semilună) salutând un Igigi cu mască şi costumat ca un „Om-Peşte" de pe Marte (simbolul cu şase puncte al planetei); o navetă circulară cu panouri extinse e prezentată în ceruri între ei.

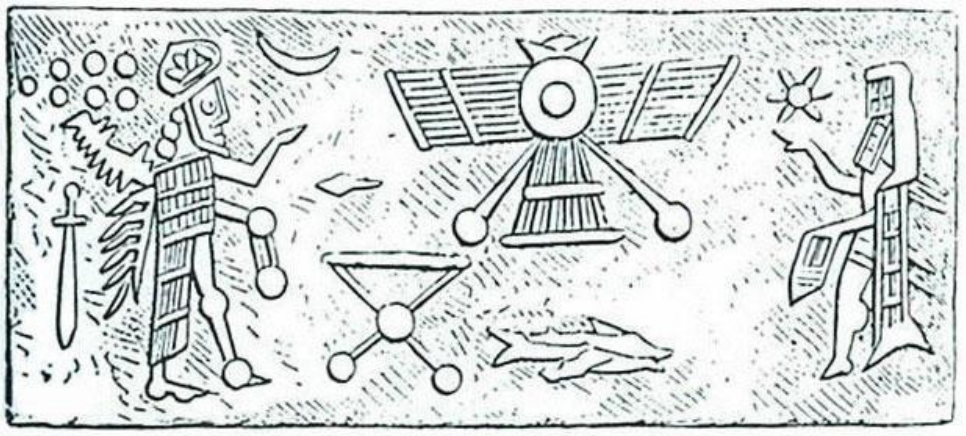

Fig. 64

Cât timp Misiunea Pământ a fost în plin avânt, Nibiru era salvată; dar pe Pământ probleme se pregăteau.

POVESTEA MALEFICULUI ZU

Un text sumerian cunoscut ca *Mitul lui Zu* este o sursă de informații despre ***Duranki*** a lui Enlil cât şi despre ***Igigi*** şi armele ***Anunnaki***. Ea povesteşte o tentativă de lovitură împotriva lui Enlil făcută de un lider Igigi numit **Zu**. (O recentă descoperire a tăbliţelor cu textul sugerează că epitetul lui era **An.zu** = „Cunoscător al Cerului“.

Staționați pe Marte unde trebuiau să poarte costume spațiale cu măşti pentru respirat (vezi Fig. 64) şi limitați pe Pământ la „Locul de Aterizare“ din munții de cedri, „Igigi, toți până la unul, erau supărați“ – ei se plângeau şi erau memulțumiți. Liderul lor, Zu, a fost invitat la cartierul general al lui Enlil ca să discute aceste probleme. Considerat demn îndeajuns de încredere ca să fie lăsat să treacă liber prin intrarea păzită de gărzi, „maleficul Zu să schimbe comanda lui Enlil“ – să uzurpe conducerea – „în inima lui a conceput: Să ia divinele Tăblițe ale Destinelor, să conducă hotărârile tuturor zeilor... să comande peste toți Igigi“.

Şi astfel, într-o zi când Enlil se îmbăia, „Zu a înşfăcat Tăblițele Destinelor în mâinile sale, furând comanda lui Enlil“ şi a fugit cu ele înr-o ascunzătoare din munți. Scoaterea Tăbliţelor Destinelor a provocat o strălufgerare de „lumină orbitoare“ şi a adus Duranki la nemişcare:

Suspendate erau Formulele Divine;
Strălucirea sanctuarului fusese furată;
Nemişcarea cuprinsese totul; liniştea triumfase.

„Enlil era fără grai. Zeii ținutului s-au adunat la aflarea veştilor“. Alarmat de gravitatea uzurpării, Anu a căutat un voluntar printre zei care să-l provoace pe Zu şi să recupereze Tăblițele Destinelor; dar toți cei care au încercat au eşuat, căci puterea misterioasă a Tăbliţelor țineau departe proiectilele trase asupra lui Zu. În fine, Ninurta, fiul întâi-născut al lui Enlil, folosind „arma celor şapte cicloni“ (vezi ilustrația), a creat o furtună de praf care l-a forțat pe Zu să zboare „ca o pasăre“. Ninurta l-a urmărit în nava lui cerească şi o bătălie aeriană a urmat. Strigând „aripă lângă aripă!“ Ninurta a tras un *Til-lum* (o „Rachetă/Proiectil“) în „pinioanele“ lui Zu, făcându-l pe Zu să se

prăbuşească la pământ. El a fost capturat de Ninurta, judecat şi condamnat la moarte. Tăblițele Destinelor au fost reinstalate în Duranki.

La fel cu Povestea sumeriană a lui Zu, tradițiile altor popoare relatează şi ele dueluri aeriene divine. Textul hieroglific egiptean „Confruntarea dintre Horus şi Seth“ descrie înfrângerea lui Seth de către Horus într-o bătălie aeriană deasupra peninsulei Sinai. În poveştile greceşti despre zei, lupta aprigă dintre Zeus şi monstrul Typhon s-a sfârşit când Zeus, în Carul lui Înaripat, a tras cu un fulger în dispozitivul aerian magic al adversarului său. Lupte aeriene între zei care zburau în „care purtate de nori“ şi folosind proiectile sunt descrise şi în textele hinduse în sanskrită.

VIII. Un slujitor făcut să i se poruncească

Neliniştea din rândul Igigi care a dus la Incidentul Zu a fost doar preludiul la celelalte probleme care îi implicau – tulburări inerente în misiunile interplanetare pe termen lung; iar absența companiei femeilor s-a dovedit a fi una din problemele majore.

Problema era mai puțin acută în cazul Anunnaki-lor staționați pe Pământ, căci erau femei printre ei încă de la primele sosiri (unele dintre ele sunt menționate după nume şi sarcini în autobiografia lui Enki). În plus, un grup de asistente, conduse de o fiică a lui Anu, fuseseră trimise pe Pământ (Fig. 65). Numele ei era Ninmah („Marea Doamnă"); sarcina ei pe Pământ era aceea de Sud („Cea care dă ajutor"): ea servea ca Ofițer Şef Medical al Anunnaki-lor şi era destinată să joace un rol major în evenimentele ce au urmat.

Fig. 65

Probleme mari mocneau şi în rândurile Anunnaki-lor staționați pe Pământ, în special între cei repartizați la activitățile miniere. *Epopeea Atra-Hasis* spune de fapt povestea unei ***revolte a Anunnaki-lor***, care au refuzat să mai meargă la muncă în minele de aur şi lanțul ce a urmat de consecințe neintenționate. Titlul

vechi al epopeii coincide cu cuvintele ei de început *Inuma ilu awilum* („Când zeii, ca şi oamenii“):

Când zeii, ca şi oamenii,
Făceau munca şi suportau truda –
Truda zeilor era mare,
Munca era grea, suferinţa era multă.

Ironia din titlu este faptul că zeii trudeau ca şi cum ar fi fost oameni pentru că încă nu existau oameni pe Pământ. Povestea Epopeii este de fapt povestea Creării Omului ca să preia truda zeilor. Într-adevăr, însuşi termenul akkadian Awilu înseamnă „Muncitor“ – un truditor“ mai degrabă decât simplu „Om“ aşa cum este el de obicei tradus. Faptul care a schimbat totul a fost o realizare a lui Enki şi a lui Ninmah; dar cât îl privea pe Enlil, n-a fost o poveste cu final fericit.

Pe când minerii Anunnaki „trudeau în adâncul munților, ei numărau perioadele trudei lor“. „Timp de 10 perioade ei au suportat truda, timp de 20 de perioade ei au suportat truda, timp de 30 de perioade ei au suportat truda, timp de 40 de perioade ei au suportat truda“.:

Excesivă a fost truda lor timp de 40 de perioade,
[...] ei au suportat munca zi şi noapte.
Ei se plângeau, bombăneau.
Mormăind în săpături (ei spuneau):
„Haideţi să.l înfruntăm pe [...], Comandantul,
Poate că el ne va despovăra de munca noastră grea.
Haideţi să fărâmăm jugul!“

Ocazia pentru revoltă a fost o vizită a lui Enlil în zona minieră. „Haideți, să-l speriem în locuința lui!“ un lider (al cărui nume e ilizibil pe tăbliță) i-a îndemnat pe minerii furioşi. „Haideți să declarăm o revoltă, să începem ostilitățile şi să luptăm!“

Zeii au ascultat de vorbele lui.
Ei au dat foc uneltelor,
Au dat foc tăietoarelor de pământ
Şi celor care macină.
Aruncându-le pe toate, ei s-au dus

La poarta eroului Enlil.

Era la vremea nopții. Pe când răzvrătiții au ajuns la locul unde Enlil stătea, păzitorul porții Kalkal a baricadat poarta şi l-a alertat pe ajutorul lui Enlil, Nusku, care şi-a trezit stăpânul. Auzind strigătele – care includeau şi apelul „ucideți-l pe Enlil!“ – Enlil era neîncrezător: „Împotriva mea se face asta? Ce-mi văd ochii?“ Prin Nusku el a cerut să i se spună „Cine e instigatorul acestui conflict?“ răzvrătiții au răspuns strigând: „Fiecare dintre noi a declarat război... Munca noastră e grea, suferința e mare – truda excesivă ne omoară!“

„Când Enlil a auzit aceste vorbe, lacrimile l-au năpădit“. Contactându-l pe Anu, el s-a oferit să demisioneze de la comandă şi să se întoarcă pe Nibiru, dar a cerut ca instigatorul la revoltă să fie „dat morții“. Anu a convocat Consiliul de Stat. Ei au găsit că plângerile Anunnaki-lor erau justificate; dar cum putea misiunea vitală a obținerii aurului să fie abandonată?

Atunci „Enki a deschis gura şi s-a adresat zeilor, fraților săi“. Există o cale de a ieşi din această dilemă, a spus el. O avem cu noi pe Ninmah; ea este Belet-ili, o „zeiță a Naşterii“ –

Haideţi să modelăm un *Lulu,*
Un *Amelu* să poarte truda zeilor!
Lăsaţi-o pe ea să creeze un *Lulu Amelu,*
El să poarte jugul!

El propunea să creeze un *Lulu* – un „Amestecat“, un hibrid – ca să fie un *Amelu*, un muncitor, care să preia truda Anunnaki-lor.

Şi când ceilalți zei au întrebat cum poate fi creat un asemenea *Lulu Amelu*, Enki a răspuns: **„Creatura al cărui nume l-aţi rostit – ea există!“** tot ce trebuie să facem este **„să punem asupra ei imaginea zeilor“**.

Aici, în acest răspuns, se află soluția la enigma „Verigii Lipsă“ – cum a putut *Homo sapiens*, omul modern, să apară în Africa de sud-est acum cca 300.000 de ani ***peste noapte*** (în termeni antropologici) când evoluția de la maimuțe la hominizi, iar în cadrul speciei hominizilor de la *Australopithecus* la *Homo Habilis*, la *Homo erectus* etc a avut nevoie de milioane şi milioane de ani?

O Ființă, asemănătoare cu Anunnaki în multe privințe, le-a spus Enki zeilor uluiți, există deja în sălbăticia din Abzu. „Tot ce

trebuie să facem este **să punem asupra ei imaginea zeilor“** – s-o îmbunătățim cu o serie de gene Anunnaki – şi să creăm un ***Lulu*** („Un Amestecat“) care ar putea să preia munca din mine.

Ceea ce descoperise Enki în cartierul lui general din Africa de sud-est era un hominid atât de asemănător genetic cu Anunnaki, încât cu doar ceva reparații genetice – adăugând la genomul hominidului (să spunem un *Homo erectus)* câteva gene Anunnaki – se putea îmbunătăți hominidul la stadiul unui *Homo sapiens* care să înțeleagă, să vorbească şi să mânuiască uneltele. Şi totul era posibil pentru că ADN-ul de pe Pământ era acela de pe Nibiru, transferat – cititorul îşi va aminti – când Nibiru însuşi s-a ciocnit cu Tiamat!

Enki apoi a subliniat adunării liderilor cum putea fi făcut acest lucru cu ajutorul lui Ninmah şi al experienței ei bio-medicale. Auzind asta,

În Adunare,
Marii Anunnaki
Care guvernau sorţile,
Au declarat: „DA!“

Decizia fatală de a crea Omul este relatată şi în Biblie. Identificând adunarea Marilor Anunnaki cu *Elohim*, „Cei Mândri“, Geneza 1:26 afirmă:

Iar *Elohim* au spus:
„Haideţi să facem un *Adam*
În imaginea noastră
Şi după asemănarea noastră“.

Nu există nicio îndoială în ceea ce priveşte pluralul din afirmația biblică, începând cu pluralul *Elohim* (singularul este *El, Elo'ha)* şi până la „***Haideți*** să facem“ – „în imaginea ***noastră***“ – „şi după asemănarea ***noastră***“. Asta s-a întâmplat la „40 de perioade“ – „40 de Shari“ – după venirea Anunnaki-lor. Dacă Venirea (vezi capitolele precedente) a avut loc acum cca 445.000 de ani, crearea lui *Adamu* a avut loc acum 300.000 de ani (445.000 – 144.000) – exact când *Homo erectus* s-a transformat subit în *Homo sapiens*.

* * *

Procesul prin care modelarea „Lucrătorului Primitiv“ a fost realizată este apoi descris în *Epopeea Atra-Hasis*, ca şi în alte câteva texte. El implica obținerea din sângele unui zeu a *Te'ema* – un termen pe care savanții îl traduc ca „Personalitate“ sau „Esența Vieții“ – şi amestecarea lui cu „*Ti-it* din Abzu“. Termenul *Ti-it* s-a presupus că provine din cuvântul akkadian *Tit* = lut, de unde noțiunea (găsită şi în Biblie) că „Adam“ a fost modelat din lutul sau țărâna Pământului. Dar citit în originea lui sumeriană, ***Ti-it*** înseamnă „Ceea ce este cu viață“.

Te'ema – „Esența Vieții“ sau „Personalitatea“ unui zeu ceea ce am defini azi ca ***ADN-ul lui genetic*** – a fost „amestecat“ cu „esența“ unei ființe existente găsită (afirmă textul) în zona „chiar deasupra de Abzu“. ***Prin amestecarea genelor extrase din sângele unui zeu cu „esența“ unei ființe pământene existente, „Adam“ a fost creat prin inginerie genetică.***

N-a existat nicio „Verigă Lipsă“ în saltul nostru de la Homo erectus la Homo sapiens, deoarece Anunnaki au grăbit Evoluția prin inginerie genetică.

Sarcina descrisă de Enki era mai uşor de spus decât de făcut. În plus față de *Epopeea Atra-Hasis*, alte texte detaliază procesul creației. Redate pe larg atât în *A Douăsprezecea Planetă* cât şi în *Geneza Revizuită*, ele descriu nenumărate încercări şi eşecuri, care au dus la ființe fără membre, cu organe defectuoase sau ciudate, sau cu văzul sau alte simțuri afectate. Pe măsură ce experimentele au continuat, Ninmah şi-a dat seama ce efect are fiecare genă, şi a declarat că acum putea în mod deliberat să producă – „după placul inimii“ – ființe cu sau fără acest sau acel defect...

Enki, afirmă un text, a pregătit o „baie purificatorare“ în care „unui zeu i-a fost scurs sângele“. Ninmah „a amestecat sânge şi carne“ ca să „fixeze asupra noului născut imaginea zeilor“. Enki „era aşezat dinaintea ei; el o îndemna“ cu instrucțiuni şi sfaturi. Încercarea genetică se desfăşura în Bit Shimti, un loc ca un laborator al cărui nume sumerian ***Shi.im.ti*** însemna literalmente „Locul unde Vântul Vieții e suflat înăuntru“ – un detaliu din care versetul biblic despre „a sufla Suflarea Vieții“ în nările lui Adam (Geneza 2:7) a fost probabil preluat.

Ninmah manevra amestecul: „recitând incantațiile“, Ninmah încerca să audă un *Uppu* – o bătaie a inimii. Când „Modelul Perfect“ a fost în sfârşit obținut, Ninmah l-a ridicat şi a strigat: „Eu l-am creat! Mâinile mele l-au făcut!“ (Fig. 66).

Anunțând isprava celorlalți zei, iată ce a spus ea:

Fig. 66

Voi mi-aţi poruncit o sarcină;
Eu am îndeplinit-o...
Eu v-am scutit de munca grea.
Eu am pus truda voastră asupra *Awilum* („Muncitor“).
Voi aţi plâns cerând *Awiluti* („Omenire“) –
Eu v-am scăpat de jug, v-am redat libertatea!

„Când zeii au auzit cele spuse de ea, ei au alergat cu toţii de i-au sărutat picioarele“. Ei au numit-o **Mami** („Mama“), şi au redenumit-o **Nin.ti** („Doamna Vieţii“). Soluţia propusă de E.A fusese realizată.

Genele pe care le avem noi erau de la un bărbat Anunnaki (tăbliţe ale Atra-Hasis descoperite recent au dezvăluit că el era liderul revoltei); *dar, cu tot respectul datorat unui bărbat Zeu sau zeu,* ***o femeie zeiţă a fost cea care ne-a creat de fapt.***

* * *

A fost nevoie de o altă manipulare genetică – chiar de ceva chirurgie sub anestezie (raportate atât de textul sumerian cât şi de Biblie) – pentru a modela o pereche femeie; dar ca orice hibrid până în ziua de azi (de exemplu un catâr, produsul „amestecat“ dintre un cal şi o măgăriţă), ei nu puteau procrea. Pentru a face „copii“ după Modelul Perfect al *Lulu Amelu*, a fost necesară

naşterea lor de către tinere „zeițe ale naşterii“, proces dificil şi îndelungat. Următorul pas în manipularea genetică – să-l facă pe Lulu capabil să procreeze el însuşi – a fost preluat de Enki, „Şarpele“ din versiunea biblică a Grădinii Edenului.

După cum spune povestea biblică, Adam care a fost pus în livada zeilor s-o sape şi s-o îngrijească, a fost avertizat de Zeu (termenul ebraic este de fapt *Yahweh Elohim)* să nu mănânce din Pomul Cunoaşterii, „căci în ziua când vei mânca din el cu siguranță vei muri“. Pus apoi într-un somn adânc, asupra lui Adam se operează şi o pereche femeie este modelată din coasta lui. Adam şi „femeia“ (ea nu este încă numită!) se plimbau goi „şi nu erau ruşinați“.

Vicleanul Şarpe o abordează acum pe femeie despre pomul interzis, iar ea confirmă că asta e ceea ce Elohim a spus. Dar „Şarpele i-a spus femeii: Nu, nu veți muri!“ aşa că femeia, văzând că fructul Copacului era bun de mâncat, „a luat din fructul lui şi a mâncat şi i-a dat şi perechii ei şi el a mâncat“. Şi dintr-o dată ei au devenit conştienți de sexualitatea lor; şi, realizând faptul că erau goi, şi-au făcut şorțuri din frunze de smochin.

Acele şorțuri i-au dat de gol, căci data viitoare când *Yahweh Elohim* i-a văzut, el a observat că nu mai erau goi; întrebându-l pe Adam despre asta, a aflat ce se întâmplase. Mâniat, „Ce ai făcut?“ Zeul i-a strigat femeii – din cauza asta „în durere şi suferință vei naşte copii“. Alarmat, Zeul le-a spus unor colegi nenumiți: „Priviți, Adam a devenit ca *unul dintre noi* să ştie binele şi răul; dacă întinde mâna şi ia şi din Pomul Vieții şi mănâncă şi trăieşte veşnic?“ şi Zeul i-a izgonit pe Adam şi Eva din Grădina Edenului.

Povestea, fără îndoială, explică cum au fost capabili Adam şi Eva să procreeze – o evoluție care în Biblie e aruncată în vina „Şarpelui“, pentru care cuvântul ebraic, *Nachash*, poate să însemne şi „Cel care rezolvă enigme“. Deloc surprinzător, sinonimul sumerian pentru aceste diverse înțelesuri provine şi el dintr-un singur termen – **Buzur** – care era un epitet al lui Enki însemnând „Cel care rezolvă secrete“. Hieroglifa pentru Ptah, numele lui egiptean, era un Şarpe încolăcit. În textele mesopotamiene, Enki a fost asistat în cunoaşterea lui secretă de către fiul lui, Nin.gish.zidda („Stăpânul Princiar al Pomului Vieții“) a cărui emblemă – Şerpii încolăciți – a rămas simbolul medicinei până în ziua de azi. Fără îndoială, înțelesurile acestor nume şi emblemele Şerpilor încolăciți sunt redate în Biblie în povestea Şarpelui şi a celor doi Copaci speciali din Grădina Edenului. Iar

acum că ştiinţa modernă a descoperit structura lanţurilor de ADN, putem să ne dăm seama că emblema lui Ningishzidda cu cei doi şerpi încolăciţi este de fapt redarea celor două lanţuri, încolăcita spirală dublă a ADN-ului. Demonstrăm similarităţile dintre ele în Fig. 67.

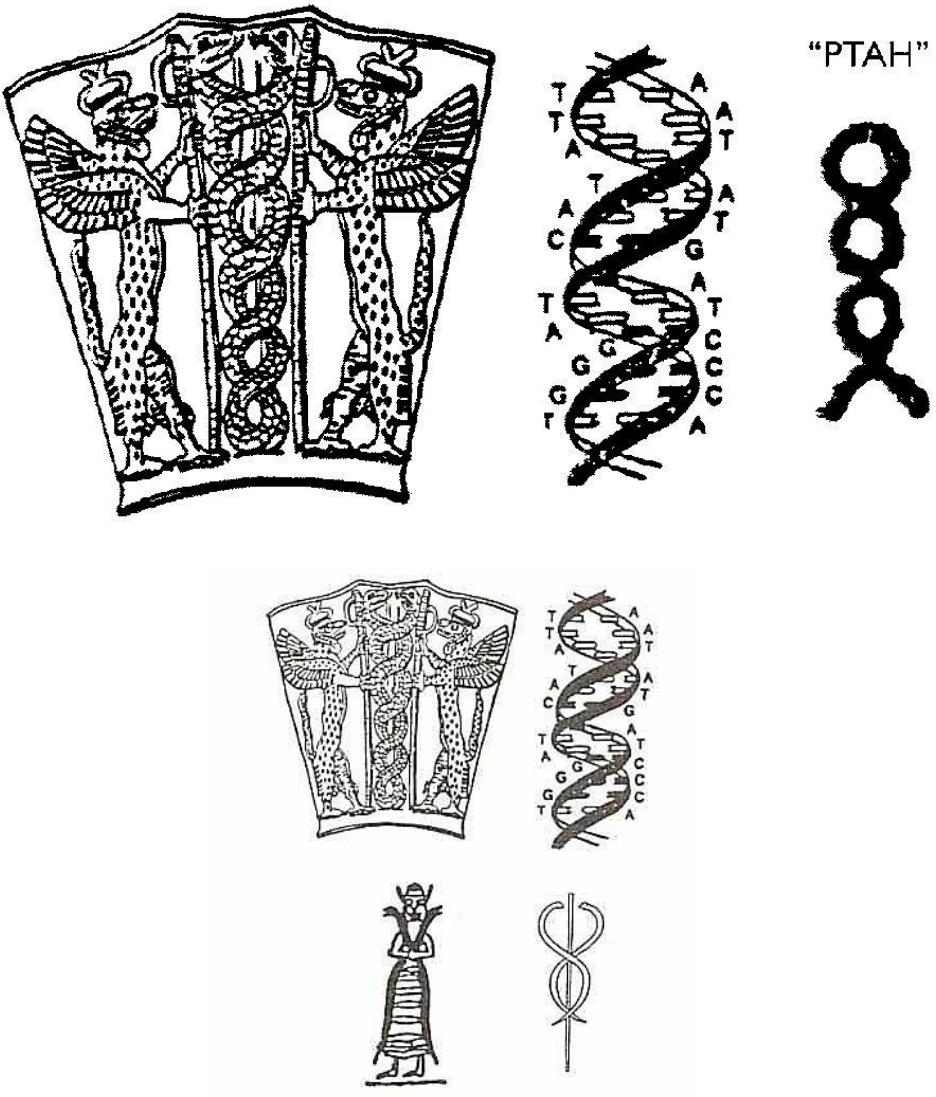

Fig. 67

„Din sângele zeului ei au modelat Omenirea“ reiterează textele; „ei au pus asupra ei sarcinile, ca să-i elibereze pe zei; era o muncă dincolo de înțelegere“. Aşa a fost, într-adevăr; şi s-a întâmplat acum cca 300.000 de ani – *chiar când Homo sapiens apărea brusc în sud-estul Africii*. Atunci Anunnaki au grăbit Evoluția şi, folosind manipularea genetică, au îmbunătățit un hominid – *Homo erectus* – până la un *Homo sapiens* (Omul înțelept) inteligent şi capabil să folosească unelte şi care să le fie slujitor.

S-a întâmplat în zona de „deasupra de Abzu“ – exact unde rămăşițele fosilizate arată: în zona Great Rift Valley din Africa de sud-est, chiar la nord de regiunea minieră.

*** * ***

Ştim din continuarea textului Atra-Hasis şi din alte texte detaliate că n-au pierdut timpul şi l-au pus pe Lucrătorul Primitiv la muncă în mine şi că Anunnaki din aşezările din Edin au făcut un raid în mine şi au luat cu forța câțiva dintre aceşti lucrători ca să le slujească în Edin, unde, „cu târnăcoape şi cazmale ei au construit altarele, ei au construit malurile canalului, ei au cultivat hrana pentru oameni şi pentru zei“.

Biblia, deşi mult mai pe scurt, spune la fel: „Şi Yahweh Elohim l-au luat pe Adam“ – de unde el fusese creat – „şi l-a pus în grădina Edenului, s-o are şi s-o îngrijească“. (Biblia în mod special pune articol hotărât substantivului Adam – „Cel al Pământului“, un Pământean – făcând clar că despre o specie se scrie, diferită de persoana numită Adam, soțul Evei, a cărui poveste începe abia în capitolul 4 al Genezei).

„S-o are şi s-o îngrijească“, să fie un *Amelu*, un muncitor. Biblia afirma şi ea în mod similar: *„Adam le **amal** yulad”* – „Adam să trudească a fost creat“. Iar termenul ebraic *Avod*, tradus „venerare“, înseamnă în realitate „A munci“.

Omul a fost modelat de zei ca să le fie slujitor.

*** * ***

Timpul a trecut; „ținutul [locuit] s-a întins şi oamenii s-au înmulțit“. Astfel începe epopeea Atra-Hasis următoarea fază a evenimentelor de după Revoltă şi Crearea lui Adam, şi care în final a condus la Potop.

Oamenii, de fapt, se înmulțiseră atât de mult (spune textul) încât „ținutul mugea ca un taur“. Enlil nu era fericit: „zeul era deranjat de agitația lor“. El şi-a făcut cunoscută neplăcerea: „Enlil le auzea mugetele şi le-a spus marilor zei: Mugetele Oamenilor au devenit prea intense pentru mine; din cauza agitației lor, eu nu mai pot să dorm“. Din rândurile sparte care urmează, doar vorbele lui Enlil „să facem să fie un potop“ sunt lizibile; dar ştim din narațiunea biblică paralelă că „Yahweh s-a căit că l-a creat pe Adam pe Pământ... şi a spus: îl voi mătura pe Adam pe care l-am creat de pe fața Pământului“ (Geneza 6:-7).

Povestea Potopului şi eroul ei (Noe/Utnapishtim/Ziusudra) este spusă în ambele surse în rânduri similare, cu excepția faptului că, spre deosebire de Biblia monoteistă, unde acelaşi Zeu întâi decide să distrugă Omenirea şi apoi o salvează prin Noe, versiunea mesopotamiană îl identifică în mod clar pe Enlil ca zeitatea furioasă – în timp ce Enki, sfidându-l pe Enlil, este cel care salvează „semințele Omenirii“. Pe de altă parte, narațiunea biblică (care comprimă toți zeii într-un unic Zeu) furnizează un motiv mult mai profund decât „mugetele“ sau „agitația“ pentru nemulțumirea față de Oameni. În vorbele din capitolul 6 al Genezei, s-a întâmplat ca atunci

> Când oamenii au început să se înmulţească
> pe faţa Pământului
> Şi fiice lor li s-au născut,
> Că fiii Zeului le-au văzut pe fiicele oamenilor
> Că sunt bune, şi le-au luat de soţii
> Fiecare pe care şi-a ales-o.

Yahweh, ne spune Geneza, a fost înfuriat de ceea ce se întâmpla: „Yahweh a văzut că Răutatea Omului era mare pe Pământ... şi Yahweh s-a căit că l-a făcut pe Adam pe Pământ şi inima i s-a întristat; şi El a spus: Îl voi mătura pe Adam pe care l-am creat de pe fața Pământului“. Instrumentul distrugerii a fost Potopul care trebuia să vină.

Aceasta, atunci, a fost „Răutatea“ care l-a tulburat pe Enlil: intermariajele între fiii zeilor şi femeile pământence – un mariaj nu între diferite rase ale aceleiaşi specii, ci între *două specii de pe planete diferite* – o practică pe care Enlil, un conducător ce respecta disciplina ca la carte, o considera un tabu absolut. El a fost înfuriat de faptul că nimeni altul decât însuşi Enki a fost

primul care a avut relații sexuale cu femeile pământence, trecând peste aceat tabu; şi a fost în mod special înfuriat de faptul că fiul lui Enki, Marduk, a mers şi mai departe şi chiar şi-a luat de soție o femeie pământeancă – dând (după părerea lui Enlil) un exemplu prost pentru ceilalți Anunnaki, de rang mai mic.

Dar era mai mult de-atât: legăturile interzise au produs copii. Continuăm să citim în Geneza 6:

Nefilim erau pe Pământ
In acele zile şi chiar şi după aceea,
Când fiii Elohim
Au intrat la fiicele lui Adam
Şi ele le-au născut lor copii.

Nu e de mirare că Marele Om al Disciplinei a spus: „Voi mătura pe Adam pe care l-am creat de pe fața Pământului".

* * *

Lăsând deoparte morala sau regulile care ar fi trebuit să guverneze călătoriile interplanetare, problema de bază ridicată de aceste poveşti mesopotamiene/biblice în ceea ce priveşte originile noastre este aceasta: Cum ar fi putut bărbații Anunnaki şi femeile pământence să aibă copii – un rezultat dintr-o împerechere care necesita o şocantă compatibilitate genomică, în special în cromozomul X (cel feminin) şi Y (masculin)? Într-adevăr, mergând până la începuturile acestei enigme – cum ar fi putut hominidul sălbatic din Abzu să aibă acelaşi ADN pe care-l aveau Anunnaki, suficient de similar încât doar cu o mică amestecare genetică să producă o Ființă care, potrivit sumerienilor şi Bibliei, era asemănător cu „zeii" atât pe dinăuntru cât şi pe dinafară cu excepția longevității lor?

Enigma este adâncită de faptul că nu doar oamenii, nu doar mamiferele, nu doar toate animalele – dar toată viața de pe Pământ, de la păsări la peşti, de la floră la alge, şi până la bază, la bacterii şi viruşi – toate au acelaşi ADN, cele patru „litere" de acid nucleic din care toate genele şi genomurile sunt făcute. Asta înseamnă că ***ADN-ul Anunnaki-lor se potrivea cu ADN-ul întregii vieți de pe Pământ***. Şi dacă – aşa cum e de presupus – ADN-ul Anunnaki-lor era acelaşi cu ADN-ul întregii vieți de pe

Nibiru, atunci ***trebuie să tragem concluzia că ADN-ul de pe Planeta Pământ şi ADN-ul de pe Planeta Nibiru erau la fel.***

Cum e posibil acest lucru, dacă potrivit teoriei ştiinţifice moderne dominante mările Pământului au servit ca recipient de amestecare în care moleculele chimice de bază, ciocnindu-se unele de altele şi încălzite de gheizere, cumva s-au combinat în celule vii? Acizii nucleici care s-au combinat ca să formeze ADN – explică savanţii moderni – trebuie să fi apămt ca rezultat al unor ciocniri *aleatorii* ale moleculelor chimice într-o „supă" aleatorie din ape până când prima celulă vie *aleatorie* a apărut. Dar dacă e aşa, atunci rezultatul aleatoriu de aici ar fi trebuit să fie diferit de rezultatul aleatoriu de altundeva, căci nu există două planete sau chiar sateliţi identici în sistemul nostru solar, iar posibilitatea ca rezultate aleatorii să fie totuşi identice este practic nulă. Atunci cum a început viaţa pe Pământ dacă ea e atât de similară cu cea de pe Nibiru?

Răspunsul ne-a fost dat chiar în povestea Bătăliei Cereşti, când (la a doua trecere) Nibiru/Marduk „a călcat peste" – a venit în contact direct cu – Tiamat, retezându-i „venele" şi aruncându-i departe „ţeasta" – viitorul Pământ. Atunci „SĂMÂNŢA VIEŢII" – ADN-ul vieţii de pe Nibiru – a fost transferată pe Planeta Pământ.

Teoria ştiinţifică a „Supei Primordiale" – chiar dacă e valabilă la orice mediu planetar de oriunde – ajunge la probleme adiţionale recunoscute atunci când vine vorba despre Pământ. Abandonând noţiunea că Sistemul Solar nu s-a schimbat deloc de la începutul formării lui acum cca 4,5 miliarde de ani, ***ştiinţa modernă recunoaşte azi că un lucru extraordinar s-a petrecut acum cca 3,9 miliarde de ani.*** Conform *The New York Times* („Science Times" din 16 iunie 2009),

Acum cca 3,9 miliarde de ani, o schimbare în orbita planetelor din afara Centurii de Asteroizi a trimis un val de comete şi asteroizi mari care au intrat în coliziune cu planetele din interior. Impacturile lor violente au provocat marile cratere încă vizibile de pe faţa Lunii, au încălzit suprafaţa Pământului până la rocă topită şi au făcut oceanele lui să fiarbă şi să se evapore într-o ceaţă incandescentă.

Totuşi rocile care s-au format pe Pământ acum 3,8 miliarde de ani, aproape imediat ce bombardamentul a încetat, conţin posibile dovezi de procese biologice.

Imposibilitatea ca viața să fi început aici în aceste circumstanțe, afirmă *The New York Times*, i-a frustrat pe cercetători într-atât încât

Unii oameni de ştiinţă, eminenţi la fel ca Francis Crick, teoretician şef în biologie moleculară, au sugerat în şoaptă că viaţa se poate să se fi format în altă parte înainte să fi fost semănată pe planetă.

Teoria conform căreia viața pe Pământ a fost ***„sădită din altă parte“***, cunoscută ca Teoria Panspermia, a fost discutată pe larg în cartea mea din 1990 *Geneza Revizuită*, unde a fost desigur subliniat faptul că „inexplicabilul eveniment catastrofal“ de acum 3,9 miliarde de ani a fost povestea lui Nibiru şi Bătălia Cerească. Soluția „Panspermia“ nu este nici „susținută în şoaptă“ (deşi nu e adoptată de instituțiile ştiințifice, proponenții ei includ mulți oameni de ştiință proeminenți) nici nu e nouă – ea a fost pusă pe tapet în tăblițele de lut cuneiforme cu milenii în urmă... Viața pe Pământ şi viața pe Nibiru – ADN-ul de pe Pământ şi ADN-ul de pe Nibiru – sunt aceleaşi deoarece ***Sămânța Vieții*** a fost împărtăşită de Nibiru Pământului în timpul Bătăliei Cereşti. Obținerea unei astfel de Semințe a Vieții **de-a gata** explică cum a putut viața să înceapă pe Pământ aproape „imediat“ după cataclism.

De vreme ce Nibiru, la momentul coliziunii, deja poseda ADN format, evoluția a început aici mult mai devreme decât pe Pământ. Nimeni nu poate spune cu cât timp mai devreme; dar în termeni de 4,5 miliarde de ani, doar cu 1 procent mai devreme ar însemna un punct de start undeva acum 45.000.000 de ani pământeşti – mai mult decât suficient timp de evoluție pentru ca astronauții de pe Nibiru să întâlnească un *Homo erectus* pe Pământ.

*** * ***

Noțiunea antică cum că viața pe Pământ a început când ea a fost „sădită“ de/de pe Nibiru a fost mai departe exprimată în conceptul de Sămânță a Vieții efectivă – ***Numun*** în sumeriană, ***Zeru*** în akkadiană, ***Zera*** în ebraică. Această idee ştiințifică de bază nu doar explică felul *cum* Viața pe Pământ a apărut – ea subliniază şi *unde* pe Pământ a început viața.

Este de subliniat faptul că în Geneză (1:20-25) Biblia descrie evoluția „Lucrurilor Vii“ (în a *Cincea Zi* a Creației) începând din ape către uscat, evoluând de la „tot ce se târăşte în ape“ trecând prin

amfibieni până la „marile şopârle“ (dinozaurii), urmate de păsări, apoi până la „toate creaturile vii după soiul lor“ – o veritabilă Teorie a Evoluției antică a cărei secvență este într-un acord impresionant cu teoriile moderne ale Evoluției (inclusiv cele mai recente descoperiri cum că păsările au evoluat din dinozauri).

Dar când e vorba despre locul *unde* viața pe Pământ *a început*, Biblia precedă viața marină cu o fază mai timpurie: în *Ziua a Treia*, potrivit Bibliei, Viața a început cu apariția *ierburilor purtătoare de semințe pe uscat*. S-a întâmplat după formarea continentelor ridicate din ape şi a mărilor pline de apă că Zeul a spus (versetele 1:11-l3):

Pământul să facă să apară iarba
– ierburile ce produc seminţe –
Şi copacul fructifer care produce fructe după soiul lui,
A cărui sământă e în el însuşi;
Şi aşa a fost pe Pământ.

Şi Pământul a făcut să apară iarba,
Şi ierburile ce produc seminţe,
Şi copacul fructifer ce produce fructe
A cărui sământă era în el însuşi, după soiul lui.

Şi Zeul a văzut că acest lucru era bun;
Şi a fost seară şi a fost dimineaţă
A Treia Zi.

Deci, în timp ce în alte versete Biblia descrie Evoluția aşa cum o cunoaştem noi, de la vietățile marine primitive la peşti şi amfibieni, reptile, păsări şi mamifere – Biblia afirmă de asemenea şi că înainte ca „tot ce se târăşte“ să înceapă să mişune prin ape, ***ierburile ce poartă şi se trag din semințe*** au fost prima fază a Vieții pe Pământ.

O asemenea distincție între *evoluția* Vieții şi *începutul* Vieții pe Pământ a fost cea care a contrariat mult timp ştiința modernă – până la publicarea, în iulie 2009 *(Nature*, N. 460) a unui studiu revoluționar potrivit căruia *„un strat gros, verde de viață fotosintetică a explodat pe Pământ“ cu sute de milioane de ani înainte ca viața cu „celule înfometate de oxigen“ să apară în ape*. Pământul, anunța jurnalul ştiințific, ***a fost „înverzit pretutindeni“ de „o pătură groasă de viață vegetală”,*** ale cărei

sedimente, când au fost spălate de oceane, se poate să fi hrănit viața acvatică.

Aceste noi descoperiri revoluționare reafirmă ceea ce era afirmat de Biblie cu milenii mai devreme.

Această secvență, Biblia arată clar, a fost făcută posibilă prin caracteristica „de purtătoare de sămânță“ a ierburilor. Cuvintele „sămânță“, „semințe“, „purtătoare de semințe“ sunt repetate de şase ori în cele două versete citate, pentru a fi sigur că cititorul nu va pierde esențialul: **Viaţa pe Pământ a început cu/dintr-o sămânţă a unui ADN de-a gata.**

Deşi n-a fost găsit până acum un text mesopotamian care să afirme aceleaşi lucruri, alte indicii arată că o astfel de secvență a începutului vieții din semințele ierburilor a fost subliniată de sumerieni. Găsim dovada în cuvintele şi terminologia celor Cincizeci de Nume Divine care i-au fost acordate lui Marduk când el şi-a asumat supremația. Reținute în forma lor originală sumeriană chiar şi în textul babilonian, fiecare nume era urmat de rânduri de text care explicau înțelesul lui. De o relevanță imediată pentru subiectul nostru sunt următoarele şapte epitete-nume; noi le enumerăm aşa cum apar ele pe tăbliță, împreună cu explicațiile lor textuale:

Maru'ukka, Adevăratul zeu Creator a Toate.
Namtillaku, Zeul care menţine viaţa.
Asaru, Cel care dăruieşte cultivarea,
Creatorul ierburilor şi al grânelor
Care face vegetaţia să încolţească.
Epadun, Stăpânul care stropeşte câmpul...
Care stabileşte rândurile de seminţe.
Sirsir, Cel care a ridicat un munte peste Tiamat...
Al cărui „păr“ este un câmp de grâne.
Gil, Cel care aşează grânele în movile masive,
Care creşte orzul şi meiul,
Care aduce Sămânţa Pământului.
Gishnumunab, Creatorul Seminţei Primordiale,
Sămânţa tuturor oamenilor.

Secvența de atribute de mai sus concordă cu teoria Anunnaki atât despre originea Vieții pe Pământ cât şi cu stadiile ei de evoluție. Potrivit acesteia, corpul ceresc Marduk (alias Nibiru) este (a) Creator al „Seminței Primordiale“, (b) cel care „aduce/fumizează

Sămânța Pământului“, începând cu ierburile şi vegetația care încolțește şi (c) culminând cu furnizarea „Seminței Tuturor Oamenilor“. Este o teorie în care întreaga viață provine din aceeaşi „sămânță“ – acelaşi ADN – într-un lanț ce vine de la „Sămânța Primordială“ de pe Nibiru şi conduce către „Sămânța Tuturor Oamenilor“.

În acest concept – o concluzie ştiințifică a Anunnaki – se află centrarea preocupării lor pe „sămânță“ ca esență a vieții. Când Enlil a vrut să lase Omenirea să piară în Potop, de fapt *„sămânța Omenirii“* a vrut el s-o distrugă. Când Enki i-a dezvăluit secretul Potopului lui Ziusudra, el i-a spus că „un Potop va fi trimis să distrugă sămânța Omenirii“. Şi n-au fost relamente perechi din toate animalele cele pe care Noe/Utnapishtim le-a luat la bordul Arcei; în afară de câteva oi şi păsări, au fost *„semințele lucrurilor vii“* (furnizate de Enki) cele ce au fost aduse la bord. Aşa cum se afirmă în Epopeea lui Gilgamesh, acestea au fost instrucțiunile date lui Utnapishtim:

> Bărbat din Shuruppak, fiu al lui Ubar-Tutu:
> Dărâmă-ţi casa, construieşte o navă!
> Lasă-ţi proprietăţile, caută viaţa!
> Renunţă la averi, păstrează-ţi sufletul viu!
> La bordul navei ia ***seminţele*** tuturor fiinţelor vii

În lista celor Cincizeci de Nume, epitetele lui Marduk cu termenul „sămânță“ în ele merg de la „Cel care stabileşte rândurile de semințe“ la „cel care furnizează Sămânța Pământului“, „Creator al Seminței Primordiale“ şi „al seminței tuturor oamenilor“. Putem încă să auzim ecourile strigătului lui E.A/Enki – „Eu sunt liderul Anunnaki, ***născut din sămânța fecundă***, primul-născut fiu al divinului An!“ Şi trebuie să ne reamintim pretenția lui Enlil care-l înlocuieşte pe Enki la Dreptul de Succesiune: Datorită faptului că mama sa, Antu, era o soră vitregă a lui Anu, „sămânța“ lui Enlil era de două ori fecundă.

Deci, din a cui „sămânță“ este Omul?

Problema originilor noastre genetice nu mai e un subiect secundar al studiilor biblice. Ea s-a mutat de pe tărâmul credinței şi al filosofiei în arena ştiinței sofisticate, căci ultimele cercetări țintesc către celulele canceroase aparent nemuritoare şi către celulele stern în mod evident fundamentale (celulele embrionice din care toate celelalte celule ale corpului evoluează).

În narațiunea biblică, umanitatea se trage pe linie directă din Adam (şi Eva) şi fiul lor Seth trecând prin unica familie supraviețuitoare a lui Noe şi cei trei fii căsătoriți ai lui; dar chiar şi Biblia recunoaşte existența unei alte linii umane de descendență, Linia lui Cain, care a înflorit într-un îndepărtat Ținut Nod. Judecând după sursele sumeriene şi akkadiene, povestea reală este în mod considerabil mult mai complexă – şi ea atinge problema Vieții, a Longevității şi a Mortalității.

Mai presus de toate, ea implică semizeii – progenituri rezultate din faptul că zeii şi-au luat Fiicele Omului de soții.

GENELE STRĂINE (EXTRATERESTRE) ALE LUI ADAM

Într-o descoperire istorică, două echipe ştiințifice au anunțat în februarie 2001 secvențierea genomului uman complet. Principala concluzie a fost aceea că genomul nostru conține nu anticipatul număr de 100.000 – 140.000 de gene (întinderea ADN-ului care direcționeată producerea de aminoacizi şi proteine) ci mai puțin de 30.000 – doar la aproape dublu față de cele 13.601 de gene ale unei Drosophila (musculița de oțet) şi abia cu 50% mai mult decât cele 19.098 de gene ale unui vierme inelat. Mai mult, cu greu ar putea fi constatată vreo unicitate a genelor umane. S-a descoperit că ele se pot compara aproape 99% cu ale cimpanzeilor şi 70% cu ale şoarecilor. Genele umane, cu aceleaşi funcții, s-a descoperit că sunt identice cu genele celorlalte vertebrate, ca şi nevertebrate, plante, fungi, chiar drojdia.

Descoperirile nu numai că au confirmat că a existat o *singură sursă* a ADN-ului pentru toată viața de pe Pământ, dar i-a şi făcut pe savanți capabili să identifice procesul de evoluție – cum au evoluat organismele mai complexe, din punct de vedere genetic, din cele simple, adoptând la fiecare stadiu genele formei inferioare de viață pentru a crea o mai complexă formă superioară de viață – culminând cu *Homo sapiens*.

Aici, în acțiunea de identificare a înregistrării evoluției *verticale* conținută în genomul uman şi celelalte studiate, savanții au dat de o enigmă. „Descoperirea care te face să te scarpini în cap“ (?) cum a numit-o ziarul *Science* (în nr. 291), a fost că ***genomul uman conține 223 de gene care nu au niciun predecesor în arborele evoluției genomice.*** De fapt, aceste 223 de gene s-a descoperit că

lipsesc complet de la toate vietățile din faza vertebrată de evoluție. O analiză a funcțiilor acestor gene, publicată în ziarul *Nature* (nr. 409), a arătat că ele implică importante funcții psihologice şi cerebrale neobişnuite pentru oameni. De vreme ce diferența dintre Om şi Cimpanzeu este de doar cca 300 de gene, aceste 223 de gene fac o diferență uriaşă.

Cum a dobândit Omul un aşa mănunchi de gene enigmatice? Savanții n-au putut să explice prezența acestor gene străine decât printr-un „mai degrabă recent" (la scara de timp a evoluției) *„transfer orizontal de la bacterii"*, sugerând că acestea nu sunt gene căpătate prin evoluție, ci gene dobândite prin intermediul unei recente ***infecții cu o bacterie***.

Dacă unii acceptă explicația „inserției bacteriene orizontale", am scris pe website-ul meu, atunci a fost un grup de bacterii care a spus: „Haideți să-l modelăm pe Adam în imaginea noastră"...

Eu prefer totuşi versiunea sumeriană şi biblică a Anunnaki/Elohim.

IX. Zei şi alţi strămoşi

Nu vom şti niciodată numele – dacă va fi avut vreunul – femelei hominid al cărei Ti.it a fost folosit de Ninmah în amestecul genetic făcut pentru a crea Lucrătorul zeilor; cu atâtea încercări şi eşecuri, probabil că mai mult de un exemplar a fost implicat. Dar ştim – datorită tăbliţelor cuneiforme adiţionale descoperite – a cărui zeu a fost „esența“ sau linia de sânge folosită în acest proces.

Are asta vreo importanță? Poate nu mare importanță, având în vedere ceilalți strămoşi genealogici şi genetici pe care Omul pe Pământ i-a avut în decursul timpului. Dar dacă unele gene nu mor niciodată, atunci problema e de interes – cel puțin din perspectiva lui *„Dar dacă?“* – de vreme ce povestea Omenirii, încă de la începuturile ei biblice, nu e o odisee fericită. Este o poveste mai sfâşietoare decât cele concepute vreodată de un Shakespeare sau un Homer: o creație minunată. „Adam“, este de fapt modelat ca să fie slujitor; pus în îmbelşugatul Eden, şederea lui e scurtată de neascultarea lui față de Zeu. Făcut capabil să procreeze, Adam e condamnat să-şi scoată traiul de azi pe mâine din pământul pârjolit iar Eva e condamnată să nască în agonie. Ei au avut doi fii, şi iată patru oameni pe Pământ; apoi Cain (un agricultor), gelos pe Abel (un păstor), l-a ucis pe fratele lui, reducând Omenirea la trei...

Servitute, neascultare, fratricid – sunt ele parte din formarea noastră genetică fiindcă suntem în cea mai mare parte moştenitorii ADN-ului regnului animal de pe Pământ – sau fiindcă linia de sânge selectată de Anunnaki – „Genele Străine“ – era cea a unui tânăr rebel care i-a incitat pe tovarăşii lui *să-l ucidă pe Enlil?*

În vreme ce în unele texte – inclusiv referiri la Crearea Omului din Epopeea Creației – zeul al cărui sânge a fost folosit a fost executat ca fiind liderul rebelilor, alte versiuni ale Atra-Hasis explică alegerea ca datorată faptului că acel zeu avea *Te'ema* potrivită („Esența Vieții“ sau „Personalitatea“ din punct de vedere genetic). Nu suntem pe deplin în necunoştință, semnele cuneiforme dând numele lui care în akkadiană era în mod obişnuit citit *Weila*; noi tăblițe descoperite în 1990 la Sippar de arheologii iraqieni îl numesc clar ***Alla*** în akkadiană şi ***Nagar*** în sumeriană – un nume-epitet însemnând „Meşteşugar în metal“, *în mod special*

în cupru. Asta ar putea sugera o alegere deliberată (mai degrabă decât o simplă pedeapsă) în lumina faptului că Şarpele *Nachash*/Cunoscător al Secretelor din povestea biblică despre Grădina Edenului şi el provine din acelaşi verb-rădăcină ca *Nechoshet*, care înseamnă *cupru* în ebraică. Faptul că Nagar (şi soția lui, **Allatum**) este enumerat printre zeii enkiiți în diverse Liste ale Zeilor, întăreşte rolul său ca lider al insurecției împotriva lui Enlil.

Cercetătorii biblici sunt de acord că incidentul Cain – Abel s-a desfăşurat în contextul nesfârşitului şi universalului conflict dintre fermieri şi păstori pentru pământ şi apă. Asemenea conflicte sunt descrise în texte sumeriene ca parte a istoriei timpurii a Omenirii – o temă expusă într-un text numit de savanți Mitul Vitei şi al Grânelor, în care Enlil e zeitatea pentru Anshan (grâne şi fermieri) iar Enki pentru Lahar (vitele cu lână şi păstori) – roluri care au fost continuate de fiul lui Enlil, **Ninurta**, care (după cum e reprezentat pe cilindrul-sigiliu VA-243, Fig. 51) a dat Omenirii plugul, şi de fiul lui Enki, **Dumuzi**, care era un Păstor. Ca şi în alte exemple, Biblia a combinat cele două zeități (Enlil şi Enki) într-un unic Yahweh care acceptă ofranda păstorului (Abel) din turmele lui, dar ignoră ofranda fermierului (Cain) de „fructe ale pământului".

Urmărind povestea Cain – Abel, Biblia îi dedică restul capitolului 4 din Geneză lui Cain şi descendenților lui. Temându-se că va fi ucis pentru păcatele lui, lui Cain i se dă de către Zeu un „semn" protector vizibil care va dura timp de şaptezeci de generații (dacă era transmisibil de la o generație la alta, trebuie să fi fost un marker genetic). Ca şi în povestea Potopului, acelaşi Yahweh care se săturase de Omenire şi căuta eliminarea ei dar apoi purcede la salvarea ei prin Noe, tot aşa „Yahweh", cel care l-a ignorat, l-a condamnat şi l-a pedepsit pe Cain acum îi dăruieşte siguranța şi protecția. Încă o dată, vom vedea, Biblia a combinat acțiunile lui Enki cu acțiunile lui Enlil într-o singură entitate divină numită **„Yahweh"**. După cum i s-a explicat curiosului Moise (Exodul 3:14), numele însemna „Eu voi fi oricine voi fi" – un Zeu universal acționând o dată prin intermediul lui/ca Enlil, altă dată prin intermediul lui/ca Enki, sau alteori prin intermediul altor entități („zei") ca emisari ai Lui.

Protejat de un zeu plin de compasiune, rătăcitorul Cain a ajuns în „Țara Nod, la est de Eden". Aici Cain „a cunoscut-o pe soția lui" şi a avut un fiu, ***Enoch*** („A Fonda" sau „Fundație") şi a

construit un oraş şi l-a numit „Enoch“ în onoarea fiului său. Apoi, „lui Enoch ***Yared*** i s-a născut, iar Yared l-a născut pe ***Mehuyahel***, iar Mehuyahel l-a născut pe ***Metusha'el***, iar Metusha'el l-a născut pe ***Lamech***“.

Ajungând la a şaptea generaţie (Adam-Cain-Enoch-Yared-Mehuyahel-Metusha'el-Lamech), Biblia devine generoasă – chiar laudativă – cu informaţiile ei despre linia lui Cain şi realizările ei:

> Şi Lamech şi-a luat două soţii,
> Numele uneia Addah şi al celeilalte Zillah.
> Şi Addah l-a născut pe ***Jabal***; el a fost tatăl celor
> Care locuiesc în corturi şi au turme de oi;
> Iar numele fratelui său era ***Jubal*** – el a fost
> Tatăl tuturor celor care cântau la harpă şi cimpoi.
> Iar Zillah a născut şi ea, pe ***Tubal-Kain*** –
> Un inventator de orice fel de articole din cupru şi fier.
> Iar sora lui Tubal-Kain era ***Na'amah***.

Aceste realizări ale celor şapte generaţii din descendenţa lui Cain au fost celebrate de Lamech cu un cântec: atunci când Biblia îl citează, ea combină „de şaptezeci de ori“ al lui Cain cu un enigmatic „şaptezeci şi şapte“ invocat de Lamech, pentru a forma un simbolic Triplu Şapte (7-7-7).

În ciuda scurtimii sale, povestea Liniei lui Cain din Biblie descrie o civilizaţie înaltă care a început cu un lucrător al câmpului, a trecut printr-un stadiu beduinic de locuitori în corturi, nomazi care creşteau turme de oi şi au reuşit o tranziţie de la ţărănime la locuitori în oraşe, mândrindu-se cu muzicieni şi incluzând metalurgişti. Dacă nu în Edinul pre-Diluvian sau în *viitorul Sumer*, unde altundeva s-ar fi putut naşte o asemenea civilizaţie?

Biblia evită să ne spună unde s-a aşezat Cain, afirmând doar că el s-a dus la „est de Eden“, înspre *„ţinutul Nod“* (= „Rătăcire“). Putem doar să ghicim cât de departe s-a dus Cain înspre „est de Eden“ – doar până la regiunea Munţilor Zagros care mai târziu a devenit Elam, Gutium şi Media? Au continuat el şi familia lui să rătăcească la est de platoul iranian, înspre ţinutul unde se prelucrau metalele, Luristan şi ţinutul bogat în turme de vite din Valea Indusului? Au ajuns aceşti rătăcitori în Orientul îndepărtat? Au trecut, poate, chiar şi Oceanul Pacific, ajungând în Americi?

Nu e o întrebare absurdă, de vreme ce Omul, cumva, cândva în trecutul îndepărtat, a ajuns în Americi – cu mii de ani înainte de Potop. Misterul este Cine, Cum şi Când.

Presupunerea generală a savanților a fost aceea că sumerienii (şi succesorii lor din Mesopotamia) nu erau interesați, şi deci nu au făcut înregistrări despre „linia pierdută“ a Cainiților. Dar e de neconceput ca secțiunea biblică despre migrația, generațiile şi realizările lui Cain să nu fi fost bazată pe nişte înregistrări scrise mesopotamiene. De fapt, chiar o astfel de tăbliță, acum păstrată la British Museum (catalogată BM 74329) – transcrisă (Fig. 68), tradusă şi raportată de A.R. Millard şi W.G. Lambert în ziarul Kadmos (vol. VI) – vorbeşte de un grup de oameni exilați care erau „plugari“ (cum era Cain, „un lucrător al câmpului“). Ei au rătăcit şi au ajuns într-un ținut numit *Dunnu* (Țara Nod din Biblie?); aici liderul lor, numit *Ka'in* (!), a construit un oraş al cărui semn distinctiv erau turnurile gemene:

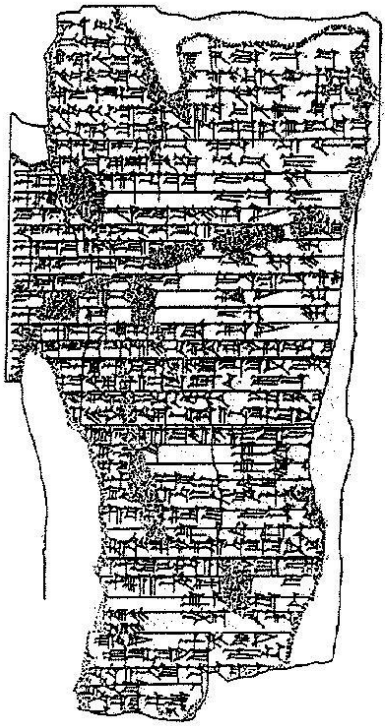

Fig. 68

El a construit în Dunnu
Un oraş cu turnuri gemene.
Ka'in şi-a desemnat lui însuşi
Domnia peste oraş.

Indiciul despre oraşul identificat prin turnurile lui gemene este în mod special uimitor. Sosirea timpurie a oamenilor în Americi traversând Oceanul Pacific este nu doar ultima concluzie ştiinţifică, dar ea e în acord cu tradiţiile nativilor locali atât din America de Sud cât şi din America de Nord. În America Centrală, sosirea legendară cu bărcile s-a făcut din ţinutul ancestral al celor *Şapte* Peşteri sau *Şapte* Altare (Fig. 69, dintr-un codex pre-aztec, Nahuatl). Subliniind paralela cu 7-7-7 din linia genealogică a lui Cain, eu m-am întrebat în *Regatele Pierdute* şi în *Când Timpul a început*, dacă numele capitalei aztece, *Tenoch-titlan* (= „Oraşul lui *Tenoch")*, azi Mexico City, nu ar fi însemnat cumva „Oraşul lui *Enoch*", ***un oraş renumit când au sosit spaniolii prin templul lui aztec cu turnuri gemene*** (Fig. 70). Eu am pus şi întrebarea dacă nu cumva „Semnul lui Cain", după care el putea fi identificat şi recunoscut de ceilalţi, ar fi putut fi absenţa părului facial la bărbaţii mezoamericani.

Similarităţile textului cu povestea biblică a rătăcirilor lui Cain şi cu oraşul pe care l-a construit sunt evidente – dar prezumţia este că toate acestea au avut loc în aria geografică a Orientului Apropiat. Un salt transpacific până în Americi refuză, cu toate acestea, să se evapore, căci amănuntul despre cei *patru fraţi care s-au căsătorit cu surorile lor şi au întemeiat un nou oraş* este miezul principalelor Legende despre începuturi ale nativilor din America de Sud. Aici (aşa cum este detaliat în *Regatele Pierdute*), legenda era despre *cei patru Fraţi Ayar* care s-au căsătorit cu surorile lor, au plecat să rătăcească, şi au întemeiat măreţul oraş Cuzco cu templul său; ei au găsit locul potrivit pentru acest „Buric al Pământului" cu ajutorul unei nuiele de aur pe care le-o dăduse zeul Viracocha (= „Creatorul a Toate").

Dacă unii sunt confuzi în legătură cu toate aceste similarităţi, un lucru poate fi afirmat cu siguranţă: Dacă legendele (şi populaţiile) au călătorit, a fost dinspre Orientul Apropiat către Anzi, nu invers. Dacă asta e ceea ce s-a întâmplat, atunci avem aici un segment al Omenirii care se poate să fi supravieţuit Potopului fără Arca lui Noe, oferind o descendenţă genetică umană ***fără intruziunea intermariajelor***.

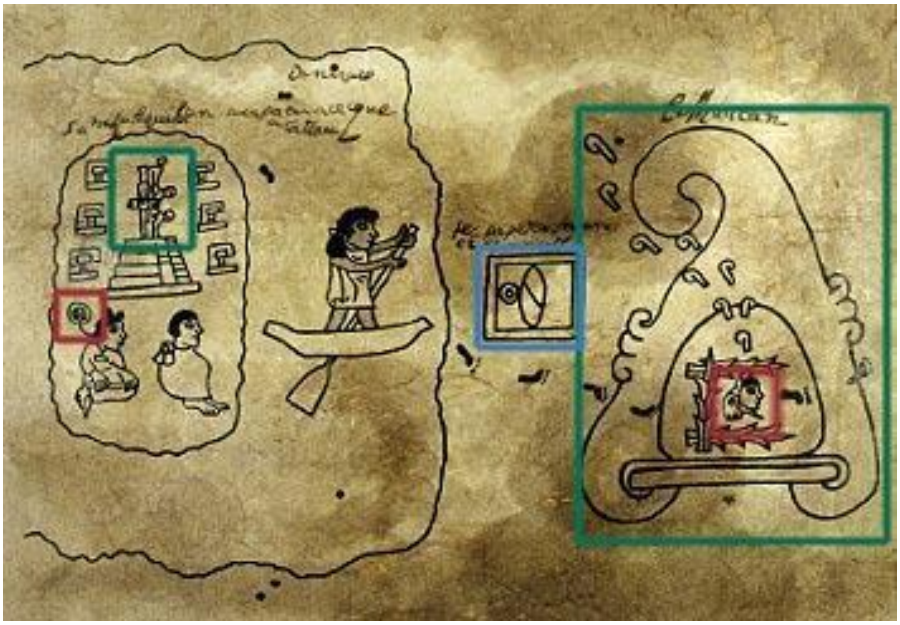

Fig. 69

Fig. 70

* * *

Fără nicio pauză, Biblia continuă versetele Lamech/777 cu informația că acasă, „Adam a cunoscut-o din nou pe soția lui şi ea a născut un fiu şi l-a numit ***Sheth***“ – Seth în engleză – un joc de cuvinte care în ebraică înseamnă „Dăruit“, „căci Zeul le-a dăruit o altă sămânță în locul lui Abel pe care Cain îl ucisese“. Seth, trebuie menționat, este nu doar un alt fiu – el este „o altă sămânță“. „Şi lui Seth, şi lui i s-a născut un fiu, şi el i-a pus numele ***Enosh***; atunci a fost că oamenii au început să cheme numele lui Yahweh“ (Geneza 4:26).

Cuvintele Bibliei spun astfel clar că, o dată cu naşterea lui Enosh fiul lui Seth, o nouă linie genealogică/genetică a fost lansată; ea duce direct la Noe şi astfel la „Sămânța Omenirii“ care a supraviețuit după Potop.

Numele Enosh nu e greu de explicat: el înseamnă în ebraică „Uman“ în sensul de „Cel care este Fragil/Muritor“; şi e clar că aceasta este linia de descendență umană (atât de diferită de cea a exilatului Cain) care e implicată în evenimentele ce au urmat, ***incluzând şi intermariajele cu fiii Elohim***.

Accentul pus de Biblie pe această linie genealogică este exprimat prin plasarea „editorială“ şi marea cantitate de date. Linia lui Cain este descrisă în opt versete, inserate în cap. 4 din Geneză între povestea lui Cain şi Abel şi naşterea lui Seth (lui Adam şi Evei) şi a lui Enosh. Liniei dintre Seth şi Enosh Biblia îi dedică cele două versete de încheiere ale cap. 4 plus tot cap. 5 cu cele 32 de versete ale lui. Lista furnizează un lanț genealogic neîntrerupt al celor zece Patriarhi dinainte de Potop de la Adam la Noe, nelăsând vreo îndoială că aceasta este genealogia care a dus la Noe şi astfel la salvarea Semințelor Omenirii şi la restaurarea ei de după Potop.

Deşi aceasta este linia genealogică favorită, Biblia este zgârcită cu informațiile despre ea. Cu o excepție notabilă, datele pe care Biblia le oferă constau într-un nume, la ce vârstă fiecare Patriarh l-a avut pe fiul întâi născut şi cât a trăit după aceea. Dar cine au fost ei, prin ce erau ei deosebiți, care era ocupația lor? Singurul aspect al vieților lor care sare în ochi imediat este acela că ei au fost binecuvântați cu o impresionantă longevitate:

> ***Adam*** a trăit 130 de ani şi a născut un fiu în asemănarea
> Şi după imaginea lui şi l-a numit pe numele Sheth.
> Şi zilele lui Adam după ce l-a născut pe Sheth au fost
> 800 de ani; şi el a mai născut [alți] fii şi fiice.

[Aşa că] toate zilele pe care le-a trăit Adam au fost 930 de ani,
Apoi a murit.

Iar ***Sheth*** a trăit 105 de ani şi l-a născut pe Enosh.
Şi Sheth a mai trăit după ce l-a născut pe Enosh 807 de ani,
Şi a născut fii şi fiice.
Şi toate zilele pe care Sheth le-a trăit au fost 912 ani,
Apoi a murit.

Lista continuă în acelaşi fel cu următorii patru Patriarhi – ***Enosh*** îl naşte pe Kenan la 90 de ani, mai trăieşte 815 de ani, naşte alţi fii şi fiice, moare la 905 de ani. ***Kenan*** îl naşte pe Malahalel la 70 de ani, moare la 910; ***Matahalel*** îl naşte pe Yared la 65 de ani, moare la 895 de ani; ***Yared*** îl naşte pe Enoch la 162, moare la 962 de ani.

S-a întâmplat un lucru extraordinar când s-a ajuns la al şaptelea Patriarh, ***Enoch***, care „a trăit 65 de ani şi l-a născut pe Methuselah", dar el n-a murit, căci, la vârsta de 365 de ani, „*Elohim* l-au luat". Ne vom întoarce curând la această dezvăluire semnificativă; acum vom continua să-i enumerăm pe următorii Patriarhi, pentru a completa lista şi numărătoarea anilor lor:

Methuselah l-a născut pe Lamech la 187 de ani şi a murit la 996 de ani.
Lamech l-a născut pe Noe la 182 de ani, a murit la 777 de ani.
Noe i-a născut pe Shem, Ham şi Japheth la 500 de ani;
El avea 600 de ani când Potopul a măturat Pământul.

În timp ce aceste numere indică o remarcabilă longevitate (care era de aşteptat pentru cei apropiaţi de o infuzie genetică), lista sugerează că Patriarhii au trăit să-şi vadă nu doar copiii şi nepoţii, dar şi strănepoţii şi stră-strănepoţii şi mai departe – şi au murit chiar înainte de Potop. Acest lucru, în ciuda extraordinarei lor longevităţi, însemnă numai 1.656 de ani de la Adam la Noe:

Adamic Years

Adam born	**0001**
Seth born	130
Enosh born	235
Kenan born	325

Mahalalel born	395	
Yared born	460	
Enoch born	622	
Metushelah born	687	
Lamech born	874	
Adam dies	**930**	(age 930)
Enoch transfigured	987	(age 365)
Seth dies	1042	(age 912)
Noah born	**1056**	
Enosh dies	1140	(age 905)
Kenan dies	1235	(age 910)
Mahalalei dies	1290	(age 895)
Yared dies	1422	(age 962)
Noah s 3 sons born	1556	
Lamech dies	1651	(age 777)
Metushelah dies	1656	(age 969)
Flood (Noah 600)	**1656**	

Ciudat sau nu, lista descendenței celor zece Patriarhi dinainte de Potop, conducând la eroul Potopului şi la povestea Potopului, în mod inevitabil i-a invitat pe savanți s-o compare cu cei zece regi pre-Diluvieni ai lui Berossus şi sursele lui – o sarcină deloc uşoară, de vreme ce totalul de numai 1.656 de ani ai Bibliei de la naşterea lui Adam până la Potop e semnificativ diferit de cei 432.000 de ani ai lui Berossus (sau de totalurile potrivit WB-62, WB-444 etc):

Bible		WB-62		Berossus	
Adam	130	Alulim	67,200	Aloros	36,000
Seth	105	Alalgar	72,000	Alaparos	10,800
Enosh	90	[En]kidunu	72,000	Amelon	46,800
Kenan	70	[. . .]alimma	21,600	Ammenon	43,200
Mahalalel	65	Dumuzi	28,800	Megalaros	64,800
Yared	162	Enmeluanna	21,600	Daonos	36,000
Enoch	65	Ensipzianna	36,000	Euedorachos	64,800
Metushelah	187	Enmeduranna	72,000	Amempsinos	36,000
Lamech	182	Sukurlam (?)	28,800	Ardates (or Obartes)	28.800
Noah	600	Ziusudra	36,000	Xisuthros	64,800
Ten Patriarchs	1656	Ten rulers	456,000	Ten kings	120 *Shars* = 432,000

Au existat numeroase încercări ale savanților de a face calcule având ca scop găsirea unei denominații comune între cei 1.656 de ani şi numerele mesopotamiene; niciuna nu e convingătoare sau acceptată ca rezonabilă. Propria noastră încercare (în *Întâlniri Divine*), s-a concentrat pe evidenta identificare dintre Noe şi Ziusudra şi astfel pe raportul 600:36.000, subliniind şi faptul că numeralul „1“ în cuneiforme poate să însemne şi „60“ în funcție de poziția lui, poate să fie foarte bine situația în care redactorul Bibliei a redus vârstele cu factorul 60. Asta ar putea însemna un interval de 99.360 (1.656 x 60) de ani de la Adam până la Potop – tot insuficient pentru a explica discrepanța.

Faptul că numerele nu au acelaşi total nu e de mirare, căci metoda obişnuită de a socoti nu e cea mai indicată pentru a începe cu ea. Socotirea mesopotamiană începe cu sosirea Anunnaki-lor (cu 120 de *Shari* înainte de Potop); socotirea adamică nu trebuie să înceapă din acelaşi moment, ci de la momentul modelării speciei lui Adam – 40 de Shari mai târziu – şi poate chiar şi mai târziu, de la momentul când individul numit „Adam“ s-a născut. Mai mult, lista mesopotamiană dă duratele domniilor, care cel mult pot fi comparate cu momentul când a avut loc secesiunea Patriarhilor, nu cu momentul când li s-a născut un fiu.

Folosind mai degrabă duratele vieților decât datele naşterii fiilor, şi multiplicând cu 60 aceste durate, ne situăm parcă mai bine în zona Berossus: vârsta lui Adam de 930 devine 55.800 de ani, a lui Seth de 912 va fi 54.720, cei 905 ai lui Enosh vor deveni 54.300 de ani ş.a.m.d. Adunate toate, cele zece durate de viață (din care numărătoarea lui Enoch e limitată la 365 iar a lui Noe la 600) dau un total general de 8225, care înmulțit cu 60 ne dă 493.500 de ani. Presupunând că uneori succesiunea a avut loc înainte de moartea predecesorului, ajungem în zona totalurilor mesopotamiene.

O mai bună pistă care merită urmărită ar putea fi compararea personalităților, folosind numele şi/sau ocupațiile drept indicii. Am putea afla, de exemplu, punctul din lista celor zece regi mesopotamieni unde şi-a făcut apariția biblicul Adam? Se pare că putem, dacă ne uităm cu atenție.

Despre primii doi conducători, ştim sigur că au domnit în Eridu, prima aşezare a Anunnaki-lor întemeiată de E.A/Enki. Amândoi purtau nume tipice timpurii de Anunaki; după toate probabilitățile, Alulim era Alalu, regele deposedat de pe Nibiru,

numit Administrator Şef („rege“) în Eridu de ginerele lui, E.A/Enki. Alalgar, al cărui nume transmite noţiunea de „a se aşeza“, nu e cunoscut altfel şi ar putea fi unul dintre asistenţii lui Enki.

Faptul interesant despre domniile lor, aşa cum sunt înregistrate în WB-62, este acela că împreună totalizează 139.200 de ani – chiar sub cei 40 de Shari (= 144.000 de ani) de trudă ai Anunnaki-lor înainte ca „Muncitorul“ să fie creat. Pare a fi momentul potrivit pentru ca Adam, născut să muncească, să apară. Şi într-adevăr, aici lista mesopotamiană a lui Berossus îl numeşte pe al treilea conducător ***Amelon*** – „Muncitorul“ în akkadiană – o redare care se potriveşte cu sumerianul Lulu-***Amelu***. Uitându-ne la numele lui din lista WB-62, răspunsul ne sare în ochi: ***Enki.dunnu*** pur şi simplu înseamnă în sumeriană ***„Enki l-a făcut/modelat”***.

Privind la numele în akkadiană, *Amelon*, şi în sumeriană Enki.dunnu, sugerez eu, ne uităm la biblicul „Adam“.

WB-62 enumeră apoi două nume: unul incomplet [...]-***Alimma*** şi „***Dumuzi***, un păstor“. Numele şi secvenţa lor ne lasă muţi: incredibil, în sumeriană, **Alim** înseamnă „Paşte pământul“ sau animalul respectiv, adică berbecul; **Dumu.zi** înseamnă literalmente „Fiul care e Viaţă“. Ar putea aceste nume sumeriene să fie ale fiilor lui Adam: Abel, Păstorul, şi apoi Seth, fiul prin intermediul căruia o nouă Linie a Vieţii a fost dăruită?

Diverse studii comparând lista biblică a Patriarhilor cu lista lui Berossus au sugerat deja că *Ammenon* din Berossus provine din termenul akkadian (şi ebraic) pentru meşteşugar/inventator, *Amman* – o descriere care i se potriveşte biblicului Kenan (= „Inventator al Uneltelor“). Fără a insista şi pe restul numelor, exemplele de până acum sugerează cu putere *o sursă comună* pentru diversele Liste de Regi Sumerieni, lista lui Berossus şi Biblie.

Analizele şi descoperirile noastre merg dincolo de concluzia că undeva, cumva, trebuie să fi existat o sursă comună din care datele au fost obţinute. Căci dacă regii sumerieni dinainte de Potop şi Patriarhii biblici dinainte de Potop au fost aceiaşi, se ridică întrebarea: Cine, cu adevărat, au fost aceşti Patriarhi? Dacă Adam şi Seth şi Enosh etc. au trăit şi au „domnit“ timp de nişte perioade socotite în *Shari*, puteau ei să fie oameni muritori (aşa cum insinuează Biblia)? Dacă ei au fost conducătorii cu durate de domnie de ordinul *Sharilor* din Lista Regilor Sumerieni, de ce afirmaţia biblică repetată cum că fiecare dintre ei a murit? Sau

poate că erau o combinație între cele două: parțial oameni muritori, parțial zei – cu alte cuvinte, ***Semizei*** – cu toate consecințele genetice ce decurg de aici?

E posibil ca înşişi Patriarhii biblici, inclusiv Noe, să fi fost chiar „Oamenii de Renume“ din Geneza capitolul 6 care fuseseră zămisliţi de *Nefilim* care se împreunaseră cu „Fiicele Omului“?

Pentru a obține un răspuns – unul uluitor – trebuie să privim din nou asupra surselor disponibile.

PUTEREA LUI ŞAPTE

Viața noastră zilnică e reglementată de săptămâna din *şapte* zile – un număr ciudat care nu se potriveşte nici cu sistemul nostru zecimal (în baza zece, ca numărul degetelor de la mâinile noastre), nici cu sistemul hexazecimal sumerian (în baza şaizeci) pe care continuăm să-l folosim în geometrie, astronomie şi socotirea timpului. Această neobişnuită alegere e explicată de povestea biblică a Creației care acoperă perioada a *şapte* zile (ziua finală de odihnă şi de trecere în revistă e inclusă). Acest biblic şapte e explicat pe de altă parte şi de cele *şapte* tăblițe ale *Enuma elish*, Epopeea Mesopotamiană a Creației. Dar de ce este acest text inscripționat pe şapte tăblițe?

Numărul şapte (inclusiv al şaptelea şi şaptezeci) apare în aproape toate evenimentele, poruncile şi profețiile biblice majore, în total de vreo şase sute de ori. Este de asemenea şi un număr cheie în Noul Testament, incluzând profetica *Carte a Revelației*, ca şi în cărțile Pseudoepigrafice (ca de exemplu *şapte* clase de îngeri în Cartea lui Enoch).

La fel a fost şi în învățăturile egiptene, începând cu relațiile zeilor: prima dinastie divină era formată din şapte zei (de la Ptah la Horus), iar în total au fost 49 (7 x 7) de conducători divini şi semizei până la începerea domniei Faraonice. Începuturile Mezoamericanilor sunt atribuite unui număr de şapte triburi, ş.a.m.d.

Considerarea lui şapte ca un Număr al Puterii a început de fapt cu Anunnaki care au venit pe Pământ de pe Nibiru. Nippur, Centrul de Control al Misiunii, a fost al şaptelea oraş pe Pământ. Erau şapte înțelepți şi „Cei Şapte care Judecă“. Zigguratele aveau şapte nivele, iar stelele erau localizate cu „stylus-ul celor şapte

numere“. Un zeu avea „Arma Înşeptită“, şi existau şapte „Arme ale Terorii“. Eliberarea Taurului Ceresc a declanşat şapte ani de foamete; când un templu era inaugurat, şapte binecuvântări erau pronunțate. Şi tot aşa.

Originea tuturor acestor lucruri, sugerăm noi, este poziția Pământului ca a şaptea planetă din punctul de vedere al Anunnaki-lor (vezi harta cerească a rutei lui Enlil de la Nibiru la Pământ, Fig. 65). Ea afirmă că „Enlil a trecut de *şapte planete“* ca să ajungă pe Pământ – începând numărătoarea cu Pluto, apoi Neptun şi Uranus ca a 2-a şi a 3-a, Saturn şi Jupiter ca a 4-a şi a 5-a, Marte a 6-a şi ***Pământul ca a Şaptea Planetă***. În mod corespunzător, *şapte puncte* era simbolul ceresc al Pământului, cum se vede pe un monument asirian (alături de simbolurile pentru Lună, Nibiru şi Soare, şi de zeitățile asociate cu ele).

X. Despre Patriarhi şi Semizei

Un „semizeu“, prin definiție, este cineva care e produsul împerecherii unui zeu (sau zeițe) cu o pământeancă/un pământean, împărtăşind cele două genomuri. Pe cât de surprinzătoare, sau demontată drept mit, ar părea această posibilitate, Biblia susține fără echivoc că astfel de împerecheri au avut loc şi că acei „Oameni de Renume“, eroii, au fost născuți ca rezultat al acestora atât înainte cât şi după Potop. La prima vedere, Biblia doar atât are de spus despre această problemă care a schimbat istoria (a fost cauza pentru care s-a plănuit distrugerea Omenirii de către Potop!) – spre deosebire de textele mesopotamiene care sunt pline de poveşti despre semizei, cu Gilgamesh cel mai notoriu dintre ei. Şi acest lucru, cum vom vedea, deschide uşa către potențialele desocoperiri din timpul nostru prezent.

Câteva teste ale materialului disponibil, întărite de judecăți deductive, vor arăta că neînsemnatele date biblice despre Patriarhii dinainte de Potop se potrivesc cu mult mai substanțialele informații mesopotamiene. Scurta afirmație biblică din Geneza 6 despre „fiii *Elohim*“ care au luat de soții pe Fiicele Omului este substanțial întărită în alte scrieri ebraice antice – „Cărți Pierdute“ care nu se regăsesc în Biblia Ebraică în forma canonizată – cunoscute în mod colectiv ca *Apocrypha* (= „Scrieri Secrete, Ascunse“) sau *Pseudo-Epigrapha* ale Vechiului Testament; şi se cade ca noi să le explorăm şi pe acestea.

Faptul că asemenea scrieri au existat este confirmat de însăşi Biblia; ea se referă la câteva „cărți pierdute“ a căror existență (şi conținut) erau cunoştințe de cultură generală la vremea aceea, dar de atunci au fost uitate. Versetul 14 din Numere 21 se referă la *Cartea Războaielor lui Yahweh*; Joshua 10:13 reaminteşte miraculoasele evenimente descrise în *Cartea lui Dasher*. Acestea, şi alte cărți menționate, s-au pierdut complet. Pe de altă parte, alte cărți pierdute – cum ar fi *Cartea lui Adam şi a Evei*, *Cartea lui Enoch*, *Cartea lui Noe* şi *Cartea Jubileelor* au ajuns până la noi prin ani păstrate prin traducerea în alte limbi decât cea ebraică, uneori parțial sau integral rescrise de redactori mai târzii. Aceste manuscrise sunt importante nu doar pentru că reiterează datele

biblice, ci şi pentru că ele au pretenția că oferă detalii în plus la poveştile biblice; iar unele dintre ele înregistrează incidentul intermariajului şi abundă în detalii.

Biblia, în Geneza 6, prezintă un Zeu care are două minți contradictorii. El e înfuriat de intermariajul „fiilor Elohim“ cu Fiicele Omului, dar cu toate acestea, le consideră pe progeniturile lor a fi eroi, „Oameni de Renume“. El decide să mătură omenirea de pe fața Pământului, apoi ia hotărârea extremă de salva Semințele Omenirii prin Noe şi arcă. Noi înțelegem acum că aparenta contradicție provine din combinarea de către Biblie a unor zeități diverse şi opuse, ca Enki şi Enlil, într-o singură entitate divină *(Yahweh)*. Autorii *Cărții Jubileelor* şi ai *Cărții lui Enoch* s-au descurcat cu problema dualității explicând că de fapt coborârea îngerilor pe Pământ a fost intenționată ca binevoitoare, dar apoi un grup dintre ei au fost conduşi pe un drum greşit de lideri răi ca să ia pământence de soții.

S-a întâmplat, spune *Cartea Jubileelor*, în timpul lui ***Yared*** (= „Cel al Coborârii“) care a fost numit astfel de tatăl lui, Mahalalel, din cauză că atunci „Îngerii Domnului au coborât pe Pământ“. Misiunea lor a fost să-i „obişnuiască pe copiii oamenilor cu judecata şi cinstea“; dar, în schimb, ei au sfârşit prin a „se pângări ei înşişi“ cu Fiicele Omului.

Potrivit acestor texte extra-biblice, în jur de două sute de „Observatori/Păzitori“ (= **Igigi** din tradiția sumeriană) s-au organizat în douăzeci de grupuri de câte zece; fiecare grup avea un lider numit; cele mai multe dintre nume – Kokhabiel, Barakel, Yomiel etc. – sunt nume theoforice ce-l onorau pe El (= Mândru/Înalt). Unul, numit Shemiazaz, care era comandantul tuturor, i-a făcut să jure că vor acționa împreună. Apoi „fiecare şi-a ales pentru el una, apoi ei au început să intre la ele şi să se pângărească cu ele... ***Iar femeile au născut uriaşi”***.

Dar potrivit *Cărții lui Enoch*, instigatorul la încălcare, „cel care i-a condus pe căi greşite pe fiii Zeului şi i-a adus jos pe Pământ şi i-a condus la rătăcire prin Fiicele Omului“ a fost de fapt îngerul răului Azazel (= „Puterea lui El“) care a fost exilat pentru păcatele lui. Potrivit textelor mesopotamiene, care includ segmente despre exilul lui Marduk, Marduk a fost primul care a spart tabuul şi s-a căsătorit (un lucru diferit față de a face doar sex) cu Sarpanit, o femeie pământeancă, şi care a avut un fiu (numit Nabu) cu ea; şi unii rămân întrebându-se în ce măsură implicarea lui Marduk a jucat un rol în furia lui Enlil.

* * *

Enoch, ne vom aminti, a fost următorul Patriarh pre-Diluvian care „a mers cu *Elohim*“ şi n-a murit, căci a fost luat să fie cu ei; aşa cum afirmă Geneza 5:21-24:

Şi Enoch a mers cu *Elohim*,
După ce l-a născut pe Metushelah,
[încă] 300 de ani,
Şi a născut [şi alţi] fii şi fiice.
Şi toate zilele lui Enoch au fost 365 de ani.
Enoch a mers cu *Elohim* şi n-a mai fost,
Căci *Elohim* îl luaseră.

Cartea atribuită lui, *Cartea lui Enoch*, dezvoltă această afirmaţie şi descrie relaţiile Păzitorilor ca motiv pentru care îngerii Drepţi i-au dezvăluit lui Enoch secretele Cerului şi ale pământului, Trecutul şi Viitorul: Scopul era să aşeze Omenirea, prin intermediul dezvăluirilor făcute lui Enoch, pe o cale a drepţilor – o cale de la care fusese abătută de faptele rele ale Păzitorilor.

Enoch, potrivit acestor scrieri, a fost luat în cer de două ori; şi acolo unde Biblia doar afirmă că întâi „a mers cu Elohim“ iar apoi „a fost luat“ de ei, Cartea lui Enoch descrie o mulţime de îngeri şi arhangheli care au făcut toate astea.

Şederea lui „cu cei Sfinţi“ a început cu un vis-viziune în care dormitorul lui, a scris el mai târziu, s-a umplu cu „nori care mă îmbiau şi cu o ceaţă care mă chema“, şi un fel de vârtej de vânt „m-a ridicat şi m-a purtat înspre cer“. Trecând în mod miraculos printr-un zid de cristal incandescent, el a intrat într-o casă de cristal al cărei tavan imita cerurile înstelate; apoi, ajungând la un palat cristalin, el a văzut Marea Glorie. Un înger l-a condus mai aproape de un tron, şi el a putut să-l audă pe Stăpân spunându-i că fusese ales să i se arate „secretele cereşti“ astfel încât el să le poată transmite Omenirii. I-au fost spuse apoi numele celor şapte arhangheli care-l slujeau pe Stăpân şi care vor fi mentorii lui în această călătorie a descoperirii. Cu aceasta, visul-viziunea a luat sfârşit.

Mai târziu – cu exact 90 de zile înainte ca Enoch să împlinească 365 de ani – pe când era singur în casă, „doi oameni, nemăsurat de mari“ a căror înfăţişare „era cum nu mai văzusem

niciodată până atunci“, s-au materializat de nicăieri. Fețele lor străluceau, straiele erau diferite de orice văzuse, iar brațele lor erau ca nişte aripi de aur. „Ei au stat la capul patului meu şi m-au chemat pe nume“, le-a spus Enoch mai târziu fiilor lui, Metusha’el şi Regim.

Cei doi emisari divini i-au spus lui Enoch că veniseră să-l ia într-o a doua, mai îndelungată, călătorie cerească şi i-au sugerat să-şi informeze fiii şi slujitorii că va lipsi o perioadă. Apoi cei doi îngeri l-au luat pe aripile lor şi l-au dus în Primul Cer. Aici era o mare întinsă; şi aici a fost învățat Enoch secretele despre climă şi meteorologie.

Continuându-şi călătoria, el a trecut prin Al Doilea Cer, unde păcătoşii erau pedepsiți. în Al Treilea Cer era Paradisul, unde merg cei drepți. În Al Patrulea Cer – cea mai lungă oprire – secretele Soarelui, ale Lunii, ale stelelor, constelațiile zodiacale şi calendarul i-au fost dezvăluite lui Enoch. La Al Cincilea Cer legătura dintre Cer şi Pământ se sfarşea; acesta era lăcaşul „îngerilor care se împreunaseră cu femeile“. Aici s-a încheiat prima parte a călătoriei cereşti a lui Enoch.

Când şi-a reluat călătoria, Enoch a trecut prin Al Şaselea şi Al Şaptelea Cer, unde a întâlnit diverse grupuri de îngeri, aranjați în ordine crescătoare: Heruvim, Serafim, Arhanghel – şapte clase cu totul. Ajungând în Al Optulea Cer, el a putut vedea în realitate stelele care compuneau constelațiile. În Al Nouălea Cer el a putut să vadă tărâmul Zodiacelor.

În fine el a ajuns în Al Zecelea Cer, unde îngerii l-au dus „înaintea feței Stăpânului“. Înspăimântat, el a căzut în genunchi şi s-a plecat. Iar Domnul i-a vorbit şi i-a spus:

Ridică-te, Enoch, nu-ţi fie teamă!
Ridică-te şi stai în faţa mea,
Şi câştigă Eternitatea.

Şi Domnul i-a poruncit arhanghelului Mihail să schimbe straiele pământeşti ale lui Enoch, să-l îmbrace în veşminte divine şi să-l ungă. Şi Stăpânul i-a spus arhanghelului Pravu’el să „scoată cărțile din depozitul sacru şi o trestie care scrie rapid“ şi le-a dat lui Enoch ca el să poată scrie tot ce-i vor citi arhanghelii – toate poruncile şi învățăturile“. Timp de treizeci de zile şi treizeci de nopți Pravu’el i-a dictat şi Enoch a scris „secretele lucrărilor cerurilor, Pământului şi mărilor şi ale tuturor elementelor...

Grozăvia tunetelor şi Soarele şi Luna, venirile şi plecările stelelor şi anotimpurile, anii, zilele şi orele“. El a fost învățat şi despre „lucrurile omeneşti“ – ca „limbile cântecelor omeneşti“. Scrierile au umplut 360 de cărți. Reîntors în prezența Domnului, Enoch a fost aşezat în stânga Lui, alături de arhanghelul Gabriel; şi Domnul însuşi i-a spus lui Enoch cum au fost create Cerul şi Pământul.

Şi apoi Domnul i-a spus lui Enoch că el va fi readus pe Pământ să stea treizeci de zile ca să poată lăsa moştenire Omenirii cărțile scrise de mână, care să fie trecute din generație în generație. Întors acasă, Enoch le-a spus fiilor săi despre odiseea prin care trecuse, le-a explicat conținutul cărților şi i-a dojenit să fie drepți şi să respecte poruncile.

Enoch încă le vorbea şi le explica atunci când a treizecea zi a şederii lui acasă se sfârşea; până atunci, se dusese vorba în oraş, o mare mulțime de oameni se adunaseră în jurul casei lui Enoch, străduindu-se să audă detaliile călătoriei cereşti şi învățăturile cereşti. Aşa că Domnul a făcut să cadă întunericul peste Pământ; şi în acel întuneric, doi îngeri l-au ridicat cu repeziciune pe Enoch şi l-au purtat departe, „către cel mai înalt cer“.

Realizând că Enoch nu mai era, „oamenii nu puteau înțelege cum a fost el luat; ei s-au întors la casele lor, şi cei care fuseseră martori la un asemenea lucru l-au glorificat pe Zeu“. Iar fiii lui Enoch „au ridicat un altar în locul de unde Enoch a fost luat sus în cer“. S-a întâmplat, afirmă un post-scriptum scribal, exact când Enoch a ajuns la vârsta de 365 de ani – un număr care ne trimite la nou-dobânditele lui cunoştințe despre astronomie şi calendar. (Unii amintesc în acest punct afirmația lui Manetho privind o dinastie formată din 30 de semizei în Egipt care au domnit un total de 3.650 de ani – un număr care este exact 365 x 10. Să fie doar o coincidență?)

De notat e faptul că nici Biblia în scurta ei informare despre Enoch, nici cele mai mult de 100 capitole ale Cărții lui Enoch nu explică de ce a fost ales Enoch pentru extraordinarele întâlniri divine şi pentru a evita moartea unui muritor; de ce era el special, diferit? Numele celui care l-a „născut“, Yared, se explică prin menționarea faptului că în timpul lui s-a întâmplat Coborârea/Căderea (a *Nefilim*). Numele *Yared* este în mod clar derivat din verbul rădăcină care înseamnă „A Coborî“ în ebraică; dar este ciudat din punct de vedere gramatical, lăsând neclarificat dacă Yared însuşi este „Cel care a coborât“, ceea ce i-ar atribui un statut de zeu şi l-ar face pe fiul său un semizeu.

De asemenea nespus este şi oraşul unde trăia Enoch, locul evenimentelor miraculoase şi locul unde se afla un altar care le comemora. Dacă era şi oraşul tatălui său, *Yared* – corespondentul cainitului Yirad – unii s-ar putea întreba dacă nu cumva numele lui ***aminteşte de numele oraşului,*** **ERIDU**.

Dacă e aşa – dacă locul întâlnirilor divine ale lui Enoch a fost Eridu al lui Enki şi mândria Anunnaki-lor – atunci avem aici detalii care leagă aceşti Patriarhi pre-Diluvieni biblici şi extra-biblici de Regii sumerieni pre-Diluvieni şi de „fiii Elohim“ (pe care Biblia însăşi îi descrie ca *Gibborim* – eroicii „Oameni de Renume“.

* * *

Posibilitatea ca Patriarhii pre-Diluvieni să fi fost semizei părea iminentă încă din antichitate – în special în cazul lui Noe.

Cartea lui Enoch, au concluzionat savanții, a încorporat secțiuni dintr-o altă, şi mai veche, carte pierdută – *Cartea lui Noe*. Existența ei a fost dedusă din diferite alte texte timpurii şi din stilurile diferite de scriere ale secțiunilor dinlăuntrul *Cărții lui Enoch*. Presupunerea a devenit o certitudine când fragmente dintr-o *Carte a lui Noe* au fost descoperite printre sulurile de la Marea Moartă – o adevărată bibliotecă care a fost ascunsă în peşteri într-un sit numit Qumran de pe țărmurile Mării Moarte din Israel acum cca 2.000 de ani. În acest sul cuvântul care de obicei era tradus „Observatori/Păzitori“ îi numeşte în mod clar *Nefilin* (Fig. 71) – cuvântul aramaic pentru ebraicul ***Nefilim***.

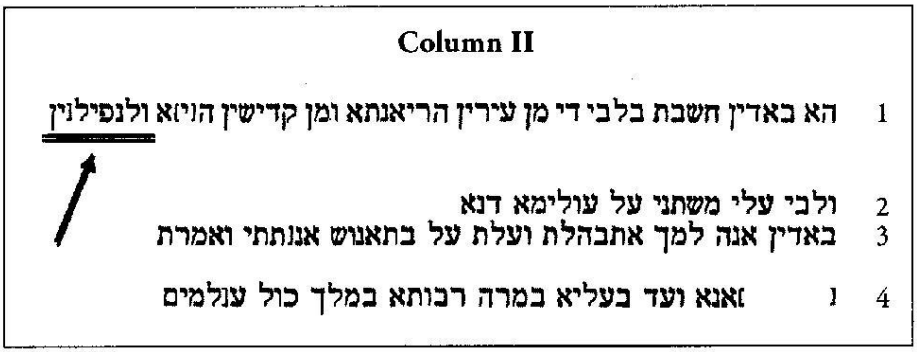

Fig. 71

Potrivit secțiunilor relevante din carte, soția lui Lamech (tatăl biblicului Noe) se numea ***Bath-Enosh*** (= „Fiica/Vlăstarul lui Enosh“). Când Noe s-a născut, copilul era atât de neobişnuit încât s-au iscat suspiciuni în mintea lui Lamech: El arăta categoric diferit de băieții obişnuiți, ochii îi străluceau şi putea vorbi. Şi imediat Lamech „a crezut în inima lui că *acest copil fusese conceput cu unul dintre Observatori”*.

Lamech i-a împărtăşit lui Metushelah, tatăl lui, această suspiciune:

> Mi s-a născut un fiu ciudat,
> Diferit şi care nu seamănă cu un Om,
> Şi semănând cu fiii Zeului Cerului.
> Natura lui e diferită, şi el nu e ca noi.
> Şi mi se pare mie că el nu e vlăstarul meu,
> Ci al îngerilor.

Bănuind că adevăratul tată al băiatului era unul dintre Observatori, Lamech a iscodit-o pe soția lui, Bath-Enosh, cerându-i să jure „pe Cel Mai Înalt, Stăpânul Suprem, Regele tuturor Lumilor, conducătorul Fiilor Cerului“ că spune adevărul. Bath-Enosh i-a spus lui Lamech: „Aminteşte-ți simțămintele mele delicate! Întâmplarea e într-adevăr alarmantă, şi sufletul meu se zvârcoleşte în mine!“ Zăpăcit de răspuns, Lamech i-a mai cerut o dată să jure că spune adevărul. Bath-Enosh din nou i-a amintit „simțămintele ei delicate“ – dar apoi, jurând pe „Cel Sfânt şi Mare“, l-a asigurat că „această concepție a fost de la tine şi nu de la vreun străin sau de la vreunul dintre Observatori“.

Încă neîncrezător, Lamech s-a dus la tatăl lui, Metushelah, cu o rugăminte: Să-l caute pe tatăl său, Enoch – care fusese luat de Cei Sfinți – şi să-l roage să le pună acestora întrebarea despre paternitate. Găsindu-l pe tatăl lui, Enoch, „la marginile Pământului“, Metushelah i-a povestit despre enigma lui Noe şi i-a transmis rugămintea lui Lamech. Da, i-a spus Enoch, în zilele tatălui meu, Yared, „unii îngeri din Cer au făcut fărădelegea de a se uni cu femeile, şi de a se căsători cu unele dintre ele şi de a face copii cu ele“; dar poți să-l asiguri pe Lamech „că acela care s-a născut e într-adevăr fiul lui“. Ciudatele însuşiri şi talentele neobişnuite ale lui Noe se datorează faptului că a fost ales de Zeu pentru un destin special, aşa cum e prezis „în tăblițele cereşti“.

Lamech a acceptat aceste asigurări; dar ce putem folosi noi din această poveste? A fost Noe, până la urmă, un semizeu – în care caz noi, urmaşii lui, avem o doză mai mare din genele Anunnaki pe care Adam le-a primit?

Biblia are de spus atât în introducerea la povestea Potopului:

> Acestea sunt generaţiile urmaşilor lui Noe:
> Noe era un om neprihănit,
> Perfect în genealogia lui era el;
> Cu *Elohim* umbla Noe.

Dacă asta ne face să ne punem întrebări, o recitire a versurilor anterioare despre Nefilim din Geneza 6 întăreşte impresia că Biblia însăşi lasă întrebarea în suspensie afirmând, după versetul 4 despre semizeii care au fost „Oamenii Puternici din vechime, Oamenii de Renume", că „*Şi* Noe a căpătat milă în ochii Domnului" (versetul 8). Nu spune „Dar" – versetul începe cu „Şi" ca şi când ar fi o continuare directă a versetelor precedente despre fiii zeilor –

> Ei au fost Puternicii Oameni din vechime,
> Oamenii de Renume, *şi* (= „la fel ca") Noe
> [care] a căpătat milă în ochii Domnului.

Citind astfel, Noe ar fi fost unul dintre Puternicii Oameni de Renume – un semizeu ai cărui 600 de ani dinainte de Potop coincid cu cei 36.000 de ani ai lui Ziusudra/Utnapishtim.

* * *

Textele sumeriene includ povestea pre-Diluvianului ***En.me.duranki*** (numit şi ***En.me.duranna***) a cărui poveste este remarcabil de similară cu cea a biblicului Enoch. Numele lui theoforic îl leagă de ***Dur.an.ki*** (= „Legătura Cer-Pământ"), centrul de comandă al lui Enlil din Nippur.

Un patriarh numit „Enoch", ne vom aminti, apare în Biblie atât în linia genealogică a lui Cain, cât şi în cea a lui Seth. În contextul rivalităților dintre Enki şi Enlil, paralela dintre Enmeduranki şi „Enoch" ne-ar conduce la Enoch cel din linia lui Cain, despre care informația distinctivă este aceea că el a întemeiat un oraş nou. În textele sumeriene, evenimentele în legătură cu Enmeduranki nu

mai aveau loc în Eridu, ci mai degrabă într-un nou centru numit Sippar, unde el a domnit timp de 21.600 de ani.

Textele descoperite relatează cum zeii Shamash şi Adad l-au luat pe Enmeduranki în Adunarea cerească a zeilor, unde secretele medicinei, astronomiei, matematicii etc. i-au fost dezvăluite. El a fost readus apoi în Sippar ca să poată începe o linie de preoți-savanți:

Enmeduranki a fost un prinţ din Sippar,
Preaiubit de Anu, Enlil şi EA.
Shamash, în *E.babbar*, Templul Strălucitor,
l-a numit preot.
Shamash şi Adad [l-au luat]
În Adunarea [zeilor].

Shamash şi Adad l-au îmbrăcat (purificat?).
Shamash şi Adad l-au aşezat
Pe un tron mare de aur.
Ei i-au arătat cum să observe uleiul pe apă –
Un secret al lui Anu, Enlil şi EA.

Ei i-au dat o Tăbliţă Divină,
Kibdu, un secret al Cerului şi Pământului.
Ei au pus în mâna lui un instrument făcut din cedru,
Un favorit al marilor zei.
Ei l-au învătat cum să facă
Calcule cu numere.

Cei doi zei, Shamash şi Adad – un nepot şi respectiv un fiu ai lui Enlil – apoi l-au readus pe Enmeduranki în Sippar, instruindu-l să relateze întâlnirea lui divină populației şi să împărtăşească noile lui cunoştințe omenirii – cunoştințe care vor fi trecute din generație în generație, din tată în fiu, de o linie de preoți care începea cu el:

Savantul cel învăţat,
Care păzeşte secretele marilor zei,
Îşi va lega fiul favorit cu un jurământ
Înaintea lui Shamash şi Adad.
Cu ajutorul tăbliţelor divine, cu un Stylus,

El îl va instrui în secretele zeilor.

„Astfel“, afirmă post-scriptumul tăbliței, „a fost creată linia preoților – cei cărora le era permis să se apropie de Shamash şi Adad“.

În această versiune sumeriană a poveştii lui Enoch, cei doi zei au acționat ca arhanghelii din versiunea *Cărții lui Enoch*; era o temă comună în arta mesopotamiană, în care doi „Oameni-Vultur“ erau reprezentați flancând o poartă (vezi Fig. 58), un Arbore al Vieții sau o rachetă (Fig. 72).

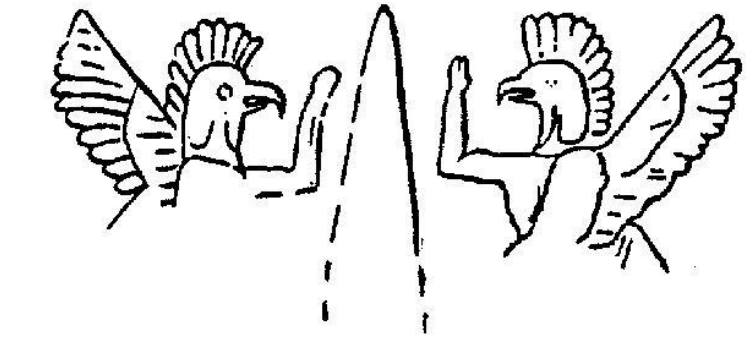

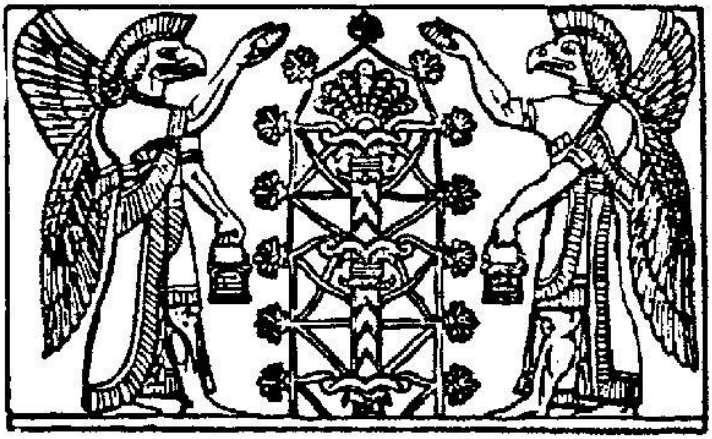

Fig. 72 a

Deşi în părțile lizibile ale tăbliței lui Enmeduranki semidivinitatea lui nu e declarată dincolo de afirmația că „el era un Prinț în Sippar“, includerea lui între conducătorii pre-Diluvieni cu o domnie de şase *Shari* (= 21.600 de ani pământeşti) ar trebui să

servească drept indicator: niciun pământean muritor n-ar fi putut să trăiască atât de mult. În acelaşi timp, o asemenea longevitate era cu mult mai mică decât cea a adevăraților zei Anunnaki; Enki, de exemplu, a trăit 120 de Shari împliniți de la Sosire până la Potop – şi era deja un adult când a sosit pe Pământ. Dacă cei opt care au domnit după Alulim şi Alalgar nu erau zei pe deplin, atunci *trebuie să considerăm că au fost semizei*.

Fig. 72 b

Cum poate această concluzie să fie pusă de acord cu, să spunem, cazul celui de-al zecelea conducător, eroul Potopului, dacă Biblia îl enumeră ca fiu al lui Lamech, iar textele sumeriene ca fiu al lui Ubar-Tutu? Explicația se află în poveştile semizeilor, de la Bat-Enosh (mama lui Noe) până la Olimpiada (mama lui Alexandru):

Luând identitatea soțului, un zeu o făcuse!

O asemenea explicație afirmă în mod admirabil statutul de semizeu al copilului în timp ce absolvă mama de adulter.

Un exemplu interesant care ilustrează universalitatea acestei explicații vine la noi din Egipt, unde unii dintre cei mai cunoscuți

faraoni purtau nume theoforice cu sufixul *MSS* (redat şi *MES*, *MSES*, *MOSE*) care însemna „Vlăstar/progenitură a lui“ – cum ar fi Thoth*mes*1 („Vlăstar al zeului Thoth“), Ra*mses* („Vlăstar al zeului Ra“) etc.

Un asemenea caz s-a întâmplat când faimosul faraon din Dinastia a 18-a din Egipt, Thothmes I a murit în 1512 î.C. El a lăsat în urmă o fiică (Hatshepsut) născută de soția lui legitimă şi un fiu născut de o concubină. Urmărind să-şi legitimeze pretențiile asupra tronului, fiul (cunoscut mai apoi ca Thothmes II) s-a căsătorit cu sora lui vitregă Hatshepsut. Căsătoria a produs doar fiice; şi când Thothmes II a murit (în 1504 î.C.) după o domnie scurtă, singurul moştenitor de sex masculin era un fiu făcut nu cu Hatshepsut, ci cu o fată din harem.

De vreme ce băiatul era prea mic ca să conducă, Hatshepsut a fost desemnată co-regentă cu el. Dar atunci ea a decis că domnia i se cuvenea de drept numai ei şi şi-a însuşit tronul ca Faraon cu drepturi depline. Ca să justifice şi să legitimeze acest lucru, ea a venit cu pretenția că în timp ce Thothmes era tatăl ei cu numele, ea fusese de fapt concepută când zeul Amon (= „Ra cel Nevăzut“) – *deghizat în soțul-rege* – a avut raporturi intime cu mama ei.

La ordinele lui Hatshepsut, următoarea afirmație a fost inclusă în cronicile regale egiptene ca să înregistreze originile ei semidivine:

> Zeul Amon a luat forma maiestăţii sale regele,
> Soţul reginei.
> Apoi el s-a dus la ea imediat
> Şi s-a împreunat cu ea.
>
> Acestea sunt cuvintele cu care zeul Amon,
> Stăpânul Tronurilor celor Două Ţinuturi,
> Le-a spus după aceea în prezenţa ei:
>
> „Hatshepsut-de-Amon-creată“
> Va fi numele acestei fiice ale mele
> Pe care am plantat-o în trupul tău...
> Ea va exercita domnie binefăcătoare
> În tot acest ţinut.

Hatshepsut a murit ca Regină a Egiptului în 1482 î.C., iar „băiatul“ – cunoscut de atunci ca Thothmes III – a devenit în

sfârşit faraon. Măreţul şi magnificul ei templu funerar de la Deir-el-Bahari, pe partea vestică a Nilului opusă anticei Teba (azi Luxor-Karnak), încă e în picioare: iar pe zidurile lui interioare, povestea naşterii lui Hatshepsut-semizeița este spusă într-o serie de picturi murale însoțite de scrieri hieroglifice.

Picturile încep cu o descriere a zeului Amon care, condus de zeul Thoth, întră în dormitorul reginei Ahmose, soția lui Thothmes I. Hieroglifele însoțitoare explică faptul că zeul Amon era deghizat ca soțul reginei:

Apoi a intrat gloriosul zeu, Amon însuşi,
Stăpânul tronurilor celor Două Ţinuturi,
Care luase forma soţului ei.

„Ei (cei doi zei) au găsit-o (pe regină) dormind în frumosul sanctuar. Ea s-a trezit când a simțit parfumul zeului [şi] a râs veselă în fața maiestății sale“. Pe când Thoth a plecat discret, Amon –

Înflăcărat de iubire, s-a grăbit spre ea,
Ea putea acum să-l privească, în înfăţişarea lui de zeu,
Pe când el se apropia de ea.
Ea exulta la vederea frumuseţii lui.

Amândoi cuprinşi de dragoste, zeu şi regină s-au împreunat:

Dragostea lui a pătruns-o în toate membrele.
Locul se umpluse de dulcele parfum al zeului.
Maiestuosul zeu i-a făcut tot ce el îşi dorea.
Ea l-a bucurat cu toată fiinţa ei;
Ea l-a sărutat.

Încă din trecut, din cele mai vechi timpuri dinastice, faptul că viitorii faraoni erau înzestrați cu statutul de semizei, a fost pus pe seama relațiilor cu Ra. O poveste, înscrisă pe papirus, ar putea chiar să rezolve un mister ce priveşte a 5-a dinastie egipteană, în care trei faraoni înrudiți s-au succedat unul pe altul fără a fi tată-fiu. Potrivit acestei poveşti, ei fuseseră concepuți când zeul Ra s-a împreunat cu soția marelui preot al templului său. Când durerile facerii au început, au constatat că femeia avea tripleți şi că naşterea ar fi fost foarte dificilă. Aşa că Ra le-a chemat pe patru

„zeițe ale naşterii“ şi a apelat la tatăl lui, Ptah, să asiste naşterile. Textul descrie cum toți aceşti zei au asistat în timp ce soția marelui preot năştea, pe rând, trei fii care au fost numiți Userkaf, Sahura şi Kakai. Datele istorice arată că toți trei au domnit într-adevăr unul după altul ca faraoni, formând a Cincea Dinastie; ei au fost Tripleții Semizei.

În afară de a furniza egiptologilor o explicație despre această ciudată dinastie, povestea oferă şi o explicație pentru un basorelief, descoperit de arheologi, care-l reprezintă pe faraonul Sahura copil alăptat de o zeiță – un privilegiu limitat doar la cei de stirpe divină. O asemenea „alăptare divină“ a fost pretinsă şi de Hatshepsut ca să-şi legitimeze pretențiile de mai târziu la domnia hotărâtă de zeu: ea afirma că zeița Hathor (denumită „Mama zeilor“) o alăptase. (Un succesor, fiul lui Thothmes III, a pretins şi el că a fost alăptat de o zeiță).

O asemenea afirmație, cum că ar fi avut statutul de semizeu ca rezultat al împreunării cu un zeu deghizat, a fost făcută şi de faimosul Ramses II, care a înregistrat în cronicile regale următoarea dezvăluire pe care însuşi marele zeu Ptah i-a facut-o faraonului:

> Eu sunt tatăl tău.
> Eu am luat forma lui *Mendes*, Stăpânul Berbec,
> Şi te-am zămislit pe tine în trupul augustei tale mame.

Dacă o asemenea pretenție de a fi conceput, nu de orice zeu, ci de capul panteonului, pare prea trasă de păr, amintiți-vă explicațiile noastre despre faptul că zeul numit **Ptah** de egipteni era nimeni altul decât **Enki**.

Şi să presupui existența unui copil din flori al lui Enki nu era deloc neobişnuit...

Dacă cineva aruncă o privire de ansamblu peste poveştile mesopotamiene ale zeilor, apar în prim plan personalitățile diferite ale celor doi frați vitregi Enki şi Enlil – în tote aspectele, inclusiv în ceea ce priveşte comportamentul sexual.

Anu, am menționat mai devreme, avea un adevărat harem de concubine în afară de soția lui oficială, Antu: într-adevăr, mama lui E.A/Enki, primul fiu al lui Anu, era o astfel de concubină. Când Anu şi Antu au venit pe Pământ într-o vizită de stat (la cca 4.000 î.C.), un oraş special, Uruk (biblicul Erech), a fost construit pentru şederea lor. În timpul vizitei, Anu a prins drag de nepoata

lui Enlil, care a fost numită de atunci **In.Anna** (= „Preaiubita lui Anu“) – cu indicii, în texte, că „iubirea“ lui Anu nu era doar de străbunic.

Iar din acest punct de vedere, Enki şi cu siguranță nu Enlil, avea genele tatălui său. Dintre cei şase fii ai lui, doar Marduk este clar identificat ca fiind născut de soția oficială a lui Enki, **Dam.ki.na** (= „Doamna [care] pe Pământ a Venit“); mamele celorlalți cinci fii sunt majoritatea nenumite şi puteau fi concubine sau (vezi mai jos) întâlniri întâmplătoare. Prin comparație, Enlil – care avusese un fiu cu Ninmah acasă pe Nibiru când amândoi erau necăsătoriți – avea fii (doi) doar de la soția lui oficială, **Ninlil**.

Un lung text sumerian pe care primul lui traducător, Samuel N. Kramer, l-a numit *Enki şi Ninhursag: un Mit al Paradisului*, detaliază repetatele rapoarte sexuale ale lui Enki cu sora lui vitregă Ninharsag/Ninmah în încercarea (fără succes) de a avea un fiu cu ea, şi apoi relațiile lui sexuale cu fiicele care rezultaseră din aceste legături. (Ninharsag – un ofițer medical – a fost nevoită să-i inducă lui Enki boli dureroase ca să-l facă să se oprească). De cele mai multe ori, aceste poveşti despre Enki proslăveau penisul măreț al zeului.

Enki n-avea nicio reținere în a face sex în interiorul familiei: Un lung text despre vizita Inannei la Eridu (ca să obțină de la Enki Me-urile vitale) descrie cum gazda ei a încercat (fără succes) s-o îmbete şi s-o seducă; iar un alt text, înregistrând o călătorie din Eridu spre Abzu, povesteşte cum Enki a reuşit să facă sex cu **Ereshkigal** (sora mai mare a Inannei şi viitoarea soție a fiului lui Enki, **Nergal**) la bordul navei lor.

Când astfel de escapade aveau ca rezultat naşterea unor copii, aceştia erau tinerii zei şi zeițe; ca să se nască semizei, împerecherea trebuia să fie cu pământence; şi cum din acestea nu duceau lipsă... Putem să începem cu poveştile canaanite despre zei, unde ***El*** (= „Cel Mândru“ – „Cronos“ din tradiția est-mediteraneană) era capul panteonului. Poveştile includ un text cunoscut ca *Naşterea Zeilor cei Milostivi*; el descrie cum El, plimbându-se pe țărmul mării, a întâlnit două femei pământence ce se îmbăiau. Cele două femei au fost fermecate de mărimea penisului lui şi s-au împreunat cu el, dând naştere lui **Shahar** (= „Zori“) şi **Shalem** (= „Împlinit“ sau „Amurg“).

Deşi numiți „zei“ în textul canaanit, cei doi erau, prin definiție, semizei. Un important epitet-titlu pentru Enki era *Ab Adam* – tradus „Tatăl Omului“ dar însemnând şi ***„Tatăl lui Adam“***, care,

luat literal, poate să însemne chiar acest lucru: progenitorul şi tatăl de-adevăratelea al individului pe care Biblia îl numeşte Adam, distinct de referirile anterioare la „Adam“ ca specie. Şi aceasta ne conduce direct la ***Adapa***, legendarul Model al Omului din textele mesopotamiene.

Un semizeu pre-Diluvian cunoscut ca „Omul din Eridu“, al cărui nume, Adapa, îl arată a fi fost „Cel Mai înțelept Dintre Oameni“. Înalt şi mare de statură, el era foarte clar identificat ca fiu al lui Enki – un fiu de care Enki era în mod deschis mândru, pe care l-a numit Şef al Gospodăriei în Eridu, şi căruia i-a dăruit „înțelegere atotcuprinzătoare“, toate felurile de cunoştințe, inclusiv matematică, scris şi meşteşuguri.

Primul „Om înțelept“ înregistrat vreodată, Adapa trebuie să fi fost acel fantomatic *Homo sapiens sapiens* care a apărut pe scena umanității acum cca. 35.000 de ani ca „Omul de Cro-Magnon“, diferit de necizelatul Neanderthalensis. S-a speculat (fără concluzii convingătoare) dacă nu cumva „Adapa“ ar fi putut fi chiar persoana pe care Biblia o numeşte „Adam“ (distinct de „Adam“ ca specie). Eu unul mă întreb dacă nu cumva el a fost acel ***En.me.lu.anna*** din Lista Regilor Sumerieni dinainte de Potop – un nume ce poate fi tradus ca „Omul Cerului al lui Enki“ – căci cel mai de seamă şi unic eveniment în legătură cu Adapa a fost ***călătoria lui cerească pentru a-l vizita pe Anu pe Nibiru***.

Povestea lui Adapa începe prin a da cititorului sentimentul unei epoci foarte îndepărtate, de la începutul evenimentelor, când E.A/Enki a fost implicat în Creație:

În acele zile, în acei ani,
De E.A. a fost Omul înţelept din Eridu
Creat ca model al Omului.

Povestea lui Adapa a avut ecouri în viața şi literatura mesopotamiană de-a lungul erelor. Chiar şi în mai târziele Babilon şi Asiria, expresia „înțelept ca Adapa“ era folosită pentru a descrie pe cineva cu o inteligență avansată. Dar la fel a fost şi un alt aspect al lui poveştii lui Adapa, potrivit căruia E.A/Enki în mod deliberat i-a dăruit unul dar i-a refuzat alt atribut Modelului său de Om, cu toate că era propriul lui fiu:

Înţelegere atotcuprinzătoare el a desăvârşit pentru el;
Înţelepciune el i-a dat;

Lui el i-a dat Cunoaştere –
Viaţă veşnică el nu i-a dat.

Când vestea despre neobişnuit-de-înțeleptul pământean a ajuns pe Nibiru, Anu a cerut să-l vadă pe Adapa. Conformându-se, Enki „l-a făcut pe Adapa să ia calea către Anu şi în cer el s-a dus". Dar Enki era îngrijorat ca nu cumva lui Adapa, odată ajuns pe Nibiru, să-i fie oferite Pâinea Vieții şi Apa Vieții – şi să obțină longevitatea Anunnaki-lor în cele din urmă. Ca să prevină asemenea întâmplare, Enki l-a făcut pe Adapa să arate sălbatic şi lățos, l-a îmbrăcat jerpelit şi i-a dat instrucțiuni care să-l inducă în eroare:

Pe când vei sta înaintea lui Anu,
Ei îţi vor oferi pâine;
Ea e Moarte – n-o mânca!
Ei îţi vor oferi apă;
Ea e Moarte – n-o bea!
Îţi vor oferi un veşmânt –
Îmbracă-l.
Îţi vor oferi ulei –
Unge-te cu el.

„Să nu încâlci aceste instrucțiuni" Enki l-a avertizat pe Adapa; „ceea ce ți-am spus ține minte!"

Luat în zbor pe „Calea Cerului", Adapa a ajuns la Poarta lui Anu; ea era păzită de zeii Dumuzi şi Gizidda. Lăsat înăuntru, el a fost adus înaintea lui Anu. Aşa cum prevăzuse Enki, i s-a oferit Pâinea Vieții – dar temându-se de moarte, el a refuzat s-o mănânce. I s-a oferit Apa Vieții şi a refuzat s-o bea; şi-a pus pe el hainele ce i-au fost oferite şi s-a uns cu uleiul ce i s-a dat. Uluit şi amuzat, Anu l-a întrebat: „Ia spune, Adapa – de ce n-ai mâncat, de ce n-ai băut?" La care Adapa a răspuns: „E.A, stăpânul meu, mi-a poruncit: nu vei mânca, nu vei bea".

Mâniat de răspuns, Anu a trimis un emisar la Enki, cerând o explicație. Tăblița inscripționată e prea deteriorată ca să poată fi citită, deci nu ştim răspunsul lui Enki. Dar tăblița arată clar faptul că Adapa, fiind considerat „nedemn" de Anu, a fost readus pe Pământ şi a început o linie de preoți-adepți pentru vindecarea bolilor. Înțelept şi inteligent, un fiu al zeului Enki era Adapa – totuşi ca un muritor el a murit.

Dezbaterea savanților dacă nu cumva biblicul Adam era Adapa e departe de a se fi încheiat. Dar în mod clar, naratorul biblic a avut povestea lui Adapa în minte atunci când a scris povestea celor doi copaci din Grădina Edenului – Copacul Cunoaşterii (din care Adam a mâncat) şi Copacul Vieții (de la care a fost exclus). Avertizarea adresată lui Adam (şi Evei), „în ziua când vei mânca din el cu siguranță vei muri“, este aproape o citare a avertizării pe care Enki i-a facut-o lui Adapa. La fel e şi grija zeității, exprimată către nişte colegi nenumiți, în legătură cu riscul ca Adam să mănânce şi din Copacul Vieții (Geneza 3:22-24):

Şi *Yahweh Elohim* a spus:
Priviţi, Adam devine ca unul dintre noi
Să ştie binele şi răul;
Şi acum, dacă va întinde mâna
Şi va lua şi din Copacul Vieţii,
Şi va mânca şi va trăi veşnic?

Aşa că „*Yahweh Elohim* l-a izgonit din Grădina Edenului... şi a pus la est de Grădina Edenului Heruvimii şi sabia înflăcărată care se roteşte, ca să păzească drumul către Copacul Vieții“.

Nu ştim dacă avertizarea lui Enki făcută lui Adapa – să evite Apa şi Pâinea Vieții altfel va muri – a fost una cinstită, sau parte a deciziei deliberate de a-i da lui Adapa înțelepciune dar nu şi „Viață Veşnică“. Ştim, totuşi, că avertizarea făcută lui Adam şi Evei, că ei vor „muri cu siguranță“ dacă vor mânca din Copacul Cunoaşterii, a fost neadevărată. Zeul, după cum Şarpele le-a spus, minţise.

Este un episod care trebuie ținut în minte pe măsură ce problemele Imortalității vor apărea în prim plan.

* * *

Potrivit listei de regi din WB-62, Enmeluanna a fost urmat de En.sipa.zi.anna (= „Stăpânul Păstor, Viață Cerească“) şi apoi de Enmeduranna/Enmeduranki, a cărui poveste se potriveşte cu cea a biblicului Enoch. Nume diferite şi ambigue sunt date în sursele mesopotamiene pentru biblicul Lamech, cel mai sigur dintre ele fiind ***Ubar-Tutu*** din Epopeea lui Gilgamesh (şi astfel probabil ***Obartes*** al lui Berossus). Nimic, în afară de această menționare din Epopeea lui Gilgamesh, nu este cunoscut despre acest predecesor al lui Ziusudra/Utnapishtim. A fost el un semizeu, sau

nenorocosul Lamech care avea dubii despre adevăratul tată al lui Noe?

„Încălcarea“ săvârşită de Igigi sau „Observatori“ care l-a supărat atât de tare pe Enlil a fost de fapt începută de nimeni altul decât Enki însuşi. Aşa s-au născut, diversele surse arată clar, numeroase odrasle semizei; dar numai o mână dintre ei sunt numiți şi enumerați. Au fost acestea ocazii în care însuşi Enki, purtând epitetul-nume En.me („Stăpânul ME-urilor“), să fi fost implicat?

Ghicitoarea Patriarhilor-Semizei din timpurile pre-Diluviene merge până la Noe şi la Potop; dar enigma „seminței“ noastre ancestrale nu se termină aici, căci – după cum Biblia afirmă (iar sursele mesopotamiene confirmă) – intermariajele care începuseră înainte de Potop au continuat „de asemenea şi după aceea“.

Vom afla curând că şi alți zei – şi zeițe! – au fost parteneri doritori de intermariaje în timpurile post-Diluviene.

CUVINTE ŞI ÎNȚELESUL LOR

Cititorii traducerilor textelor sumeriene pot găsi un „d“ mic în fața numelui unei zeități – de esemplu dEnki, dEnlil. Denumit, determinant“, el identifică numele ca fiind acela al unui zeu (sau al unei zeițe). Litera „d“ e prescurtarea cuvântului din două silabe ***Din.gir***. Însemnând literalmente „Cei Drepți [ai] Rachetelor“, acest cuvânt a fost reprezentat pictografic ca o rachetă cu un modul de comandă (vezi „Ținutul Edenului“ de la pag. 82). Simplificat, desemnarea „zeu/divin“ a fost redată prin semnul de „stea“ care era citit ***An*** şi a evoluat mai departe într-un semn ca o cruce făcută cu cuiul (vezi ilustrația); el era citit *Ilu* în Akkadiană (în Babilon şi Asiria) – din care singularul *El* din Canaanită sau Ebraică şi pluralul *Elohim* din Biblie au evoluat.

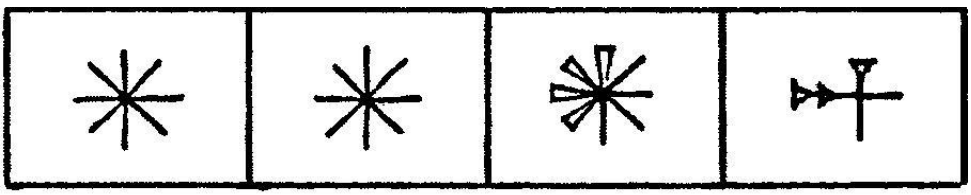

În timp ce explică faptul că în povestea creării lui Adam acei Elohim din Biblie erau Anunnaki ai sumerienilor, acest autor (aşa cum se afirmă fără dubiu în *Întâlniri Divine*) îl înfăţişează pe Zeu (cu Z mare) ca pe un universal cosmic Creator a Toate, care acţionează prin intermediul emisarilor – „zei“ cu z mic. *Existenţa „zeilor“ Elohim/Anunnaki cu z mic este confirmarea existenţei* ***creatorului lor****, Zeul cu Z mare.*

Atotcuprinderea numelui divin ***„Yahweh“*** i-a fost explicată lui Moise ca însemnând *Eheyeh asher eheyeh* – „Eu voi fi cel ce voi fi“ – Zeul ar putea „fi“ (acţiona prin) Enki într-o ocazie, sau ar putea „fi“ prin Enlil în alta etc. Când textul ebraic afirmă Elohim, despre „zeii“ Anunnaki vorbeşte el; şi când Biblia foloseşte termenul *Yahweh Elohim*, trebuie să înţelegem că înseamnă „Când Yahweh acţionează ca/prin unul dintre *Elohim*”.

Alte înţelesuri neortodoxe ale cuvintelor biblice sugerate în scrierile mele includ termenul ***Olam***. Este în mod obişnuit tradus „Veşnic/Etern/al celor vechi“; dar provenind din verbul rădăcină care înseamnă „A ascunde“, *Olam* (eu am scris deja) ar putea însemna un „Loc Ascuns“ fizic al Zeului, ca în Psalm 93:2 – „Tu eşti din Olam“ – „Locul Ascuns“, nevăzuta planetă Nibiru.

XI. Au existat uriaşi pe Pământ

Au existat uriaşi pe Pământ
În acele zile ***şi chiar şi după aceea***.

Cu puținele (dar familiarele de-acum) cuvinte – îngroşate de deasupra – Biblia extinde evenimentele epice dinainte de Potop care-i implicau pe semizei la zilele de după Potop; unii ar putea spune chiar, de la erele preistorice şi legendare până la timpurile istorice.

Cititorul ştie deja că versetul 6:4 din Geneză nu spune „uriaşi" – ea spune *Nefilim*, şi că eu am fost şcolarul care l-a întrebat pe profesor de ce s-a tradus „uriaşi" şi nu mai degrabă „Cei care au coborât", aşa cum e înțelesul cuvântului Nefilim. Privind în urmă, am realizat că profesorul n-a inventat interpretarea de „uriaşi" şi că trebuie să fi existat o explicație pentru care savanții desemnați de Regele James I al Angliei să traducă Bibila Ebraică au folosit termenul „uriaşi": Ei s-au bazat pe traducerile mai vechi ale Bibliei Ebraice – în Latină, cunoscută ca *Vulgata*, datând din secolele 4 şi 6 î.C. şi o mai timpurie traducere în Greacă *(Septuaginta)* făcută în Alexandria, Egipt, în secolul al 3-lea î.C. Şi în ambele traduceri, cuvântul Nefilim este redat ca „giganți". De ce?

Răspunsul este dat în însăşi Biblia. Termenul *Nefilim*, prima dată folosit în Geneza 6:4, este folosit din nou în Cartea Numere (13:33), în povestea iscoadelor pe care Moise le-a trimis înainte în Canaan pe când israeliții se pregăteau să intre în el la sfârşitul Exodului. Selectând doisprezece bărbați, Moise le-a spus: „urcați-vă din Negev (câmpia aridă de sud) deasupra dealurilor şi priviți țara – cum arată şi cine sunt oamenii care locuiesc în ea – sunt ei puternici sau sunt slabi? Mulți sau puțini? Şi cum e pământul pe care locuiesc ei, e bun sau rău? Şi cum sunt oraşele în care locuiesc – sunt ele în câmp deschis, sau sunt fortificate?"

Făcând ceea ce fuseseră instruiți, cele douăsprezece iscoade, „Urcând din Negev, au ajuns la Hebron, unde Achiman, Sheshai şi Talmai, descendenții lui *Anak*, se aflau". Şi când iscoadele s-au întors, ei i-au spus lui Moise:

Am urcat deasupra ţinutului unde ne-ai trimis,

Şi într-adevăr acolo curge lapte şi miere...
Dar oamenii care locuiesc în ţinut sunt puternici,
Iar oraşele sunt mari şi fortificate;
Şi i-am văzut acolo chiar şi pe copiii lui *Anak*.

Am văzut acolo uriaşii,
Fiii lui Anak – Nefilim,
Copiii lui Anak dintre *Nefilim*;
Şi noi eram ca lăcustele în ochii noştri,
Şi la fel eram noi în ochii lor.

Singularul *Anak* este redat şi la plural, ***Anakim***, în Deuteronom 1:28 şi 9:2, când Moise i-a încurajat pe Israeliți să nu-şi piardă firea din cauza înspăimântătorilor „descendenți ai lui Anak"; şi din nou în Joshua 11 şi 14, în care capturarea Hebronului, fortăreața „Copiilor lui Anakim", a fost înregistrată.

Cum aceste versete pun semnul egal între Nefilim şi Anakim, ele îi şi descriu atât pe primii cât şi pe ultimii ca pe nişte giganți – atât de mari că israeliții obişnuiți erau ca lăcustele în ochii lor. Capturarea fortărețele lor întărite, cu o atenție deosebită asupra Hebron, a fost o realizare specială în înaintarea israelită. Când lupta s-a terminat, afirmă Biblia, „Nu mai rămăseseră *Anakim* în ținutul Copiilor lui Israel cu excepția celor rămaşi în Ghaza, Gath şi Ashdod" (Joshua 11.23). Fortărețele necapturate erau toate oraşe ale enclavei filistine de pe coastă; şi aici se află motive în plus pentru a echivala Anakim cu giganții – căci adversarul Regelui David, filistinul gigant *Golyat* şi frații lui erau descendenți ai lui Anakim care rămăseseră în oraşul filistin Gath. Potrivit Bibliei, Golyat era mai înalt de 9 picioare; numele lui a devenit sinonimul pentru „uriaş" în ebraică.

Numele *Gol-yat*, de origine necunoscută, poate să conțină o legătură neluată în seamă până acum cu limba sumeriană, în care Gal însemna „Mare/măreț" – ceea ce vom discuta în cel mai mic detaliu în paragrafele următoare.

Doar după ce mi-am dat seama că biblicii *Nefilim* erau *Anunnaki* din tradiția mesopotamiană, am realizat că *Anakim* era pur şi simplu redarea ebraică a sumerianului/akkadianului *Anunnaki*. Dacă această originală dar totuşi simplă intuire a ecuației n-a fost încă în mod universal adoptată, motivul poate fi doar viziunea împământenită cum că în vreme ce Anakim ca fii ai

Hebronitului Anak e posibil să fi existat în realitate, zeii Anunnaki – ştim cu toţii, nu? – erau doar un mit...

Găsim argumente adiţionale pentru Conexiunea Anakim-Anunnaki într-o neobişnuită alegere a terminologiei din Joshua 14:14. Descriind capturarea Hebronului ca faptul care a adus luptele din Canaan la final, Biblia are de spus asta despre oraş (conform traducerii Regelui James): „Şi numele Hebronului dinainte fusese Kiriath Arba, care Arba a fost un *mare om* printre Anakim".

Mai multe traduceri moderne în engleză ale acestei afirmaţii oferă câteva variaţii privind identitatea lui ***Arba***. Biblia Noii Anglii îl redă ca „Înainte numele Hebronului era Kiriath-Arba; acest Arba era *şeful* printre Anakim". Noua Biblie Americană traduce „Hebron era înainte numit Kiriath-Arba, căci Arba, *cel mai mare* dintre Anakim" iar Biblia nouă Tanach Evreiască spune: „Numele Hebronului era înainte Kiriath-Arba, [Arba] a fost *marele om* printre Anakiţi".

Problema traducerii provine din faptul că textul ebraic îl descrie pe Arba ca „*Ish Gadol* al Anakim". Tradus literalmente, *Ish* înseamnă fără dubii un bărbat-Om; dar Gadol poate însemna atât „Mare" cât şi „Măreţ". Deci, era intenţia acestui epitet descriptiv de a spune că Arba era un Om *Mare* ca statură – un „Golyat" – sau un Om *Măreţ* – un lider extraordinar?

Citind şi recitind acest verset, mi-am dat seama că mai întâlnisem exact acest termen – *Ish Gadol* – înainte: ***în textele sumeriene!*** Căci în acestea, termenul care însemna un rege era ***Lu.gal*** – literalmente ***Lu*** (= Om) + ***Gal*** (= Mare/Măreţ) = *Ish-Gadol*. Şi, ca în ebraică, ***termenul avea acest ambiguu dublu înţeles: Mare Om sau „Rege" (= „Om Măreţ")***.

Şi aici un alt gând mi-a apămt: Nu cumva nu era nicio ambiguitate – nu cumva acest „Arba", descendent al Anunnaki, era un semizeu ***care era şi mare şi măreţ?***

Pictograma din care semnul cuneiform pentru ***Lugal*** a evoluat arată simbolul pentru ***Lu*** la care este adăugată o coroană (Fig. 73) şi el nu indică mărimea. Nu avem o pictură a lui Arba (al cărui nume literalmente înseamnă „Cel care este Patru"); dar avem reprezentări antice ale regilor sumerieni; iar în perioada Dinastică Timpurie ei erau reprezentaţi ca nişte tipi mari (de exemplu Fig. 74).

Alte exemple din Ur, de la cca 2.600 î.C., sunt reprezentări pe o cutie din lemn cunoscută ca „Standardul din Ur" cu panouri pe

cele două fețe ale ei, unul („Panoul Războiului“, Fig. 75) arătând o scenă cu soldați mărşăluind şi care trase de cai iar celălalt („Panoul Păcii“) despre activități civile şi petreceri; persoana care iese în evidență prin mărime este regele – Lu.gal (Fig. 76, porțiune din panou).

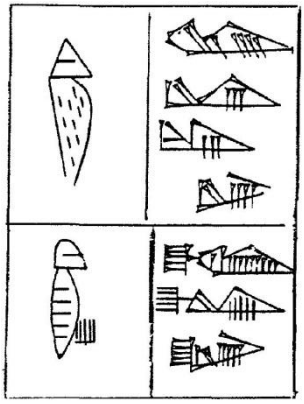

Fig. 73

Fig. 74

Fig. 75

Fig. 76

(Ar putea fi relevant să menționăm aici că atunci când israeliții au hotărât să aibă un rege, cel desemnat – Saul – a fost ales pentru că „atunci când se ridica dintre oameni, el era mai înalt decât oricare dintre ei de la umăr în sus“ [Samuel 10:23]).

Desigur, nu toți regii din antichitate erau de mărime gigantică. Un rege Canaanit, Cel Mare, Og Regele din Bashan, era atât de neobişnuit încât Biblia îl dă drept exemplu. Arba – descinzând din Anakim/Anunnaki – ieşea în evidență pentru că era *Ish Gadol*.

Deşi nu era rege, semizeul Adapa – fiu al lui Enki – era descris ca mare şi robust. Dacă astfel de „Oameni Mari“ semizei au moştenit această caracteristică genetică de la părinții lor divini, ne-am putea aştepta ca reprezentările zeilor şi oamenilor să arate şi ele zeitățile de dimensiuni uriaşe; *şi chiar aşa se şi întâmplă*.

Poate fi văzut, de exemplu, într-o reprezentare din mileniul al 3-lea î.C. din Ur, un Lugal dezbrăcat, mai mare decât oamenii care poartă ofrande în urma lui, turnând o libațiune unei chiar şi mai mari zeițe aşezate, Fig. 77.

Fig. 77

Reprezentări similare au fost găsite în Elam; şi aceeaşi proporție între rege şi zeitate poate fi văzută într-o reprezentare a unui mare rege hitit care oferă o libațiune unui şi mai mare zeu Teshub (Fig. 78). O altă perspectivă a acestei teme poate fi văzută în Fig. 51, în care o zeitate de rang mai mic prezintă un rege unui zeu aşezat care – dacă ar sta în picioare – ar fi cu cel puțin o treime mai înalt decât ceilalți.

O asemenea mărime, se poate vedea, nu era limitată la zeii masculini; Ninmah/Ninharsag (care la bătrânețe era poreclită

„Vaca“) era reprezentată ca zdravănă, voinică (Fig. 79). Şi mai faimoasă pentru mărimea ei, chiar în zilele tinereții, era zeița Ba'u (Fig. 80), soția zeului Ninurta; epitetul ei era Gula (Cea Mare).

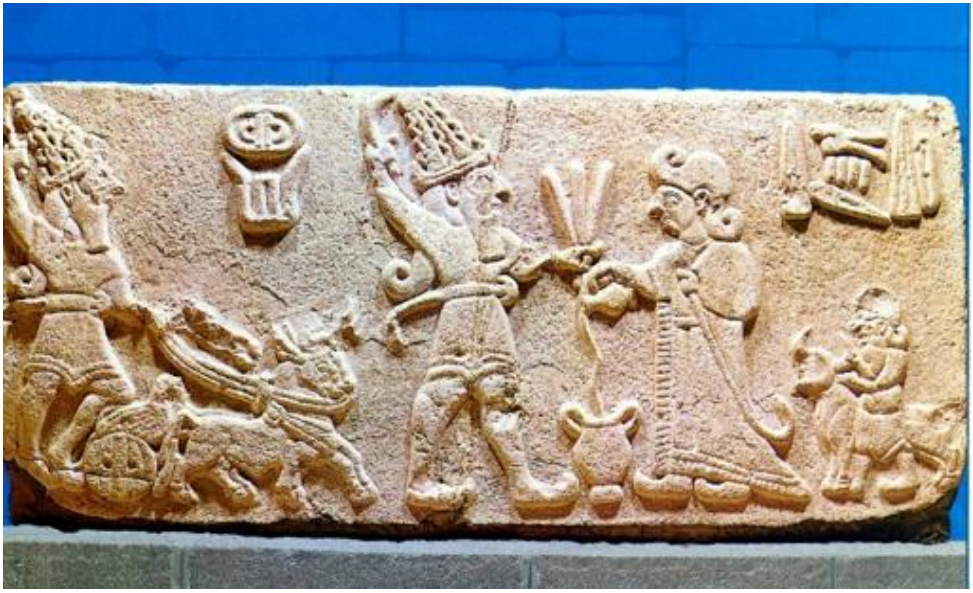

Fig. 78

Fig. 79

Fig. 80

Au existat, într-adevăr, uriaşi pe Pământ în vremurile pre-Diluviene, şi chiar şi după aceea. Din fericire, marile descoperiri arheologice ale trecutului din ultimele două secole ne fac capabili să-i identificăm şi să-i aducem la viață – chiar dacă au murit.

*** * ***

În ciuda afirmației ei că *Gibborim* – Eroii, *„Oamenii puternici"* (alias semizei) – au continuat să existe şi în timpurile post-Diluviene, Biblia cu greu mai face vreo mențiune la ei până la momentul reîntoarcerii israeliților în Canaan. Doar atunci, când Moise enumeră cine a locuit în Canaan, Biblia îi mai menționează pe ***Anakim*** şi pe un sub-grup numit ***Repha'im*** (un termen care ar putea însemna „Vindecători") care după Deuteronom 2:11 „ca *Anakim* sunt considerați".

Majoritatea (în afară de anumiți „Copii ai lui Anakim“) fuseseră înlocuiți de o varietate de triburi-națiii care repopulaseră aceste ținuturi după Potop.

Potrivit Bibliei, din cei trei fii ai lui Noe – ***Shem***, ***Ham*** şi ***Japhet*** – care supraviețuiseră Potopului cu soțiile lor a reapărut Omenirea: „Din ei întregul Pământ s-a umplut“ spune Biblia, lansând o listă a națiilor descendente din ei (Geneza cap. 10). Şi în acea lungă şi cuprinzătoare listă, doar o singură figură eroică pe nume ***Nimrod*** este amintită.

Provenind din Kish (pronunțat greşit „Kush“), Nimrod „era un Puternic Vânător prin grația lui Yahweh“; el a fost „cel care era Primul Erou din ținut“ conform versetelor din Geneză pe care le-am citat deja. Am menționat mai devreme presupunerea cercetătorilor, la momentul descoperirii şi descifrării tăbliților cuneiforme, cum că „Nimrod“ (ale cărui domenii includeau Erech din ținutul Shine'ar) era faimosul sumerian Gilgamesh, regele Erech/Uruk – o presupunere incorectă, după cum s-a dovedit. Dar epitetul ebraic aplicat lui Nimrod – un *Gibbor*, un Erou, un *Puternic vânător* – îl leagă fără putința de a greşi de pluralul *Gibborim* din Geneza 6:4, şi astfel îl identifică a fi unul dintr-o linie continuă de semizei. (În iconografia sumeriană, **Enlil** era reprezentat ca acela care a dăruit Omenirii arcul de vânătoare, Fig. 81).

Fig. 81

Presupunerea că Nimrod a fost „născut“ în Kish poate servi ca un indiciu de neprețuit privind identitatea lui: identitatea lui se ascunde, cred eu, ***nerecunoscută, printre semizeii asociați cu zeul Ninurta***. Ea leagă cu siguranță aceste versete biblice de Lista Regilor Sumerieni, unde se afirmă în legătură cu perioada post-Diluviană:

> După ce Potopul a măturat totul,
> Când domnia a fost coborâtă (din nou) din cer,
> *domnia era în Kish.*

Kish a fost unul dintre oraşele dinainte de Potop care n-au fost reconstruite exact unde fuseseră înainte, odată ce Mesopotamia a fost din nou locuibilă; el era un oraş nou, intenționat a fi o capitală neutră, a cărei întemeiere a urmat creării de regiuni separate pentru clanurile Anunnaki aflate în conflict.

Calamitatea Potopului care s-a abătut asupra Pământului – un colosal val mareic cauzat de prăbuşirea calotei de gheață de pe Antarctica – a acoperit inevitabil şi Abzu cu facilitățile lui de minerit din sud-estul Africii. Dar, aşa cum natural trebuie să fi fost, calamitatea care a distrus o parte a Pământului a avut efecte benefice în cealaltă parte: în Ținuturile de Dincolo de Mări pe care azi le numim America de Sud, puternica avalanşă de ape a scos la iveală filoane extrem de bogate în aur în ceea ce numim azi Munții Anzi şi a umplut albiile râurilor cu pepite de aur uşor de colectat. Ca rezultat, aurul de care avea nevoie Nibiru putea fi obținut de aici fără truda mineritului. Luându-i-o înainte lui Enki, Enlil l-a trimis pe fiul lui, Ishkur/Adad să se ocupe de teritoriul aurifer. Controlul asupra vechilor ținuturi repopulate a devenit astfel o problemă presantă pentru clanul lui Enki, „deposedat“ astfel; propunerea de a crea regiuni distincte şi clar delimitate a fost o încercare de menținere a păcii făcută de Ninmah.

Înainte ca Domnia să fie reinstaurată după Potop, un text despre acest subiect afirmă că „Marii zei Anunnaki, cei care hotărăsc destinele, s-au aşezat în consiliu, au luat hotărâri privind Pământul şi au stabilit cele patru regiuni.“ Alocarea a trei regiuni se potriveşte cu cele trei ramuri de națiuni-state biblice care au emanat de la cei trei fii ai lui Noe; scopul ei şi rezultatul a fost de a aloca Africa (şi popoarele hamitice) lui Enki şi fiilor lui, iar Asia şi Europa (popoarele semitice şi indo-europene) lui Enlil şi fiilor lui. O a Patra Regiune, teritoriu doar al zeilor, a fost pusă deoparte

pentru un nou Spațioport post-Diluvian; localizată în peninsula Sinai, era sub egida neutrei Ninmah, câştigându-i acesteia epitetul **Nin.harsag** (= „Doamna Vârfului de Munte“). Numită ***Til.mun*** (= „Locul Rachetelor“), această regiune era locul unde Ziusudra şi soția lui au fost luați după Potop.

Principalul scop al formării regiunilor – un aranjament de „de împărțire“ între şi în interiorul clanurilor Anunnaki – n-a fost obținut rapid. Cearta şi sfada curând au erupt între Enkiiți; tradițiile egiptene le amintesc întâi în lupta pentru domeniu dintre Seth şi Osiris, ducând la uciderea lui Osiris, apoi ca răzbunare războiul dintre Horus (născut din sperma lui Osiris) şi Seth. Fiul lui Enki, Marduk (**Ra** în Egipt) în mod repetat a încercat să se stabilească în teritoriile enlilite. O perioadă de pace relativă – negociată de Ninmah – a fost din nou zguduită de rivalitatea dintre fiii lui Enki, Ra/Marduk şi Thoth/Ningishzidda. A trebuit să treacă încă un mileniu până să fie restaurat Pământul şi Omenirea în stabilitate şi prosperitate, făcând posibilă vizita de stat a lui Anu pe Pământ, la cca 4.000 î.C.

Biblia susține că descendentul din a patra generație a lui Shem se numea *Peleg* (= „Împărțire“), „fiindcă în timpul lui a fost Pământul împărțit“; în *Războaiele Zeilor şi ale Oamenilor* eu am sugerat că aceasta era o referire la întemeierea celor trei regiuni separate de civilizație – a Tigrului/Eufratului, a Nilului şi a Indusului. Peleg s-a născut, potrivit Bibliei, la 110 ani după Potop; folosirea formulei „de 60 de ori“ ar data naşterea lui Peleg la aproximativ 4.300 î.C. (10.900 – 6.600) şi „împărțirea la cca. 4.000 î.C.

O dată cu crearea civilizațiilor Omenirii, cartierul general post-Diluvian al lui Enlil din ***Ni.ibru*** *(Nippur* în akkadiană) – reconstruit exact acolo unde fusese oraşul înainte de Potop, dar nu şi Centru de Control al Misiunii după Potop – a devenit capitala religioasă a tuturor, un fel de „Vatican“. Atunci a fost fixat un calendar luni-solar, *Calendarul din Nippur*, cu un ciclu de douăsprezece perioade ***Ezen*** (= „Festival“) – originea „lunilor“. Acest calendar, început la 3.760 î.C. este încă folosit ca şi Calendar Evreiesc până azi.

Apoi zeii „au făcut schița oraşului Kish, au turnat fundațiile lui“. A fost intenționat ca o capitală națională, un fel de Washington D.C.; şi aici Anunnaki au început linia de regi post-Diluvieni prin „coborârea din cer a sceptrului şi coroanei domniei“.

*** * ***

Săpăturile făcute la situl anticului Kish, descrise în capitolul nostru 4, au confirmat diferitele texte sumeriene care-l numeau pe zeul Ninurta ca zeitatea titulară a oraşului, dând naştere ideii că poate el a fost „Nimrod“ care era „Puternicul Vânător“ al lui Yahweh, dar Lista Regilor Sumerieni chiar îl numeşte pe primul rege din Kish; în mod regretabil, noi nu ştim acest nume, căci inscripția e deteriorată chiar acolo, lăsând lizibile doar silabele ***Ga._._.ur***. Ceea ce e clar lizibil este afirmația că el a domnit 1.200 de ani!

Numele celui de-al doilea conducător din Kish este în întregime deteriorat, dar domnia lui a durat în mod clar 860 de ani. El a fost urmat pe tronul din Kish de zece conducători cu nume lizibile ale căror domnii au durat 900, 840, 720 şi 600 de ani. De vreme ce acestea sunt numere care se disting clar ca fiind divizibile cu 6 sau cu 60, întrebarea fără răspuns este dacă acestea sunt duratele efective ale domniilor, sau scribii antici copişti le-au considerat greşit şi ar fi trebuit să fie 200 (sau 20) pentru Ga._._.ur, 15 în loc de 900 pentru următorul ş.a.m.d. Care din variante e corectă?

Domnia de 1.200 de ani a lui Ga._._.ur, dacă e corectă, îl plasează în categoria Patriarhilor pre-Diluvieni (care au trăit aproape 1.000 de ani fiecare), şi pe succesorii lui imediați undeva înaintea fiilor lui Noe (Shem a trăit până la vârsta de 600 de ani). Dacă Ga._._.ur era un semizeu *Gibbor*, 1.200 de ani în cazul lui pot fi plauzibili. La fel ar fi şi cei 1.560 de ani atribuiți celui de-al 13-lea rege din Kish, ***Etana***, în legătură cu care Lista Regilor Sumerieni face următoarea însemnare lungă: „Un păstor, el cel care la cer s-a înălțat, care a consolidat țările“ în acest caz, însemnarea regală este sprijinită de literatura descoperită, incluzând un text antic pe două tăblițe care relatează *Legenda lui Etana*, căci el a fost într-adevăr un rege „care la cer s-a înălțat“.

Un conducător îngăduitor, Etana era deznădăjduit din cauză că nu avea un moştenitor băiat, fapt cauzat de dificultățile de sarcină ale soției lui care puteau fi vindecate doar cu Planta cerească a Naşterii. Aşa că el a apelat la zeul-patron al său, Utu/Shamash să-l ajute s-o obțină. Shamash l-a îndreptat către o „groapă de vultur“; şi după ce a depăşit multe dificultăți, Vulturul l-a dus pe Etana în zbor la „Poarta cerului lui Anu“.

Pe când ei se ridicau din ce în ce mai mult, Pământul de sub ei apărea din ce în ce mai mic:

Când l-a purtat pe Etana în sus un *beru*,
Vulturul i-a spus lui, lui Etana:
„Priveşte, prietene, cum apare pământul!
Uită-te la marea de la marginea casei muntelui –
Uscatul a devenit doar cât un deal,
Marea cea largă e doar cât un butoi".

Ridicându-se al doilea *beru* (o unitate de măsură a distanței ca şi a gradelor arcului ceresc), Vulturul din nou l-a îndemnat pe Etana să privească în jos:

„Prietenul meu,
Aruncă o privire la cum apare Pământul!
Uscatul s-a transformat într-o brazdă...
Marea cea largă e doar cât un coş de pâine!"

„După ce Vulturul l-a purtat în sus al treilea *beru*", uscatul „s-a transformat într-un şanț de grădinar". Şi apoi, pe măsură ce continuau să se înalțe, Pământul a dispărut brusc din vedere; şi – după cum înspăimântatul Etana a spus mai târziu: „Pe când priveam în jur, pământul dispăruse!"

Potrivit uneia din versiunile poveştii, Etana şi Vulturul „au trecut prin poarta lui Anu". Potrivit altei versiuni, lui Etana i s-a făcut frică şi i-a strigat Vulturului „Mă uit la Pământ, dar nu mai pot să-l văd!" Înspăimântat, el a strigat la Vultur: „Nu pot să mai merg în ceruri! Întoarce-te înapoi!"

Dând ascultare țipetelor lui Etana, care „zăcea prăbuşit pe aripile Vulturului", Vulturul a coborât înapoi pe Pământ; dar (potrivit acestei versiuni), Etana şi Vulturul au mai făcut o a doua încercare. Aceasta a fost, se pare, reuşită, căci următorul rege din Kish, Balih, este identificat ca „fiul lui Etana". El a domnit numai 400 (sau 410 ani).

Povestea lui Etana a fost reprezentată de artiştii antici pe cilindri-sigiliu (Fig. 82), unul care începe cu „Vulturul" în „groapa" lui şi altul care-l arată pe Etana planând între Pământ (= 7 puncte) şi Lună (identificată prin semilună). Povestea este instructivă din câteva privințe: ea descrie în mod realist un zbor în spațiu, cu vederea unui Pământ ce-şi micşorează dimensiunea; ea confirmă şi ceea ce multe alte texte sugerează – că venirile şi plecările dintre Pământ şi Nibiru erau mai frecvente decât o dată la 3.600 de ani.

Povestea lasă însă statutul lui Etana de muritor sau semizeu nerostit; dar unii ar putea să presupună că lui Etana nu i-ar fi fost permis să facă un zbor în spațiu, nici să domnească pretinsul mileniu şi jumătate, dacă n-ar fi fost un semizeu.

Fig. 82

Faptul că o inscripție mai târzie pune în fața numelui lui Etana prefixul „Dingir“ întăreşte concluzia că Etana era într-

adevăr de obârşie divină; iar o înregistrare dintr-un alt text cum că Etana era din aceeaşi „Sămânță Pură“ din care şi Adapa fusese, poate servi ca indiciu despre cine era tatăl.

Posibilitatea ca, cei 23 de regi care au domnit în Kish să fi alternat între semizei şi progeniturile lor muritoare ne apare în mod special în minte atunci când ajungem la al 16-lea rege, ***En.me.nunna***, care a domnit 1.200 de ani şi a fost urmat de cei doi fii ai săi cu domnii de 140 şi respectiv 305 ani, ca de muritori. Au urmat regi ce au domnit 900 şi 1.200 de ani; apoi ***En.me.bara.ge.si***, „care a scos ca trofeu armele din Elam, a devenit rege şi a domnit 900 de ani“.

Deşi numărătoarea Sharilor era de mult apusă, cele două nume theoforice sună familiar; ei îi plasează pe cei doi regi post-Diluvieni în aceeaşi categorie de nume cu cei dinainte de Potop (din tăbliţele WB şi listele lui Berossus) *care aveau zei drept părinți*. Ele furnizează de asemenea şi o dimensiune istorică listei din Kish, căci numele Enmebaragesi a fost găsit inscripționat pe un artefact arheologic – o vază de piatră acum în Muzeul Iraqului din Baghdad; Elam (ale cărui arme el le-a luat ca trofee) a fost un regat a cărui existență e confirmată din punct de vedere istoric.

Aka, fiul lui Enmebaragesi, care a domnit 629 de ani, a completat lista de 23 de regi ai Kish care „au domnit în total 24.510 ani, 3 luni şi trei zile şi jumătate“ – câteva milenii dacă împărțim la 6, doar patru secole dacă împărțim la 60. Şi apoi Domnia în Sumer a fost transferată la Uruk.

Scaunul Domniei centrale a fost transferat de la Kish la Uruk la cca. 3.000 î.C.; şi imediat, nu mai trebuie să ghicim cine a domnit aici, căci iată ce afirmă Lista Regilor despre primul rege din Uruk:

> În Uruk,
> .....
> Mes.kiag.gasher, ***fiu al lui dUtu***,
> A devenit mare preot şi rege
> Şi a domnit 324 de ani.
> Mes.kiag.gasher
> A intrat în mare
> (şi) a ieşit la munţi.

Deşi în mod evident un semizeu, al cărui tată era zeul Utu/Shamash, nu mai mult de 324 de ani (un alt număr, vă rog să

notați, divizibil cu 6) îi sunt desemnați; şi nicio explicație nu e oferită pentru o așa de scurtă domnie a unui semizeu în toată puterea cuvântului. Numele lui transmite înțelesul de „Priceput, Îndemânatic“. Şi de vreme ce niciun alt text despre Meskiaggasher n-a fost găsit, putem doar să ghicim că marea pe care el a traversat-o ca să ajungă la ținutul muntos – o călătorie care merita să fie menționată – era Golful Persic („Marea de Jos“) iar ținutul muntos era Elam.

Uruk (biblicul Erech) a fost întemeiat nu ca oraş ci ca loc de odihnă pentru Anu şi Antu când ei au venit pe Pământ la cca. 4.000 î.C. într-o vizită de stat. Când au plecat, Anu i l-a dăruit stră-nepoatei lui, **Irninni**, supranumită şi mai bine cunoscută după aceea ca **In.Anna** (= „Preaiubită de Anu“), alias **Ishtar**. Ambițioasă şi întreprinzătoare – Lista Marilor Zei înregistrează mai mult de 100 de epitete ale ei! – Inanna, păcălindu-l pe afemeiatul Enki, a reuşit să obțină de la el mai mult de 100 de Me-uri („Formule Divine“) necesare pentru a face din Uruk un oraş principal.

Sarcina de a transforma Uruk într-un oraş major ca statură a fost îndeplinită de următorul rege din Uruk, **Enmerkar**. Potrivit Listei Regilor Sumerieni, el a fost „cel care a construit Uruk“. Dovezile arheologice sugerează că el a fost cel care a construit primele ziduri de protecție ale oraşului şi a extins templul E.Anna într-o incintă sacră demnă de o mare zeiță, zeița Inanna. O splendidă vază de alabastru încrustat din Uruk – unul dintre cele mai prețioase obiecte de la Muzeul Iraqului din Baghdad – reprezintă o procesiune de adepți, conduşi de un rege gol, uriaş de statură, aducând ofrande „Stăpânei din Uruk“.

Numit în Lista Regilor „fiu al lui Mes.kiag.gasher“, Enmerkar a domnit 420 de ani – cu aproape un secol mai mult decât tatăl său semizeu. Mult mai multe ne sunt cunoscute despre el, căci el a fost subiectul câtorva povestiri epice, cea mai lungă şi mai istorică dintre ele fiind cunoscută ca *Povestea lui Enmerkar şi a Stăpânului din Aratta* – una dintre dezvăluirile căreia, foarte clar şi repetat afirmată, este aceea că ***tatăl adevărat al lui Enmerkar era zeul Utu/Shamash***. Asta îl face o rudă directă, şi nu doar un adept, al surorii lui Utu, Inanna; şi în această poveste unii găsesc o explicație pentru enigmaticele călătorii către un regat îndepărtat.

Întemeierea celor Patru Regiuni a fost făcută cu intenția de a reinstaura pacea între clanurile Anunnaki prin tactica „fiecare să-şi facă propriile aranjamente” (câmpia Tigrului şi Eufratului, sub

Enliliți, a fost Prima Regiune; Africa, sub Enkiiți, a fost a Doua Regiune). O altă idee a fost aceea de a întări pacea prin intermariaje; şi aleasă pentru acest scop a fost nepota lui Enlil, Inanna/Ishtar şi zeul păstor **Dumuzi** – fiul cel mic al lui Enki (dar doar frate vitreg al lui Marduk). Referiri din diverse texte sugerează că Regiunea a Treia, încă nealocată, Valea Râului Indus, era menită ca zestre pentru tânărul cuplu. (Regiunea a Patra, din care Omenirea era exclusă, era Spațioportul din Peninsula Sinai).

Căsătoriile aranjate făceau parte din obiceiurile Anunnaki, atât de pe Nibiru cât şi de pe Pământ; unul dintre cele mai timpurii exemple este înregistrat într-o poveste despre Enki şi Ninharsag: de câte ori făceau dragoste li se năşteau doar fete, iar cei doi apoi îşi petreceau timpul găsindu-le soți. Dar s-a întâmplat că tânăra Inanna şi Dumuzi nu numai că s-au plăcut, dar chiar s-au îndrăgostit. Logodiți fiind, iubirea lor toridă şi felul în care făceau dragoste sunt descrise în poeme lungi, majoritatea compuse de Inanna, ceea ce i-a adus reputația de Zeiță a Iubirii (Fig. 83 a). Poemele dezvăluiau însă şi ambiția Inannei de a deveni, prin căsătorie, „Stăpâna Egiptului“, iar acest lucru l-a alarmat pe fiul lui Enki Marduk/Ra; eforturile lui de a perturba această căsătorie au dus – neintenționat, pretindea el – la moartea prin înec a lui Dumuzi.

Fig. 83 a, b

Plângând şi plină de furie, Inanna a lansat bătălii crâncene împotriva lui Marduk/Ra, stabilindu-şi statutul de Zeiță a

Războiului (Fig. 83 b). Numite de noi „Războaiele Piramidelor“ în cartea *Războaiele Zeilor şi ale Oamenilor*, ele au durat câțiva ani şi s-au sfârşit doar o dată cu întemnițarea şi apoi exilul lui Marduk. Marii zei au încercat s-o consoleze pe Inanna dăruindu-i doar pentru ea dominația asupra îndepărtatului Regat din Aratta, situat departe la est de Elam/Iran şi dincolo de şapte lanțuri muntoase.

În *Trepte către Cer* eu am sugerat că Regatul din Aratta era a Treia Regiune – ceea ce e azi descris ca fiind Civilizația din Valea Indusului (cu centrul ei numit Harappa de arheologi, pe semnificativa paralelă de 30 de grade nord). Astfel, aceasta era destinația călătoriei lui Meskiaggasher şi locul importantelor evenimente care au urmat.

Contextul pentru povestea Enmerkar şi Stăpânul din Aratta era situația ciudată că Oraşul Uruk şi Regatul nenumit din Aratta aveau aceeaşi zeiță, Inanna. Mai mult, regele nenumit din Aratta este în mod repetat identificat ca *„sămânța implantată în pântec de Dumuzi“* – o afirmație enigmatică, lăsând să se ghicească nu numai cine era mama, dar şi dacă a fost implicată inseminarea artificială. (Un exemplu de asemenea inseminare artificială este înregistrată în poveştile zeilor egipteni, când Thoth a extras sperma din falusul lui Osiris, dezmembrat de fratele lui, Seth, şi a fertilizat-o cu ea pe Isis, soția lui Osiris, care apoi i-a dat naştere zeului Horus).

Spunându-şi „Enlil Junior al Sumerului“, Enmerkar socotea să stabilească superioritatea Uruk prin renovarea şi extinderea vechiului templu al lui Anu, E.Anna, ca altar principal al Inannei, şi prin plasarea regatului din Aratta pe o treaptă inferioară, forțându-l să trimită „tributuri“ de pietre prețioase, lapis lazuli şi camelian, aur şi argint, bronz şi plumb. Când Aratta, descris în text ca „locul muntos al argintului şi lapis lazuli“ a trimis tributul, inima lui Enmerkar a devenit trufaşă şi l-a trimis pe ambasadorul lui în Aratta cu o nouă cerere: „Aratta să se predea Uruk-ului!“ altfel, va fi război!

Dar regele din Aratta – care putea să fi arătat ca această statuie, găsită în Harappa, (Fig. 84) – vorbind într-o limbă străină, a arătat că nu poate înțelege ce spune emisarul. Nedescurajat, Enmerkar a căutat ajutorul lui **Nidaba**, zeița scrisului, înscrpționând pe o tăbliță de lut mesajul către Aratta într-o limbă pe care regele lui s-o poată înțelege şi a trimis-o cu un alt emisar special (textul sugerează că acest emisar *şi-a luat zborul* către

Aratta: „Emisarul şi-a fluturat aripile“ şi dintr-o dată a traversat munții şi a ajuns în Aratta).

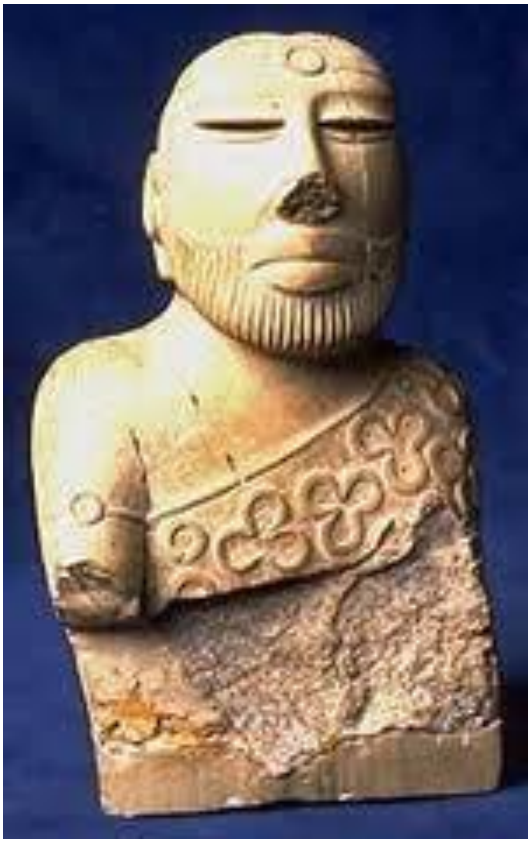

Fig. 84

Tăbliţa de lut inscripționată – o noutate pentru regele din Aratta – şi gesturile emisarului, au transmis amenințarea Uruk-ului. Dar regele din Aratta şi-a pus credința în Inanna: „Inanna, stăpâna ținuturilor, nu şi-a abandonat Casa din Aratta, n-a predat Aratta Uruk-ului!“ a spus el; şi înfruntarea a continuat nerezolvată.

O vreme după aceea Inanna şi-a împărțit prezența în ambele locuri, călătorind între ele în „Nava Cerului“ personală. Uneori pilota chiar ea, îmbrăcată ca un pilot (Fig. 85), alteori aparatul ei de zbor era pilotat de pilotul ei personal, Nungal. Dar seceta prelungită care a devastat economia bazată pe grâne a regatului din Aratta şi locul central al Sumerului, au făcut din Uruk câştigătorul final.

Fig. 85

Alte câteva poveşti eroice despre Enmerkar îl aduc în atenție pe următorul rege din Uruk, ***Lugal.banda***. Lista Regilor spune laconic „Divinul Lugalbanda, un păstor, a domnit 1.200 de ani“. Dar mult mai multe informații sunt furnizate despre el în texte cum ar fi *Lugalbanda şi* Enmerkar, Lugalbanda şi Muntele Hurum şi Lugalbanda în întunericul Muntelui – texte care descriu diferite episoade eroice care ar putea fi segmente ale unui text mai cuprinzător – o *Epopee a lui Lugalbanda*, după tiparul *Epopeii lui Gilgamesh*.

Într-una din poveşti, Lugalbanda este unul dintre cei câțiva comandanți care îl însoțeau pe Enmerkar într-o campanie militară împotriva Aratta. Pe când au ajuns la Muntele Hurum în drumul lor, Lugalbanda s-a îmbolnăvit. Eforturile tovarăşilor săi de a-l ajuta au eşuat şi ei l-au lăsat să moară, plănuind să-i ia trupul la întoarcere. Dar zeii din Uruk, conduşi de Inanna, au auzit rugămințile lui Lugalbanda: folosind „pietre care emit lumină“ şi „pietre care te fac puternic“, Inanna îi restaurează vitalitatea şi el nu moare. El rătăceşte singur prin sălbăticie, luptându-se cu animalele sălbatice urlătoare, pitoni şi scorpioni. În final (se presupune, căci tăblița e deteriorată aici) el reuşeşte să se întoarcă la Uruk.

.....

Într-o altă poveste, el este într-o misiune pentru Enmerkar din Uruk la Inanna în Aratta, ca să-i ceară ajutorul pentru lipsa apei din Uruk. Dar în cel mai interesant segment de versiune, Lugalbanda este reprezentat ca emisar special al lui Enmerkar trimis la regele din Aratta. Trimis singur într-o misiune ultrasecretă cu un mesaj secret pe care trebuise să-l memoreze, drumul îi este blocat la o trecătoare vitală din munți de ***„Anzu Mushen“***, o pasăre monstru ai cărei „dinți sunt ca dinții unui rechin iar ghearele ca ghearele unui leu“ şi care poate doborî şi căra un taur. Definită consistent în text prin determinativul ***mushen***, care înseamnă „Pasăre“, „Pasărea Anzu“ pretinde că Enlil a pus-o aici ca Păzitor al Porții, şi îl provoacă pe Lugalbanda ca să-i verifice identitatea:

Dacă un zeu eşti tu,
Cuvântul (de trecere) ţie eu ţi-l voi spune,
În prietenie eu te voi lăsa să intri.
Dacă un *Lul.lu* tu eşti,
Soarta ta eu o voi hotărî – (căci)
Niciun adversar în Ţinutul Muntos nu e îngăduit.

Amuzat, poate, de folosirea unui termen pre-Diluvian, Lu.Lu pentru „Om“, Lugalbanda a răspuns cu propriul său joc de cuvinte. Referindu-se la incinta sacră din Uruk, el a spus:

Mushen, în Lal.lu eu m-am născut;
Anzu, în „Marea Incintă“ eu m-am născut.

Apoi „Lugalbanda, cel din sămânța preaiubită, a întins mâna“ şi a spus:

Ca divinul Shara sunt eu,
Fiul preaiubit al Inannei

Zeul Shara este menționat în diverse texte ca fiu al Inannei, deşi niciodată cu vreo indicație despre cine a fost tatăl lui. O bănuială ar fi că el ar fi fost conceput în timpul vizitei lui Anu pe Pământ; Povestea lui Zu îl identifică pe Shara ca *„primul născut* al lui Ishtar“ – admițând astfel existența altor copii nenumiți. Nu există vreo mențiune că sesiunile amoroase ale Inannei cu Dumuzi ar fi produs vreun copil şi e ştiut că după moartea lui Dumuzi, Inanna a introdus ritualul „Mariajului Sacru“ în care un bărbat ales de ea (de obicei regele) ar fi petrecut o „noapte de logodnă“ cu ea la aniversarea morții lui Dumuzi; dar nu au fost înregistrate progenituri care să fi rezultat. Asta lasă necunoscută identitatea tatălui lui Lugalbanda, deşi introducerea termenului ***lugal*** ca parte a numelui său sugerează o descendență regală.

Fig. 86

De notat este faptul că înțelesul numelui Lugal.banda poate cel mai bine transmis prin porecla „Scundul“, căci asta înseamnă

literalmente numele lui: ***Lugal*** = Rege, ***banda*** = de mai mică statură/mai scund.

Neavând statura impunătoare a celorlalți semizei, el pare să fi semănat mai mult cu mama lui din această privință: când o statuie în mărime naturală a Inannei a fost descoperită într-un sit numit Mari, arheologii s-au fotografiat alături de ea (Fig. 86); şi într-adevăr, Inanna părea cea mai scundă din grup.

Oricine ar fi fost tatăl lui Lugalbanda, faptul că o zeiță – Inanna – era mama lui i-a câştigat determinativul ***Dingir*** înaintea numelui şi l-a îndreptățit ***să fie ales ca şi consort al unei zeițe numită Ninsun***. Numele lui, cu determinativul Dingir, încheie enumerările Inannei de pe Tăblița IV din Lista Marilor Zei şi are onoarea de a începe Tăblița V, urmat de ***dNinsun am bi sal*** – „divina Ninsun, femeie, soția lui" şi de numele copiilor lor şi ale diverşilor slujitori de la curte.

Ceea ce ne aduce la cea mai mare epopee despre semizei şi Căutarea Nemuririi – şi la existența unei dovezi fizice care poate dovedi toate acestea.

AMESTECAREA LIMBILOR

Potrivit Bibliei, când oamenii au început să repopuleze Pământul după Potop, toți oamenii vorbeau aceeaşi limbă (Geneza II:I):

> Întregul Pământ era de o limbă
> Şi un singur fel de cuvinte.

Aşa era când oamenii „călătorind dinspre est, au găsit o câmpie în ținutul Shine'ar şi s-au stabilit aici". Dar apoi ei au început „să construiască un oraş şi un turn al cărui vârf ar fi atins cerul". Ca să oprească asemenea ambiții din partea Omenirii, Yahweh, „coborând să vadă oraşul şi turnul", s-a îngrijorat şi a spus: „Haideți să coborâm şi să le amestecăm limbile, aşa ca ei să nu-şi poată înțelege vorbirea între ei". Construirea „Turnului Babel" l-a făcut pe Yahweh să „amestece limbile Omenirii" şi „să-i împrăştie de acolo pe fața întregului Pământ".

Apoi, folosind un joc de cuvinte – similaritatea verbului ebraic BLL (= a confunda, a amesteca) cu numele oraşului (Babel = Babilon) – Biblia explică : „De atunci este numele lui Babel, căci

aici a amestecat (BLL) Yahweh limbile Pământului“. Istoricul grec Polyhistor, citându-l pe Berossus şi alte surse, ne spune şi el că înainte de a construi un turn mare şi semeț, Omenirea „era de o singură limbă“.

Faptul că întreaga Omenire – provenită din cei trei fii ai lui Noe – ar fi vorbit aceeaşi limbă chiar imediat după Potop e o afirmație plauzibilă. Într-adevăr, ea ar putea explica de ce termenii cei mai vechi şi numele în egipteană sună la fel ca în ebraică: Cuvântul pentru „zei“ era *Neteru*, „păzitorii“, care se potriveşte cu ebraicul *NTR* (= A păzi, a veghea). Numele zeității supreme, *Ptah*, însemnând „Cel care dezvoltă/creează“ e asemănător cu verbul ebraic *PTH* cu un înțeles similar. La fel e asemănarea dintre *Nut* (= Cer) şi *NTH* – a întinde un baldachin; *Geb* (Cel care ridică grămada) şi *GBB* (a îngrămădi) etc.

Biblia afirmă apoi că Amestecarea Limbilor a fost *un act divin deliberat*. ***Imaginați-vă găsind confirmarea acestui fapt în textele lui Enmerkar!***

Povestind despre neputința emisarilor lui Enmerkar şi a regelui din Aratta de a se înțelege între ei, textul sumerian a notat că „odată, pe vremuri –

> Întregul Pământ, toţi oamenii la unison,
> Lui Enlil într-o singură limbă îi aduceau laudă.

Dar apoi Enki, punând față în față rege cu rege, prinț cu prinț, „a pus în gurile lor o limbă amestecată, iar limba Omenirii a fost încurcată“.

Potrivit epopeii lui Enmerkar, Enki a făcut asta...

XII. Nemurirea: Marea iluzie

A fost odată o vreme când toată Omenirea trăia în Paradis – îndestulați căci mâncaseră din Copacul Cunoaşterii, dar fiindu-le interzis să ajungă la fructele Copacului Vieții. Apoi Zeul, suspectându-şi propria creație, a spus unor colegi nenumiți: Adam, mâncând din Copacul Cunoaşterii, „a devenit ca unul dintre noi; dacă va întinde mâna şi va lua şi din Copacul Vieții şi va mânca şi va trăi veşnic?“ Şi, ca să prevină asta, Zeul l-a izgonit pe Adam din Gradina Edenului.

Omul a căutat încă de atunci acea nemurire pe care Zeul i-o refuzase. Dar de-a lungul mileniilor, a trecut neobservat faptul că în timp ce referitor la Copacul Cunoaşterii Yahweh Elohim afirma că deoarece mâncase din el, „Adam a devenit ca unul dintre noi“ – un astfel de „ca unul dintre noi“ nu se regăseşte în afirmația lui despre „va trăi veşnic“ dacă va mânca din fructele Copacului Vieții.

Se explică acest lucru prin faptul că „Nemurirea“, fluturată în fața Omenirii ca atributul distinctiv al zeilor, nu era altceva decât o Mare Iluzie?

Dacă a încercat cineva vreodată să afle asta, acela a fost Gilgamesh, Regele din Uruk, fiul lui Ninsun şi Lugalbanda.

Oricât de încântătoare şi de revelatoare ar fi poveştile lui Enmerkar şi Lugalbanda, fără îndoială semizeul şi *Lugal* de după Potop despre care avem cele mai lungi şi mai detaliate înregistrări este ***Gilgamesh***, care a domnit în Uruk din cca. 2.750 până în cca 2.600 î.C. Lunga *Epopee a lui Gilgamesh* relatează călătoriile lui în căutarea nemuririi – căci „două treimi el e zeu, o treime uman“, iar el credea că de aceea el n-ar trebui „să privească peste zid“ ca orice muritor.

Descendența lui genealogică, care l-a făcut mai mult decât un semizeu, mai mult decât jumătate zeu jumătate muritor, era impresionantă. Tatăl lui, Lugalbanda, atât rege cât şi mare preot în Uruk, era un fiu al Inannei şi era înzestrat cu determinativul „divin“. Mama lui, **Nin.sun** („Doamna care Irigă“), era o fiică a marilor zeități **Ninurta** şi **Ba'u**, ceea ce explică de ce Gilgamesh era descris ca fiind din „esența lui Ninurta“ (fiul cel mai de seamă al lui Enlil). Însăşi Bau avea o origine deloc mediocră: ea era fiica cea mai mică a lui Anu.

Dar acesta nu e pedigree-ul complet al lui Gilgamesh. El se născuse în prezența şi sub ocrotirea lui **Utu** (fratele geamăn al Inannei şi nepotul lui Enlil) – un aspect care i-a făcut pe cercetători să-l numească pe Utu/Shamash „naşul" lui Gilgamesh. Iar el era „privit cu bunăvoință" şi de partea Enkiită, căci numele lui theoforic, **Gish.bil.ga.mesh**, îl lega de **dGibil**, un fiu al lui Enki şi zeul turnătoriilor de metal.

Potrivit versiunii hitite a *Epopeii lui Gilgamesh*, el era *„mândru, dăruit cu o statură supraomenească"* – atribute fără îndoială moştenite nu de la tată („Regele Scund"), ci din partea mamei, căci mama lui Ninsun, zeița Bau, era asemenea poreclei sale **Gula** – pur şi simplu „Cea Mare".

Înzestrat cu talente şi vitejie de câțiva zei, înalt, musculos şi bine făcut (Fig. 87), Gilgamesh era asemănat cu un taur sălbatic; îndrăzneț şi spirit neîmblânzit, el îi provoca în mod constant pe tinerii oraşului la meciuri de lupte (pe care le câştiga întotdeauna). „De o aroganță nestăpânită", lui „nu i-a scăpat nicio fecioară". Într-un sfârşit, bătrânii oraşului au apelat la zei să-l oprească pe Gilgamesh atunci când acesta a început să pretindă „dreptul celui dintâi" asupra mireselor în noaptea nunții lor.

Ca răspuns, zeii au modelat în stepă un bărbat sălbatic ca dublură a lui Gilgamesh – „Ca Gilgamesh la constituție, dar mai scund de statură". Numit ***Enki.du*** (De Enki Creat), sarcina lui era de a-l proteja pe Gilgamesh şi de a-l forța să-şi schimbe apucăturile. Descoperind că aveau printre ei un primitiv necizelat care nu ştia să gătească mâncare şi ocrotea animalele, bătrânii oraşului l-au dus în afara oraşului cu o prostituată, ca să învețe „căile Oamenilor". Ea l-a curățat şi l-a îmbrăcat şi i-a făcut părul bucle; când în sfârşit s-au reîntors în oraş, el era o copie a lui Gilgamesh!

Provocat la trântă de neîncrezătorul Gilgamesh, Enkidu s-a luptat, l-a învins şi a infiltrat în el umilința; iar cei doi au devenit tovarăşi inseparabili.

Lipsit de mândria sa şi pierzându-şi bravura, Gilgamesh a început să se gândească la îmbătrânire, la viață şi moarte. „În oraşul meu omul moare, apăsată e inima mea; omul piere, grea e inima mea", i-a spus Gilgamesh „naşului" Utu; „O să privesc şi eu peste zid, pentru asta am fost sortit?" a întrebat el. Răspunsul pe care l-a primit de la mentorul său n-a fost încurajator:

De ce, Gilgamesh, cutreieri în jur?

Viaţa pe care o cauţi, n-o vei găsi!
Când zeii au creat Omenirea,
Moartea pentru Omenire ei au hotărât;
Viaţa îndelungată ei şi-au păstrat-o pentru ei.

Fig. 87

Trăieşte şi bucură-te de viaţă în fiecare zi, l-a sfătuit Utu/Shamash pe Gilgamesh; dar o serie de vise şi de semne prevestitoare, incluzând un obiect ceresc prăbuşit, l-au convins pe Gilgamesh că ar putea evita sfârşitul unui muritor dacă s-ar alătura zeilor în lăcaşul lor ceresc. Enkidu, a aflat el, ştia drumul către „Locul de Aterizare al Anunnaki“ din Pădurea de Cedri – o mare platformă cu un turn de lansare, toate construite din blocuri colosale de piatră, care serveau drept terminal pe Pământ pentru Igigi şi navetele lor (vezi Fig. 60). Era un loc de unde el ar fi putut să fie luat în zbor de către Igigi; iar Gilgamesh i-a cerut mamei sale sfatul şi ajutorul. I s-a spus că „numai zeii pot să urce la cer, numai zeii pot să trăiască veşnic sub soare“, şi, avertizat de Enkidu în privinţa monstrului Huwawa ere păzeşte locul, Gilgamesh a răspuns cu vorbe care vibrează până în ziua de azi:

Cât despre Omenire, numărate sunt zilele ei;
Orice ar dobândi ea, e sortit vântului...
Lasă-mă să merg acolo înaintea ta,
Gura ta să strige „înainte! Nu-ţi fie teamă!“
Şi de voi cădea,
Măcar îmi voi fi făcut un nume:
„Gilgamesh“, se va spune,
„luptând împotriva cumplitului Huwawa a căzut.“

Dându-şi seama că Gilgamesh nu poate fi oprit, Ninsun, mama lui, a apelat la Utu/Shamash să-i acorde lui Gilgamesh protecţie suplimentară. „Înţeleaptă şi pricepută în toate cunoştinţele“, Ninsun era şi practică. Luându-l pe Enkidu deoparte, ea l-a pus să jure că-l va proteja fizic pe Gilgamesh. Ca să-şi asigure fidelitatea lui Enkidu, ea i-a oferit o recompensă dincolo de visurile oricui: *o tânără zeiţă de soţie*. (Rândurile parţial deteriorate de la sfârşitul Tăbliţei a IV-a a Epopeii, sugerează că Ninsun discutase cu Aya, soţia lui Utu/Shamash, ca una dintre fiicele lor să fie mireasa).

Apoi Utu/Shamash însuşi le-a dat lui Gilgamesh şi lui Enkidu sandale divine care i-au ajutat să ajungă în Muntele Cedrilor în scurt timp, şi iată-i pe cei doi tovarăşi plecaţi în aventura lor din Pădurea de Cedri.

Deşi nicio hartă nu s-a găsit în textul antic, nu există neclarităţi în ceea ce priveşte destinaţia lor: în tot Orientul Apropiat – chiar în toată Asia – nu există decât o Pădure de Cedri:

în munții unde azi este Libanul; şi aici era localizat „Locul de Aterizare“ al zeilor.

Ajungând în zona muntoasă, tovarăşii au fost uimiți de vederea unor copaci maiestuoşi de cedru şi s-au oprit peste noapte la marginea pădurii. Dar în timpul nopții Gilgamesh a fost trezit din somn de zguduielile pământului; el a reuşit să zărească o „cameră cerească“ care îşi lua zborul. „Viziunea pe care Gilgamesh a avut-o a fost de-a dreptul înfricoşătoare“:

Cerurile au strigat, pământul a bubuit;
Deşi se crăpa de ziuă, întunericul a căzut.
Fulgere scânteiau, o flacără s-a aprins.
Norii s-au umflat, ploua cu moarte!
Apoi strălucirea s-a risipit; focul s-a stins;
Şi tot ce cădea se transforma în cenuşă.

Privelişte şi sunetele unei lansări de rachetă erau într-adevăr îngrozitoare; dar în ceea ce-l privea pe Gilgamesh, evenimentele nocturne au fost confirmarea că ajunseseră la „Locul de Aterizare“ al zeilor. (O monedă feniciană dintr-o perioadă mult mai târzie reprezintă încă locul cu o rachetă aşezată pe platforma ei, Fg. 88). La ivirea zorilor tovarăşii au început să caute intrarea, cu grija de a evita „copacii-armă care ucid“.

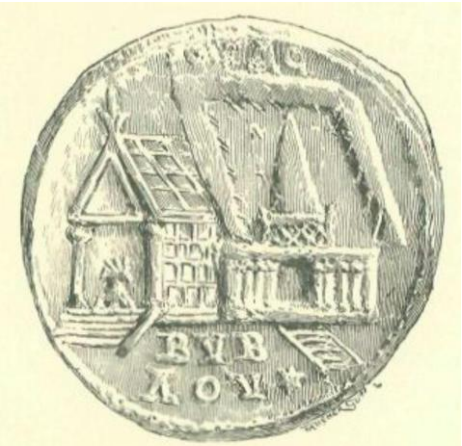

THE TEMPLE OF BYBLOS.[1]

Fig. 88

Enkidu a găsit poarta; dar când a încercat s-o deschidă, el a fost aruncat înapoi de o forță nevăzută. Timp de douăsprezece zile el a zăcut paralizat.

Când a fost în stare să se mişte şi să vorbească din nou, el l-a implorat pe Gilgamesh să renunțe la încercarea de a deschide poarta. Dar Gilgamesh avea veşti bune: în vreme ce Enkidu fusese imobilizat, el, Gilgamesh, găsise un tunel; el putea să-i ducă direct la centrul de comandă al Anunnaki-lor! El l-a convins pe Enkidu că tunelul era cea mai bună cale de a intra.

Intrarea în tunel era blocată de copaci şi tufişuri crescute peste măsură, pământ şi roci. Pe când tovarăşii au început să curețe locul, „Huwawa a auzit zgomotul şi s-a înfuriat". Gardianul locului, Huwawa era pe-atât de monstruos pe cât l-a descris Enkidu: „Teribil, dinții lui ca dinții unui dragon, fața lui ca fața unui leu, apropierea lui ca năvala apelor potopului". Cea mai înspăimântătoare era „raza lui strălucitoare": emanând din fruntea lui, „ea devora copaci şi tufişuri; nimic nu putea să scape forței ei ucigătoare... Ca o teroare pentru muritori o destinase Enlil să fie".

Fără vreo cale de scăpare, cei doi dintr-o dată l-au auzit pe Utu/Shamash vorbindu-le. Nu fugiți ca să scăpați, le spunea el; mai bine lăsați-l pe Huwawa să se apropie de voi, apoi aruncați-i țărână în față! Făcând aşa cum fuseseră sfătuiți, tovarăşii au reuşit să-l imobilizeze pe Huwawa. Enkidu l-a lovit şi monstrul a căzut la pământ. Enkidu apoi „pe monstru l-a dat morții".

Cu „drumul către lăcaşul secret al Anunnaki-lor deschis", cei doi tovarăşi şi-au permis să se relaxeze şi să-şi savureze victoria. Ei s-au oprit pentru odihnă la un râu; iar Gilgamesh şi-a scos hainele ca să se îmbăieze şi să se revigoreze. Fără ca ei să ştie, zeița Inanna privea toate acestea din naveta ei. Atrasă de fizicul impunător al regelui, veşnic-tânăra Inanna şi-a făcut clară dorința atunci când i s-a adresat:

Vino, Gilgamesh, fii tu iubitul meu!
Dăruieşte-mi fructul iubirii tale,
Fii tu bărbatul meu,
Eu voi fi femeia ta!

Promițându-i un car din aur, un palat magnific, domnia peste alți regi şi prinți – Inanna era sigură că l-a ademenit pe Gilgamesh; dar răspunzându-i, el a arătat că nu are nimic să-i poată oferi ei, o zeiță, în schimb; iar cât priveşte „iubirea" pe care ea i-o promitea –

cât timp au rezistat foştii ei iubiţi? Enumerând cinci dintre ei, Gilgamesh a descris cum Inanna „ca pe un pantof care bate piciorul stăpânului său“ i-a aruncat, unul după altul, nepăsătoare odată ce vigoarea lor i-a părăsit.

Respingerea a înfuriat-o pe Inanna. Plângându-se lui Anu, „Gilgamesh m-a insultat!“ a spus ea, şi i-a cerut să-l asmuţă asupra lui Gilgamesh pe ***Gud.anna*** – „Taurul lui Anu“ sau „Taurul Cerului“ – care hălăduia prin Munţii Cedrilor. Şi deşi avertizată de Anu că eliberarea fiarei va aduce şapte ani de foamete, Inanna a insistat ca Anu să-l asmută.

Uitând de tunel şi de Locul de Aterizare, Gilgamesh şi Enkidu au fugit să-şi salveze viaţa.

Sandalele magice pe care Utu le dăduse celor doi i-au ajutat „o distanţă de o lună şi cincisprezece zile în trei zile s-o traverseze“. Gilgamesh s-a grăbit în oraş ca să-şi mobilizeze luptătorii; Enkidu l-a înfruntat pe monstru în afara zidurilor Uruk-ului. Fiecare sforăit al Taurului Cerului făcea o groapă în care o sută de luptători cădeau. Dar pe când Taurul Cerului s-a întors, Enkidu l-a lovit din spate şi l-a ucis.

Rămasă fără grai la început, „Inanna către Anu ridică plângere“, cerând ca ucigaşul lui Huwawa şi al Taurului Cerului să fie supus judecăţii. Un artist antic a reprezentat pe un cilindru-sigiliu (Fig. 89) pe un Enkidu debordând de fericire lângă Taurul Cerului ucis, iar pe Inanna adresându-se lui Gilgamesh sub semnul Discului Înaripat.

Fig. 89

Deliberând, părerile zeilor erau diferite. Pentru că l-au ucis atât pe Huwawa cât şi pe Taurul Cerului, Enkidu şi Gilgamesh trebuie să moară, a spus Anu. Gilgamesh n-a ucis, doar Enkidu să moară, a spus Enlil. Tovarăşii au fost atacaţi de monştri, deci niciunul nu trebuie să moară, a spus Utu. În final, Gilgamesh a fost cruţat; Enkidu să trudească în Ţinutul Minelor a fost condamnat.

* * *

Încă agitat după încercarea eşuată din Pădurea de Cedri, Gilgamesh n-a renunţat la obiectivul său de a se alătura zeilor în Lăcaşul lor Ceresc. Separat de Locul de Aterizare din nord exista Spaţioportul, „unde zeii se ridică şi coboară". Punctul focal al noilor facilităţi de aterizare şi decolare construite de Anunnaki ca să le înlocuiască pe cele vechi distruse de Potop, Spaţioportul era localizat în Regiunea a Patra cea sacră, ***Tilmun*** (Locul/Ţinutul Rachetelor) din peninsula Sinai. Marele tipar a încorporat platforma pre-diluviană de aterizare din munţii Libanului (A pe hartă, Fig. 90), a avut nevoie de două mari piramide pe post de faruri de ghidare în Egipt (B pe hartă, Fig. 90) şi a stabilit un nou Centru de Control al Misiunii (C pe hartă, Fig. 90) într-un loc numit Ierusalim.

Tilmun era o zonă interzisă muritorilor; dar Gilgamesh – „două treimi din el divine" – şi-a închipuit că el putea face excepţie de la această interdicţie; la urma urmelor, aici fusese Utnapishtim/Ziusudra, cel faimos de la Potop, adus să trăiască! Şi astfel Gilgamesh a conceput un plan pentru a doua încercare de a găsi Nemurirea. Detestând faptul că Enkidu plecase, Gilgamesh a avut o idee: Ţinutul Minelor era pe drumul pe mare către Tilmun; hai să-i facă pe zei să-i permită să meargă acolo cu barca – şi el îl va lua pe Enkidu de pe drum. Din nou Ninsun a trebuit să stăruie; din nou Utu i-a dat, de nevoie, o mână de ajutor.

Şi aşa s-a făcut că tovarăşii erau încă în viaţă şi împreună pe când nava lor trecea prin strâmtoarea care conducea în afara Golfului Persic (cum îl numim noi azi). În strâmtoare, pe ţărm, ei au observat un turn de observare. Un gardian, înarmat cu o rază ca aceea a lui Huwawa, i-a luat la întrebări. Stingherit, „Hai să ne întoarcem!" Enkidu a spus. „Înainte mergem!" Gilgamesh a spus. Un vânt brusc, ca şi cum ar fi fost condus de raza gardianului, a rupt pânza navei şi a răsturnat nava. În întunericul nemişcat al

adâncului, Gilgamesh a văzut trupul lui Enkidu plutind şi l-a tras la mal, sperând într-un miracol. El s-a aşezat lângă tovarăşul lui şi l-a jelit zi şi noapte, până când un vierme a ieşit din nările lui Enkidu.

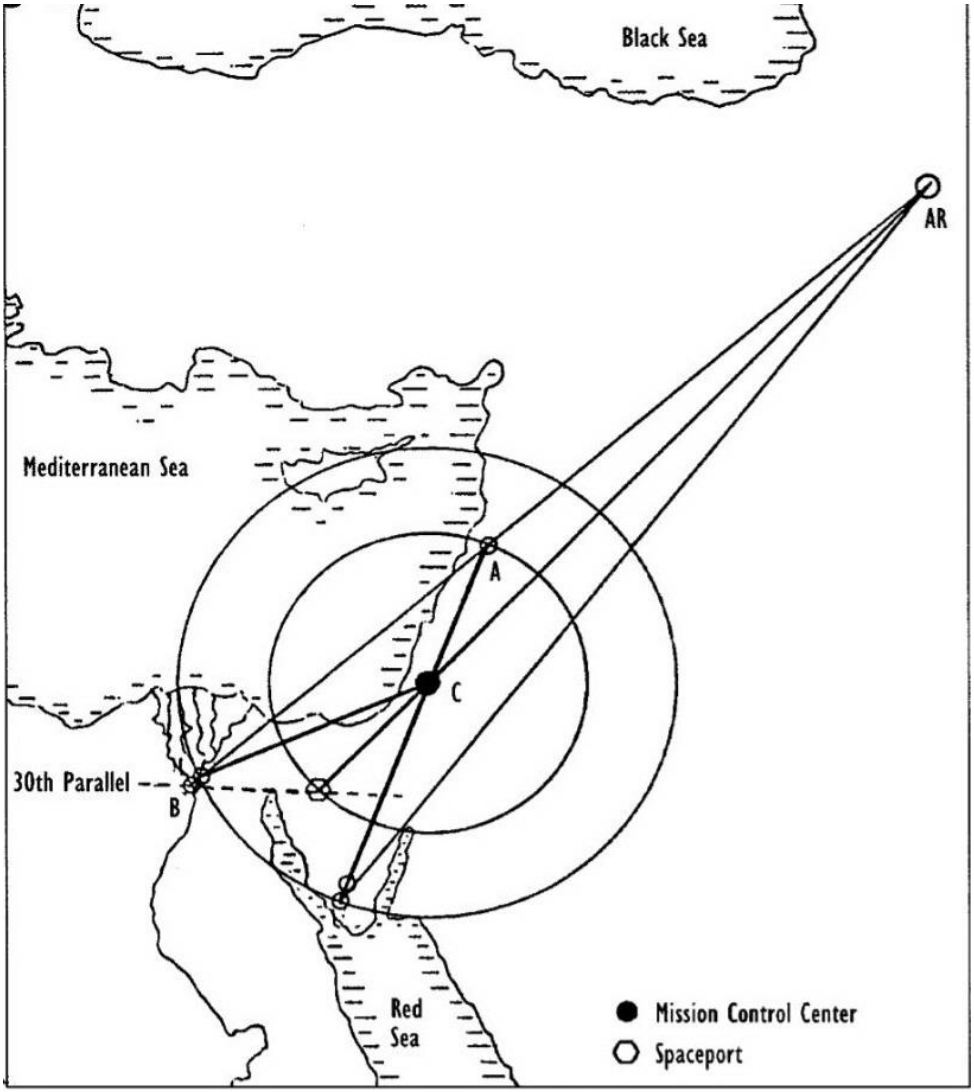

Fig. 90

Singur, pierdut şi descurajat, Gilgamesh la început a cutreierat sălbăticia fără o țintă; „Când voi muri, nu voi fi eu ca şi

Enkidu?“ se întreba el. Apoi încrederea în sine s-a reîntors şi „către Utnapishtim, fiul lui Ubar-Tutu, el a luat calea“. Ghidat de Soare – el a continuat să meargă spre vest. Noaptea se ruga lui Nannar/Sin, zeul Lunii, pentru îndrumare. Într-o noapte, el a ajuns la o trecătoare din munți; era habitatul leilor de deşert, iar Gilgamesh i-a învins pe doi dintre ei cu mâinile goale. Carnea le-a mâncat-o crudă, cu pieile lor s-a îmbrăcat.

Era un semn că va depăşi toate obstacolele, credea Gilgamesh; este, de asemenea, un episod din epopee pe care artiştii din toată lumea antică, inclusiv Americile, l-au ilustrat cu plăcere aşa cum era spus în poveste (Fig. 91).

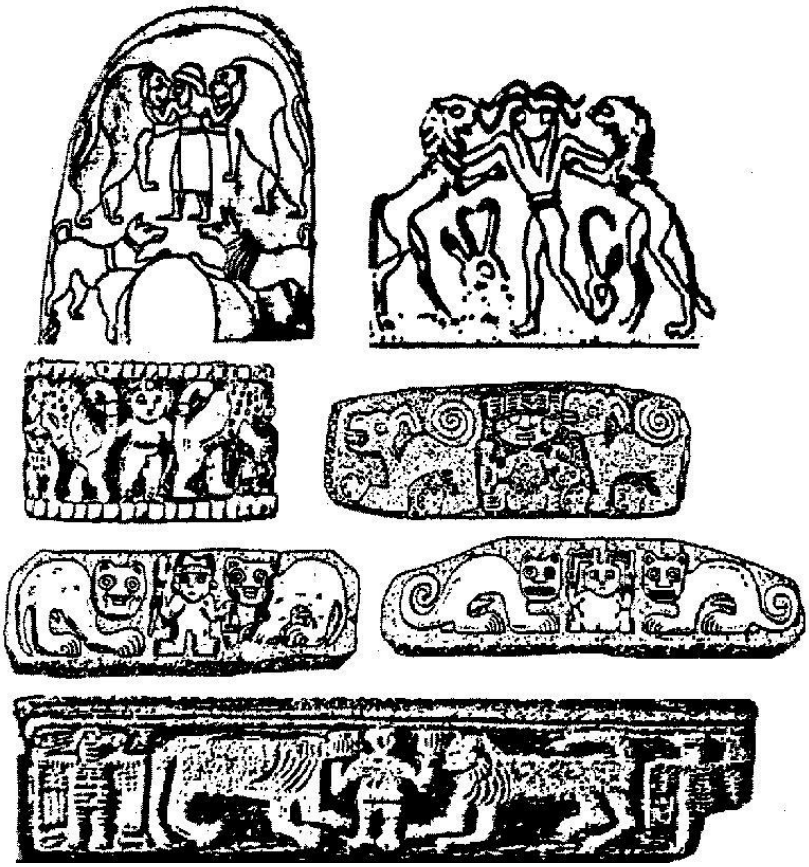

Fig. 91

Traversând lanțul muntos, Gilgamesh putea să vadă departe sub el licărirea unei întinderi de apă. În câmpia învecinată el a putut vedea un oraş „închis pe toate părțile“ – înconjurat de un

zid. Era un oraş „al cărui templu lui Nannar/Sin îi era dedicat“ – oraşul cunoscut din Biblie ca *Yericho* (Oraşul Lunii), *Ierihon*. El ajunsese, textul explică mai departe, la Marea Sărată (Marea Moartă, *Yam Hamelah*, „Marea de Sare“ din Biblie).

În afara oraşului, „aproape de marea cea joasă“, era un han iar Gilgamesh şi-a îndreptat paşii către el. Hangița, *Siduri*, l-a văzut venind şi i-a pregătit un castron de terci de ovăz; dar pe când se apropia ea a fost înspăimântată, căci el purta piei de animale iar burta îi era lipită de spate. I-a luat ceva vreme să creadă povestea lui cum că el era un rege faimos, în căutarea strămoşului lui cel cu viață lungă. „Acum, hangițo“, a spus Gilgamesh, „care e drumul către Utnapishtim?“ Este un loc dincolo de Marea Sărată, a spus Siduri, adăugând că

Niciodată, O, Gilgamesh, n-a trecut nimeni!
De la începutul Zilelor
Nimeni dintre cei care au venit n-a putut traversa marea –
Doar viteazul Shamash traversează marea!
Obositoare e traversarea,
Pustiu e drumul într-acolo,
Sterpe sunt Apele Morţii
Pe care le cuprinde.
Cum atunci, Gilgamesh, vei traversa tu marea?

Fără răspuns, Gilgamesh a rămas tăcut. Apoi Siduri a vorbit din nou. Există, totuşi, o cale de a trece Marea de Ape ale Morții: Utnapishtim are un barcagiu care vine din timp în timp după provizii; *Urshanabi* e numele lui; du-te, lasă-l să-ți vadă fața – s-ar putea să te ia dincolo pe o plută făcută din buşteni.

Când barcagiul, Urshanabi, a sosit, şi lui (la fel ca hangiței mai devreme) i-a fost greu să creadă că Gilgamesh fusese odată regele din Uruk, iar Gilgamesh a trebuit să-i spună toată povestea despre căutarea nemuririi, aventurile de la Locul de Aterizare, moartea lui Enkidu şi rătăcirile lui prin sălbăticie, sfârşind cu întâlnirea lui cu hangița, fără să uite nimic. „Am cutreierat şi am rătăcit prin toate ținuturile, am trecut munți greu de trecut, am traversat toate mările“ a spus el, aşa că „acum pot să merg şi să-l privesc pe Utnapishtim, pe care ei îl numesc Cel Îndepărtat“.

În sfârşit convins, barcagiul l-a luat peste mare şi l-a sfauit să pornească în direcția „Mării celei Mari, care e în îndepărtare“. Dar el trebuia să facă un ocol când va ajunge la două borne de piatră,

să meargă într-un oraş (numit *Ulluyah* în versiunea hitită) şi să obţină acolo permisiunea de a continua către Muntele *Mashu.*

Urmând instrucţiunile, dar scurtându-şi şederea în Ulluyah, Gilgamesh a pornit spre Muntele Mashu, doar ca să descopere că acesta era mai mult decât un simplu munte:

Oameni-rachetă păzesc poarta lui;
Teroarea lor e îngrozitoare, privirea lor e moarte.
Raza lor orbitoare mătură munţii;
Ei îl veghează pe Shamash
Pe când se ridică şi coboară.

„Când Gilgamesh i-a privit, cu teamă şi groază faţa i s-a întunecat“ – şi nu e de mirare, judecând după felul în care ilustratorii antici i-au reprezentat (Fig. 92). Gardienii au fost la fel de surprinşi; când un Om-Rachetă şi-a îndreptat privirea fioroasă înspre Gilgamesh, fără vreun efect aparent, el i-a chemat pe camarazii lui gardieni: „Cel care se apropie de noi, trupul lui e din carnea zeilor! Două treimi el e zeu, o treime e uman!“

Fig. 92

„De ce ai venit aici?“ l-au întrebat ei pe Gilgamesh, „rostul venirii tale noi trebuie să-l aflăm.“ Recăpătându-şi firea, el s-a apropiat de ei. „Pe seama lui Utnapishtim, străbunul meu, cel care s-a alăturat Adunării zeilor am venit eu, despre Moarte şi Viață doresc să-l întreb“, Gilgamesh a răspuns.

Niciodată n-a existat vreun muritor care să fi putut realiza asta! Omul-Rachetă a spus, vorbindu-i despre Muntele Mashu şi despre pasajul subpământean către el. „Calea muntelui nimeni n-a mai călcat-o; pe douăsprezece leghe interiorul ei se întinde; dens e întunericul, lumină nu există!“

Dar Gilgamesh n-a fost descurajat, iar Omul-Rachetă „poarta muntelui a deschis-o pentru el“.

Timp de douăsprezece ore duble Gilgamesh a mers prin tunel în întuneric simțind o briză de aer proaspăt doar în ora a noua; o lumină slabă a apărut în a unsprezecea oră dublă. Apoi el a păşit în strălucire şi o privelişte incredibilă: o „împrejmuire a zeilor“ în care creştea o „grădină“ făcută în întregime din pietre prețioase –

Fructele sunt din camelian,
Viţele prea frumoase să poată fi admirate.
Frunzişul e din lapis-lazuli;
Boabele, prea suculente să le priveşti,
Din pietre de [...] sunt făcute.
[...] ei din pietre albe de [...],
În apele ei, trestii pure [...] din pietre *Sasu*
Ca un Copac al Vieţii şi un Copac al [...]
Care din pietre *An.gug* sunt făcute.

Pe măsură ce descrierea continuă, devine clar că Gilgamesh s-a pomenit într-o Grădină a Edenului artificială, făcută în întregime din pietre prețioase. Gilgamesh se minuna la vederea ei când dintr-o dată l-a văzut pe omul pe care venise să-l caute, „Cel din îndepărtare“. Ajungând față în față cu un strămoş din mileniile trecute, asta a avut Gilgamesh să-i spună:

Când te privesc, Utnapishtim,
Nu eşti deloc diferit,
Ca şi cum eu aş fi tu...

Apoi, spunându-i lui Utnapishtim despre călătoria lui în căutarea Vieții şi despre moartea lui Enkidu, el i-a spus lui Utnapishtim:

Spune-mi,
Cum te-ai alăturat adunării zeilor
În căutarea Vieţii?

Ei bine, a spus Utnapishtim, n-a fost aşa de simplu. Un secret al zeilor lasă-mă să-ți povestesc, a spus el:

Odată, Anunnaki, marii zei, s-au adunat;
Mammetum, fauritoarea sorţilor,
Cu ei sorţile le hotăra...
Shuruppak, un oraş pe care îl cunoşti,
Un oraş care pe Eufrat e situat,
Acel oraş era antic, vechi, ca şi zeii din el.
Când inima lor i-a condus pe marii zei spre Potop,
Stăpânul Prevederii Pure, E.A, era cu ei.
Vorbele lor el (mie) mi le-a repetat prin peretele de trestie:
„Om din Shuruppak, fiu al lui Ubar-Tutu,
Dărâmă-ţi casa, construieşte o barcă!
Renunţă la averi, caută-ţi Viata!
La bordul bărcii ia seminţele a tot ceea ce trăieşte.“

Descriind barca şi dimensiunile ei, Utnapishtim a ajuns să-i spună lui Gilgamesh că oamenii din Shuruppak l-au ajutat să construiască arca, fiindcă lor li se spusese că trebuiau să scape rapid de Utnapishtim, al cărui zeu se certase cu Enlil. Spunându-i întreaga poveste a Potopului, Utnapishtim a povestit cum Enlil a descoperit duplicitatea lui E.A/Enki şi cum Enlil, răzgândindu-se, i-a binecuvântat pe Utnapishtim şi pe soția lui să trăiască de atunci înainte „viața zeilor“:

Stând între noi,
El ne-a atins frunţile ca să ne binecuvânteze:
„Până acum, Utnapishtim a fost uman;
De aci înainte, Utnapishtim şi soţia lui
Ca zeii vor fi pentru noi.
În îndepărtare bărbatul Utnapishtim va locui,

La gura apelor curgătoare“.

„Dar acum“, Utnapishtim i-a spus lui Gilgamesh, „cine va convoca de dragul tău zeii în Adunare, ca Viața pe care o cauți s-o poți afla?“

Auzind asta, şi realizând că toată căutarea lui a fost zadarnică, căci numai zeii în Adunare pot acorda Viața Eternă – Gilgamesh a leşinat, şi-a pierdut cunoştința şi s-a prăbuşit.

* * *

Timp de şase zile şi şase nopți Utnapishtim şi soția lui au vegheat pe când Gilgamesh a dormit neîntrerupt. Când în sfârşit s-a trezit, cu ajutorul lui Urshanabi ei l-au îmbăiat pe Gilgamesh şi l-au îmbrăcat cu veşminte curate care se potriveau unui rege care se întoarce în oraşul său. Doar în ultimul moment, Utnapishtim, deplângându-l pe Gilgamesh că pleacă cu mâna goală, dintr-o dată i-a spus: „Ce să-ți dau eu, pentru întoarcerea în ținutul tău?“ El avea un dar de despărțire pentru el, „un secret al zeilor“:

Ţie, Gilgamesh,
Un lucru ascuns îţi voi dezvălui –
Un secret al zeilor eu îţi voi spune:
O plantă există aici, cu spini e rădăcina ei.
Spinii ei sunt ca ai ramurilor de măceş,
Mâinile ţi le vor împunge.
(Dar) dacă mâinile tale vor obţine planta,
Viaţtă nouă tu vei afla!

Planta de întinerire, a spus Utnapishtim, creşte pe fundul unei gropi cu apă (sau puț) – şi i-a arătat lui Gilgamesh unde. „Nici n-a auzit bine Gilgamesh asta, că a şi deschis canalul de apă. El şi-a legat pietre grele de picioare; ele l-au tras în adânc, iar el a văzut planta. A apucat planta, deşi ea i-a înțepat mâinile. A tăiat pietrele de la picioare; puțul l-a trimis pe țărmul său.“

Purtând planta întineririi – o scenă posibil reprezentată pe un monument asirian, Fig. 93 – nemaipomenit de bucuros, Gilgamesh i-a divulgat planurile de viitor lui Urshanabi:

Urshanabi, această plantă e o plantă cum nu mai e vreuna,
Cu care un bărbat poate să-şi recapete suflarea vieţii!

O voi duce în Urukul apărat de metereze,
Îi voi face pe [...] să mănânce planta [...],
„Bărbatul Devine Tânăr la Vârsta Înaintată“
Numele ei va fi.
Chiar eu voi mânca (din ea),
Şi la starea plină de tinereţe mă voi reîntoarce!

Fig. 93

Sigur fiind că şi-a atins visul vieții, Gilgamesh a pornit pe drumul înapoi către Uruk, însoțit de Urshanabi. După douăzeci de leghe Gilgamesh şi Urshanabi „s-au oprit pentru o îmbucătură“. După alte treizeci de leghe, „ei au văzut un puț şi s-au oprit pentru noapte“. Plin de viziuni de reîntinerire, Gilgamesh şi-a pus jos desaga cu planta unică şi s-a dus să înoate ca să se reîmprospăteze; şi în timp ce nu era atent,

Un şarpe a adulmecat mireasma plantei;
El a venit din apă şi a luat planta cu el.
Iar Gilgamesh s-a aşezat şi a plâns,
Lacrimile-i şiroiau pe faţă.

Gilgamesh semizeul a plâns, căci încă o dată, Soarta îl lăsase înfrânt şi fără succes. Omenirea, cred unii, a plâns de atunci mereu – căci era cea mai mare ironie dintre toate: Şarpele a fost cel care a încurajat Omul să mănânce din Fructul Oprit fără teama că va muri – şi tot Şarpele a fost cel care l-a jefuit pe Om de Fructul Ne-Muririi...

Să fi fost din nou o metaforă pentru Enki?

*** * ***

Gilgamesh, spune Lista Regilor Sumerieni, a domnit 126 de ani şi a fost urmat pe tron de fiul său, ***Ur.lugal***. Moartea lui, ca şi întreaga şi tragica lui poveste, lasă fără răspuns întrebarea care e tema ei centrală: Poate Omul – chiar dacă ar fi parțial divin – să evite mortalitatea? Şi dacă viața lui a fost o enigmă nedescifrată, moartea lui a fost şi mai mult de atât când vine vorba despre înmormântarea lui.

De la Gilgamesh din mileniul al 3-lea î.C. până la Alexandru în secolul al 4-lea î.C. şi la Ponce de Leon (în căutarea Fântânii Tinereții) în secolul al 16-lea e.n., Omul a căutat o modalitate de a evita sau măcar de a amâna, moartea. Dar este această căutare universală şi continuă opusul a ceea ce creatorii omului planificaseră? Oare nu cumva textele cuneiforme şi Biblia dau de înțeles că zeii *în mod deliberat* i-au refuzat Omenirii nemurirea?

În *Epopeea lui Gilgamesh* răspunsul este o afirmație care e dată ca fapt, rezumând un DA:

Când zeii au creat Omenirea,

Moartea pentru Omenire ei au hotărât –
„Viaţa veşnică“
ei şi-au păstrat-o pentru ei.

Gilgamesh a auzit asta de la naşul lui, Utu/Shamash, când interesul lui în problemele despre Viaţă şi Moarte a început, şi încă o dată de la Utnapishtim (după ce Gilgamesh i-a spus scopul călătoriei sale). Răspunsul este: E un efort zadarnic – Omul nu poate să scape faptului că e muritor şi întreaga poveste a lui Gilgamesh pare să confirme asta.

Dar haideţi să re-citim povestea, iar ironia din acest răspuns aparent iese la iveală: Calea de a obţine longevitatea zeilor, i-a spus mama sa lui Gilgamesh, era *de a se alătura zeilor pe planeta acestora*. Asta explică de ce acelaşi Utu/Shamash care la început a spui „Las-o baltă“, apoi i-a dat o mână de ajutor lui Gilgamesh în cele două încercări ale lui de a merge acolo unde rachetele se înalţă şi coboară. Eşuând în aceste încercări, un „secret al zeilor“ i-a fost revelat lui Gilgamesh: Existenţa Plantei Vieţii care întinereşte chiar aici pe Pământ. Iar acest lucru ridică întrebarea despre zeii înşişi: Oare „viaţa *lor* veşnică“ depindea şi ea de un astfel de nutrient – deci nici ei nu erau obişnuiţii „Nemuritori?

O lumină interesantă este aruncată peste acest subiect în Egiptul antic, unde Faraonii erau încredinţaţi că viaţa veşnică îi aşteaptă într-o Viaţă de Apoi dacă ei se vor putea alătura zeilor pe „Planeta Milioanelor de Ani“. Ca să realizeze asta, pregătiri elaborate erau făcute cu mult înainte ca să faciliteze călătoria Faraonului de după moartea sa. Începând cu ieşirea Ka-ului Faraonului (un soi de Alter Ego din Viaţa de Apoi) din mormântul său printr-o uşă simulată, regele călătorea către *Duat* din peninsula Sinai, de aici urmând să fie luat în zbor într-o călătorie spaţială. (Existenţa unor astfel de facilităţi în Sinai e atestată de o pictură dintr-un mormânt care arată o rachetă în mai multe trepte [asemănătoeare simbolului sumerian ***Din.gir!***] într-un siloz subpământean, Fig. 94). Textul detaliat şi desenele din *Cartea Morţilor* descriu apoi facilităţile subterane, piloţii rachetelor şi decolarea care-ţi taie răsuflarea.

Dar scopul călătoriei în spaţiu nu era doar de a locui pe planeta zeilor. „Ia tu acest rege cu tine, ca el să poată mânca ceea ce mănânci tu, ca el să poată bea ceea ce bei tu, ca el să poată trăi din ceea ce şi tu trăieşti“ o incantaţie antică egipteană face apel la zei. În piramida Regelui Pepi, o rugăminte era făcută către zeii al

căror adăpost era pe „Planeta milioanelor de ani“ ca să-i „Dea lui Pepi Planta Vieții cu care ei înşişi se hrăneau“. Un desen în culori vii pe pereții Piramidei îl arătau pe rege (aici acompaniat de soția lui) sosind în Viața de Apoi în Paradisul Ceresc, sorbind Apa Vieții din care creşte Copacul Fructelor Vieții (Fig. 95).

Fig. 94

Redările din partea egipteană privind Apa Vieții şi Hrana/Fructul Vieții zeilor se potrivesc cu reprezentările mesopotamiene ale Zeilor înaripați („Oamenii-Vultur“), flancând Copacul Vieții în timp ce țin într-o mână Fructul Vieții iar în cealaltă o găletuşă cu Apa Vieții (vezi Fig. 72). Noțiunile care stau la baza acestor reprezentări nu sunt diferite de poveştile hinduse despre *Soma* – o plantă pe caare zeii au adus-o pe Pământ din

ceruri – din frunzele căruia se facea un suc care conferea inspirație, vitalitate şi imortalitate.

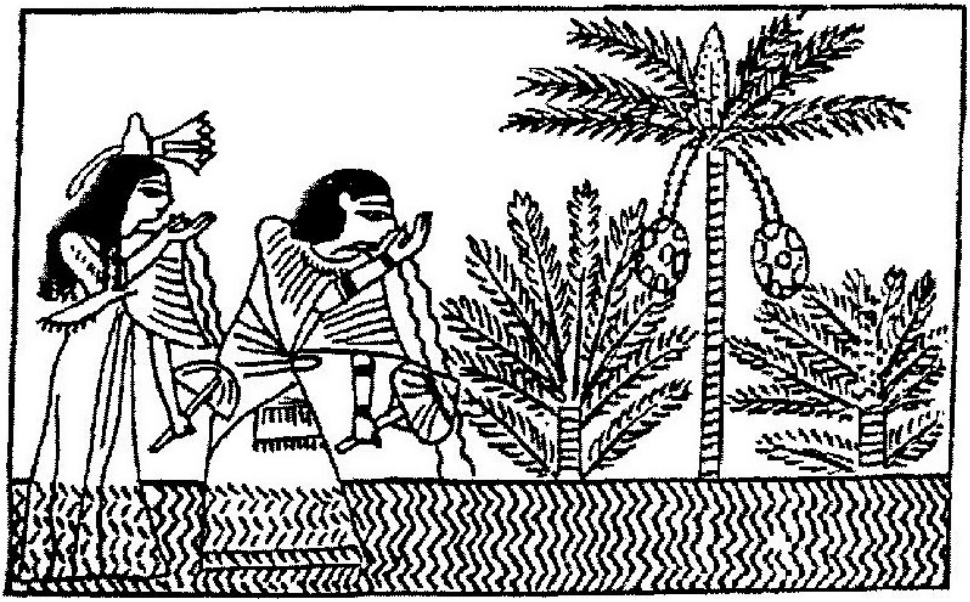

Fig. 95

În timp ce toate acestea par să fie în acord cu abordarea biblică a subiectului, care e cel mai bine cunoscută din povestea celor doi copaci speciali din Grădina Edenului – Copacul Cunoaşterii şi Copacul Vieții, al cărui fruct ar fi putut să-l facă pe Adam „să trăiască veşnic“ – povestea biblică povesteşte de asemenea şi *despre efortul divin de a preveni ca Omul să se împărtăşească din acest fruct.* Omul a fost izgonit din Eden „ca nu cumva să încerce“, iar Zeul a fost într-atât de hotărât să prevină accesul din nou al Pământenilor la Copacul Vieții, încât „a pus la est de Grădina Edenului pe *Heruvim* şi sabia înflăcărată care se roteşte, ca să păzească drumul către Copacul Vieții“.

Elementul esențial al poveştii – creatorul Omului care încearcă să-l împiedice să capete hrana divină – este găsit în povestea sumeriană a lui Adapa. Aici îl găsim pe însuşi creatorul Omului, Enki, spunându-i „modelului perfect al Omului“, propriul său fiu pământean Adapa, astfel:

Înţelegere vastă el a desăvârşit pentru el;

Înţelepciune el i-a dat;
Lui i-a dat Cunoaştere –
Viaţă îndelungată el lui nu i-a dat.

Apoi Adapa – propria operă a lui Enki – este pus în faţa unui test: lui Adapa, fiul lui cu o femeie pământeancă – un miracol invitat de Anu pe Nibiru – îi este oferită aici „Hrana Vieţii“ şi „Apa Vieţii“, dar Enki îi spusese să le evite pe amândouă, căci ele i-ar cauza lui Adapa moartea. Asta, se va dovedi, nu era adevărat – la fel cum avertizarea Zeului către Adam şi Eva că dacă vor mânca fructul din Copacul Cunoaşterii vor muri nu era adevărată. Ce-l îngrijora pe Zeu (în povestea Grădinii Edenului) nu era riscul că Adam şi Eva puteau să moară ci dimpotrivă – „Dacă Adam va întinde mâna şi va lua şi din Copacul Vieţii şi va mânca şi va *trăi veşnic?*“

(Cuvintele ebraice din Biblie sunt *Ve'akhal ve Chai* ***Le'Olam*** – „şi el va mânca şi va trăi ***până la OLAM“***. Termenul *Olam*, de obicei tradus „veşnic, etern“ etc, poate să se refere şi la un loc fizic, în care caz *Olam* e tradus „Lume“. El poate de asemenea să provină, cum am sugerat eu, din verbul care înseamnă „a dispărea, a fi nevăzut“, astfel că Olam ar putea fi numele ebraic pentru Nibiru, iar în acest context, locul longevităţii. Vezi „Cuvinte şi Înţelesul Lor“, pag.).

Zeul, deci, era îngrijorat că dacă Adam ar fi mâncat din Copacul Vieţii, el ar fi căpătat lungimea vieţii „*de pe* Olam“, ciclul vieţii de pe Nibiru. În textul sumerian Enki îl păcăleşte pe Adapa să nu primească nutrienţii divini pentru că pur şi simplu atunci când Omul a fost creat, Viaţa Eternă i-a fost în mod deliberat refuzată. În vreme ce existenţa unei Hrane a Vieţii este afirmată, nu de ***Nemurire*** – ci de „Viaţa Îndelungată“, ***Longevitate*** – a fost Omul ţinut la distanţă în mod deliberat. Cele două pot avea acelaşi rezultat pe termen scurt, dar nu sunt acelaşi lucru.

Ei bine, ce era această „Viaţă de pe Olam“, viaţa pe Nibiru – o nemurire fără sfârşit sau doar o mare longevitate care pe Nibiru e socotită în unităţi *Shar* – de 3.600 de ori mai mari decât ciclurile vieţii de pe Pământ? Noţiunea de zei (sau chiar de semizei) ca Nemuritori a ajuns la noi din Grecia; descoperirea la finele anului 1920 a „miturilor“ canaanite din capitala lor Ugarit (pe coasta mediteraneeană a Siriei) au arătat de unde le-a venit grecilor ideea: de la Canaaniţi, via insula Creta.

Dar în Mesopotamia, zeii Anunnaki n-au pretins niciodată că ar fi Nemuritori la modul absolut. Însăşi enumerarea vechilor generaţii de pe Nibiru echivalează cu a spune: Aceştia au fost strămunii care au murit. Povestea lui **Dumuzi** era o afirmare publică a morţii lui, o moarte înregistrată şi deplânsă (chiar în Ierusalim, în vremea Profetului Ezekiel) în luna aniversară *Tammuz*. Alalu a fost condamnat să moară în exil; An.Zu a fost executat pentru crima lui; Osiris a fost ucis şi dezmembrat de Seth; zeul Horus a murit de la înţepătura unui scorpion (dar a fost reînviat de Thoth). Însăşi Inanna a fost închisă şi ucisă când a intrat în Lumea de Jos fără permisiune (dar a fost reînviată prin eforturile lui Enki).

Nu era vorba despre nemurire, nici măcar despre vreo pretenţie de imortalitate din partea Anunnaki-lor. ***Era doar o iluzie a imortalităţii, cauzată de o longevitate extremă.***

Această longevitate era aparent asociată cu Nibiru şi nu doar cu hrana unică ce se găsea pe Nibiru, căci altfel de ce să-l fi încurajat Ninsun pe Gilgamesh să se ducă acolo ca să obţină „Viaţa unui zeu“?

O întrebare interesantă pe care ştiinţa modernă ar trebui s-o cântărească este aceasta: era longevitatea ciclului de viaţă (de pe Nibiru sau de oriunde în univers) o caracteristică dobândită, sau o ajustare genetică făcută în cadrul procesului evoluţiei? Afirmaţia asociată cu Adapa sugerează o decizie genetică a lui Enki – că ***„Gena/genele longevităţii***, cunoscute lui Enki, au fost în mod deliberat excluse din genomul uman atunci când „amestecarea“ genelor s-a făcut. Am putea noi vreodată să aflăm asta?

La faptul că o cheie cu care aceste secrete genetice pot fi descifrate ar putea fi disponibilă, iată unde ne conduce călătoria noastră pe urmele zeilor şi semizeilor.

DESCIFRÂND CUVÂNTUL „VIAŢĂ“

Traducătorii din ebraică a versiunii Regelui James, şi aproape toţi cei cere le-au urmat, şi-au dat silinţa să infiltreze prezenţa Spiritului Divin, a unui maiestuos Creator a Toate, în fazele creaţiei descrise în Geneză. „Vânturile“ – sateliţii – lui Nibiru/Marduk, ***Ru'ah*** în ebraică, devin *Spiritul* (Zeului) care pluteşte peste haosul întunecat; *Elohim*, modelându-l pe Adam „în

imaginea noastră şi după asemănarea noastră“, îi suflă „suflarea vieții“ ***(Neshamah)*** în nări şi îi dau un „suflet“.

Pe drumul nostru ne-am oprit aici şi acum în această carte pentru:

a) a sublinia concepţiile greşite ce izvorăsc din traduceri greşite, şi

b) a scoate în evidenţă momentele când termenul din ebraică este o redare literală a termenului sumerian, identificând sursa cuvânt cu cuvânt şi făcând astfel versetul să fie mai clar înţeles.

Vestitul sumerolog Samuel Noah Kramer a fost cel care a subliniat că în povestea creării Evei din *coasta* lui Adam – ***Tsela*** în ebraică – redactorul evreu trebuie să fi considerat cuvântul sumerian ***Ti*** ca însemnând „coastă“ – în mod corect, doar că un cuvânt pronunțat similar ***Ti*** din sumeriană însemna „Viață“, ca în **Nin.ti** (= „Doamna Vieții“): ce s-a întâmplat de fapt a fost că s-a luat ceea ce e „Viață“ – ADN-ul – de la Adam şi a fost manipulat ca să se obțină un cromozom genetic feminin.

Aceste momente ne revin în minte când citim cuvintele originale sumeriene folosite de Ziusudra să-i spună lui Gilgamesh cum i-a acordat Enlil „Viața unui zeu“:

Ti Dingir.dim Mu.un.na Ab.e.de
Zi Da.ri Dingir.dim Mu.un.na Ab.e.de

Doi termeni sumerieni, ***Ti*** şi ***Zi***, ambii traduşi de obicei „Viață“, au fost folosiți aici; deci care era diferența? În cel mai bun caz, ***Ti*** era folosit ca să arate aspectele fizice asemănătoare zeilor; ***Zi*** exprima funcția/funcționarea Vieții, cum se desfăşura existența. Ca să facă înțelesul lui extra-clar, autorul sumerian a adăugat termenul ***Da.ri*** (= „Durata“) la cuvântul ***Zi***; ceea ce i-a fost acordat lui Ziusudra au fost atât aspectele fizice ale vieții unui zeu, cât şi aspectele privind durata acesteia.

Cele două rânduri sunt de obicei traduse „*Viață* ca aceea a unui zeu el îi dă, un *suflet etern* ca al zeilor el creează pentru el“.

O traducere meşteşugită, asta-i sigur, dar nu în sensul exact al jocului meşteşugit de cuvinte făcut de scriitorul sumerian, când a folosit o dată Ti şi apoi Zi (ca în Ziusudra) în rândul următor. ***Nu un „suflet“, ci durată-durabilitate, a fost adăugată la Viața lui Ziusudra.***

XIII. Zorii zeiţei

„Vino, Gilgamesh, fii tu iubitul meu!“

Cu greu poți găsi alte câteva cuvinte, aici spuse de Inanna, care să rezume consecințele neintenționate ale relațiilor de după Potop dintre zei şi pământeni.

De fapt, după ce Anunnaki şi-au dat seama că puteau avea tot aurul necesar doar culegându-l din Anzi, nu mai aveau niciun motiv să mai rămână în Ținuturile Vechi. Enlil, potrivit lui Ziusudra, s-a răzgândit în privința hotărârii de a şterge omenirea de pe fața Pământului după ce a simțit aroma de carne friptă de miel – sacrificiul de recunoştință făcut de Ziusudra; dar de fapt schimbarea de atitudine în rândul liderilor Anunnaki a început de îndată ce amploarea calamității a devenit clară.

În timp ce jos pe Pământ avalanşa de ape mătura totul în cale, zeii orbitau în jurul Pământului în navele şi navetele lor. Înghesuiți înăuntru, „zeii se inghesuiau ca şi câinii, ghemuiți pe lângă pereți... Anunnaki stăteau însetați, înfometați... Ishtar țipa ca o femeie în durerile facerii; zeii Anunnaki plângeau cu ea: „Vai, zilele de demult s-au preschimbat în lut“. Cea mai afectată era Ninmah:

Marea zeiţă stătea şi plângea...
Buzele ei erau cuprinse de fierbinţeală.
„Creaturile mele au devenit ca muştele –
Ei umplu râurile ca libelulele,
Strămoşii lor sunt luaţi de marea ce se rostogoleşte“.

Când valul mareic s-a retras şi vârfurile gemene ale Muntelui Ararat au ieşit din marea fără sfârşit, iar Anunnaki au început să aterizeze cu navele lor, Enlil a fost şocat să descopere spraviețuirea lui Noe. Versuri lungi detaliază acuzațiile pe care i le-a urlat lui Enki o dată ce duplicitatea acestuia a ieşit la iveală, şi justificarea acestuia pentru ceea ce făcuse. Dar versuri la fel de lungi înregistrează şi mustrarea vehementă pe care Ninmah i-a adresat-o lui Enlil pentru ideea lui de a-i „mătura de pe fața Pământului“ pe oameni. Noi i-am creat, acum noi suntem responsabili pentru

ei! a spus ea, în esență; şi asta, plus realitățile situației de fapt, l-au convins pe Enlil să se răzgândească.

Ninmah – o femeie de dimensiuni „Shakespeariene“, dacă el ar fi trăit în vremea ei – a jucat roluri majore în relațiile zeilor şi ale oamenilor dinainte de Potop; şi a făcut acelaşi lucru, deşi în feluri diferite, şi după aceea. O fiică a lui Anu, ea fusese prinsă într-un triunghi amoros cu cei doi frați vitregi ai ei, având un fiu din afara căsătoriei (Ninurta) cu Enlil după ce îi fusese interzis să se căsătorească cu Enki pe care îl iubea. Considerată destul de importantă încât să i se atribuie unul dintre primele cinci oraşe pre-Diluviene (Shurupak), ea a sosit pe Pământ ca să servească drept Ofițer Şef Medical al Anunnaki-lor (vezi Fig. 65), dar a sfârşit prin a-l crea pe ***Ameluti*** – lucrătorul – pentru ei (câştigând astfel epitetele de **Ninti, Mammi, Nintur** şi multe altele). Acum îşi vedea creațiile transformate în lut, şi şi-a ridicat vocea împotriva lui Enlil.

După aceea, ea a fost arbitrul între cei doi frați vitregi rivali şi clanurile lor. Respectată de ambele părți, ea a negociat termenii păcii care au pus capăt Războaielor Piramidelor şi i s-a acordat Regiunea a Patra cea sacră (Peninsula Sinai) cu Spațioportul ei ca teritoriu neutru. Un text lung descrie cum fiul ei Ninurta a creat o reşedință confortabilă pentru ea în mijlocul munților din peninsula Sinai, de unde a provenit şi numele ei sumerian **Ninharsag** (= „Doamna/Stăpâna vârfului de Munte“) şi epitetul egiptean *Ntr Mafqat* (= „Zeița/Stăpâna Turcoazei“, care era exploatat în peninsula Sinai). Ea era venerată în Egipt ca zeița Hathor (literal *Hat-Hor*, „Locuința lui Horus“), şi la bătrânețe era poreclită „Vaca“ atât în Sumer cât şi în Egipt, pentru rolul ei afirmat în alăptarea semizeilor. Dar în toate timpurile, de câte ori se folosea titlul „Marea Zeiță“, întotdeauna era rezervat pentru ea.

Niciodată căsătorită – „Fecioara“, stăpâna originală a constelației pe care noi o numim Virgo – ea a avut, în afară de fiul ei cu Enlil, câteva fiice cu Enki, născute pe Pământ ca rezultat al relațiilor sexuale avute cu Enki pe țărmurile Nilului. Povestea, care a fost impropriu numită *Un mit al Paradisului*, se sfârşeşte cu Ninharsag şi Enki angajați în pețit, împerechind tinerele zeițe cu bărbații enkiiți; cele mai de seamă dintre ele erau soțiile alese pentru **Ningishzidda** (fiul lui Enki cunoscător al ştiințelor) şi pentru **Nabu** (fiul lui Marduk) – perechi bine făcute, cu siguranță; dar după cum vom vedea, nu ultimele dintre uniunile şi aranjamentele prin intermediul căsătoriei ale lui Ninharsag, în

care i s-a alăturat şi sora ei mai tânără, zeița **Ba'u** şi fiica lui Bau, **Ninsun**.

Bau, care şi ea venise de pe Nibiru, era una dintre „marile zeițe" Anunnaki. Ea era soția lui Ninurta, ceea ce o facea nora lui Ninharsag. Dar Bau era chiar fiica cea mai mică a lui Anu, ceea ce o facea soră cu Ninharsag... Din ambele puncte de vedere, aceste relații au servit ca o legătură specială între cele două zeițe, mai ales că Bau şi ea îşi câştigase reputația de medic, creditată în câteva poveşti ca readucând morții la viață.

Când ea şi Ninurta s-au mutat într-o nouă incintă sacră pe care un rege al Lagash, Gudea, a construit-o pentru ei, locul a devenit un soi de spital de campanie pentru oameni (mai degrabă decât pentru zei) – un aspect unic al dragostei față de omenire pe care Bau a „furat-o" de la Ninharsag. Poreclită cu drag ***Gula*** (= „Cea Mare"), ea era invocată în rugăciuni ca „Gula, mare doctor" – iar în blesteme i se cerea să „pună boală şi durere de nevindecat" pe un adversar. Porecla, în orice caz, invoca în mod corect statura ei voinică (vezi Fig. 80).

Dacă Ninmah/Ninharsag era prima „întotdeauna domnişoară de onoare dar niciodată mireasă", Ninsun, nepoata de fiu (prin Ninurta) şi nepoata de soră (prin Bau), era „mereu mireasa" (într-un fel de a spune), căci o întreagă linie de regi renumiți pretindeau că sunt fiii ei – printre care şi Gilgamesh. Începând cu tatăl lui şi continuând cu a A Treia Dinastie din Ur şi mai departe, era a supraviețuit unui soț muritor după altul. Albumul familiei ei (dacă ar fi avut unul) ar fi dat pe dinafară de copii şi nepoți – începând cu proprii ei unsprezece copii avuți cu semizeul zeificat Lugalbanda.

Cele trei – Ninharsag, Bau, Ninsun – formau un trio de zeițe care au avut un cuvânt important de spus în direcționarea regilor sumerieni atât în viață cât şi în moarte (incluzând aici *cel mai provocator mister femeiesc).* O a patra activistă principală – Inanna/Ishtar – avea, după cum vom vedea, propria ei ordine de zi.

* * *

Căzând de acord să împartă Pământul cu pământenii, Anunnaki s-au apucat să facă Pământul locuibil din nou după Potop. În Valea Nilului, Enki – ***Ptah*** pentru egipteni – a construit baraje cu ecluze (vezi Fig. 12) pentru a deseca terenurile şi, după

cuvintele unui papirus, pentru „a ridica ținutul de sub ape“. În câmpia Tigrului şi Eufratului, Ninurta a creat zone locuibile prin zăgăzuirea trecătorilor montane şi prin secarea surplusului de apă. Într-o „Cameră a Creației“ – după toate probabilitățile situată pe marea platformă pe care Igigi o folosiseră drept „Loc de Aterizare“ – Enki şi Enlil supervizau opearațiunile de „domesticire“ genetică a plantelor şi animalelor. Zelul cu care toate acestea erau făcute sugerează că liderii Anunnaki erau captivați de propria lor viziune de a deveni Binefăcători Interplanetari. Bine sau rău, ei creaseră Pământenii, care i-au slujit bine ca lucrători în mine şi pe câmpuri; astfel că vizita de stat a lui Anu de la cca. 4.000 î.C. a pus în mişcare o decizie conform căreia ar fi fost drept să dea Omenirii „Domnia“ – Civilizația – prin reconstruirea oraşelor dinainte de Potop (exact acolo unde fuseseră) şi prin întemeierea altora noi.

S-au scris multe, pe baza descoperirilor arheologice, despre cum oraşele au devenit „centre de cult“ pentru zeitatea asta sau aia în particular, cu un ***„E”*** („Reşedință“ = Templu) într-o „incintă sacră“ unde preoții îi asigurau zeității rezidente o viață uşoară de stăpân privilegiat. Dar nu s-a scris destul despre rolul unor zeități cunoscute „în mare“, care au fost punctul de sprijin al avansului spre civilizație: o zeitate, **Nidaba**, care era responsabilă cu Scrisul, supraveghind şcolile obişnuite şi pe cele specializate, de scribi; sau **Nin.kashi**, care era responsabilă cu producerea berii, una din „premierele“ sumeriene care facea la fel parte din viața socială; sau **Nin.a**, care supraveghea resursele de apă ale regiunii.

Aceste zeități erau zeități feminine – *zeițe;* la fel era şi **Nisaba**, cunoscută şi ca ***Nin.mul.mula*** (= „Doamna numeroaselor planete“ sau „Doamna Sistemului Solar“), un astronom ale cărei sarcini includeau furnizarea orientării cereşti pentru noile temple – nu doar în Sumer ci şi în Egipt (unde era venerată ca *Sesheta).* O altă zeitate feminină, zeița **Nanshe**, era stăpâna calendarului care determina Ziua Anului Nou. Alături de „tradiționalele“ servicii medicale furnizate de grupul de ***Sud*** (= „Cele care dau ajutor“) care sosiseră odată cu Ninmah, specialitățile supravegheate de zeițe cuprindeau fiecare aspect al unei vieți civilizate.

Rolul crescând şi din ce în ce mai afirmat al zeițelor în relațiile şi ierarhia Anunnaki-lor a fost exprimat grafic într-un sit sacru hitit numit Yazilikaya din Turcia centrală, unde panteonul celor douăsprezece zeități conducătoare, sculptat pe fețele rocilor, este

reprezentat ca două grupuri egale de zei şi zeițe mărşăluind unul înspre celălalt împreună cu suitele lor (Fig. 96, vedere parțială).

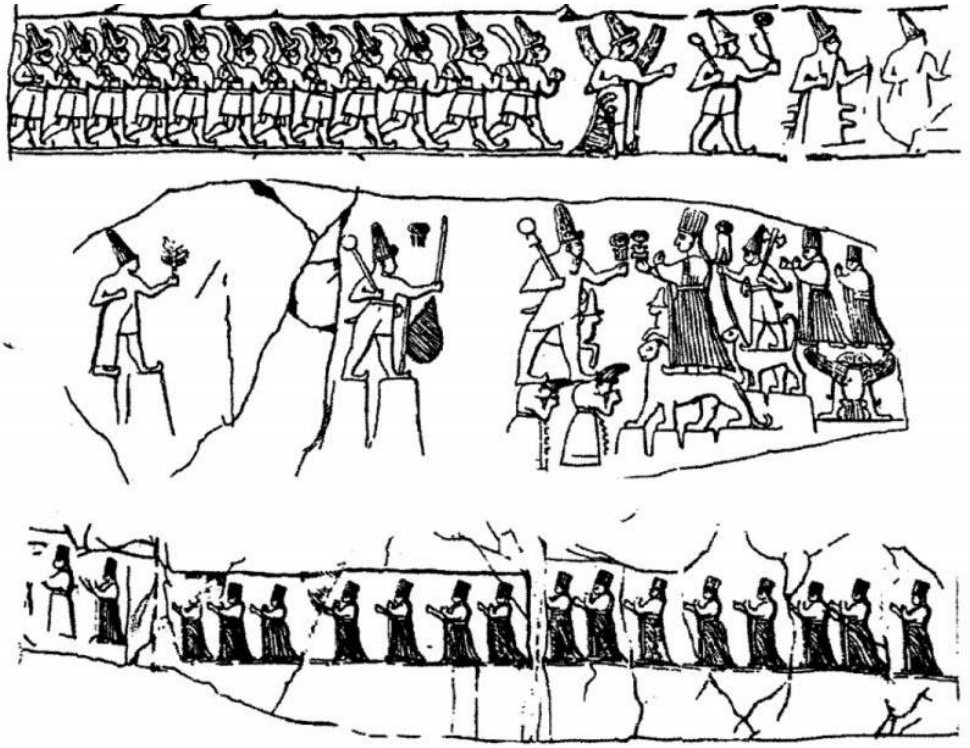

Fig. 96

În relațiile dintre Anunnaki şi pământeni, „feminizarea“ crescândă a fost întărită de puterea şi autoritatea efectivă deținută de a doua şi a treia generație de Anunnaki de pe Pământ. În Zilele Vechi, asistenta medicală **Sud** fusese re-intitulată **Nin.lil** când a devenit soția lui Enlil, dar titlul ei (= „Doamna Comenzii“) n-o făcea un lider conducător al Anunnaki-lor. Soția lui E.A, Damkina, a fost re-intitulată **Nin.ki** (= „Doamna Pământului“) atunci când el a fost redenumit Enki, dar ea n-a fost niciodată Stăpâna Pământului. Chiar şi Nin.gal, soția fiului lui Enlil născut pe Pământ, Nannar/Sin, care în „portretele“ oficiale (Fig. 97) împărțea un statut egal cu el, n-a avut vreo autoritate sau putere recunoscută a ei însăşi.

Lucrurile stăteau diferit când venea vorba despre zeițele născute pe Pământ, cum e cazul fiicelor lui Nannar/Sin şi Ningal,

Ereshkigal şi **Inanna**. Când Inannei i-a fost acordat Uruk, ea l-a transformat într-o capitală puternică a Sumerului; când Marduk a determinat moartea mirelui ei Dumuzi, ea a lansat şi a condus un război intercontinental; când a fost făcută căpetenia divină a regiunii Aratta, ea a insistat să i se dea statutul integral de A Treia Regiune. Ea putea să aleagă şi chiar alegea regii (şi le poruncea acestora).

Fig. 97

Când Ereshkigal (= „Stăpâna Parfumată a Marelui Ţinut“) a fost mai puţin decât entuziasmată să se mărite cu fiul lui Enki, Nergal, care era chel şi şchiopăta din naştere, ei i s-a promis că va deveni Stăpâna domeniului lui din Africa; numit „Lumea de Jos“, era extremitatea de sud a continentului. Ereshkigal l-a transformat într-un loc pentru observări ştiinţifice cruciale despre Potop şi (în vremurile de după aceea) despre determinarea erelor zodiacale. Text după text descriu hotărârea cruntă cu care Ereshkigal a mânuit puterile ce au rezultat din asta.

Şi o zonă cheie în care toate aceste schimbări au apărut în prim plan a fost problema semizeilor.

O dată cu instituţia Domniei a ajuns să funcţioneze şi persoana unui „Rege“ – un ***Lu.gal*** – „Mare Om“. Locuind în

propriul său ***E.gal***, Palatul, el conducea administrația, promulga legi, împărțea dreptatea, construia drumuri şi canale, menținea relațiile cu alte centre şi făcea societatea să funcționeze – toate în numele zeilor. Era, în general, o formulă pentru creştere şi acumulări în tehnologie şi arte, într-un cuvânt – prosperitate. Aşa cum a început în Sumer acum cca 6.000 de ani, ea a aşezat fundațiile pentru tot ce numim noi astăzi Civilizație.

În mod natural, cineva a venit cu ideea că, cel mai bun Lu.gal ar fi trebuit să fie asemenea semizeilor care existaseră înainte de Potop „şi chiar şi după aceea", înzestrați (realmente sau doar presupus) cu o mai mare inteligență, putere fizică şi statură impunătoare, cu o longevitate ce depăşea media pământenilor, „semizeii" erau cea mai bună soluție pentru a servi drept legătură între zei şi muritori – de a fi regi, mai ales atunci când regele servea şi ca mare preot căruia îi era permis să se apropie de zeu.

Dar de unde proveneau aceşti semizei dinainte de Potop? Răspunsul, extras din diferite texte, este acesta: ei fuseseră făcuți să poruncească...

* * *

Cu puține excepții, Lista Regilor Sumerieni nu furnizează informații directe despre statutul de semizei al regilor care au compus Prima Dinastie din Kish, oraşul în care a început Domnia post-Diluviană sub auspiciile lui Ninurta.

Ca şi Lista Regilor, noi am insistat asupra lui ***Etana*** şi asupra legendarelor sale călătorii în spațiu, trăgând concluzia că durata domniei lui (1.560 de ani) şi eligibilitatea pentru vizite spațiale pe Nibiru arată statutul lui de semizeu, care e mai departe confirmat de o notă dintr-un alt text cum că Etana era din aceeaşi „Sămânță Pură" ca şi Adapa. Am subliniat de asemenea că unele din numele următorilor regi din Kish, ca ***En.me.nunna*** (660 de ani) şi ***En.me.bara.ge.si*** (900 de ani) sugerează prezența semizeilor printre succesorii lor ne-divini. În Tăblița I din Lista Marilor Zei, după enumerarea grupului lui Enlil şi Ninurta, există paisprezece nume care încep cu ***d.Lugal*** – *divinul* Lugal.gishda, *divinul* Lugal.zaru etc. Altfel necunoscuți, ei reprezintă semizei – îndreptățiți la determinativul *dingir!* – care fie n-au domnit în Kish fie erau cunoscuți după alte nume-epitete.

Acolo unde există date, găsim o schimbare majoră în „problema semizeului" care provine din „Sămânța Pură" a unui

părinte masculin: cutare era fiul lui dUtu etc. Astfel a fost o schimbare majoră când un rege numit ***Mes.Alim*** (sau altfel scris Mesilim) – un nume a cărui semnificație o vom explora curând – a ajuns pe tronul din Kish. Unul dntre artefactele descoperite (o vază de argint) poartă această inscripție indicatoare:

Mes-Alim
Rege al Kish
Preaiubit fiu
Al lui dNinharsag

De vreme ce în niciun caz regele – care s-a dovedit a fi corect în toate celelalte inscripții ale sale – n-ar fi îndrăznit să prezinte zeiței această vază dacă n-ar fi fost adevărat, o naştere care s-o implice pe Ninharsag ca mamă trebuie luată în considerare în ciuda vârstei ei înaintate; aceasta putea să includă *inseminarea artificială*, care de fapt a mai fost afirmată într-o altă instanță în care Ninharsag a fost implicată.

Faptul că o asemenea asigurare prin naştere a „calificării de semizeu“ a viitorului rege era o practică Anunnaki este documentat de o inscripție lungă şi clară privind un rege numit ***Eannatum*** din oraşul Lagash (al cărui patron zeu era Ninurta, aici redenumit **Nin.Girsu** după incinta lui sacră). Domnind la cca 2450 î.C. (după una din cronologii), Eannatum a obținut faimă ca războinic crunt ale cărui fapte au fost înregistrate atât în texte cât şi pe monumente, nelăsând niciun dubiu despre istoricitatea lui. Pe o stela care acum e expusă la Luvru (Fig. 98) el pretinde ***originea divină prin inseminare artificială*** şi o naştere care au implicat câteva zeități. Iată ce spune inscripția:

Divinul Ningirsu, războinicul lui Enlil,
A implantat sămânţa lui Enlil pentru Eannatum
În pântecul lui [?]
[?] s-a bucurat de Eannatum.
Inanna l-a însoţit, l-a numit
„Demn pentru templul Inannei în Ibgal“,
Şi l-a aşezat în poala sfântă a lui Ninharsag.
Ninharsag i-a oferit sânul ei special.
Ningirsu s-a bucurat de Eannatum,
Sămânţa implantată în pântec de Ningirsu.

Fig. 98

Ca şi cum ar răspunde la o întrebare viitoare, inscripția continuă prin a descrie statura gigantică a lui Eannatum:

Ningirsu şi-a pus mărimea asupra lui:
Pentru o lungime de cinci coţi
El şi-a pus cotul pe el –
O lungime de cinci coţi pentru el a măsurat.
Ningirsu, cu mare bucurie,
i-a dat domnia în Lagash.

(Termenul „Cot“ reprezintă distanța de la cot până la vârful degetului mijlociu, o lungime medie de cca. 20 de inci. „Lungimea“ lui Eannatum de cinci coți înseamnă că avea în jur de 100 de inci,

sau peste 8 picioare, înălțime – 1 feet = 30,5 cm, deci peste 2,44 metri).

Un exemplu de inseminare artificială este înregistrată şi în poveştile egiptene ale zeilor, unde zeul ***Thoth*** (**Ningishzidda** în Sumer) a extras sperma din trupul mort (şi dezmembrat) al lui Osiris şi a insemint-o cu ea pe Isis, soția lui Osiris (care apoi l-a născut pe zeul Horus); o reprezentare a poveştii (Fig. 99) îl arată pe Thoth combinând două lanțuri separate de ADN ca să realizeze isprava. În cazul lui Eannatum avem o descriere şi mai clară a situației – în Sumer – în care fiul Cel mai de Seamă al lui Enlil – Ninurta – a fost implicat. Afirmația de început privind „Sămânța lui Enlil" e înțeleasă ca referindu-se la propria sămânță a lui Ninurta, purtată ca Sămânță a lui Enlil.

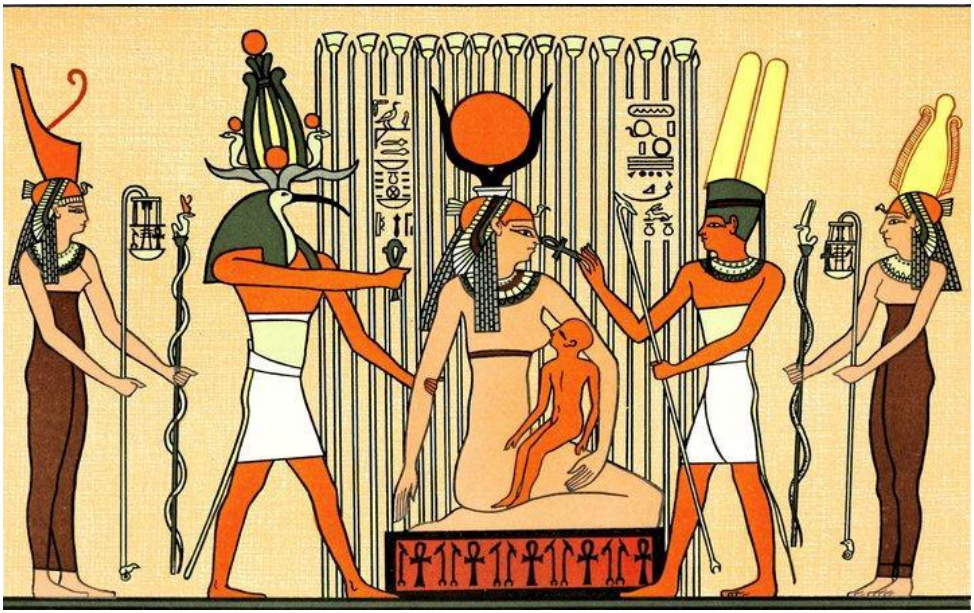

Fig. 99

Eannatum a fost urmat la tron în Lagash de regele ***Entemena;*** şi deşi afirmând în inscripții că era „fiu al lui Eannatum", el era descris adesea şi ca „înzestrat cu vigoare de Enlil, alăptat cu laptele sacru din sânul lui Ninharsag".

Cei doi regi aparțineau Primei Dinastii din Lagash care fusese instalată de Ninurta ca reacție la transferarea Domniei din Kish (care era sub auspiciile sale) la Uruk (sub patronajul Inannei); şi

există motive să credem că toți cei nouă regi din prima dinastie din Lagash erau semizei într-un fel.

Felul în care el fusese zămislit, pretindea Eannatum, îi permitea să-şi asume titlul de „Rege al Kish“, legându-l – genealogic? – de venerata dinastie din Kish şi de patronul zeu al lui, Ninurta. În timp ce putem doar să ghicim cum alți regi din Kish s-au calificat ca semizei, nu e nevoie de presupuneri atunci când capitala Sumerului s-a mutat din Kish la Uruk; aici **Utu e numit ca tată** chiar al primului rege, ***Mes.kiag.gasher***.

Utu (mai târziu cunoscut ca *Shamash*, zeul „Soare“), lucru care trebuie ținut minte, aparținea celei de-a doua generații de mari Anunnaki născuți pe Pământ, şi faptul că el a dat naştere capului unei noi dinastii trebuie considerat un punct major de cotitură – descendența s-a mutat de la Vechii Zei cei care veniseră de pe Nibiru la o zeitate masculină născută şi crescută pe Pământ.

Această schimbare de generație, cu implicațiile ei genetice, a continuat pe partea feminină cu ***Lugalbanda***, al treilea rege care a domnit în Uruk: în acest caz, era o zeiță – ***Inanna*** – *care a fost identificată ca mamă a sa*, sora geamănă a lui Utu, şi ea era din a doua generație de „Copii de pe Pământ“ ai Anunnaki-lor. Aceasta a fost urmată în Uruk de o a doua implicare divină *maternă:* Numirea zeiței Ninsun ca soție a lui Lugalbanda şi *identificarea ei clară ca mamă a lui* ***Gilgamesh***. Şi Ninsun – fiica lui Ninurta şi a soției lui, Bau – era de asemenea un „Copil de pe Pământ“.

Un portret în piatră al lui Ninsun găsit în Lagash cu numele ei, **Nin.Sun** inscripționat clar pe el (Fig. 100), o arată demnă şi senină; de fapt, ea era o adevărată maestră a intrigilor de curte – în parte, poate, din necesitate, fiind mama celor unsprezece copii ai lui Lugalbanda. O idee despre aranjamentele făcute de ea reiese dintr-un segment al Epopeii lui Gilgamesh, unde ea discuta cu **Aya** (soția lui Utu) alegerea unei tinere zeițe ca soție pentru Enkidu (drept recompensă pentru misiunea lui de a-şi risca viața pentru a-l proteja pe Gilgamesh). Păstrând mult din longevitatea părinților ei (şi genele staturii lor eroice), Ninsun a trăit destul de mult ca să nască alți câțiva regi ce au urmat. Rolul ei probabil în drama despre viața şi moartea Primei Dinastii din Ur va fi scos în evidență în povestea noastră.

Capitala Sumerului a rămas în Ur doar timp de un secol după moartea lui Gilgamesh, apoi s-a mutat în alte câteva orașe. La cca. 2.400 î.C., Ur a servit din nou, pentru a treia oară, drept capitală națională sub un important rege numit ***Lugal.zagesi***.

Numeroasele lui inscripții includeau afirmația că zeița Nisaba era mama lui:

Fig. 100

Dumu tu da dNisaba,
Fiu născut de divina Nisaba,
Pa.zi.ku. a dNinharsag
Hrănit cu laptele sfânt de divina Ninharsag

Nisaba, ne vom aminti, era zeița astronomiei. În unele texte ea e numită „soră a lui Ninurta“, avându-l ca tată pe Enlil. Dar în Marea Listă a Zeilor ea era descrisă ca „divina Nisaba, femeie, din pântecul pur/sacru al divinei Ninlil“. Cu alte cuvinte, ea era o fiică a lui Ninlil şi Enlil născută pe Pământ, soră bună cu Nannar/Sin dar doar soră vitregă cu Ninurta (a cărui mamă era Ninmah).

Aici, deci, în ordinea cronologică probabilă, se află imaginea care reiese de la cei nouă regi din Kish, Lagash şi Uruk a căror descendență de semizei a fost verificată:

Etana: Din aceeaşi sămânţă sacră ca şi Adapa (= a lui Enki)

Meskiaggasher: Zeul Utu este tatăl

Enmerkar: Zeul Utu este tatăl

Eannatum: Sămânţa lui Ninurta, Inanna l-a aşezat în poala lui Ninharsag ca să fie alăptat

Entemena: Crescul cu laptele lui Ninharsag

Mesalim: „Preaiubit fiu" al lui Ninharsag

Lugalbanda: Zeiţa Inanna e mama lui

Gilgamesh: Zeiţa Ninsun e mama lui

Lugalzagesi: Zeiţa Nisaba e mama lui

Aceste una-două-trei „lovituri" dezvăluie importanta dublă schimbare în relațiile zeilor şi semizeilor de după Potop: întâi, „Tații Fondatori", progenitorii, care au venit de pe Nibiru sunt înlocuiți de generațiile de Anunnaki născuți pe Pământ. Apoi, prin intermediul unei etape ce implica „Laptele Sacru", schimbarea finală s-a petrecut: ***divinul „Pântec" feminin a înlocuit mai timpuriile „Sămânța Fecundă" şi „Esența (sperma) Pură" masculine.***

E important ca aceste schimbări să fie înțelese, căci ele au avut consecințe pe termen lung. Când rolul de părinte al semizeilor a fost preluat de zeii şi zeițele născuți pe Pământ, a fost doar o problemă naturală (e vorba de îmbătrânirea generației dinainte) care şi-a urmat cursul, sau succesiunea genealogică – prin intermediul semizeilor – a devenit mult mai vitală pentru cei născuți pe Pământ *din cauză că ciclurile vieților lor erau scurtate* de faptul că Pământul, nu Nibiru, era planeta lor natală?

Înregistrările arată că Anunnaki şi-au dat seama că aceia care au venit şi au rămas pe Pământ (Enki, Enlil, Ninharsag) au îmbătrânit mai rapid decât cei care au rămas pe Nibiru; şi că aceia care s-au născut pe Pământ îmbătrâneau chiar mai rapid. Schimbările de la viața de pe Nibiru la viața pe Pământ se pare că n-au afectat doar longevitatea zeilor (şi a semizeilor), dar şi fizicul lor, făcându-i mai puțin gigantici cu trecerea timpului. Şi apoi – noi ştim acum datorită descoperirilor avansate din genetică – schimbarea de „paternitate" de la Sămânța „Fecundă" a bărbaților la „Pântecul Divin" al femeilor a însemnat că semizeii de după aceea moşteneau pe lângă ADN-ul general şi ADN-ul mitocondrial specific al femeilor zeițe.

Acestea erau schimbări a căror semnificație va reieşi pe măsură ce vom urmări povestea zeilor şi semizeilor către misterul ei final.

În contextul biblic, schimbarea crucială din tărâmul semizeilor din timpurile pre-Diluviene poate fi rezumată de noi printr-o simplă afirmație: înainte, ***fiii zeilor*** „şi-au ales fiecare pe cine voiau dintre fiicele Omului“. Acum ***fiicele zeilor*** îşi aleg fiecare pe cine vor dintre fiii Oamenilor. Rolul zeițelor în toate astea a fost rezumat de şase cuvinte ale lui Sitar. Când mama era o zeitate, descrierea ei ca „soție“ a bărbatului ei nu mai era adevărată. *De această dată, tatăl era cel ales să fie companionul zeiței.* Inanna a fost cea care a spus: „Vino, Gilgamesh, fii tu iubitul meu“; şi cu aceasta, Era Zeiței începuse.

*** * ***

Epoca eroică a lui Enmerkar, Lugalbanda şi Gilgamesh din Uruk a pălit după moartea lui Gilgamesh. Fiul lui, Ur.lugal şi apoi nepotul lui, Utu.kalamma au domnit împreună 45 de ani şi au fost urmați de alți cinci regi cu un total al domniilor de 95 de ani. Lista Regilor l-a considerat doar pe unul dintre ei, Mes.he, demn de o însemnare în plus – notând că el a fost „un fierar“. Cu totul, potrivit Listei Regilor, „12 regi au domnit (în Uruk) timp de 2.310 ani; domnia de aici a fost dusă în Ur.“

Lungile perioade de domnie ale dinastiilor care azi sunt numite de cercetători „Kish I“ şi „Uruk I“ sunt recunoscute pentru progresul şi stabilitatea lor, dar nu în mod necesar şi ca vremuri de pace. Pe arena națională, pe măsură ce oraşele se extindeau la statura de oraşe-state, disputele pentru frontiere, terenuri arabile şi resurse de apă au erupt în încleştări armate. Pe scena internațională, speranțele puse în uniunea dintre Inanna şi Dumuzi au fost spulberate de moartea lui Dumuzi şi de războiul feroce lansat de Inanna împotriva lui Marduk, acuzat de această moarte. Dintre toți zeii implicați, moartea lui Dumuzi a pus o încărcătură emoțională fantastică pe Inanna; atât de mare încât evenimentele ce au urmat au condus chiar la propria ei moarte!

Povestea e spusă într-un text numit *Coborârea Inannei în Lumea de Jos* (titrată în mod eronat *Coborârea Inannei în Lumea de Dincolo*). Ea spune cum Inanna, luând urma lui Dumuzi care murise, s-a dus în „Lumea de Jos“, domeniul surorii ei, Ereshkigal. Vizita a iscat suspiciunile lui Ereshkigal, căci nu

numai că Inanna venea neinvitată, dar ea venea şi să-l întâlnească pe zeul Nergal, soțul surorii ei. Deci la ordinele lui Ereshkigal Inanna a fost prinsă, ucisă cu raze mortale iar trupul i-a fost atârnat de un cârlig...

Când slujnica Inannei, care rămăsese în Uruk, a dat alarma, singurul care a putut s-o ajute a fost Enki. El a făurit doi androizi din lut care puteau să supraviețuiască razelor mortale şi i-a activat dându-le unuia Hrana Vieții şi celuilalt Apa Vieții. Când ei au recuperat trupul lipsit de viață al Inannei, „peste cadavru ei au îndreptat Pulserul şi Emițătorul"; ei au stropit peste trupul ei Apa Vieții şi i-au dat Planta Vieții" iar Inanna s-a ridicat din morți.

Cercetătorii au speculat că Inanna s-a dus în Lumea de Jos ca să găsească trupul lui Dumuzi; dar de fapt Inanna ştia unde se afla trupul, căci chiar ea poruncise să fie mumificat şi prezervat. Ea s-a dus, am sugerat eu în *Întâlniri Divine*, ca să caute la Nergal îndeplinirea unui obicei cunoscut din Biblie care cerea ca un frate (cum Nergal îi era lui Dumuzi) să se culce cu văduva ca să obțină un fiu care să poarte mai departe numele celui decedat; iar Ereshkigal n-ar fi permis aşa ceva.

Fără îndoială, aceste experiențe au afectat profund comportamentul Inannei şi viitoarele ei acțiuni; una dintre schimbările de notorietate a fost introducerea de către Inanna a ritualului „Căsătoriei Sacre", în care un bărbat ales de ea (de obicei regele) trebuia să petreacă cu ea noaptea aniversării nunții ei neîmplinite cu Dumuzi; de obicei, bărbatul era găsit mort dimineața.

Astfel, transferul capitalei centrale la UR a fost o încercare de a câştiga un răgaz prin mutarea responsabilităților către Nannar/Sin – fratele mai tânăr al lui Ninurta şi tatăl Inannei.

* * *

Ur era un oraş nou construit după Potop, întemeiat ca şi „centru de cult" pentru fiul lui Enlil Nanna/Nannar (= „Cel Strălucitor", o aluzie la corpul ceresc asociat lui, Luna). El era destinat să joace un rol major în relațiile zeilor şi oamenilor, iar povestea lui şi-a încrucişat firul cu cea a biblicului Abraham; dar asta nu se întâmplase încă atunci când Ur servea drept capitală națională a Sumerului pentru a treia oară. În scurta perioadă a ceea ce numim „Ur I", imediat urmată de „Uruk I" – potrivit Listei Regilor – Ur a avut patru regi care au domnit un total de 177 de

ani; doi dintre ei se deosebesc prin numele lor: ***Mes.Anne.pada*** şi ***Mes.Kiag.nanna***.

Deşi Ur a ajuns în cea mai glorioasă – şi tragică – perioadă mai târziu, în ceea ce numim perioada „Ur III“, dovezile arheologice arată că cele aproape două secole ale „Ur I“ au fost de asemenea vremuri de mare cultură şi mare avânt artistic şi tehnologic. Noi nu ştim dacă ele au fost scurtate de presiunile în creştere de la frontierele Sumerului făcute de migratorii de o agresivitate din ce în ce mai mare, sau de problemele interne; însăşi Lista Regilor sugerează că unele evenimente turbulente avuseseră loc, făcându-i pe cei care țineau înregistrări să furnizeze cinci (nu patru) nume regale, corectând unul dintre ele şi confundând duratele domniilor.

Oricare ar fi fost evenimentele turbulente, înregistrările arată mutarea bruscă a capitalei naționale de la Ur către un oraş minor numit Awan, apoi în succesiune rapidă în oraşele numite Hamazi şi Adab, înapoi (pentru a doua oară fiecare) la Kish, Uruk şi Ur, mutându-se apoi în oraşele numite Mari şi Akshak, apoi din nou înapoi la Kish (III şi IV) – toate în decursul a cca. două secole.

Apoi, pentru a treia oară, zeii au readus domnia centrală la Uruk, punându-l rege pe un om puternic, pe nume ***Lugal.zagesi***. Mama lui, ne vom aminti, era zeița Nisaba, o mătuşă a Inannei, care (probabil) trebuie să fi depus mari eforturi ca să-şi asigure binecuvântarea Inannei. Întâia lui prioritate a fost de a restaura ordinea printre oraşele-state aflate în stare de ceartă şi de război, nedându-se înapoi de la a-şi folosi propriile trupe pentru îndepărtarea conducătorilor care făceau probleme. Unul dintre oraşele supuse acțiunilor punitive de către Lugal.zagesi a fost Umma – un oraş care servea drept „centru de cult“ pentru **Shara**, fiul Inannei... Aşa că Lugal.zagesi a fost îndepărtat curând după aceea, iar următorul Rege al Regilor a fost un bărbat ales personal de Inanna – un bărbat care a răspuns chemării ei, „Vino, fii tu iubitul meu!“

După toate mileniile în care zeii fuseseră la conducere, o *zeiță* era acum la comanda deplină.

„EROU” INDIFERENT DE NUME

Două dintre numele din Ur I – ***Mes.anne.pada*** şi ***MesMag.nanna*** – sunt demne de menționat deoarece, la fel ca ***Mes.he*** din Uruk (He = „Deplinătate/Plenitudine“), ele au ca prefix

cuvântul-silabă ***Mes*** pe care l-am mai întâlnit înainte – în ***Mes.kiag.gasher***, însuşi primul rege din Kish al cărui tată era zeul Utu, şi în ***Mes.Alim*** (**Alim** = „Berbec"), cel care pretindea că era „fiul preaiubit" al lui Ninharsag.

Asta ridică întrebarea: era ***Mes*** ca prefix (sau ***Mesh*** ca sufix, vezi Gilgamesh) o particulă care identifica persoana ca fiind un semizeu? Se pare că da, căci termenul ***Mes*** de fapt însemna „Erou" în sumeriană – exact acelaşi înţeles ca al termenului ebraic *Gibbor* folosit în Geneza 6 pentru a defini semizeii!

O astfel de concluzie e sprijinită de faptul că un text akkadian catalogat BM 56488 – referitor la un anumit templu – conţine afirmaţia:

Bit sha dMesannepada ipushu
Templul pe care divinul Meshannepada l-a construit
Nanna laquit ziri ultalpit
Nannar, dătătorul de sămânţă, l-a distrus

– o afirmaţie care îi conferă determinativul „divin" lui Mesannepada, dar, referindu-se la zeul Nannar/Sin ca „dătătorul de sămânţă", şi arată care zeu a fost procreatorul acestui semizeu.

Unii trebuie să se întrebe, de asemenea, în lumina celorlalte similarităţi de înţelesuri pe care le-am menţionat deja, dacă sumerianul ***Mes*** şi egipteanul Mes/Mses ca în Thothmes sau Ramses (însemnând „vlăstar al lui" în pretenţiile faraonice de descendenţă divină) nu se trag dintr-o sursă timpurie comună.

Concluzia noastră că numele regale sumeriene care încep (sau care se termină) cu ***Mes*** indică statutul de semizeu ne va servi drept indiciu pentru a descifra diversele enigme.

XIV. Gloria Imperiului, Vânturile Ruinei

Într-o zi regina mea,
După ce a traversat cerul, a traversat Pământul –
Inanna –
După ce a traversat cerul, a traversat Pământul –
După ce a traversat Elam şi Shubur,
După ce a traversat [...],
Preoteasa s-a apropiat obosită, a adormit.
Eu am văzut-o de la marginea grădinii mele.
Am sărutat-o, m-am împreunat cu ea.

Aşa a descris un grădinar cunoscut mai târziu ca Sharru-kin (Sargon în engleză) întâlnirea lui întâmplătoare cu zeița Inanna. În vreme ce zeița, obosită după zborurile ei, era adormită, unii ar putea spune că acesta a fost un caz de „Dragoste la prima vedere"; dar din ceea ce a urmat este evident că Inannei i-a plăcut bărbatul şi felul lui de a o iubi. Invitația Inannei de a i se alătura în patul ei, cu tronul Sumerului inclus, a durat 54 de ani: „când eram grădinar, Inanna mi-a dăruit dragostea ei; timp de patru şi cincizeci de ani am exercitat domnia; Poporul Capetelor Negre eu l-am condus şi l-am guvernat", scria Sargon în autobiografia lui.

Cum i-a convins Inanna pe liderii Anunnaki să încredințeze Sumerul şi populația lui – aici numiți cu porecla lor ***Sag.ge.ga***, Cei cu Capetele Negre – bărbatului al cărui sărut a schimbat istoria, nu e expus clar nicăieri. Numele lui titlu, Sharru-kin (= „Conducătorul demn de încredere") nu era sumerian; era în limba semitică a ***Amurro***, „Vesticii" din regiunea vorbitoare de limbă semitică din nord-vestul Sumerului; iar trăsăturile lui, păstrate într-o sculptură în bronz (Fig. 101) confirmă originea lui non-sumeriană.

Capitala nou-nouță construită pentru el, ***Agade***, a fost mai bine cunoscută după numele ei semitic, *Akkad* – de unde termenul *akkadian* pentru limbă.

Lista Regilor Sumerieni, recunoscând semnificația acestui rege, furnizează informația că din Uruk sub Lugal.zagesi „domnia la Agade a fost dusă" şi notează că Sharru.kin, „un cultivator de

curmali şi paharnicul lui Ur.zababa“, a construit Agade şi a domnit aici timp de 56 de ani.

Fig. 101

Poziția de Paharnic era una de rang înalt şi mare încredere, de obicei deținută de un prinț, la curțile regale nu doar din Mesopotamia, Egipt ci şi oriunde în lumea antică – aşa era, ne vom aminti, chiar şi pe Nibiru (unde Anu servea ca paharnic al lui Alalu). Într-adevăr, unele dintre cele mai vechi reprezentări sumeriene pe care cercetătorii le numesc „Scene de libații“ ar putea fi reprezentări ale regelui (gol-puşcă pentru a arăta supunere totală) servind ca paharnic pentru zeitate (vezi Fig. 77).

Urzababa era un rege din Kish, iar afirmația dă de înțeles că Sargon era un prinț regal aici. Totuşi Sargon însuşi, în textul

autobiografic cunoscut ca Legenda lui Sargon, alege să-şi învăluie originile în mister:

Sargon, puternicul rege al Agade, sunt eu.
Mama mea era o mare preoteasă;
Tatăl nu mi l-am cunoscut.
Mama mea, marea preoteasă care m-a conceput,
În secret m-a născut.

Apoi, ca în povestea naşterii lui Moise în Egipt de peste o mie de ani mai târziu, Sargon continua:

Ea m-a aşezat într-un coş din papură,
Cu bitum i-a sigilat capacul.
Ea m-a aruncat într-un râu, râul nu m-a înecat.
Râul m-a purtat, m-a dus la Akki grădinarul.
Akki irigatorul m-a ridicat când scotea apă.
Akki irigatorul ca pe fiul său m-a făcut şi m-a crescut.
Akki, irigatorul, m-a făcut grădinarul lui.

Explicația pentru ciudata evitare din partea lui Sargon de a pretinde statutul de prinț poate fi găsită în faptul că propria fiică a lui Sargon, Enheduanna, servea ca mare preoteasă-cum-hierodule[1] în templul zeului Nannar/Sin din Ur – o poziție considerată de mare onoare. Pretinzând aceeaşi poziție pentru mama sa, Sargon lasă deschisă posibilitatea că tatăl lui ar fi putut fi un zeu – ceea ce l-ar fi făcut pe el, Sargon, un semizeu.

Este chiar posibil ca moştenirea amorrită a lui Sargon să fi fost o considerație favorabilă, având în vedere presiunile exercitate asupra Sumerului de migratorii dinspre vest şi nord-vest. Aceeaşi gândire, de a face adversarii parte din familie, a dus probabil la decizia de a stabili o capitală nouă, neutră al cărei nume însemna „Unire“: locația ei a marcat adăugarea teritoriilor numite Akkad, de la nord de vechiul Sumer, pentru a crea o entitate geopolitică nouă, numită „Sumer şi Akkad“; şi de aci înainte, Inanna a fost cunoscută pretutindeni pe numele ei akkadian, ***Ishtar***.

La cca. 2.360 î.C., Sargon a ieşit din noua capitală pentru a stabili legea şi ordinea, începând cu înfrângerea lui Lugal.zagesi (care, cititorul îşi va aminti, a îndrăznit să atace oraşul fiului lui

[1] l s.f. prostituată a templului în religia mesopotamiană

Ishtar, zeul Shara). Aducând un oraş vechi după altul sub controlul său, el şi-a îndreptat bravura împotriva ţinuturilor învecinate. Ca să citǎm dintr-un text cunoscut sub numele Cronicile lui Sargon, „Sharru-kin, rege al Agade, s-a ridicat la putere în era lui Ishtar. El n-a avut nici rival nici oponent. El şi-a aruncat privirea dătătoare de groază peste toate ţările. El a trecut marea în est; el a cucerit ţara din vest pe toată întinderea ei“.

Pentru prima oară de la începutul ei cu milenii în urmă, Prima Regiune în totalitatea ei era condusă ferm dintr-o capitală naţională, de la Marea de Sus (Mediterana) până la Marea de Jos („Marea din Est“, Golful Persic); de fapt, a fost primul imperiu cunoscut din istorie – şi încă ce imperiu: Inscripţii şi dovezi arheologice confirmă faptul că dominaţia lui Sargon s-a extins până la coasta Mediteranei în vest, la Râul Khabur din Asia Mică în nord, ţinuturi din nord-est care mai târziu vor deveni Asiria şi locuri pe coasta estică a Golfului Persic. Şi deşi Sargon recunoştea (când era necesar) autoritatea lui Enlil, Ninurta, Adad, Nannar şi Utu, cuceririle lui erau duse la bun sfârşit „din ordinul stăpânei mele, divina Ishtar“. Era într-adevăr, aşa cum spunea inscripţia, ***Era lui Ishtar***.

Ca şi capitală imperială, Agade era plină de bogăţii de metale preţioase, cupru şi plumb şi dale din lapis-lazuli. „Grânarele lui dădeau pe dinafară, bătrânii lui erau înzestraţi cu înţelepciune, bătrânele erau înzestrate cu elocinţă, tinerii lui erau înzestraţi cu puterea armelor. Copilaşii lui erau înzestraţi cu inimi fericite... Oraşul era plin de muzică“. Un nou mare templu pentru Ishtar a arătat clar către ce zeitate înclina Sargon de fapt: „în Agade“, afirma un text istoriografie sumerian, „sfânta Inanna şi-a ridicat un templu ca reşedinţă a ei; în Templul Strălucitor ea şi-a aşezat tronul“. Era bijuteria coroanei altarelor închinate ei care au trebuit să fie ridicate în aproape toate oraşele Sumerului, umbrind chiar sacrul Eanna din Uruk; iar aceasta a fost o greşeală.

Şi Sargon, devenind trufaş şi peste măsură de ambiţios, a început să facă greşeli grave, inclusiv să-şi trimită trupele în oraşele deţinute de Ninurta şi Adad. Şi apoi el a comis un act fatal: a pângărit Babilonul. Teritoriul desemnat ca Akkad, la nord de vechiul Sumer, includea locaţia Babilonului, exact locul unde Marduk, urmărind să capete supremaţia, încercase să construiască propriul său turn de lansare (incidentul Turnului Babel). Acum Sargon „a furat pământ de la fundaţia Babilonului şi

a construit peste acest pământ un alt *Bab-Ili* în apropiere de Agade".

Ca să înțelegem gravitatea acestui act neautorizat, trebuie să ne amintim că Bab-Ili (aşa cum Babilonul era numit în akkadiană) însemna „Poarta Zeilor", un loc sfințit; şi că Marduk fusese convins să renunțe la încercarea lui cu condiția ca locul să fie lăsat nederanjat, ca „pământ sfânt". Acum Sargon „a furat pământ de la fundația Babilonului" ca să-l folosească drept fundație pentru o altă Poartă a Zeilor, alături de Agade. Sacrilegiul l-a înfuriat, normal, pe Marduk, şi a reînțețit conflictele dintre clanuri. Dar Sargon nu numai că a încălcat interdicția privitoare la Babilon – el a planificat şi să creeze în Agade propria lui (sau a Inannei?) „Poartă a Zeilor; iar asta l-a înfuriat pe Enlil.

*** * ***

Imediata înlăturare (şi moarte) a lui Sargon, care a fost efectul, nu a încheiat „Era lui Ishtar". Cu consimțământul lui Enlil, ea l-a pus pe fiul lui Sargon, Rimush, pe tronul din Agade; dar el a fost înlocuit după o perioadă scurtă de numai nouă ani de fratele lui, Manishtushu, care a rezistat cincisprezece ani. Apoi ***Naram-Sin***, fiul lui Manishtushu, a ajuns pe tron – şi încă o dată Inanna/Ishtar avea ca rege un bărbat după placul inimii ei.

Naram-Sin, al cărui nume theoforic însemna „Cel pe care [zeul] Sin îl iubeşte", folosea numele akkadian Sin al tatălui Inannei mai degrabă decât pe cel sumerian, **Nannar**. Construind cu pricepere peste fundațiile imperiului construit de bunicul lui, el a combinat expedițiile militare cu expansiunea comercială, sponsorizând stații de comerț ale comercianților sumerieni în locuri îndepărtate şi creând rute de comerț la scară internațională, atingând în nordul extrem granițele domeniului hitit al lui **Ishkur**/Adad, fratele lui Nannar.

Politica pe două fronturi a lui Naram-Sin în orice caz, a eşuat în a contracara creşterea numărului de oraşe, în special din vest, care erau de partea reînnoitelor ambiții de supremație ale lui Marduk. Subliniind faptul că soția lui Marduk, *Sarpanit*, fusese o pământeancă şi fiul lui născut pe Pământ, Nabu, s-a căsătorit şi el cu una *(Tashmetum)*, Marduk câştiga adepți în rândul maselor. În Egipt, unde Marduk/Ra era venerat ca Amen/Amon Ra (Ra cel ascuns), aşteptările pentru victoria lui finală ajunseseră la cotele unei fervori mesianice, iar Faraonii egipteni începuseră să se

năpustească spre nord, ca să preia controlul asupra ținuturilor de pe coasta Mediteranei.

Atunci a fost momentul când, cu binecuvântarea şi îndrumarea Inannei/Ishtar, Naram-Sin a lansat împotriva „oraşelor păcătoase“ din vest ceea ce la vremea aceea era cea mai mare expediție militară cunoscută vreodată. Capturând ceea ce mai târziu era cunoscut ca şi Canaan, el a continuat să avanseze spre sud înspre Magan (Egiptul antic). Aici, afirmă inscripția lui, „el personal l-a prins pe regele din Magan“. Înaintarea lui nemiloasă şi capturarea regilor adversari au fost comemorate pe o placă de piatră care arată o strălucitoare Ishtar oferindu-i lui o cunună a victoriei (Fig. 102).

Întrând şi traversând Regiunea a Patra cea interzisă cu Spațioportul ei, Naram-Sin cu îngâmfare s-a reprezentat pe o stelă a victoriei (Fig. 103) asemănător unui zeu alături de o rachetă către ceruri. El s-a dus apoi la Nippur să-i ceară lui Enlil să-l numească „Rege al celor Patru Regiuni“. Enil nu era aici; deci, „Ca un erou obişnuit cu mână de fier el a acaparat Ekur“, incinta sacră a lui Enlil.

Acestea erau acte fără precedent de nesupunere şi sacrilegiu; reacția lui Enlil e detaliată într-un text cunoscut ca *Blestemul lui Agade*. El i-a convocat pe conducătorii Anunnaki într-o Adunare; toți marii zei, inclusiv Enki, au dat ascultare chemării – dar Inanna n-a apărut. Ascunsă la loc sigur în veneratul templu Eanna din Uruk, ea a trimis vorbe sfidătoare, cerând ca zeii s-o declare „Marea Regină a Reginelor“ zeitatea feminină supremă.

„Domnia cerească a fost confiscată ***de o femeie!“*** textul antic notează cu uluire; „Inanna a schimbat regulile Sfântului Anu!“

În Adunarea lor, hotărârea zeilor a fost luată – să pună capăt întregii poveşti prin ştergerea de pe fața Pământului a oraşului Agade. Trupele loiale lui Ninurta din Gutium, un ținut de dincolo de Munții Zagros, au fost aduse, şi ele au distrus Agade în mod sistematic, făcându-l să dispară. Zeii au hotărât ca ruinele lui să nu poată fi niciodată găsite; şi într-adevăr, până în ziua de azi, nimeni nu ştie cu exactitate unde a fost Agade. Odată cu moartea oraşului, şi Naram-Sin a dispărut din înregistrări.

Cât depre Inanna/Ishtar, tatăl ei Nannar/Sin a dus-o pe furiş din Uruk la Ur. „Mama ei, Ningal, a întâmpinat-o la intrarea templului ei. Destul, destul cu inovațiile, i-a spus ea Inannei“, potrivit textelor; casa ei trebuia să fie de-acum cu familia lui Nannar în incinta sacră din Ur.

Fig. 102

Până la 2.255 î.C., „Era lui Ishtar“ era terminată. Dar imperiul pe care ea îl întemeiase – ca şi provocările ei la adresa vechii autorități – şi-au lăsat amprenta permanentă asupra Orientului Apropiat antic.

*** * ***

Timp de aproape un secol după aceea, n-a mai existat domnie în capitala națională a Sumerului şi Akkadului. „Cine era rege? Cine nu era rege?“ însăşi Lista Regilor Sumerieni notează ca mod de a descrie această situație. De facto, țara a fost administrată de Ninurta din „centrul lui de cult“ din Lagash – un oraş ale cărui înregistrări scrise, artefacte şi sculpturi au servit ca sursă majoră de informații despre Sumer, sumerieni şi civilizația sumeriană.

Fig. 103

Dovezi arheologice şi documentare din acest sit (acum numit Tello) arată că la cca 2.600/2.500 î.C. – cam cu trei secole înainte de Sargon din Akkad – conducerea dinastică a început în Lagash cu un rege numit Lugal.shu.engur; că prima dinastie a inclus eroi semizei faimoşi cum ar fi Eannatum (cel cu inseminarea artificială). Conducerea dinastică a continuat în Lagash

neîntrerupt timp de mai mult de o jumătate de mileniu, indicând o stabilitate uimitoare în acele vremuri tulburi; lista regilor lui numără 43 de nume!

Regii din Lagash, care preferau titlul ***Patesi*** (= „Guvernator“) celui de ***Lugal***, au lăsat în urmă nenumărate imagini votive şi alte inscripţii. Dacă judecăm după dovezile textuale, aceştia erau regi luminaţi care se străduiau să modeleze viaţa poporului în concordanţă cu înaltele standarde de justiţie şi moralitate ale zeilor lor; cea mai mare onoare pe care un rege o putea atinge era să i se acorde de către Ninurta titlul de „Păstor de Drept“. Un rege numit Urukagina a instituit, acum cca 4.500 de ani, un cod de legi care interziceau folosirea abuzivă a puterilor oficiale, „sustragerea“ măgarului unei văduve, sau amânarea de către un supraveghetor a salariilor lucrătorilor cu ziua. Lucrările publice, cum ar fi canalele de irigaţii şi transport şi clădirile comunale erau considerate sarcina personală a regilor. Festivaluri care implicau întreaga populaţie, ca Festivalul Primelor Fructe, au fost introduse; deprinderea de a scrie şi a citi, dovedită prin unele dintre cele mai perfecte scrieri cuneiforme, a fost încurajată; iar unele dintre cele mai fine sculpturi sumeriene – cu două mii de ani înainte de clasicii greci! – provin din Lagash (vezi Fig. 31, 33).

Cu toate acestea, niciunul dintre conducătorii din Lagash nu e menţionat în Lista Regilor Sumerieni, iar Lagash n-a servit niciodată drept capitală naţională. O dată ce tronul domnei naţionale a fost transferat de la Kish la Uruk – în termeni politico-religioşi, de sub egida lui Ninurta sub dominaţia Inannei – ceea ce Ninurta a făcut a fost să-şi întemeieze propria sa redută, protejată de ceea ce erau cel mai bine pregătite trupe din ţinut, la distanţă de raza de acţiune a mofturilor şi ambiţiilor Inannei. Aşa că din Lagash a reinstaurat autoritatea Enlilită şi a adus Sumerului un secol de răgaz după răsturnările făcute de cuplul Inanna/Naram-Sin; dar era vorba despre un Sumer şi Akkad în continuă restrângere, supus presiunilor neobosite pe măsură ce Marduk continua să urmărească supremaţia asupra Pământului.

Ca să contracareze aceste ambiţii la cca 2.160 î.C., Enlil l-a autorizat pe Ninurta să ridice, în Lagash, un uluitor şi unic nou templu care ar fi declarat pretenţia lui Ninurta la supremaţie. Ca s-o afirme clar, templul trebuia să se cheme E.Ninnu – „Casa/Templul lui Cincizeci“, afirmându-l pe Ninurta drept „următorul Enlil“ cu Rangul de Cincizeci, chiar sub cel al lui Anu, de Şaizeci.

Unele dintre cele mai extinse inscripţii găsite în ruinele excavate ale Lagash – cu detalii uluitoare care ar putea deveni un episod din serialul TV *Zona Crepusculară* – se referă la construirea acelui templu nou din Girsu (incinta sacră din Lagash) de către un rege numit Gudea (= „Cel Uns“). Povestea, care e înregistrată pe cilindri de lut expuşi acum la muzeul Luvru din Paris, începe cu un vis pe care Gudea l-a avut. În vis, „un bărbat, luminos şi strălucitor ca şi cerul... care purta un acoperământ de cap ca al unui zeu“ a apărut şi i-a poruncit lui Gudea să-i construiască un templu. O femeie, „o femeie purtând structura unui templu pe capul ei“, a apărut după aceea; ţinând o tăbliţă cu o hartă cerească, ea arăta către o anumită stea. Apoi o altă zeitate masculină a apărut, ţinând într-o mână o tăbliţă cu o schiţă pe ea iar în cealaltă mână o cărămidă pentru construcţii.

Când s-a trezit, Gudea a fost uluit să descopere tăbliţa cu desenul zăcând în poala lui, iar cărămida pentru construcţii într-un coş lângă el! Complet zăpăcit de această experienţă (comemorată de Gudea pe una dintre statuile lui, Fig. 104), Gudea a călătorit către „Casa Descifrării Sorţii“, reşedinţa zeiţei **Nina** din centrul ei de cult Sirara şi a rugat-o pe ea să-i interpreteze visul şi înţelesul obiectelor apărute de nicăieri.

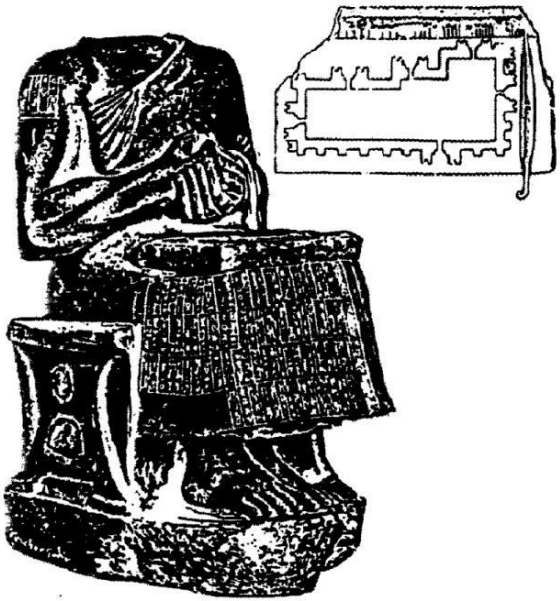

Fig. 104

Primul zeu, a spus Nina, era Nin.girsu (= „Stăpânul din Girsu“, alias Ninurta); „ție să-i construieşti un templu nou el îți porunceşte“. Zeița este **Nisaba**; „să construieşti templul în concordanță cu Planeta Sfântă ea te învață“. Celălalt zeu este **Ningishzidda**; cărămida sacră el ți-o dă, ca să fie folosită drept matriță; coşul înseamnă că tu ai fost ales pentru sarcina construirii; tăblița cu desenul pe ea este planul arhitectural al templului în şapte trepte; numele lui, a spus ea, va fi ***E.Ninnu***.

În timp ce majoritatea celorlalți regi erau mândri să se angajeze în repararea templelor existente, alegerea lui Gudea pentru a construi unul nou-nouț din temelii era o onoare neobişnuită. Cu bucurie el s-a apucat de construcție, mobilizând întreaga populație pentru acest proiect. Cerințele arhitecturale, a descoperit el, erau departe de a fi simple; în vârf trebuia să fie un *observator în formă de dom* – „modelat ca bolta cerului“ – pentru determinarea pozițiilor stelelor şi planetelor după căderea nopții, iar în curtea din față două cercuri din piatră trebuiau ridicate pentru detrminarea constelațiilor *la momentul răsăritului soarelui în Ziua Echinocțiului*. Era necesar să mai construiască două împrejmuiri speciale ascunse, una pentru aparatul de zbor al lui Ninurta, „Divina Pasăre Neagră“ iar cealaltă pentru „Arma lui Teribilă“. În inscripțiile lui scrise clar în cea mai perfectă sumeriană (exemplu, Fig. 105), Gudea afirmă că el a trebuit să le ceară de mai multe ori zeităților instrucțiuni, şi că „n-a avut somn bun până nu s-a terminat“. La un moment dat, el a fost gata să renunțe, dar într-un „vis-poruncă“ i s-a ordonat „construcția Casei Stăpânului, Eninnu, s-o termine“.

Evenimentele preliminare şi detaliile pentru complexa construcție sunt inscripționate pe ceea ce e numit *Cilindrul lui Gudea A*. *Cilindrul B* e dedicat ritualurilor elaborate legate de inaugurarea templului – exact în Ziua Anului Nou – şi ceremoniilor pentru întâmpinarea sosirii lui Ningirsu şi Bau la Girsu şi intrarea lor în noul lor templu-casă. El se sfârşeşte cu înregistrarea binecuvântării lui Gudea de către Bau ca mulțumire pentru eforturile lui pentru construire; răsplata lui a fost ***Nam.ti.muna.sud*** – „Timpul Vieții lui Prelungit“ (fără vreo explicație despre cum i-a fost acordată).

Prezentându-se pe sine în Cilindrul A, Gudea afirmă că zeița **Nina** – o fiică a lui Enlil şi Ninlil şi deci o soră vitregă a lui Ninurta – era mama lui, numind-o în mod repetat „mama mea“ în Cilindrul A; iar în binecuvântarea zeiței Bau de la finele Cilindrului B, ea se

referă de două ori la el ca la „fiul lui Nina“. Aceste texte subliniază de asemenea modul în care el s-a născut: Zeița Nina l-a născut din *sămânța implantată în pântecul ei de zeița Bau:* „Germenul meu tu l-ai primit în tine, într-un loc sacru tu mi-ai dat naştere“, îi spune el lui Nina; el a fost un „copil născut cu ajutorul lui Bau“.

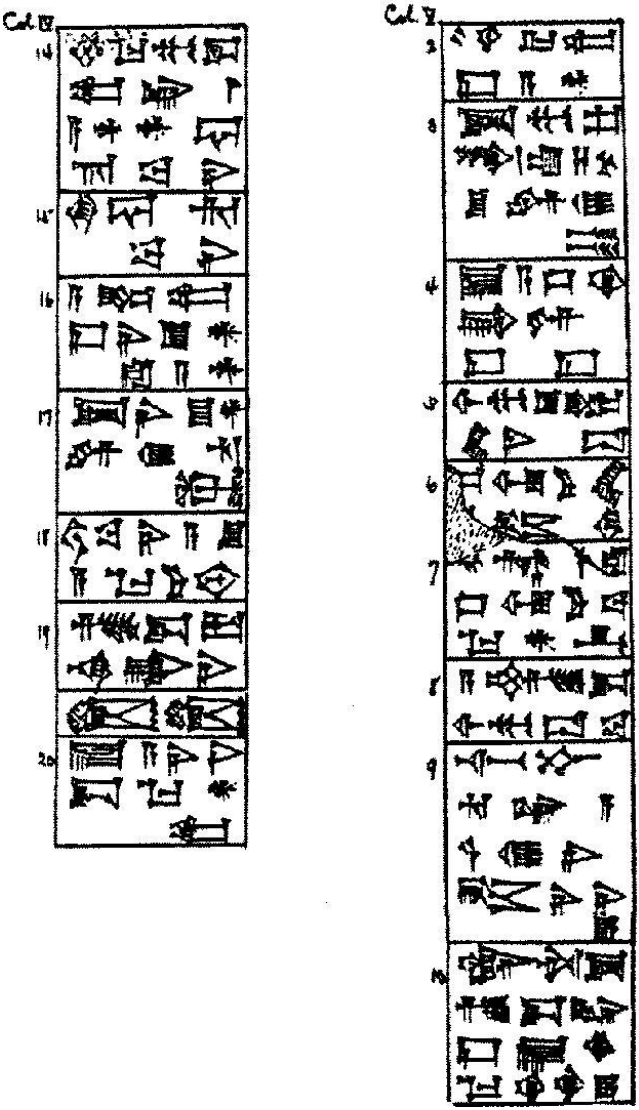

Fig. 105

Gudea, cu alte cuvinte, pretindea că era un semizeu, zămislit de Nina şi Bau din clanul lui Enlil şi Ninurta.

* * *

Provocarea aruncată lui Marduk din templul Eninnu a fost agravată de rolurile zeităților Ningishzidda şi Nisaba – ambii cunoscuți şi veneraţi în Egipt: primul ca zeul Thoth iar cea din urmă ca zeița Sesheta. Participarea activă a lui Ningishzidda/Thoth în proiect a fost semnificativă în mod deosebit, de vreme ce el era un fiu al lui Enki/Ptah şi deci un frate vitreg al lui Marduk/Ra, cu care avusese certuri repetate. Aceasta nu era singura ruptură internă cu Marduk: celălalt frate vitreg al lui, Nergal (soțul nepoatei lui Enlil, Ereshkigal), era în mod deschis aliatul Enliliților.

Însă toate acestea au eşuat în a-i împiedica pe Marduk şi pe Nabu să câştige adepți şi control teritorial. Problema din ce în ce mai mare pentru Enliliți era faptul că Ninurta, prezumtivul moştenitor al lui Enlil şi al lui Anu, venise de pe Nibiru – în vreme ce Marduk şi Nabu erau mai legați de pământeni. În disperare de cauză, Enliliții au renunțat la „Strategia Ninurta“ şi au schimbat-o cu „Tactica Sin“, transferând tronul Domniei naționale la Ur – „centrul de cult“ al lui Nannar, *unul dintre fiii lui Enlil născuți pe Pământ*, care, spre deosebire de Ninurta avea şi un nume akkadian: *Sin*.

Ur, situat între Eridu la sud şi Uruk în nord de-a lungul Râului Eufrat, fusese până atunci centrul înfloritor, comercial şi de manufactură, al Sumerului: însuşi numele lui, care însemna „loc urban, domesticit“, a ajuns să însemne nu doar „oraş“ ci „Oraşul“ şi răspândea prosperitate şi bunăstare. Zeii săi (vezi Fig. 97) **Nannar/Sin** şi soția lui **Ningal** *(Nikkal* în akkadiană) erau mult iubiți de poporul din Sumer; spre deosebire de alți Enliliți, Nannar/Sin nu era un combatant în războaiele zeilor. Alegerea lui a fost menită să dea oamenilor de pretutindeni, chiar şi din „ținuturile rebele“, semnalul că sub conducerea lui o eră de pace şi prosperitate va începe.

În Ur templul-reşedință al zeităților era un zigurat măreț care se ridica în trepte într-o incintă sacră împrejmuită cu ziduri, unde o varietate de structuri adăposteau preoți, oficiali şi servitori. Una dintre clădirile din secțiunea împrejmuită era ***Gipar*** (= „Reşedința de Noapte“) în interiorul căreia era ***Gigunu***, „Camera plăcerilor

nocturne“ pentru zeu; căci deşi Nannar/Sin era monogam şi a avut doar o soție (Ningal), el putea (şi a făcut-o) să se bucure în Gipar de compania hierodulelor („Preotese ale Plăcerii“) ca şi a concubinelor (de la care se poate să fi avut copii).

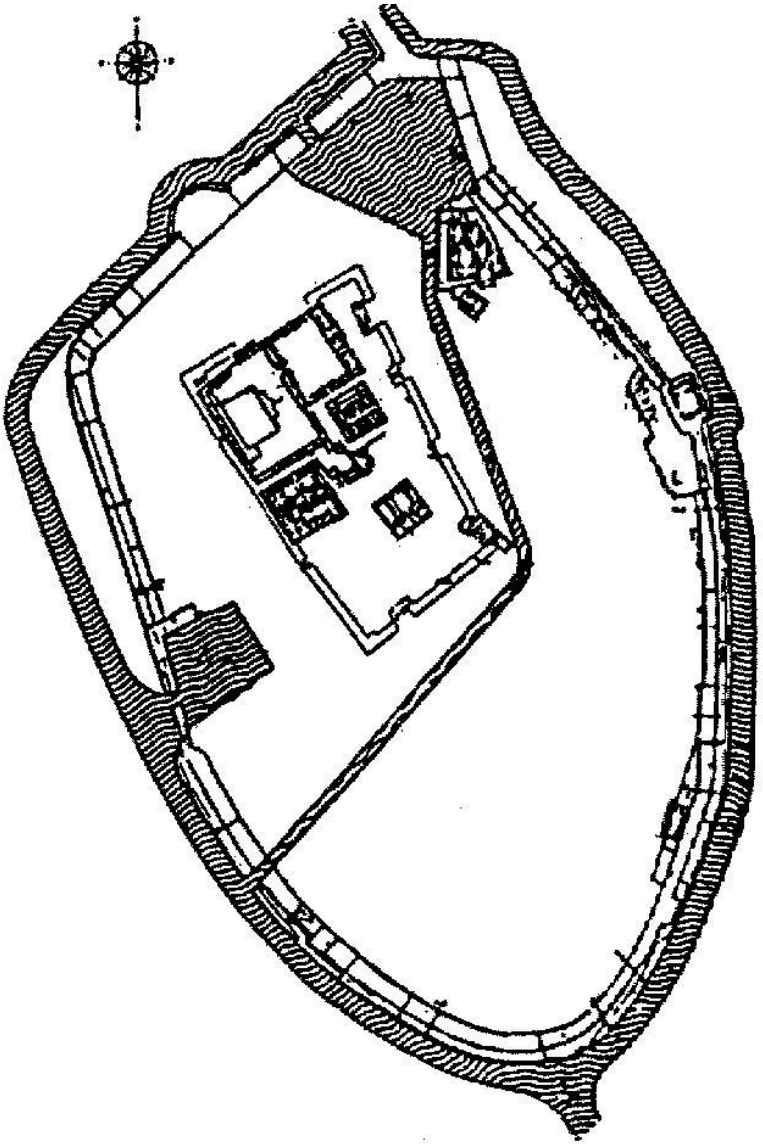

Fig. 106

Dincolo de aceste ziduri se întindea un oraş magnific cu două porturi şi canale ce-l legau de Râul Eufrat (Fig. 106), un oraş

măreț cu palatul regelui, clădiri administrative, porți înalte, căi pentru promenadă, o piață publică pentru festivaluri, o piață, clădiri de locuit private cu mai multe niveluri (multe cu două etaje), şcoli, ateliere, depozite comerciale şi staule pentru animale. Zigguratul impunător cu scările lui monumentale (vezi Fig. 35), deşi de mult în ruine, domină peisajul până în ziua de azi, chiar după mai mult de 4.000 de ani.

(Ur, trebuie să subliniem, era acel „Ur al Chaldeii" în care povestea biblică a lui Abraham evreul a început, punctul de start al migrației lui către Harran şi apoi Canaan. Născut în Nippur, ***Abram*** a crescut în Ur unde tatăl lui servea ca *Tirhu*, Preot Interpret de Semne specializat în astronomie. Cum s-a intersectat povestea şi misiunea lui Abraham cu evenimentele şi soarta Sumerului am povestit în detaliu în *Războaiele Zeilor şi ale Oamenilor).*

Pentru a reîncepe o Domnie nouă în şi din Sumer, alegerea unui nou rege a fost şi ea cu grijă făcută. Noul rege, numit ***Ur-Nammu*** (= „Bucuria din Ur"), a fost ales de Enlil şi aprobat de Anu; şi el nu era doar un pământean – *el era un semizeu*. Născut în Uruk, el era un fiu – „preaiubitul fiu" – al zeiței Ninsun (care fusese mama lui Gilgamesh) – o naştere (potrivit inscripțiilor) aprobată de Anu şi Enlil şi supravegheată de Nannar/Sin. Din moment ce genealogia lui divină (inclusiv pretenția că Ninharsag a ajutat la creşterea lui) a fost reafirmată în numeroase inscripții în timpul domniei lui Ur-Nammu, în prezența lui Nannar şi a altor zei, se poate presupune că pretenția era adevărată. Era o afirmație care-l plasa pe Ur-Nammu în exact acelaşi statut ca al lui Gilgamesh, ale cărui isprăvi erau ținute minte şi al cărui nume rămăsese respectat. Alegerea lui Ur-Nammu a fost astfel un semnal, pentru prieteni şi dușmani deopotrivă, că zilele glorioase de sub autoritatea neştirbită a lui Enlil şi a clanului său se întorseseră.

Inscripțiile, monumentele şi dovezile arheologice atestă că domnia lui Ur-Nammu a fost martoră la lucrări publice de mari dimensiuni, la restaurarea navigației pe râu şi la reconstrucția şi protejarea şoselelor țării. A existat un avânt în arte, meşteşuguri, şcoli şi alte îmbunătățiri în viața socială şi economică. Enlil şi Ninlil erau onorați în temple renovate şi mărite; şi pentru prima dată în istoria Sumerului, preoția din Nippur a fost combinată cu cea din Ur, ducând la o renaştere religioasă. (Era la vremea, după

calculele noastre, când Preotul ***Terah***, tatăl lui Abram, a fost transferat din Nippur la Ur).

Tratatele cu conducătorii învecinați din est şi nord-est au dus la răspândirea prosperității şi a bunăstării; dar vrăjmăşia provocată de Marduk şi Nabu în vest creştea. Situația din „ținuturile rebele“ şi „oraşele păcătoase“ ce mărgineau Marea Mediterană cereau acțiune, şi în 2.096 î.C., Ur-Nammu a lansat o campanie militară împotriva lor. Dar pe cât era de mare ca „păstor“ economic sau în calitate de constructor, el a eşuat ca lider militar: în mijlocul bătăliei carul lui s-a împotmolit în noroi; Ur-Nammu a căzut din el şi a fost „zdrobit ca un urcior“. Tragedia a fost amplificată când corabia care aducea trupul lui Ur-Nammu în Sumer „într-un loc necunoscut s-a scufundat; valurile au înecat-o, cu el la bord“.

Când veştile despre înfrângerea şi moartea tragică a lui Ur-Nammu au ajuns la Ur, o mare plângere s-a ridicat. Poporul nu putea să înțeleagă cum un rege atât de devotat religios, un păstor de drept – un semizeu! – a putut să piară atât de dramatic. „De ce Stăpânul Nanna nu l-a ținut de mână?“ întrebau oamenii; „De ce Inanna, Doamna Cerului, nu şi-a pus brațul ei nobil în jurul capului său? De ce viteazul Utu nu l-a ajutat?“ Era o singură explicație plauzibilă, oamenii din Ur şi Sumer au concluzionat: „Enlil în mod înşelător şi-a schimbat hotărârea“ – aceşti mari zei şi-au încălcat cuvântul; iar credința în ei a fost profund zdruncinată.

Probabil nu din întâmplare s-a făcut că exact la momentul şocantei morți a lui Ur-Nammu din 2.096 î.C., tatăl lui Abram şi-a mutat familia din Ur la ***Harran*** (= „Locul Caravanelor“), un oraş major în regiunea care apoi a fost legătura dintre Sumer şi Ținutul Hitiților. Situat la izvoarele Râului Eufrat şi localizat la intersecția rutelor comerciale şi militare de pe uscat şi de pe apă, Harran era înconjurat de pajişti fertile perfecte pentru păstorit. A fost fondat şi întemeiat de comercianții din Ur care veneau aici pentru lâna de oaie, pieile, blănurile şi metalele din import şi pietrele sale rare şi aduceau la schimb faimoasele veşminte de lână şi covoarele din Ur. Oraşul se lăuda şi cu al doilea templu ca mărime al lui Nannar/Sin după cel din Ur şi adesea era numit „al doilea Ur“.

Ascensiunea lui Ur-Nammu la tronul din Ur în 2.113 î.C. a inaugurat o perioadă cunoscută ca „Ur III“. ***A fost perioada cea mai glorioasă a Sumerului şi perioada în care Monoteismul –***

credința într-un singur Zeu creator universal – şi-a avut rădăcinile.

A fost de asemenea şi cea mai tragică perioadă a Sumerului, căci înainte ca acel secol să se sfârşească, Sumerul avea să nu mai existe.

* * *

După moartea tragică a lui Ur-Nammu, tronul din Ur a fost preluat de fiul său, Shulgi. Dornic să pretindă statutul unui semizeu la fel ca tatăl lui, el a afirmat în inscripțiile lui că s-a născut sub auspicii divine: Zeul Nannar însuşi a aranjat conceperea copilului în templul lui Enlil din Nippur printr-o uniune între Ur-Nammu şi marea preoteasă a lui Enlil, astfel ca „un mic Enlil, un copil potrivit pentru domnie şi tron să fie conceput". El avea obiceiul de a o numi pe zeița Ningal, soția lui Nannar, „mama mea" iar pe Utu/Shamash (fiul lor) „fratele meu". Mai apoi el a afirmat într-un imn auto-laudativ că „un fiu născut de Ninsun sunt eu" (deşi în alt imn el era fiul ei doar prin adopție). Aceste versiuni diferite şi contradictorii aruncă îndoială asupra validității pretențiilor sale despre semidivinitate.

Cronicile regale arată că la scurt timp după ce a ajuns pe tron, Shulgi a lansat o expediție în provinciile îndepărtate, inclusiv în „teritoriile rebele"; dar „armele" sale au fost ofertele de comerț, pace şi fiicele lui pentru căsătorie. Ruta lui a inclus şi cele două destinații ale încă-admiratului Gilgamesh: peninsula Sinai (unde era Spațioportul) în sud şi Locul de Aterizare în nord, recunoscând totuşi sanctitatea Regiunii a Patra prin faptul că n-a întrat în ea. Pe drum, el s-a oprit pentru venerare la „Locul Oracolelor Luminoase" – locul pe care noi îl cunoaştem drept Ierusalim. Cinstind astfel cele trei locuri legate de spațiu, el a urmat drumul prin „Fertile Crescent" – ruta arcuită de comerț şi migrație est-vest dictată de geografie şi de sursele de apă – şi s-a întors în Sumer.

Când Shulgi a ajuns înapoi în Ur, i-a fost acordat de către zei titlul de „Mare Preot al lui Anu, Preot al lui Nannar". S-a împrietenit cu Utu/Shamash; apoi i-a fost acordată „atenția personală" a Inannei/Ishtar (a cărei reşedință era în Ur de la dispariția lui Naram-Sin). „Ofensiva de Pace" a lui Shulgi a dat roade pentru un timp, făcându-l să-şi întoarcă atenția de la afacerile de stat la scopul de a deveni iubitul Inannei. În

numeroase cântece de dragoste ce s-au găsit în ruinele din Ur, el se lăuda că Inanna „mi-a dăruit vulva ei în templul ei“.

Dar pe măsură ce Shulgi îşi neglija sarcinile de stat ca să se lase în voia plăcerilor personale, neliniştea din „ţinuturile rebele“ creştea din nou. Nepregătit pentru acţiuni militare, Shulgi s-a bazat pe trupele elamite să ducă bătălia, şi a început să construiască un zid fortificat ca să protejeze Sumerul de incursiunile străine. El a fost numit „Marele Zid de Vest“ iar cercetătorii cred că el mergea de la Râul Eufrat până la Râul Tigru la nord de locul unde azi e situat Bagdadul. Un rezultat neintenţionat al acestuia a fost faptul că inima Sumerului a fost despărţită de provinciile din nord. În 2.048 î.C. zeii, conduşi de Enlil, s-au săturat de eşecurile în treburile de stat ale lui Shulgi şi de *dolce vita* personală pe care o ducea, şi au hotărât pentru el „moartea unui păcătos“. În mod semnificativ, exact atunci, din porunca divină, Abram părăsea Harran ca să se ducă în Canaan...

Tot în acelaşi an, 2.048 î.C., Marduk sosea în Harran, facându-şi aici cartierul general pentru următorii 24 de ani. Sosirea lui aici, înregistrată într-o tăbliţă de lut bine păstrată (Fig. 107), a reprezentat o nouă şi directă provocare pentru hegemonia enlilită. În afară de semnificaţia ei militară, mutarea a deposedat Sumerul de legăturile lui comerciale vitale. Un Sumer astfel micşorat se afla acum sub asediu.

Fig. 107

Mutarea de şah a lui Marduk de a-şi stabili postul de comandă în Harran i-a dat lui Nabu posbilitatea „de a organiza oraşele lui, înspre Marea cea Mare să-şi îndrepte cursul“. Numele unor locuri particulare dezvăluie faptul că aceste locuri includeau mereu importantul Loc de Aterizare din Liban şi oraşul de Control al Misiunii din Shalem (alias Ierusalim). Şi apoi a venit pretenţia lui Marduk cum că Regiunea Spaţioportului nu mai era neutră – ea trebuia considerată ca făcând parte din domeniul lui Marduk şi Nabu. Având Egiptul ca domeniu original al său, el controla acum toate facilităţile legate de spaţiu.

Enliliţii, lucru lesne de înţeles, nu puteau accepta o astfel de situaţie. Succesorul lui Shulgi, fiul lui, ***Amar-Sin***, n-a pierdut timpul, ci a lansat o expediţie militară după alta, culminând cu o ambiţioasă şi notabilă expediţie de pedepsire a „Ţinuturilor Rebele din Vest“ (biblicul Canaan).

Şi astfel s-a întâmplat că în al 7-lea an al domniei lui, în 2.041 î.C., Amar-Sin a condus o mare alianţă militară împotriva „oraşelor păcătoase“ din vest (incluzând Sodoma şi Gomorra), sperând să recâştige controlul asupra Spaţioportului; el era, cum am sugerat eu în *Războaiele Zeilor şi ale Oamenilor*, „Amarphel“ din Geneza 14.

Încleştarea este înregistrată în Biblie ca Războiul Regilor Estului împotriva Regilor Vestului. În acest prim Mare Război Internaţional al antichităţii, Abram a fost unul dintre participanţi: conducând o forţă de călăreţi de cămile numiţi Ish Nar – o redare ebraică a expresiei sumeriene Lu.nar (= „Cavalerişti“) – el a împiedicat cu succes invadatorii să ajungă la Spaţioport (harta, Fig. 108). El i-a urmărit apoi pe invadatorii ce se retrăgeau pe tot drumul către Damasc (în Siria de azi), ca să-l salveze pe nepotul său Lot pe care aceştia îl luaseră prizonier în Sodoma. Conflictul dintre zei devenise în mod clar un război multinaţional cu bătaie lungă.

Amar-Sin a murit în 2.039 î.C. – doborât nu de o lance inamică ci de muşcătura unui scorpion. El a fost înlocuit de fratele lui, Shu-Sin; datele despre cei nouă ani ai domniei lui înregistrează două incursiuni militare înspre nord dar niciuna înspre vest; ele vorbesc mai ales despre măsurile lui defensive. El s-a bazat în principal pe construirea de noi secţiuni ale Zidului de Vest; apărarea, în orice caz, a fost de fiecare dată mutată din ce în ce mai aproape de inima Sumerului, iar teritoriul controlat de Ur a continuat să se micşoreze.

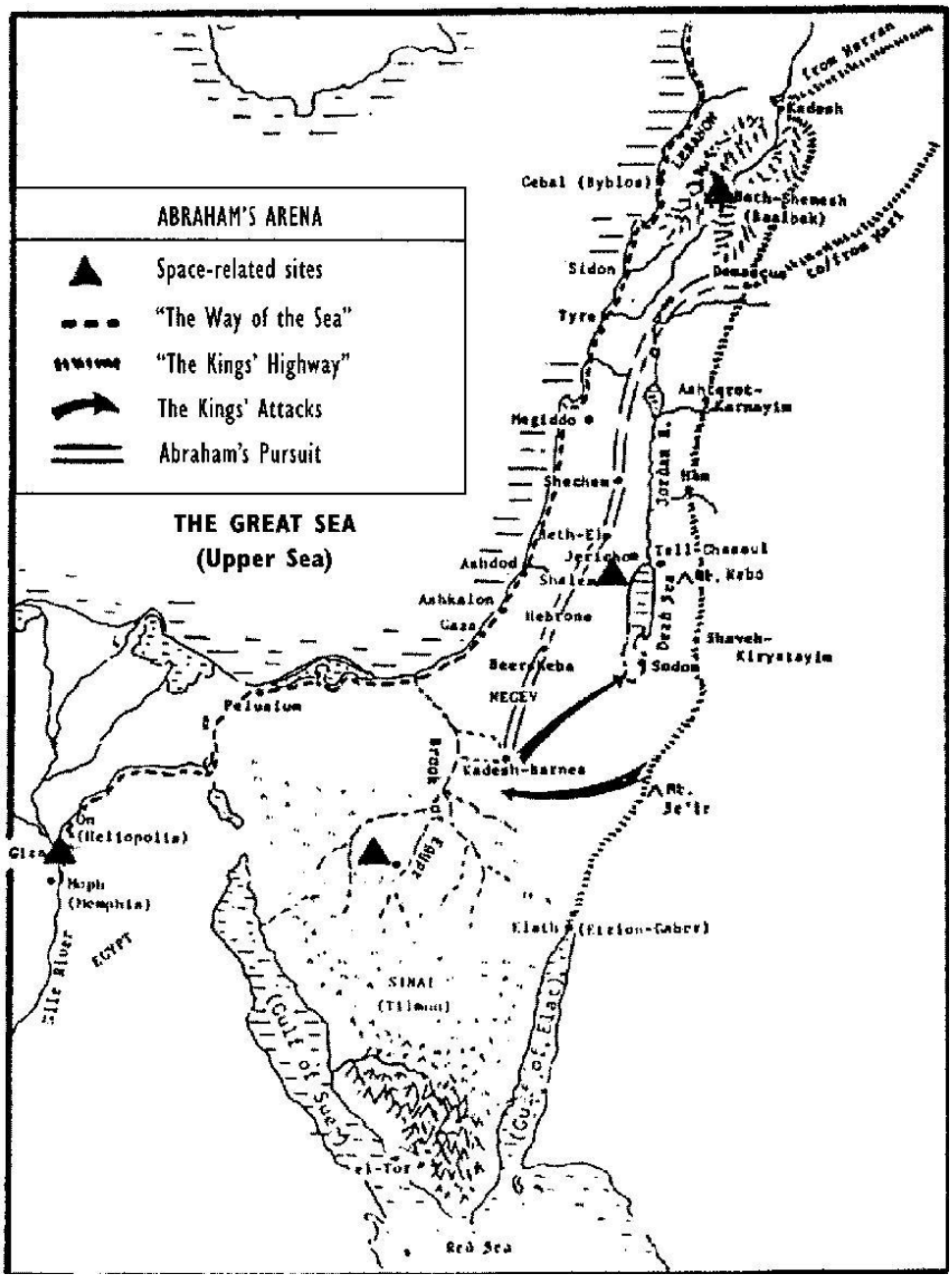
ABRAHAM'S ARENA
Space-related sites
"The Way of the Sea"
"The Kings' Highway"
The Kings' Attacks
Abraham's Pursuit
THE GREAT SEA
(Upper Sea)
Cebal (Byblos)
Sidon
Tyre
Megiddo
Shechem
Ashdod
Ashkalon
Gaza
Hebron
Beer-Sheba
NEGEV
Jericho
Dead Sea
Sodom
Zoar
Kadesh-barnea
Mt. Se'ir
Pelusium
On (Heliopolis)
Giza
Moph (Memphis)
Nile River
EGYPT
SINAI
(Tih...)
Gulf of Suez
Gulf of Elat
Elath (Elion-Geber)
el-Tor
Red Sea
Jordan R.
Ham
Tell Chasaul
Mt. Kebo
Shaveh-Kiryataym
Ashtoret-Karnayim
Beth-Shemesh
(Baalbek)
Kadesh
Lebanon
Coele Syria

Fig. 108

La vremea când următorul (şi ultimul) rege din „Ur III“, Ibbi-Sin, a ajuns pe tron în 2.029 î.C., invadatorii dinspre vest au spart Zidul de apărare şi s-au înfruntat cu „Legiunea Străină“ din Ur, trupele elamite, pe teritoriu sumerian. Cel care îi conducea şi îi îndemna pe Vestici era Nabu. Tatăl lui divin, Marduk însuşi, aştepta în Harran recapturarea Babilonului.

La vechile motive de a urmări supremația (începând cu deposedarea tatălui său Enki de drepturile succesorale), Marduk aducea acum un argument „Ceresc“, pretinzând că vremea lui pentru supremație sosise din cauză că Era zodiacală a Taurului a lui Enlil se sfârşise, iar era sa, Era Berbecului, răsărea. În mod ironic, chiar proprii lui frați erau cei care au subliniat că potrivit observațiilor astronomice, constelația zodiacală a Berbecului nu începuse încă: Ningishzidda spunea asta din observatorul din Lagash, iar Nergal de la stația ştiințifică din Lumea de Jos. Dar descoperirile fraților săi doar l-au înfuriat pe Marduk şi au intensificat activitatea lui Nabu de recrutare de luptători în favoarea lui Marduk.

Frustrat şi disperat, Enil i-a convocat pe marii zei la o adunare de urgență; ***aici s-au aprobat paşii extraordinari care au schimbat viitorul pentru totdeauna.***

* * *

În mod uimitor, diverse înregistrări scrise din antichitate au supraviețuit, furnizându-ne nu doar o schiță a evenimentelor, ci numeroase detalii despre bătălii, strategii, discuții, argumente, participanți şi mutările lor şi despre crucialele decizii care au dus la cea mai profundă răsturnare de pe Pământ de la Potop încoace.

Îmbogățite cu Formulele Datelor şi cu diverse alte referiri, principalele surse pentru a reconstrui aceste evenimente dramatice sunt capitolele relevante din Geneză, afirmațiile lui Marduk dintr-un text cunoscut ca *Profeția lui M*arduk, un grup de tăblițe din „Colecția Spartoli“ de la British Museum cunoscute ca *Textele lui Khedorla'omer*, şi un lung text istoric/autobiografic dictat de zeul Nergal unui scrib de încredere, un text cunoscut ca *Erra Epos*. Ca într-un film – de obicei un thriller cu crime – în care diverşi martori oculari şi participanți descriu acelaşi eveniment nu în acelaşi fel, dar din descrierile lor reiese adevărata poveste, la fel suntem şi noi în stare să desprindem faptele adevărate în acest caz.

Marduk, aflăm din diverse surse, n-a participat personal la consiliul de urgență convocat de Enlil, ci le-a trimis zeilor un apel în care întreba în mod repetat: „Până când?“ Anul, 2.024 î.C., marca a 72-a aniversare a vieții lui de pribeag – intervalul de timp care îi trebuie cercului zodiacal să se mişte un grad. Se împlineau 24 de ani de când el aştepta în Harran; şi el a întrebat: „Până când? Când vor fi zilele mele de rătăcire împlinite?“

Chemat să susțină cazul enliliților, Ninurta a dat toată vina pe Marduk, chiar acuzându-i pe adepții lui că au pângărit templul lui Enlil din Nippur. Acuzațiile lui Nannar/Sin au fost împotriva lui Nabu. Nabu a fost chemat şi, „înaintea zeilor fiul tatălui său a venit.“ Vorbind în numele tatălui său, el l-a învinovățit pe Ninurta; ridicând vocea acuzator împotriva lui Nergal, el a intrat într-o competiție de strigăte cu acesta (care era prezent); şi „dovedind lipsă de respect, lui Enlil i-a vorbit răutăcios“, acuzându-l pe Stăpânul Comenzii de nedreptate şi de distrugere coordonată. Enki a vorbit: „De ce sunt Marduk şi Nabu acuzați?“ a întrebat el. Mânia lui era îndreptată mai ales către fiul său Nergal: „De ce continui să te opui?“ l-a întrebat el. Cei doi s-au certat atât de rău că la final Enki i-a strigat lui Nergal să dispară din fața lui.

Atunci a fost momentul în care Nergal – defăimat de Marduk şi Nabu, dat afară de tatăl său, Enki – „în sinea lui“ a clocit ideea de a apela la *Armele Teribile*“.

El nu ştia unde erau acestea ascunse, dar ştia că ele se află pe Pământ, încuiate într-un loc subteran secret (potrivit unui text catalogat ca CT-xvi, rândurile 44-46) undeva în Africa, în domeniul fratelui său Gibil. Bazându-ne pe nivelul actual de tehnologie, ele pot fi descrise ca ***şapte dispozitive nucleare:*** „Îmbrăcate în teroare, cu o strălucire ele se descărcau.“ Ele fuseseră aduse de pe Nibiru de fugarul Alalu şi fuseseră ascunse într-un loc secret cu mult timp în urmă; Enki ştia unde; la fel şi Enlil.

Întrunindu-se din nou într-un Consiliu de Război, zeii, trecând peste împotrivirea lui Enki, au votat să urmeze propunerea lui Nergal de a-i da lui Marduk o lovitură de pedeapsă. Exista o comunicare constantă cu Anu: „Anu către Pământ vorbe trimitea, Pământul către Anu vorbe pronunța“. El a spus foarte clar că aprobarea lui pentru pasul fără precedent de a folosi „Armele Teribile“ era limitată la a-l deposeda pe Marduk de Spațioportul din Sinai, dar că nici zeii nici oamenii nu trebuie să fie vătămați: „Anu, stăpânul zeilor, de Pământ a avut milă“, afirmă înregistrările

antice. Alegându-i pe Nerga şi pe Ninurta să îndeplinească misiunea, zeii le-au făcut clar scopul ei limitat şi condiționat.

În 2.024 î.C., Ninurta (numit în epopee* Ishum, *„Cel care Pârjoleşte“) şi Nergal (numit în epopee* Erra, *„Anihilatorul“) au descărcat arme nucleare şi au şters de pe fața Pământului Spațioportul şi „oraşele păcătoase“ învecinate de pe câmpia de la sud de Marea Moartă.

Abraham, potrivit Bibliei, care era atunci în tabără în munții ce aveau vedere la Marea Moartă, fusese vizitat mai devreme în acea zi de trei *Malachim* (tradus „îngeri“ dar însemnând literalmente „emisari“) şi fusese avertizat de liderul lor despre ceea ce era pe cale să se întâmple. Ceilalți doi au plecat spre Sodoma, unde locuia nepotul lui Abraham, Lot. În acea noapte, ştim din *Erra Epos*, Ishum/Ninurta „către Muntele Suprem şi-a îndreptat cursul“ în Divina lui Pasăre Neagră. Ajungând aici,

El şi-a ridicat mâna (şi)
Muntele a fost zdrobit.
Câmpia de la poalele Muntelui Suprem
El apoi a şters-o de pe faţa pământului;
În pădurile ei niciun trunchi de copac n-a mai rămas în picioare.

Cu două lansări nucleare la punct fix, Spațioportul a fost ras de Ninurta – întâi Muntele Suprem (Muntele Mashu din Epopeea lui Gilgamesh) cu tunelele lui interioare şi facilitățile ascunse; apoi câmpia învecinată care servea pentru aterizare şi decolare. Cicatricea din Peninsula Sinai este vizibilă şi azi, după cum arată fotografiile NASA făcute din spațiu (Fig. 109); câmpia – dintre munții albi de calcar – este încă acoperită de pietre sfărâmate arse şi rapid înnegrite.

Distrugerea „oraşelor păcătoase“ a fost o chestiune încurcată. Potrivit textelor sumeriene, Ninurta a încercat să-l convingă pe Nergal să renunțe la ea.

Potrivit Bibliei, Abraham a fost cel care a negociat cu cei trei îngeri care l-au vizitat să cruțe oraşele dacă măcar zece „oameni drepți“ ar fi găsiți în Sodoma. În acea seară, în Sodoma, doi îngeri trimişi să verifice dacă oraşele trebuiau cruțate au fost atacați de o gloată care încerca să-i sodomizeze. „Răsturnarea“ era inevitabilă; dar ei au acceptat s-o amâne ca să-i dea lui Lot (nepotul lui Abraham) şi familiei sale răgazul să fugă şi să ajungă la adăpost în munți. Apoi în zori,

Erra, imitându-l pe Ishum,
Oraşele le-a distrus,
În pustiu le-a transformat.

Fig. 109

Sodoma şi Gomorra şi alte trei oraşe din „ținutul neascultător, el le-a distrus“. Biblia, cu aproape aceleaşi cuvinte, relatează că „pe când soarele răsărea peste Pământ, din cer au fost aceste oraşe distruse, cu pucioasă şi foc care veneau de la Yahweh“.

Şi Abraham s-a trezit devreme dimineaţă,
Şi s-a dus unde stătuse cu Domnul,

Şi a privit înspre Sodoma şi Gomorra,
În direcţia locului Câmpiei;
Şi cât vedeai cu ochii –
Era abur ridicându-se din pământ
Ca fumul dintr-un furnal.

Geneza 19:27-28

Astfel a fost, afirmă Biblia, „când ***Elohim*** au anihilat Oraşele din Câmpie“. Cinci dispozitive nucleare, lansate de „Anihilatorul“ Nergal, au făcut asta.

Şi apoi Legea Consecinţelor Neintenţionate s-a dovedit a fi adevărată la o scară catastrofală; căci o consecinţă neaşteptată a holocaustului nuclear a fost moartea Sumerului însuşi: un nor nuclear otrăvitor, dus către est de vânturi neaşteptate, au distrus tot ce era viu în Sumer (Fig. 110).

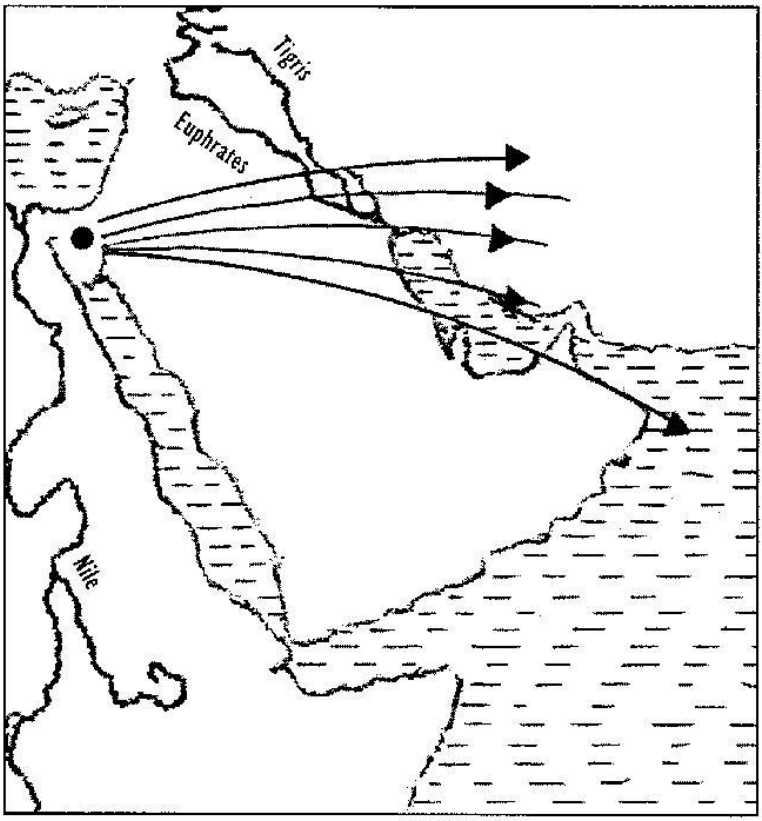

Fig. 110

„VÂNTUL RĂU”

„O furtună, Vântul cel Rău, s-a iscat în ceruri, pustiind oraşele, pustiind casele, golind staulele, făcând amare apele Sumerului, câmpurile lui cultivate pline de buruieni“ – aşa descriau texte după texte ceea ce s-a întâmplat.

„Peste ținutul Sumerului a căzut o calamitate, una necunoscută de om, una care nu s-a mai văzut niciodată până atunci, una care nu putea fi prezisă“, spun textele. O „moarte nevăzută bântuia străzile, se dezlănțuia pe drum... Nimeni nu putea să vadă când ea intra în casă... Nu există apărare în fața acestui rău care atacă precum o fantomă; cele mai înalte ziduri, cele mai groase ziduri, ea le trece ca un potop... prin uşă ca un şarpe se strecoară, ca un vânt prin balamale suflă înăuntru... Cei care s-au ascuns în spatele uşilor au căzut înăuntru, cei care s-au grăbit spre acoperişuri au murit pe acoperişuri“. Era o moarte teribilă, înfiorătoare: oriunde Vântul Rău ajungea, „oamenii, îngroziți, nu puteau respira... gurile li se umpleau cu sânge, capetele se bălăceau în sânge, fața li se ofilea sub Vântul Rău“.

N-a fost o calamitate naturală: „A fost o mare furtună hotărâtă de Anu, a venit din inima lui Enlil“. ***A fost rezultatul unei explozii:*** „Un suflu rău precursorul groaznicei furtuni a fost“. ***A fost declanşată de dispozitive nucleare*** – „cauzată de şapte arme teribile într-o strălucire fulgerătoare“; ***şi a venit din Câmpia Mării Moarte:*** „din Câmpia Fără de Milă ea a venit.“

Avertizați despre direcția Vântului Rău, zeii au părăsit Sumerul panicați. Lungi Texte de Lamentație, ca Lamentația despre Distrugerea Sumerului şi a Ur-ului, enumeră oraşele şi templele care au fost „abandonate Vântului“ şi descriu graba, panica şi jalea pe când fiecare zeitate fugea, incapabilă să ajute oamenii. („Din templul meu ca o pasăre am fost nevoită să fug“, se lamenta Inanna). În urma lor templele, casele, staulele, toate clădirile rămâneau în picioare; dar tot ce era viu – oameni, animale, vegetație – murea. Textele scrise chiar cu un secol mai târziu rememorează acea zi, când un nor de praf radioactiv a atins Sumerul, „Ziua când cerurile au fost sfărâmate iar Pământul a fost lovit, fața lui ştearsă de vârtej“.

„Ur s-a transformat într-un oraş ciudat, templul său a devenit un Templu al Lacrimilor“, scria o Ningal plină de jale în O *Lamentație despre Distrugerea Ur-ului*; „Ur şi populația lui au fost date Vântului“.

XV. Înmormântat cu grandoare

Patru mii de ani după calamitatea nucleară, în 1922 e.n., un arheolog britanic numit Leonard Woolley a venit în Iraq ca să descopere Mesopotamia antică. Atras de ruinele impunătoare ale unui ziggurat care se ridica într-o câmpie deşertică (Fig. 111), el a ales să înceapă excavațiile la un sit învecinat denumit de localnici Tell el-Muqayyar. Pe măsură ce ziduri antice, artefacte şi tăblițe inscripționate de lut erau descoperite, el şi-a dat seama că descoprise anticul Ur – Ur-ul Chaldeii.

Fig. 111. Zigguratul din Ur

Eforturile lui, ce au durat 20 de ani, au fost susținute ca Expediție Comună a British Museum din Londra şi Universitatea Muzeului Pennsylvania din Philadelphia. Unele dintre cele mai dramatice expoziții ale acestor instituții constau din obiecte, artefacte şi sculpturi găsite de Sir Leonard Woolley în Ur. Dar ceea ce a găsit el depăşeşte cu mult orice a fost vreodată expus.

Pe măsură ce sarcina anevoioasă de a înlătura straturile de sol pe care nisipul deşertului, intemperiile şi timpul le-au acumulat peste ruine progresa, contururile unui oraş antic începeau să iasă la suprafață – aici erau zidurile, acolo portul şi canalele, cartierele rezidențiale, palatul şi ***Tummal*** (zona înălțată artificial a incintei sacre. Săpând la marginea ei, Woolley a făcut descoperirea secolului: un cimitir, vechi de mii de ani, care includea *morminte „regale“ unice*.

Excavările din secțiunile rezidențiale ale oraşului au stabilit că locuitorii din Ur urmau obiceiul sumerian de a-şi îngropa morții chiar sub podeaua locuințelor lor, unde familiile continuau să trăiască. Era astfel foarte neobişnuit să se găsească un cimitir, cu nu mai puțin de 1.800 de morminte. Ele erau concentrate în zona incintei sacre şi variau ca vechime din timpurile pre-dinastice (înainte de a începe Domnia) până în vremea Seleucizilor. Erau morminte deasupra altor morminte, intruziuni unele în altele, chiar situații de reîngropare în acelaşi mormânt. În unele cazuri, lucrătorii lui Woolley au săpat şanțuri uriaşe ajungând la aproape cincizeci de picioare adâncime (x 0,35 m) ca să poată trece prin straturi şi să dateze mai bine mormintele.

Majoritatea erau gropi în pământ unde trupurile erau întinse pe spate. Woolley a presupus că aceste diferite „înhumări“ erau potrivit unui anumit statut social sau religios. Dar apoi, în marginea sud-estică a incintei sacre – înăuntrul zonei împrejmuite de ziduri – Woolley a descoperit un grup de morminte cu totul diferite, cam 660 la număr. În ele, cu şaisprezece excepții, trupurile erau înfăşurate în rogojini de trestie ca într-un fel de giulgiu, sau puse în sarcofage din lemn – o distincție încă şi mai mare, căci lemnul era greu de găsit şi destul de scump în Sumer. Fiecare din aceste persoane moarte era apoi întinsă pe fundul unei gropi rectangulare adânci, destul de mare încât să încapă. Cei astfel îngropați, atât bărbați cât şi femei, erau invariabil aşezați pe o parte – nu pe spate ca în mormintele obişnuite; brațele lor şi mâinile erau îndoite în fața pieptului, picioarele erau uşor îndoite (Fig. 112). Alături de trupuri sau pe ele erau diverse lucruri personale – bijuterii, un cilindru-sigiliu, o cupă sau un pocal; aceste obiecte au făcut posibilă datarea acestor morminte în Perioada Predinastică Timpurie, în mare între cca. 2.650 î.C. şi 2.350 î.C.; era perioada în care domnia centrală era în Ur, începând cu prima Dinastie din Ur („Ur I“), când Domnia a fost transferată aici de la Uruk.

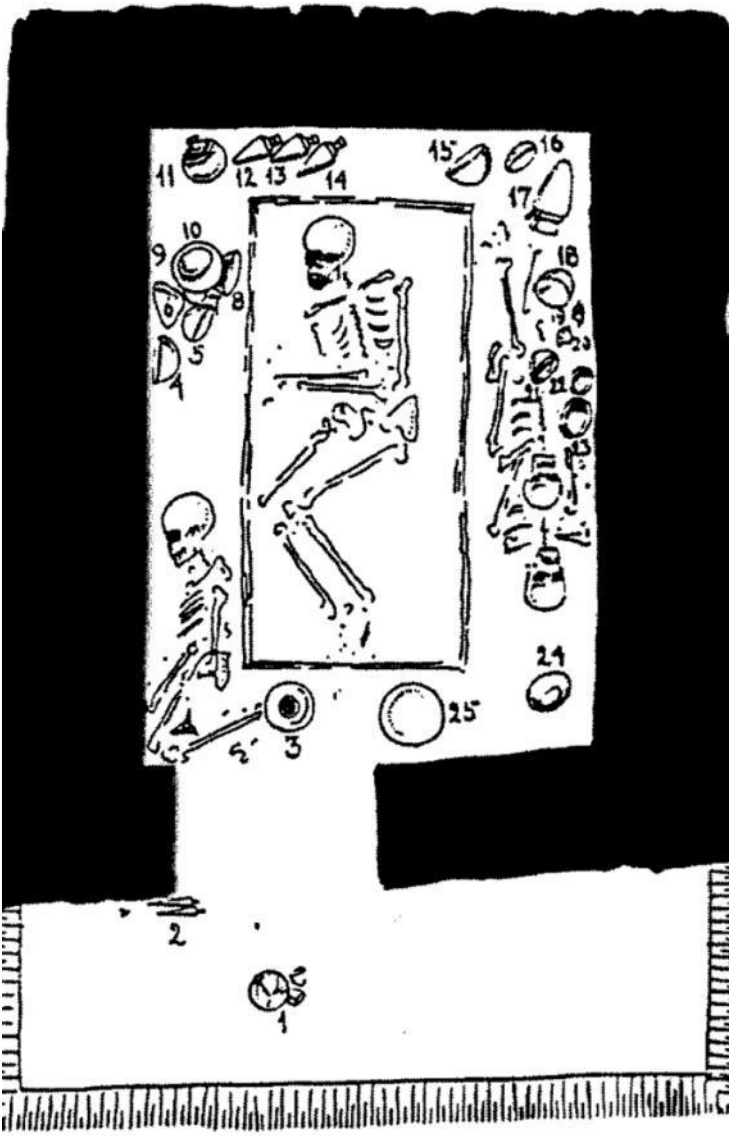

Fig. 112

Woolley a concluzionat în mod rezonabil că elita conducătoare a oraşului era îngropată în aceste 660 de morminte particulare. Dar apoi Woolley a dezgropat cele şaisprezece morminte speciale grupate împreună (Fig. 113) şi a făcut o descoperire fără precedent. Ele erau în totalitate unice – unice nu numai în Sumer, dar în toată Mesopotamia, în tot Orientul Apropiat antic; unice nu

doar pentru perioada lor, ci pentru toate perioadele. În mod clar, Woolley a presupus, numai cineva de cea mai mare importanță ar fi fost îngropat în astfel de morminte speciale şi cu aceste ritualuri unice; şi cine era mai important decât regele şi consoarta lui, regina? Cilindrii-sigiliu în care numele erau combinate cu titlurile ***Nin*** şi ***Lugal*** l-au convins pe Woolley că descoperise ***Mormintele Regale din Ur***.

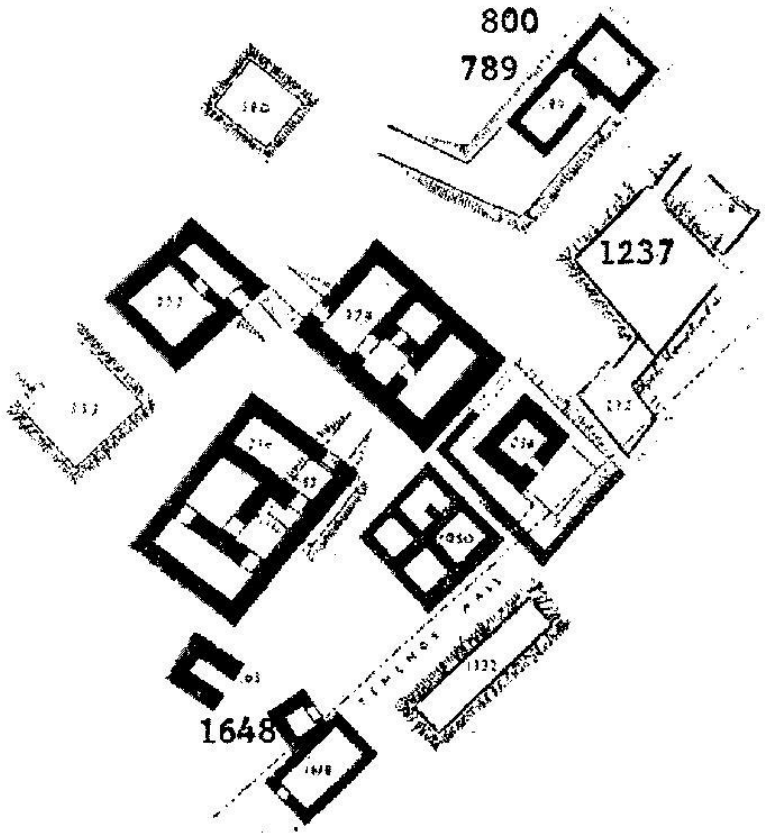

Fig. 113

Cea mai mare descoperire a sa a fost mormântul codificat PG-800. Dezgroparea lui şi intrarea în el a fost un eveniment din cronicile arheologiei din Mesopotamia comparabil cu descoperirea şi intrarea în mormântul lui Tut-Ankh-Amen din Valea Regilor din Egipt de către Howard Carter în 1922. Pentru a proteja descoperirea sa unică de jefuitorii moderni, Woolley i-a notificat pe

sponsorii săi printr-o telegramă scrisă în latină; data era ianuarie 4, 1928. Cercetătorii ce au urmat au acceptat acea logică şi continuă să se refere la acest grup unic de morminte ca la mormintele *Regale* din Ur, chiar dacă unii s-au întrebat – din cauza a ceea ce mormintele conţineau – cine era de fapt îngropat în câteva dintre ele. De vreme ce pentru cercetătorii aceştia „zeii" antici erau un mit, uluirea lor s-a oprit aici. Dar dacă cineva acceptă realitatea zeilor, a zeiţelor si a semizeilor – acela se îmbarcă într-o aventură senzaţională.

* * *

Pentru început, cele şaisprezece morminte speciale, departe de a fi simple gropi săpate în pământ destul de mari ca să conţină un corp, erau *încăperi construite din piatră* pentru construcţia cărora se făcuseră excavaţii mari; ele erau aşezate adânc în pământ şi *aveau acoperişuri boltite sau în formă de domuri* a căror construcţie necesita abilităţi inginereşti extraordinare pentru acea vreme. La aceste caracteristici structurale unice a fost adăugată încă una: unele morminte erau accesibile prin rampe înclinate bine definite care duceau la o zonă largă, un fel de curte din faţă, în spatele căreia mormântul ca atare era situat.

În afară de caracteristicile structurale excepţionale, mormintele erau unice şi prin faptul că trupurile pe care le conţineau, aşezate pe o parte, erau uneori nu doar într-un sarcofag, ci unele erau chiar în *împrejmuiri construite separat*. La toate acestea se adăuga faptul că trupul era înconjurat de obiecte de o *opulenţă şi excelenţă extraordinare* – în multe cazuri, unicate pentru orice loc şi orice timp.

Woolley a desemnat mormintelor din Ur un cod „PG" (Personal Grave – Mormânt Personal) şi un număr; iar în mormântul codificat PG-755 de exemplu, (Fig. 114) erau mai mult de o duzină de obiecte alături de trup în sarcofag şi mai mult de şaizeci de artefacte în alte locuri din mormânt. Obiectele includeau un splendid *coif din aur* (Fig. 115), un superb *pumnal din aur* într-o teacă de argint magnific decorată (Fig. 116), o cingătoare din argint, un inel de aur, vase şi alte ustensile făcute din aur sau argint, bijuterii din aur cu sau fără decoraţii din lapis-lazuli (piatra semiprețioasă atât de prețuită în Sumer) şi o „varietate năucitoare" (ca să-l citǎm pe Woolley) de alte artefacte din metal făcute din electrum (un aliaj aur-argint), cupru sau aliaje de cupru.

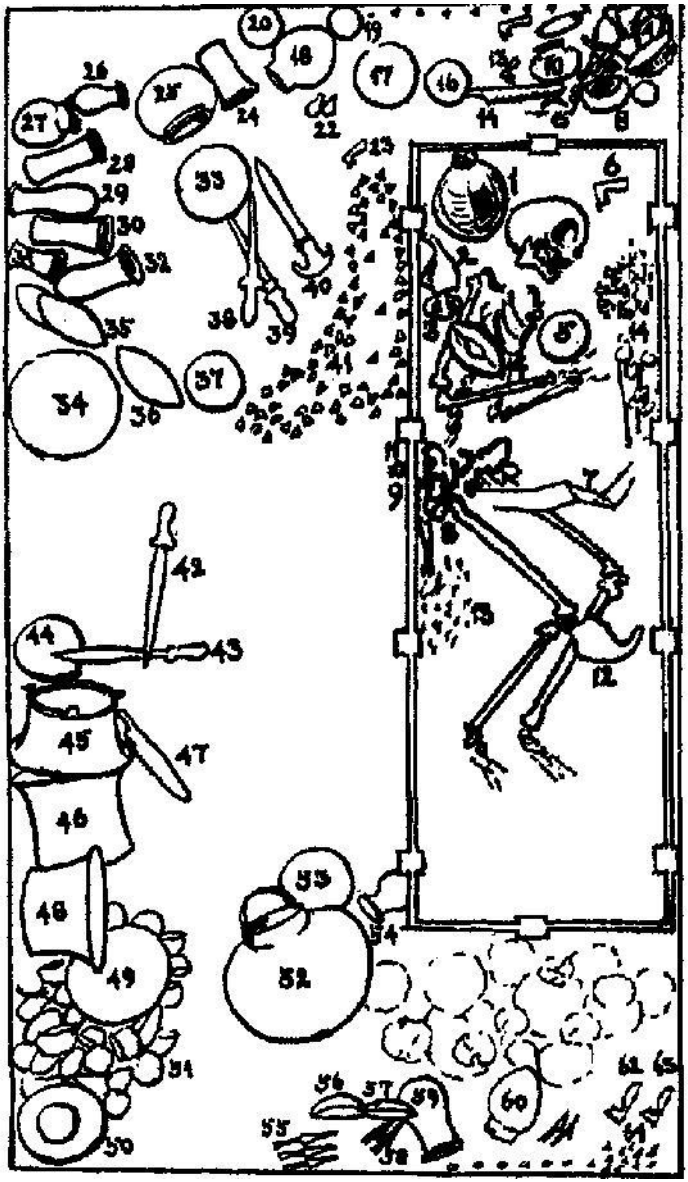

Fig. 114

Toate acestea erau cu totul uimitoare pentru acea vreme, când cunoştinţele metalurgice ale Omului ajunseseră de la folosirea cuprului (acesta nu necesita topire) la aliajul cupru-arsenic (pe care noi azi îl numim Bronz).

Fig. 115

Fig. 116

Obiecte de o asemenea măiestrie artistică şi tehnică metalurgică precum pumnalul şi coiful erau absolut necunoscute oriunde în altă parte. Dacă aceste observaţii aduc aminte de măştile opulente din aur şi de magnificele artefacte şi sculpturi găsite în mormântul faraonului Egiptului Tut-Ankh-Amen (Fig. 117), să ne amintim că el a domnit la cca 1.350 î.C. – cam cu două secole mai târziu.

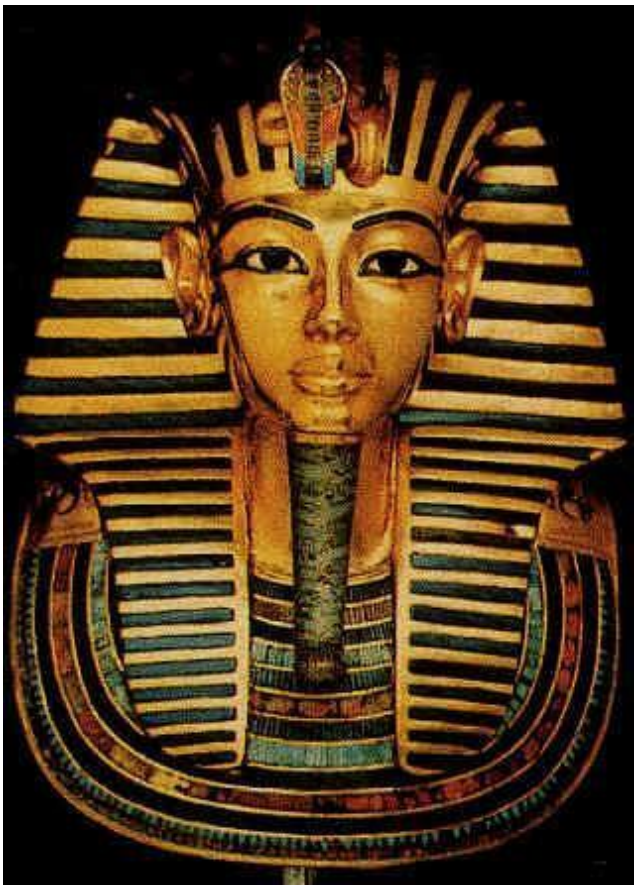

Fig. 117

Alte morminte conţineau şi obiecte similare dar şi obiecte diferite făcute din aur sau electrum, toate de o uluitoare măiestrie. Acestea includeau ustensile de uz zilnic, cum ar fi cupe sau pocale – chiar şi un tub pentru băut bere – şi toate erau *făcute din aur pur;* alte cupe, boluri, urcioare, şi vase pentru libaţie erau din argint pur; pe alocuri, unele vase erau făcute din piatră de

alabastru, foarte rară. Erau arme – vârfuri de suliță, pumnale – şi unelte, inclusiv sape şi dălți, şi ele *făcute din aur;* de vreme ce aurul, fiind un metal moale, lipsea aceste obiecte de orice utilitate practică, înseamnă că aceste obiecte (care de obicei se făceau din bronz sau alte aliaje ale cuprului) trebuie să fi servit doar în scop ceremonial, sau erau un simbol al statutului social.

Fig. 118

Era o mare varietate de jocuri pe planşetă (Fig. 118) şi numeroase instrumente muzicale făcute din esențe rare de lemn şi decorate cu o măiestrie uimitoare, folosind aur şi lapis-lazuli din belşug pentru decorații (Fig. 119); printre ele era o liră unică făcută în întregime din argint pur (Fig. 120). Au fost şi alte descoperiri, cum ar fi o sculptură complexă (numită „Berbecul din tufăriş“, Fig. 121), care nu imitau vreun obiect sau unealtă, ci erau artă de dragul artei. Pentru acestea, artizanii au folosit din nou din belşug aur şi combinații de aur cu pietre prețioase.

La fel de uluitoare era şi paleta de bijuterii, de la diademe şi „podoabe pentru cap“ elaborate (un termen folosit de arheologi din lipsă de ceva mai potrivit) la gulere, brățări, coliere, inele, cercei şi alte ornamente; toate erau făcute din aur, pietre semiprețioase sau

combinații ale acestora. În toate aceste obiecte ca şi în cele menționate mai devreme, măiestria şi tehnicile folosite pentru crearea şi modelarea lor – crearea aliajelor, combinarea materialelor, lipirea lor împreună – erau unice, ingenioase şi *fără asemănare comparativ cu alte descoperiri din afara acestor morminte*.

Fig. 119

Fig. 120

Unii ar putea să replice că niciunul dintre materialele folosite în toate aceste obiecte – aur, argint, lapis-lazuli, carnelian, pietre rare, esențe rare de lemn – nu se găseau local în Sumer (nici măcar în întreaga Mesopotamie). Erau materiale rare care trebuie să fi fost obținute şi aduse de departe; totuşi ele erau folosite fără vreo grijă sau zgârcenie. Mai presus de toate era folosirea evidentă din abundență a aurului, chiar şi pentru a face obiecte comune (cupe, ace) sau unelte (sape, topoare). Cine avea acces la aceste bogății rare, cine, la vremea când ustensilele gospodăreşti erau

făcute din lut sau cel mult din piatră, folosea metale neobişnuite pentru bunuri obişnuite? Şi cine dorea ca toate să fie făcute din aur, chiar dacă asta le făcea practic imposibil de folosit?

Fig. 121

Dacă citim cu atenție înregistrările din acele zile ale „Dinastiilor Timpurii“, vom afla că un rege considera aceasta ca o realizare majoră, prin care întregul an trebuia să fie ținut minte, dacă el reuşea să facă să fie creată şi să prezinte unei zeități o cupă din argint – aşteptând în schimb viață prelungită. Totuşi, aici, în aceste morminte speciale, mii şi mii de artefacte, ustensile

şi unelte nemaipomenit de măiestrite erau făcute nu doar din argint, dar în cea mai mare parte din aur – o abundență şi un scop care nicăieri nu era conectat cu regalitatea. Aurul, ne vom aminti, era scopul venirii Anunnaki-lor pe Pământ – ca să-l trimită acasă pe Nibiru. În ceea ce priveşte o asemenea timpurie şi bogată folosire a aurului *aici pe Pământ*, găsim aurul menționat doar în inscripțiile ***ce relatează vizita de stat a lui Anu şi Antu pe Pământ la cca. 4.000 î.C.***

În aceste texte, care erau identificate de scribii lor ca fiind copii ale scrierilor originale din Uruk, instrucțiuni detaliate specificau că *toate vasele folosite de Anu şi Antu pentru a mânca, a bea şi a se spăla* „trebuie făcute din aur"; chiar şi tăvile pe care se va servi mâncarea trebiau să fie din aur, ca şi vasele de libație şi cădelnițele folosite pentru spălat. O listă a varietății de beri şi vinuri care vor fi servite lui Anu specifica faptul că băuturile trebuiau servite în vase ***Suppu*** (recipiente pentru lichide) speciale făcute din aur; chiar şi ***Tig.idu*** (vasele pentru amestecat) în care se prepara mâncarea trebuiau să fie din aur. Vasele, potrivit acestor instrucțiuni, *trebuiau decorate cu un desen stil „rozetă", ca marcă „Aparținând lui Anu"*. Laptele, în orice caz, trebuia servit în vase speciale din piatră de alabastru, nu în vase de metal.

Cât despre Antu, vasele din aur erau enumerate pentru banchetul ei, menționând zeitățile Inanna şi Nannar (în această ordine) ca invitați speciali ai ei; vasele Suppu pentru ei, ca şi tăvile pe care erau servite acestea, trebuiau să fie tot din aur. Toate acestea, trebuie să ne amintim, înainte de vremea când Omenirii i s-a dăruit civilizația; astfel că singurii capabili să facă aceste obiecte trebuie să fi fost meşteşugarii zeilor înşişi.

În mod remarcabil, lista de vase pentru mâncare şi băutură a lui Anu şi Antu care trebuiau făcute din aur, şi doar într-un caz anume (pentru lapte) din piatră de alabastru, *sună aproape ca un inventar al obiectelor descoperite în mormintele „regale" din Ur;* deci întrebarea „Cine trebuia să aibă ustensile obişnuite făcute din metale neobişnuite, cine dorea ca totul să fie făcut din aur? conduce la un singur răspuns: ***„Zeii"***.

O astfel de concluzie, cum că aceste obiecte erau pentru uzul zeilor şi nu al regilor muritori, devine mult mai probabilă pe măsură ce recitim unele din imnurile sumerienilor făcute zeilor lor – ca acesta, inscripționat pe o tăbliță de lut din Nippur (acum zăcând în subsolul Muzeului Universitar din Philadelphia). Un imn pentru Enlil, care preamăreşte *sapa lui de aur* cu care el a făcut

prima brazdă pentru ***Dur.an.ki***, Centrul de Control al Misiunii din Nippur:

Enlil şi-a ridicat sapa,
Sapa din aur cu vârful din lapis-lazuli –
Sapa a cărei legătură cu lama
Din argint-aur era făcută.

În mod similar, potrivit textului cunoscut ca *Enki şi Ordinea Lumii,* sora lui, Ninharsag „şi-a oprit pentru ea dalta din aur şi ciocanul din argint", din nou unelte care, făcute din aceste metale moi, erau doar simboluri ale autorității şi statutului.

Când vine vorba despre harpa făcută din argint, aflăm că un instrument muzical rar numit ***Algar*** e enumerat în mod specific ca una dintre posesiunile Inannei în imnul „Mariajul Sacru" făcut pentru ea de regele Iddi-Dagan: muzicienii, spune imnul, „cântă înaintea ta la instrumentul ***Algar***, din *argint pur* făcut". Deşi natura exactă a instrumentului, care emitea o „muzică dulce", nu e sigură, acest ***Algar*** e menționat în textele sumeriene ca instrument *cu care se cânta exclusiv pentru zei;* doar că al Inannei era făcut din argint pur.

Asemenea menționări de obiecte similare cu cele găsite în mormintele speciale din Ur se găsesc şi în alte imnuri; ele devin practic fără număr când vine vorba despre bijuterii şi alte podoabe; şi ele sunt în mod special copleşitoare când se spune despre giuvaierurile şi veşmintele Inannei.

Oricât de uimitoare ar fi toate acestea, ceea ce s-a găsit în câteva dintre „Mormintele Regale" a fost chiar şi mai năucitor; căci chiar mai neobişnuite decât obiectele care-i însoțeau pe unii dintre decedați era ***alaiul lor compus din alte trupuri umane îngropate alături de ei.***

* * *

Înmormântarea decedatului alături de alții era un fenomen nemaiauzit nicăieri în Orientul Apropiat antic; aşa că descoperirea a doi „însoțitori" îngropați cu decedatul într-un mormânt (codificat ***PG-1648***) era chiar neobişnuită. Dar ceea ce s-a găsit în unele din celelalte morminte a întrecut orice fusese vreodată descoperit înainte şi după aceea.

Mormântul ***PG-789***, numit de Woolley ***„Mormântul Regelui“*** (Fig. 122), începea cu o rampă înclinată care ducea în ceea ce Woolley a numit „Groapa de înmormântare“ şi la o cameră de înmormântare alăturată. Era de presupus că mormântul fusese deschis şi prădat de jefuitorii de morminte din antichitate, lucru care putea să explice lipsa trupului principal şi a obiectelor prețioase. Dar erau alte trupuri peste tot: şase trupuri ale „însoțitorilor“ zăceau în rampa de acces: ele purtau coifuri de cupru şi duceau sulițe, cum ar fi purtat soldații sau gărzile de corp. Jos în groapă erau rămăşițele a două căruțe, fiecare trasă de câte trei boi ale căror schelete au fost găsite *in situ* împreună cu corpurile câte unui văcar şi doi căruțaşi pentru fiecare căruță.

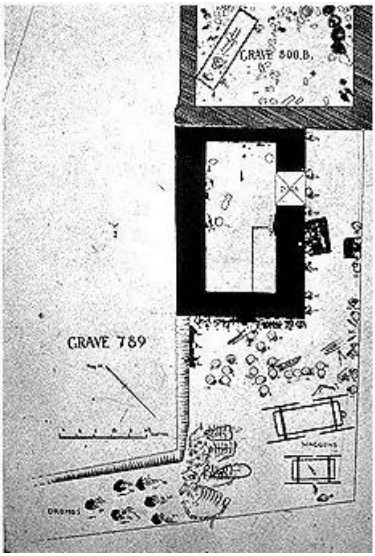

Fig. 122

Toate acestea erau doar o sclipire a ceea ce Woolley numea „suita regelui“ – cincizeci şi patru în total, găsiți în „Groapa Morților“ (locația lor precisă e marcată de semnul unui craniu, Fig. 122) – care, judecând după obiectele găsite în apropierea trupurilor lor, erau majoritatea bărbați care țineau sulițe decorate cu vârfurile din electrum; lângă ei erau risipite capete de suliță din argint, inele regale din argint, scuturi şi arme; taurii şi leii erau caracteristica proeminentă a sculpturilor şi decorațiunilor. În timp ce toate acestea vorbeau despre un lider militar, obiectele găsite lângă un mic număr de trupuri identificate ca fiind femei vorbesc despre aprecierea artei şi muzicii: un cap de taur sculptat făcut

din aur cu barba din lapis-lazuli, lire din lemn decorate măiestrit şi o „cutie muzicală“ cu capace ale căror decoraţii încrustate reprezentau scene din poveştile lui Gilgamesh şi Enkidu.

O redare artistică din 1928 a felului cum trebuie să fi arătat adunarea din groapa morţii înainte ca toţi să fie drogaţi sau ucişi pentru a fi îngropaţi *in situ* (Fig. 123), e o realitate care ne dă fiori.

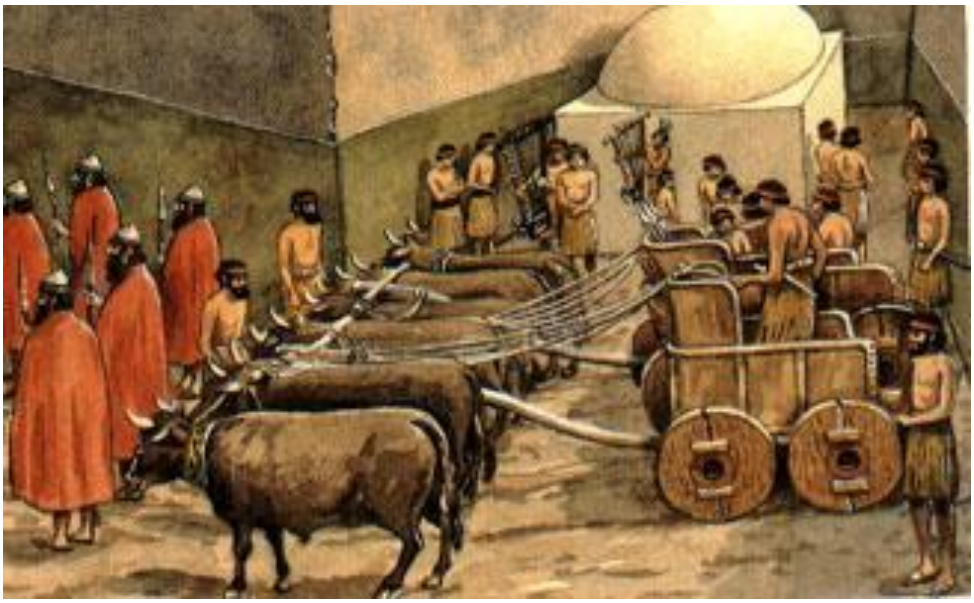

Fig. 123

Alături de ***PG-789*** era un mormânt conceput în mod similar, ***PG-800***, pe care Woolley l-a numit ***„Mormântul Reginei”***. Şi aici au fost găsite trupuri ale însoţitorilor atât pe rampă, cât şi în groapă (Fig. 124) – cinci trupuri ale gărzilor, un car cu boi cu echipajul lui şi zece trupuri presupuse a fi ale servitoarelor care duceau instrumente muzicale. Dar *aici chiar exista un trup întins pe un catafalc, aşezat într-o cameră mortuară construită special*, unde era însoţit de trei servitori. Această încăpere nu fusese jefuită în antichitate, probabil din cauză că era o *încăpere secretă adâncă:* acoperişul ei, în loc de podea, era la acelaşi nivel cu podeaua gropii. Judecând după scheletele găsite şi după bogăţia de bijuterii, ornamente şi chiar un cufăr mare pentru veşminte, era trupul unei femei – „Regina“, cum a numit-o Woolley.

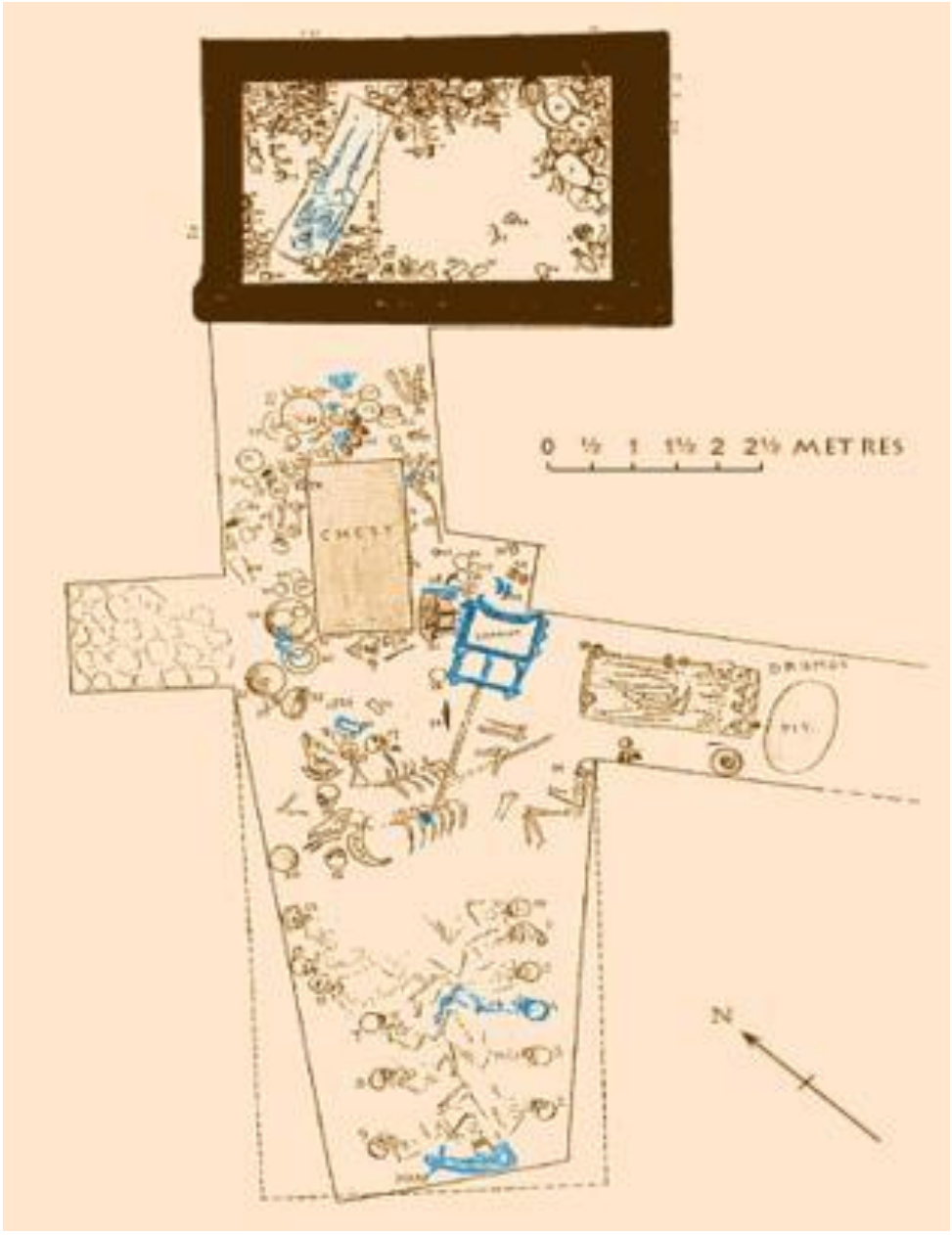

Fig. 124

Trupul femeii era împodobit – aproape din cap până în picioare – cu bijuterii şi accesorii făcute din aur, aliaj aur-argint (electrum),

lapis-lazuli, carnelian şi agate. Aurul şi aurul în combinaţie cu lapis-lazuli şi alte pietre preţioase domina aceste descoperiri; aurul şi argintul erau metalele din care obiectele de uz zilnic erau făcute (cu rarele pietre de alabastru folosite uneori pentru cupe); deci erau diferite obiecte sculptate artistic, cum ar fi capul unui taur şi acela al unui leu. Cu o opulenţă oarecum mai redusă dar în mod similar împodobite erau servitoarele care erau îngropate cu ea: în afară de ornamentele pentru cap făcute în mod elaborat din aur, fiecare purta cercei de aur, gulere, coliere, brăţări, cingătoare, inele, manşete, ornamente pentru păr, cununi, diademe şi o mare varietate de alte găteli.

În apropiere de aceste două morminte Woolley a găsit partea din faţă a unui alt mormânt mare, ***PG-1237*** (vezi harta sitului, Fig. 113). El a dezgropat rampa şi groapa, dar n-a găsit camera mortuară de care acestea trebuiau să fi aparţinut. El a numit descoperirea ***„Marea Groapă a Morţii“*** deoarece ea conţinea *şaptezeci şi trei* de corpuri de servitori (Fig. 125). După scheletele găsite şi obiectele din apropierea lor, doar cinci erau bărbaţi, aflaţi în jurul unei căruţe. Împrăştiate în groapă erau *şaizeci şi opt de trupuri de femei;* obiectele găsite alături de ele includeau o extraordinară liră (de atunci cunoscută ca „Lira din Ur“), sculptura „Berbecul din tufăriş“ şi o varietate impresionantă de bijuterii. Ca şi în alte morminte, aurul era materialul dominant. (S-a înţeles mai târziu că Woolley descoperise într-adevăr o cameră mortuară învecinată cu ***PG-1237***, dar din cauză că trupul din ea era învelit într-o rogojină de trestie, el a considerat-o o intruziune dintr-un timp mai târziu şi nu mormântul original).

Woolley a dezgropat câteva alte „gropi ale morţii“ fără să găsească mormintele cu care fuseseră asociate. Unele, ca ***PG-1618*** şi ***PG-1648***, conţineau doar câteva trupuri pe care Woolley le-a denumit „suite“; altele conţineau mult mai multe: ***PG-1050***, de exemplu, conţinea *patruzeci de corpuri*. Unii ar putea presupune că toate erau înmormântări similare în principiu cu PG-789, PG-800 (şi probabil şi cu PG-755); şi asta i-a intrigat pe cercetătorii de după Woolley, căci *aceste înmormântări nu erau asemănătoare cu nicio alta de nicăieri*, nici nu erau menţionte în vasta literatură din Mesopotamia – cu o singură excepţie.

Un text poreclit Moartea lui Gilgamesh de către primul lui traducător în engleză, Samuel N. Kramer, îl descrie pe Gilgamesh pe patul de moarte. Informat de către zeul Utu că Enlil nu-i va dărui viaţa eternă, el e consolat cu promisiunea că „va vedea

lumina“ chiar şi în Lumea de Apoi unde merg morții. Rândurile lipsă ne privează de legătura către ultimele 42 de rânduri, din care se poate ghici că Gilgamesh avea să păstreze în Lumea de Apoi compania „preaiubitei sale soții, a preaiubitului său fiu... a preaiubitei sale concubine, a muzicienilor, artiştilor, a iubitului său paharnic“, a valetului-şef, a îngrijitorilor şi a slujitorilor palatului care-l serviseră.

Un rând (rândul 7 de pe verso-ul fragmentului) care poate fi citit include cuvintele „oricine zace împreună cu el în Locul Pur“ e considerat ca o indicație că Moartea lui Gilgamesh descrie de fapt o „înmormântare cu însoțitori“ – de presupus un privilegiu extraordinar acordat lui Gilgamesh, care era „două-treimi divin“, ca o compensație pentru că nu i se dăduse imortalitatea zeilor. În timp ce această explicație a rândurilor lizibile rămâne discutabilă, *e inevitabilă strania similaritate dintre textul Moartea lui Gilgamesh şi uluitoarea realitate descoperită la Ur*.

O altă dezbatere recentă dacă slujitorii, care au fost cu siguranță parte a procesiunii funerare, au stat să fie îngropați de bună voie, au fost drogați sau poate uciși de cum au ajuns la groapă, nu schimbă faptul de bază: ei se aflau acolo, demonstrând cea mai neobişnuită practică, *neimitată şi nepracticată nicăieri altundeva* unde bogățiile regilor şi reginelor fuseseră îngropate timp de mii de ani. În Egipt, noțiunea de „Viață de Apoi“ includea obiecte dar nu şi un alai de însoțitori îngropați şi ei; marele Faraon era înmormântat (în mijlocul opulenței obiectelor însoțitoare) în morminte ascunse adânc sub pământ – zăcând singur-singurel în izolare completă. În Orientul îndepărtat, împăratul chinez Qin Shihuang (la cca. 200 î.C.) era însoțit de o armată de supuşi – dar aceştia erau făcuți din lut. Şi deşi din era noastră şi din cealaltă parte a lumii, putem să menționăm de asemenea recenta descoperire în Sipan, Peru, a unui mormânt regal în care patru corpuri îl însoțeau pe decedat.

Mormintele din Ur cu gropile morții au fost şi rămân unice. Deci cine era atât de special încât să fie îngropat într-o astfel de oribilă grandoare?

Concluzia lui Woolley că acele şaisprezece morminte extraordinare ar fi fost ale unor regi şi regine muritori provine din noțiunea acceptată că zeii şi zeițele nu erau altceva decât un mit şi n-au existat în mod fizic. Dar folosirea din abundență a aurului, aspectele extraordinar de avansate atât artistic cât şi tehnologic ale obiectelor şi alte caracteristici pe care le-am subliniat, ne duc

la concluzia că ***semizei, şi chiar zei, au fost îngropaţi aici****;* şi această concluzie este sprijinită de descoperirea unor *cilindri-sigiliu inscripţionaţi.*

*** * ***

Săpătorii lui Woolley au găsit cilindri-sigiliu şi în morminte şi în afara lor; câteva sigilii şi impresiuni de sigilii au fost găsite într-o grămadă de lucruri aruncate pe care Woolley le-a numit SIS (pe scurt de la Seal Impression Strata). Toate prezentau unele scene; unele erau inscripţionate cu nume sau titluri, identificându-le ca sigilii personale. Dacă un sigiliu ce purta un nume fusese găsit asupra sau alături de un corp, era logic să se presupună că el aparţinea acelei persoane; şi asta ar putea să ne spună multe. S-a mai presupus şi că sigiliile aruncate SIS proveneau din mormintele ce fuseseră sparte şi jefuite în antichitate, jefuitorii păstrând obiectele de valoare şi aruncând bucăţile de piatră „fără valoare"; pentru cercetătorii moderni, chiar şi sigiliile SIS sunt neprețuite; şi noi le vom folosi ca indicii pentru ***a dezvălui cel mai mare mister al Mormintelor Regale: Cine era îngropat în PG-800.***

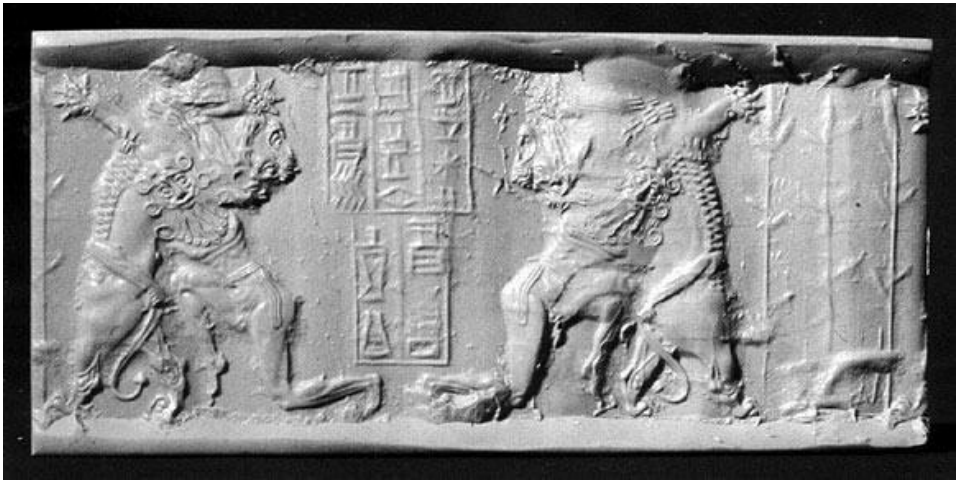

Fig. 126

Pe şase din aceste sigilii scena centrală reprezentată era a leilor atacând alte animale în sălbăticie. Un astfel de sigiliu a fost găsit în ***PG-1382*** (un mormânt de o persoană), altul lângă un

schelet aflat singur în ***PG-1054***. Deşi aceste sigilii lasă necunoscută identitatea proprietarilor lor, ele sugerează că aceştia erau bărbaţi cu calităţi de eroi – un aspect care devine evident dintr-un al treilea sigiliu, în care un om sălbatic – sau un om din sălbăticie – a fost adăugat la scena descrisă. El a fost găsit în ***PG-261***, pe care Woolley l-a descris ca pe „o simplă înhumare care fusese prădată". Iar acest sigiliu *avea numele proprietarului inscripţionat pe el* cu un scris total lizibil (Fig. 126): ***Lugal An.zu Mushen.***

În raportul său Woolley n-a insistat asupra acestui sigiliu, deşi el identifica mormântul ca fiind al unui rege. Cercetătorii de după el l-au ignorat şi ei fiindcă de vreme ce ***Lugal*** însemna „rege" iar ***Mushen*** însemna „pasăre", inscripţia nu prea avea sens dacă o citeai „Regele Anzu, Pasăre". Numai că inscripţia devine deosebit de semnificativă dacă e citită – după cum am propus eu – „Regele/Pasărea Anzu", căci astfel ea ar sugera că sigiliul îi aparţinea *Regelui faimos pentru* ***„Pasărea Anzu" – ea l-ar identifica pe proprietar ca fiind Lugalbanda***, al cărui drum spre Aratta, cititorul îşi va aminti, fusese blocat la o trecătoare montană vitală de monstrul ***Anzu mushen*** („Pasărea Anzu"). Provocat să se identifice, iată ce a răspuns Lugalbanda:

Mushen, în *Lalu* eu m-am născut;
Anzu, în „Măreaţa Incintă" eu m-am născut.
Ca divinul Shara sunt eu,
Preaiubitul fiu al Inannei.

Ar putea semizeul Lugalbanda – un fiu al Inannei, soţul zeiţei Ninsun şi tatăl lui Gilgamesh – ***să fie VIP-ul care a fost îngropat în mormântul profanat şi jefuit PG-261?***

Dacă avem dreptate să sugerăm astfel, alte piese din puzzle vor începe să formeze o imagine plauzibilă niciodată contemplată până acum.

Deşi n-au fost găsite obiecte din aur demne de povestit aici, împrăştiate peste tot în PG-261 erau (după Woolley) „rămăşiţe ale unui ansamblu asociat cu oameni militari" – arme din cupru, un topor din bronz etc. – obiecte ce i s-ar potrivi lui Lugalbanda care a ajuns faimos ca şi comandant militar pentru Enmerkar. Din moment ce mormântul a fost deschis şi prădat de jefuitorii antici, e foarte posibil ca aici să fi fost şi diverse artefacte preţioase care au fost luate.

Pentru a ne imagina cum ar fi arătat PG-261 mormântul original, putem să ne uităm mai cu atenție la mormântul foarte similar PG-755, unde au fost găsite coiful şi pumnalul din aur (vezi Fig. 115, 116). Ştim cine era proprietarul lor pentru că între artefactele din sarcofag două cupe din aur, una chiar aflată în mâna celui îngropat, erau inscripționate cu numele ***Mes.kalam.dug*** – numele, fără îndoială, al persoanei îngropate. Numele lui, cu prefixul ***Mes*** (= „Erou"), după cum am explicat mai devreme, însemna *„Semizeu"*. Nu *„zeificat"* cum erau Lugalbanda şi Gilgamesh, numele lui nu apare în Lista Zeilor (de fapt, singurul exemplu din Lista Zeilor de un nume care începe cu *Mes* – un nume parțial lizibil care se citeşte Mes.gar.?.ra – e găsit printre fiii lui Lugalbanda şi Ninsun). Dar Mes.kalam.dug („Eroul care Ținutul îl Deținea") nu e complet necunoscut: noi ştim că el a fost un rege dintr-un cilindru-sigiliu ce poartă inscripția ***Mes.kalam.dug Lugal*** („Meskalamdug, *rege*") care a fost găsit în grămada SIS.

Ştim câte ceva şi despre familia lui: vasele din metal, găsite lângă sarcofagul lui din PG-755, purtau numele ***Mes.Anne.Pada*** şi ***Nin.Banda.Nin***, sugerând că ei erau înrudiți cu decedatul; şi noi ştim cine era Mes.anne.pada: el este enumerat în Lista Regilor Sumerieni ca fiind importantul *fondator al Primei Dinastii din Ur!* Şi el nu şi-a câştigat această onoare fără să fi avut cele mai înalte calificări: cum se afirmă în textul de la British Museum pe care l-am citat mai devreme, „donatorul lui de sămânță divină" era însuşi Nannar-Sin. Fiind doar un semizeu înseamnă că mama lui nu era soția oficială a lui Nannar, zeița Ningal; dar genealogia lui îl face totuşi un frate vitreg al lui Utu şi al Inannei.

Mai ştim şi cine, în acest context, era femeia ***Nin.Banda.Nin****:* un cilindru-sigiliu cu două straturi (din seria „om şi animale în sălbăticie") găsit în grămada SIS (Fig. 127) era inscripționat ***Nin.banda.Nin/Dam Mes.anne.pada*** – „Ninbanda, zeiță, soția [lui] Mesannepada" – identificând-o ca soția fondatorului Dinastiei „Ur I".

Cum era Mes.kalam.dug înrudit cu acest cuplu? În timp ce unii cercetători susțin că el era tatăl lor (!), pentru noi e evident că un semizeu nu putea fi tatăl unei *Nin* – al unei zeițe.

Bănuiala noastră este că Nin.banda-Nin era mama lui Meskalamdug, iar Mes.anne.pada era tatăl lui; şi mai departe vom sugera că descoperirea sigiliilor lor în grămada SIS înseamnă fără

dubiu ***că şi ei erau îngropaţi în grupul „Mormintelor Regale”***, în morminte în care s-a intrat şi au fost jefuite în antichitate.

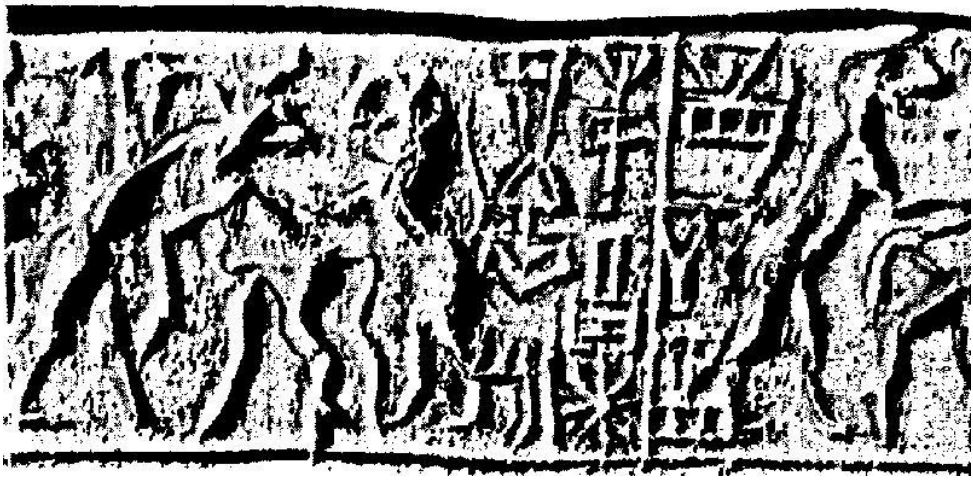

Fig. 127

La acest punct este clar că trebuie pus punct în mod clar şi energic continuei referiri a cercetătorilor la Ninbanda ca la o „regină“. ***Nin***, ca în Ninharsag, Ninma*h*, Ninti, Ninki, Ninlil, Ningal, Ninsun ş.a.m.d., era întotdeauna un prefix *divin;* Marea Listă a Zeilor include 288 de nume sau epitete al căror prefix era ***Nin*** (uneori chiar şi pentru zeii masculini, ca în Ninurta sau Ningishzidda, unde el indica „Fiul divin/al Stăpânului“). ***Ninbanda nu era o „regină“***, chiar dacă soţul ei era un rege; ***ea era o NIN, o zeiţă****;* cum afirmă de două ori inscripţia, ea era ***„Nin.banda, Nin“*** – confirmând faptul că Mes.anne.pada era soţul ei, şi *conducând la concluzia că VIP-ul îngropat în PG-755 – Mes.kalam.dug – era fiul cuplului format din această zeiţă şi acest semizeu, cuplu care a început Prima Dinastie din Ur.*

Secţiunea relevantă din Lista Regilor Sumerieni afirmă că Mesannepada, fondatorul dinastiei „Ur I“, a fost urmat pe tron în Ur de fiii săi ***A.anne.pada*** şi ***Mes.kiag.nunna*** amândoi purtau prefixul ***Mes***, confirmând astfel că amândoi erau semizei – cum era normal bineînţeles având-o ca mamă pe zeiţa Nin.banda. Întâiul fiu născut, Mes.kalam.dug, nu e inclus în lista „Ur I“; titlul lui *Lugal* sugerează că el a domnit în altă parte – în oraşul strămoşesc al familiei, Kish.

Fig. 128

E posibil ca singurul din acest grup de regi din „Ur I“care a fost îngropat „regeşte“ în Ur să fi fost Meskalamdug, cel care nu domnise în Ur? Nu doar cilindrii-sigiliu aruncați enumerați mai sus, ci şi o imprimare deteriorată a unui sigiliu (cu familiara scenă eroică, Fig. 128) găsite în grămada SIS ce poartă numele ***Mes.anne.pada***, fondatorul dinastiei, sugerează că *jefuitorii antici au găsit mormântul lui*, l-au prădat şi au aruncat (sau au pierdut) sigiliul care fusese împreună cu corpul. Care din morminte? Sunt destule morminte neidentificate din care poți să alegi.

Pe măsură ce puzzle-ul despre prima familie „Ur I“ şi mormintele lor se dezvăluie, e de datoria noastră să ne întrebăm unde era mama – Nin.banda-Nin.

Exista o legătură între ***Lugal.banda*** („Banda regele“) şi ***Nin.banda*** („Zeița Banda“)? Dacă Lugal.banda, după cum am sugerat noi, a fost îngropat în Ur, ca şi soțul lui Nin.banda, Mes.anne.pada şi cei trei fii – ce s-a întâmplat cu ea? Oare ea, cu longevitatea ei de Anunnaki, n-a avut nevoie de înmormântare – ***sau, la un moment dat, a murit şi ea şi a fost îngropată tot în acest cimitir?***

Aceasta e o întrebare de păstrat în minte pe măsură ce vom expune, pas cu pas, uluitorul secret ce se ascunde în Mormintele Regale din Ur.

* * *

Al şaselea cilindru-sigiliu cu „scene din sălbăticie“ care prezintă un bărbat gol cu coroană pe cap poartă o inscripție clară a proprietarului său: Lugal Shu.pa.da (Fig. 129), „Regele Shupada“. Nu ştim nimic despre el, în afară de faptul că el era un rege; dar acest lucru e semnificativ el însuşi, căci sigiliul a fost găsit lângă trupul său, *în groapa din PG-800, unde el era unul dintre însoțitorii bărbați*. Faptul că a fost reprezentat gol ar fi în concordanță cu exemplele timpurii în care un ***Lu.Gal*** gol servea o zeitate feminină (vezi, de exemplu, Fig. 77).

Faptul că un rege servea ca însoțitor funeral ne face să ne întrebăm dacă ceilalți îngrijitori, slujitori şi muzicieni etc. care îl acompaniau pe VIP-ul decedat erau doar servitori, sau mai degrabă înalți funcționari sau demnitari cu drepturi depline. Că ultima variantă e cea corectă este sugerat în plus şi de o altă descoperire, alături de cufărul pentru veşminte din PG-800, aceea a unui sigiliu purtând identificarea ***A.bara.ge***, care poate fi

tradusă „Purificatorul de Apă al Sanctuarului“ – sigiliul personal al unui funcționar care, în funcția de paharnic al zeității, era cel mai de încredere slujitor al decedatului.

Fig. 129

Faptul că însoțitorii VIP-urilor îngropate erau persoane cu rang înalt este mai departe atestat de un cilindru-sigiliu găsit în Marea Groapă a Morții din PG-1237, reprezentând femei la un banchet bând bere cu paie de băut în timp ce muzicienii cântă (Fig. 130); el aparține unei femei de la curte şi a fost inscripționat ***Dumu Kisal*** – „Fiica Sacrei Curți“. Şi acesta era un titlu de o importanță nu mică, căci el leagă titlul purtătorului său de un rege de mai târziu numit ***Lugal.kisal.si*** („Regele de Drept al Sacrei Curți“), indicând genealogia ei regalo-preoțească.

În timp ce PG-755 oferea un trup îngropat fără groapa mortuară, PG-1237 o groapă mortuară fără un mormânt şi fără un trup iar PG-789 (Mormântul Regelui) un mormânt în groapa lui dar niciun trup, PG-800 apărea ca descoperirea ideală, furnizând

arheologilor un trup, un mormânt şi o groapă mortuară. De înțeles, în opinia lui Woolley şi a tuturor celorlalți cercetători, PG-800 era „cel mai bogat dintre toate mormintele“ din Cimitirul Regal din Ur. El le vedea pe PG-789 „al Regelui“ şi pe PG-800 „al Reginei“ – care erau aşezate chiar unul în fața celuilalt – ca pe o unitate specială, similare prin faptul că aveau rampa înclinată, căruța ce ducea catafalcul sau sarcofagul, groapa mortuară plină cu slujitori care şi ei erau de ranguri înalte şi Încăperea Mortuară specială separată concepută ca o construcție subterană din piatră.

Fig. 130

Oricine ar fi fost îngropat într-un astfel de mormânt „cu groapă“ cu slujitori care şi ei erau VIP-uri – chiar un rege – trebuia deci să fie mult mai important decât o simplă prințesă regală sau un rege; trebuia să fie cel puțin un semizeu – sau chiar ***un zeu sau o zeiță în deplinătatea lor***. Iar asta ne conduce la *cea mai mare enigmă a Mormintelor Regale din Ur – identitatea femeii care fusese aşezată să se odihnească în PG-800*.

*** * ***

Putem începe să dezvăluim misterul aruncând o privire mai atentă la obiectele şi podoabele găsite cu ea. Am descris deja mare parte din abundența de aur din PG-800 (care n-a fost jefuit în antichitate), extinsă la fabricarea din aur chiar şi a ustensilelor de uz zilnic – o cupă, un potir, o stacană – şi am subliniat

similaritatea unui astfel de uz cu specificațiile pentru şederea lui Anu şi a lui Antu în Uruk cu vreo 2000 de ani mai devreme.

Similaritatea se extinde şi la emblema lui Anu, „rozeta“ din petale de floare; deci nu e deloc lipsit de importanță faptul că *acelaşi simbol a fost găsit lucrat în relief pe fundul ustensilelor din aur din PG-800 (Fig. 131)*. Asta ar fi posibil dacă ustensilele găsite în Ur erau exact aceleaşi cu cele de la vizita lui Anu în Uruk, păstrate cumva timp de două milenii ca bijuterii de familie – în acest caz un fapt legat de Inanna, căreia Anu îi dăruise ca zestre templul E.anna din Uruk cu tot ce era în el. Dacă ustensilele fuseseră făcute din nou în Ur, atunci VIP-ul pentru care fuseseră făcute trebuia să fi fost îndreptățit să afişeze simbolul lui Anu. Cine ar fi putut fi, altul decât cineva care aparținea *direct* familiei dinastice a lui Anu?

Fig. 131

Un alt indiciu, după părerea noastră, este un obiect discret, modest, găsit în PG-800 – o „pensetă“ din aur. Arheologii au presupus că aceasta fusese făcută pentru uz cosmetic. Poate. Dar găsim un obiect identic reprezentat pe un cilindru – sigiliu care (potrivit inscripției de pe el) aparținea unui sumerian ***A.zu***, un medic. Arătăm „penseta“ din PG-800 suprapusă peste sigiliu (Fig. 132) pentru a susține cocnuluzia că ea *era un instrument medical*. Nu ştim dacă imitația ei din aur moale indica profesia decedatului sau era tot o moştenire de familie; în oricare din cazuri, **ea sugerează că zeița din PG-800 avea legături cu o tradiție medicală.**

Să ne întoarcem acum la bijuteriile şi podoabele „Reginei“ (cum a numit-o Woolley). Toate detaliile acestora justifică adjectivele „neobişnuit“, „remarcabil“, „extraordinar“; cu siguranță ele merită o atenție suplimentară.

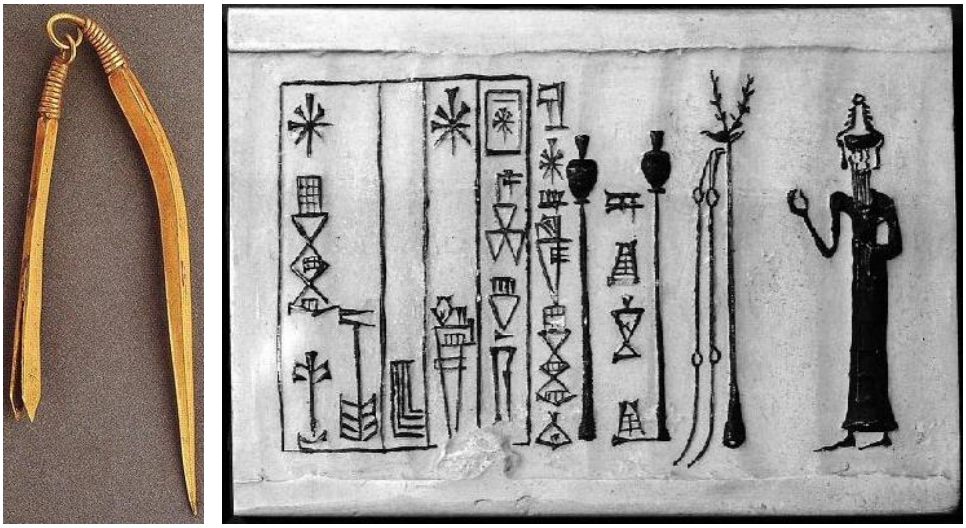

Fig. 132

Fig. 133

Ea era întinsă purtând pe trup nu o rochie, ci o capă făcută în întregime din mărgele (Fig. 133). Cum am menționat deja, era un

cufăr mare pentru haine în afara camerei mortuare, indicând că „regina“ avea multe veşminte. Totuşi de la gât în jos trupul gol era împodobit nu cu un veşmânt ci cu şiraguri lungi de mărgele – şaizeci la număr – făcute din aur combinat în modele artistice cu mărgele din lapis-lazuli şi carnelian. Şiragurile de mărgele formau o „capă“ care era fixată pe talie de o cingătoare făcută din şiraguri de aur decorate cu aceleaşi pietre. Erau inele de aur pe fiecare din cele zece degete şi o jartieră de aur care se potrivea cu cingătoarea era purtată pe piciorul drept. În apropiere, pe un raft prăbuşit, se afla o diademă din aur şi lapis-lazuli împodobită cu şiruri de animale, flori şi fructe în miniatură, toate făcute din aur. Chiar şi agrafele/acele de păr erau făcute cu măiestrie din aur.

Fig. 134

Fără îndoială, cea mai sclipitoare şi captivantă dintre piesele de vestimentație era marea şi elaborata „pălărie“ pe care „regina“ o purta. Ea a fost găsită sfărâmată de solul căzut şi a fost restaurată

şi aşezată de experţi pe capul unui manechin (Fig. 134); de atunci aceasta a fost cel mai cunoscut şi cel mai expus dintre obiectele din Mormintele Regale din Ur. Aflată chiar la intrarea în Sala Sumeriană a Muzeului Universitar din Phildelphia, reacţia obişnuită pe care o provoacă la prima vedere este „Wow!“ Asta a fost şi reacţia mea prima oară când am văzut-o; dar obişnuindumă cu ea şi cu locul unde a fost găsită, mi se pare ciudat că singura modalitate de a o face să se potrivească pe capul unui manechin (făcut ca să semene cu capetele de femei găsite în siturile sumeriene) a fost să-i pună manechinului o claie imensă de păr tapat. Greutatea ei era ţinută în loc cu agrafe şi panglici din aur; asortaţi cu modelul şi mărimea ei erau cercei uriaşi de aur împodobiţi cu pietre preţioase.

Fig. 135

Disproporția „pălăriei“ este evidentă când ne uităm la pălăriile din aur purtate de slujitoarele care erau îngropte cu „regina“ (Fig. 135). Similare cu a ei dar mai puțin elaborate, ele se potriveau perfect pe capetele manechinelor fără a fi nevoie de grămada de păr artificial. *Deci ori „regina“ purta o pălărie care nu era a ei – **ori ea avea un cap neobişnuit de mare.***

„Regina“ purta în jurul gâtului un guler şi un colier, toate făcute din aur combinat cu pietre prețioase. Gulerul avea în centru o rozetă de aur (emblema lui Anu); el avea un model dintr-o serie de triunghiuri alternate, unul din aur, unul din lapis-lazuli (Fig. 136, rândul de sus); gulere cu acelaşi model au fost găsite şi asupra unora dintre însoțitoarele din PG-1237 (rândurile de jos). Acesta este un lucru foarte semnificativ, căci în unele din reprezentările zeiței Inanna/Ishtar (imaginea suprapusă) ea era arătată purtând *exact acelaşi guler!* Exact acelaşi model a fost folosit şi la drumurile de intrare şi pe coloanele ceremoniale (Fig. 137) din templele timpurii ale zeiței Ninmah/Ninharsag. Aparent rezervate pentru zeitățile feminine, aceste „modele de cult“ (cum le numesc cercetătorii) sugerează un soi de afiliere între câteva zeițe implicate.

Fig. 136

Acestea şi legăturile anterior subliniate cu Inanna cer o privire mai atentă atât asupra unicei cape din mărgele cât şi asupra

excepționalei „pălării“ purtate de „regina“ din PG-800. Folosirea excesivă a lapis-lazuli şi a carnelianului ne impune să amintim că sursa cea mai apropiată de lapis-lazuli era Elamul (azi Iranul), iar carnelian se găsea doar departe în est, în Valea Indus. Cum se spunea în textul *Enmerkar şi Stăpânul din Aratta*, ca să împodobească reşedința Inannei din Uruk regele sumerian a cerut de la Aratta tribut de carnelian şi lapis-lazuli. Deci nu e lipsit de semnificație că unul dintre puținele obiecte de artă găsite în ruinele din centrele de pe Valea Indus, o statuetă a zeiței din Aratta – Inanna – o reprezintă goală şi împodobită doar cu şiraguri şi coliere din mărgele şi pandante de aur, fixate cu o cingătoare cu o emblemă-disc (Fig. 138). Similaritățile izbitoare cu „regina“ din PG-800 cu capa şi cingătoarea ei nu se termină aici: ***pălăria înaltă a statuii şi cerceii ei mari arată ca şi cum un artist ar fi încercat să imite din lut pălăria din PG-800.***

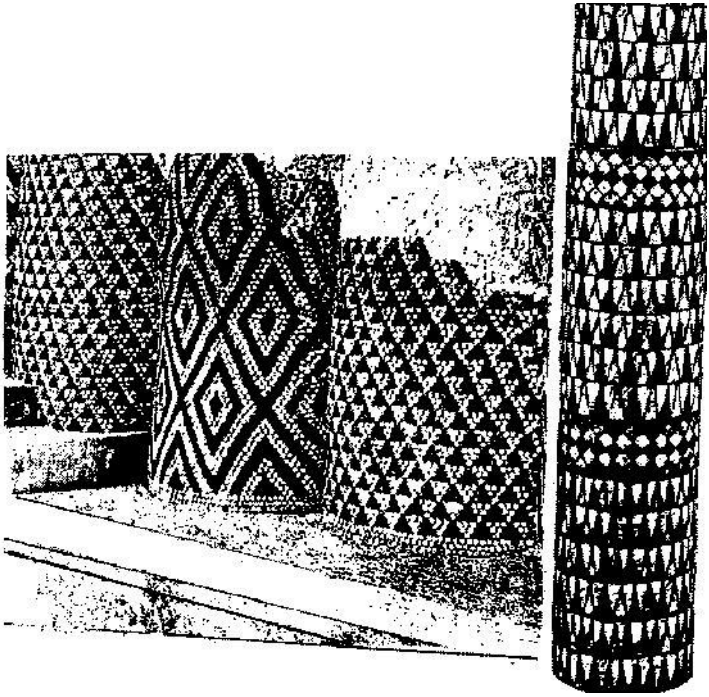

Fig. 137

Înseamnă asta că „regina“ îngropată în PG-800 era zeița Inanna? Ar putea fi, numai că nu e aşa, pentru că Inanna/Ishtar era în viață secole mai târziu, când Vântul Rău a copleşit Sumerul; ştim asta pentru că ea şi plecarea ei zorită sunt descrise în mod

clar în Textele Lamentațiilor. Şi ea a fost de asemenea activă multe secole după aceea – în timpurile babiloniene şi asiriene, în primul mileniu î.C.

Dar dacă nu Inanna – atunci cine?

Fig. 138

CÂND „NEMURITORII“ MUREAU

„Nemurirea“ zeilor Ammnaki, am observat deja, era în realitate o foarte mare longevitate care putea fi atribuită ciclului de viață de pe Nibiru. Noțiunea de zei (sau chiar semizei) ca nemuritori a ajuns la noi din Grecia; descoperirea „miturilor“ canaanite în capitala lor Ugarit (pe coasta siriană a Mediteranei) arată de unde le-a venit grecilor ideea.

Enumerându-şi cuplurile de străbuni de pe Nibiru, Anunnaki recunoşteau că aceştia erau de mult morți. Chiar la începutul poveştii „Paradisul“ a lui Enki şi Ninmah, ea aruncă asupra lui bolile (ca să oprească ticăloşiile lui sexuale) care l-au adus în pragul morții – admițând că zeii se puteau îmbolnăvi şi muri. Într-adevăr, chiar sosirea lui Ninmah ca doctor şi a grupului ei de infirmiere admite existența bolilor printre Anunnaki. Uzurpatul

Alalu, înghițind „Bărbăția“ lui Anu, a murit otrăvit. Maleficul Zu a fost capturat şi executat.

Texte sumeriene descriu moartea zeului Dumuzi, care s-a înecat când fugea de potera lui Marduk. Mireasa lui, Inanna, i-a recuperat trupul dar tot ce a putut face a fost să-l mumifice pentru o sperată reînviere; diverse texte se referă la Dumuzi ca la un rezident al „Lumii de Jos“. Inanna însăşi, ducându-se neinvitată în domeniul surorii ei din Lumea de Jos, a fost aici ucisă – „un cadavru, atârnând de un stâlp“. Doi androizi salvatori i-au recuperat trupul şi cu un „Pulsator“ şi un „Emițător“ au readus-o la viață.

Când Vântul Rău nuclear a început să sufle înspre Sumer, zeii şi zeițele – nici imuni, nici nemuritori – s-au grăbit să fugă panicați. Zeul Nannar/Sin a întârziat şi a fost afectat şi a rămas şchiop. Marea zeiță Bau din Lagash a refuzat să-şi părăsească poporul, iar Ziua Calamității a fost ultima ei zi: *„În acea zi,* ***ca şi cum ar fi fost o muritoare****, Furtuna de mână a apucat-o”*, un text al lamentațiilor afirmă.

În versiunea babiloniană *a Enuma elish* – cea care era citită *public* în timpul festivalului de Anul Nou – un zeu numit ***Kingu*** (omonim cu liderul oştilor lui Tiamat) e ucis pentru a obține sângele necesar creării Omului.

În Sumer, moartea zeilor era acceptată în aceeaşi măsură ca şi poveştile despre faptul că ei erau născuți. Întrebarea e, atunci, Unde erau ei îngropați?

XVI. Zeița care n-a plecat niciodată

Întrebarea noastră, „Cine era îngropat în PG-800?“ i-ar fi putut părea ciudată lui Sir Leonard Woolley dacă ar fi încă în viață s-o audă. Căci de îndată ce a ajuns în camera mortuară – pe 4 ianuarie 1928 – el a trimis la Muzeul Universității din Philadelphia o telegramă Western Union care spunea (tradusă din latina pe care a folosit-o pentru a păstra secretul):

Am găsit mormântul intact construit din piatră şi boltit deasupra cu cărămizi al Reginei Shubad împodobită cu o rochie în care coroanele de flori din pietre semipreţioase şi figurile de animale sunt împletite laolaltă în mod magnific cu bijuterii şi cupe din aur. Woolley.

„Mormântul intact al Reginei Shubad“. Cum de ştia Woolley răspunsul la acest mister de îndată ce pătrunsese în încăpere? Avea VIP-ul îngropat o etichetă care spunea: „Regina Shubad“? Ei bine, într-un fel, ea avea: patru cilindri-sigiliu fuseseră găsiți în PG-800, unul aproape de cufărul pentru haine şi trei înăuntrul camerei mortuare, reprezentând femei la un banchet. Unul din cele trei de lângă trup era inscripționat cu patru semne cuneiforme (Fig. 139) pe care Woolley le-a citit ***Nin.Shu.ba.ad*** şi le-a tradus *„Regina Shubad“* – căci deşi ***Nin*** înseamnă „zeiță“, Woolley a considerat că înseamnă „regină“, pentru că el şi oricine altcineva ştia: Zeii şi zeițele existau doar în mituri şi nu aveau corpuri fizice ca să fie îngropate. Presupunerea lui că acesta era sigiliul personal al VIP-ului îngropat a fost luată de bună, deşi citirea numelui a fost de atunci schimbată în **Nin-Pu.a.bi**. (De notat că Muzeul Universității din Philadelphia, la redeschiderea expoziției Mormintele Regale din Ur în martie 2004, a schimbat titlul din „Regina Puabi“ *în „Doamna* Puabi“).

Scena reprezentată pe acest sigiliu, în două „registre“ este cea a unor femei petrecând; din moment ce femeile sunt arătate ridicând carafele, ele probabil beau vin. În fiecare registru sunt două femei aşezate şi câteva însoțitoare/slujnice. Al doilea şi al treilea sigiliu găsite în interiorul camerei mortuare prezintă şi ele, în două registre, două femei care petrec – bând bere cu paie lungi, sau servind vin şi mâncare, servite de însoțitoare şi ascultând o

cântăreață la harpă. Niciunul dintre aceste două sigilii nu are nimic scris.

Al patrulea cilindru-sigiliu, găsit în fața cufărului pentru haine din afara camerei mortuare, prezintă şi el scene de banchet, cu femei care petrec şi cu însoțitoare. Noi am subliniat deja numele inscripționat pe el, ***A.bara.ge*** (= „Purificatorul de Apă al Sanctuarului“) ce-l identifică pe proprietarul lui ca fiind un deținător de rang înalt al oficiului de Paharnic. Putem să notăm în plus aici că el sau ea trebuia să fie „de viță regală“ *per se*, căci el/ea era un omonim al faimosului rege din Kish, ***Erume.bara.ge.si*** – *un semizeu* care s-a considerat că a domnit 900 de ani (vezi capitolul II).

Fig. 139

În afară de sugestia că VIP-ul îngropat în PG-800 era „Regina Shubad“, Woolley nu avea nicio informație despre ea de oferit. Nu există nicio mențiune în înregistrările mesopotamiene despre o regină cu acest nume (fie el ***Shubad*** sau ***Puabi***). Cât despre faptul că ea era o ***Nin*** – o zeiță – numită ***Puabi***, nu există un asemenea nume nici în Lista Zeilor. Dacă nu era un epitet mai rar – din care fiecare zeitate avea o puzderie – putea fi o poreclă locală sau de familie; astfel, vom fi nevoiți să recurgem la tactici de detectivi pentru a descoperi identitatea ei.

Semnul scriptic pentru ***Nin*** de pe sigiliu e absolut clar şi nu cere mai multe cercetări (vezi Fig. 57). Spărgând numele-epitet ***Pu.a.bi*** în componentele lui, descoperim că primul, citit ***PU***, era scris cu semnul numărul 26a în Lista Semnelor Sumeriene – şi era un alt cuvât pentru Sud – „Cea care oferă vindecare“ – o asistentă, un medic. Această descoperire întăreşte concluzia noastră de mai devreme bazată pe „penseta“ medicală cum că VIP-ul îngropat în PG-800 era o vindecătoare, cum erau Ninmah, Ninharsag, Ninlil (soția lui Enlil) şi Bau (soția lui Ninurta); ***iar bănuiala noastră este că ea era înrudită în mod direct cu una dintre ele***, şi deci era o Enlilită.

Cea de-a doua componentă, citită **A** ca semnul cuneiform numărul 383, însemna „Mare/Mult“; iar **BI**, semnul numărul 214, însemna o anumită varietate de bere. Deci ***Nin Pu.a.bi*** însemna literalmente o Nin, o zeiță, care era „Vindecătoare [a] Berii Multe“. *Este o poreclă care se potriveşte cu petrecerea şi băutul berii* reprezentate pe al doilea sigiliu găsit lângă trupul lui Puabi (Fig. 140). Într-adevăr, reprezentările de pe toate cele şase sigilii „cu femei“ găsite în Mormântul Regal arată doamne ce petrec şi care diferă din anumite puncte de vedere – vârstă, coafură, rochii şi statură. De vreme ce gravorii sigiliilor trebuie să fi încercat să facă fiecare sigiliu ca pe nişte portrete cât mai aproape de realitate, aceste mici detalii merită atenție. În mod special este curios sigiliul în care (vezi Fig. 139) în registrul de sus, o zeiță mai tânără (gazda?) aşezată în dreapta chiar lângă titlul/nume inscripționat şi o mult mai matură zeiță, îmbrăcată mai elegant şi cu o coafură elaborată (musafirul?) e aşezată în stânga. Era acesta de fapt un portret al ocupantei mormântului şi a mai maturei şi mai robustei ei invitate?

Este o posibilitate de ținut minte, căci statura gazdei (şi a invitatei ei) e relevantă pentru identificarea lor finală, întrucât unele dintre scheletele din câteva morminte din Ur, inclusiv din PG-800 şi PG-755, au fost examinate de antropologul şef britanic de atunci, Sir Arthur Keith.

În ceea ce o priveşte pe Shubad/Puabi, iată cum îşi începea el raportul scris care a făcut parte din cartea lui Woolley din 1934 despre Mormintele Regale din Ur:

O examinare a rămăşiţelor Reginei m-a făcut să trag următoarele concluzii privitoare la ea:

Regina avea vârsta în jur de patruzeci de ani la momentul morţii ei;

Ea avea aproximativ 1,510 metri înălţime;
Oasele ei erau fragile iar picioarele şi mâinile mici;
Avea un cap mare şi alungit.

Fig. 140

Când i-a estimat vârsta, Sir Arthur a fost uimit de faptul că dinţii şi alte aspecte ale scheletului ei indicau o vârstă mult mai mică de patruzeci. Cât despre statura ei, haideţi să notăm că ea e comparabilă cu cea a Inannei din fotografia de la Mari, Fig. 86.

În timp ce craniul, foarte rău fracturat, e posibil să fi fost strivit de presiunea solului de apărea mai alungit şi mai îngust decât ar fi fost în realitate, Sir Arthur a concluzionat pe baza unor măsurători detaliate că ***regina nu putea fi sumeriană*** – ea „făcea parte dintr-o rasă care suferea de o formă foarte pronunţată de dolicocefalie“ („dolicocefalicii“ au un cap disproporţionat de alungit faţă de lăţimea lui). Chiar şi aşa, el a fost uluit şi mirat de ***dimensiunea capului în general şi de capacitatea craniană (mărimea creierului) extraordinar de mare:***

E de ajuns să măsurăm oasele frontal, parietal şi occipital alături de linia centrală a boltei ca să ne dăm seama cât de mare trebuie să fi fost capacitatea craniului...

Capacitatea craniană trebuie să fi fost de cel puţin 1600 cm cubi – cu 250 cm cubi mai mult decât media pentru femeile europene.

„Rămăşiţele“, a scris el, ***„nu lasă niciun dubiu că Regina avea o capacitate a craniului neobişnuită“***. După ce dă detalii despre restul rămăşiţelor ei, concluzia generală a lui Sir Arthur a fost: ***capul ei era neobişnuit de mare***, în timp ce restul corpului, mâinile şi picioarele, comparate cu dimensiunea capului, erau mai degrabă mici, „deşi solide“.

Ca să folosim terminologia sumeriană, s-ar putea spune că ea avea capul unui ***Gal*** şi trupul unui ***Banda***...

Sir Arthur a examinat şi rămăşiţele bărbatului din PG-755, referindu-se la el cu numele „Prinţul Mes-kalam-dug“. Comparându-i pe cei doi, el a observat că „exceptând capacitatea ei craniană mare, Regina Shubad era foarte feminină în caracteristicile ei fizice; la Mes-kalam-dug oasele corpului erau cele ale unui bărbat robust“. Oasele lui erau mult mai groase decât ale ei; „braţul drept era în mod particular mai gros şi mai puternic la Prinţ“. În final, Sir Arthur a conchis: „oasele Prinţului – vai! toate sunt acum doar bucăţele – îl arată a fi fost un bărbat bine făcut, puternic, de înălţime între 1,650 – 1,675 metri... Era un om cu grumazul tare“.

Craniul „Prinţului“ avea „exact acelaşi index cefalic ca şi al Reginei Shubad“ (proporţia dintre lungime şi lăţime) – preponderent alungit – iar capacitatea craniană (mărimea creierului) era „cu mult peste mărimea medie a sumerienilor“. Cât despre rasă, Sir Arthur scria „Aş numi-o, din lipsă de un cuvânt mai bun, Proto-Arabă“.

Craniul fracturat şi scheletele din alte câteva morminte ale Dinastiei Timpurii au fost şi ele examinate; concluzia principală a lui Sir Arthur a fost că şi acestea erau „Proto-Arabe“. Una peste alta, el a notat că rămăşiţele „Reginei“ şi ale „Prinţului“ se deosebeau de ale celorlalţi:

De un interes particular este observarea fizicului fin şi a creierului mare cu care erau înzestraţi Regina Shub-ad şi Prinţul Mes-kalam-dug.

Cel din urmă era un bărbat excepţional de puternic fizic, şi dacă ar fi să ne luăm după mărimea creierului ca un indicator al capacităţii mentale – atunci

Prinţul era puternic nu doar fizic, ci şi un bărbat cu o capacitate intelectuală superioară.

Înzestrarea cerebrală a Reginei era excepţională, şi dacă ne bazăm pe dezvoltarea fizică a oaselor ca indiciu pentru mentalitatea sexuală, atunci putem să deducem că ea era foarte feminină.

În acord complet cu toate celelalte aspecte pe care noi le-am descoperit, Sir Arthur a descris astfel

- ***Un semizeu eroic în PG-755, „un bărbat puternic bine făcut" cu „o capacitate cerebrală superioară"***

Şi a nimerit chiar la ţintă cu

- ***Micuța şi „foarte feminina" Regină cu o „capacitate a craniului neobişnuită" din PG-800.***

Scheletul şi descoperirile fizice în legătură cu „Prinţul" din PG-755 l-au făcut să se identifice total cu Mes.kalam.dug, despre care am stabilit că era un fiu al unei zeițe + un cuplu de semizei care a întemeiat Prima Dinastie din Ur; dar încă ne confruntăm cu enigma VIP-ului din PG-800: împodobită cu giuvaieruri şi cu statura Inannei, totuşi fără a fi Inanna... Cine ar putea să fie ea şi cine fusese îngropat lângă ea în mormântul golit PG-789?

* * *

Referitor la ocupanta lui PG-800 am stabilit deja următoerele puncte care ne pot conduce la identificarea ei:

- Un cilindru-sigiliu alături de trupul ei o identifică drept Nin.Puabi – ***zeiţa*** „Puabi".
- Însoţitorii şi servitorii îngropaţi cu ea erau ei înşişi curteni de rang înalt, chiar un rege, indicând faptul că ea era de o importanţă mai mare decât ei – ***faptul că ea era o zeiţă*** – confirmând titlul ei ***Nin***.
- Aurul era folosit în această înmormântare chiar şi pentru ustensilele comune, de uz zilnic – imitând unica ocazie înregistrată până atunci: vizita lui Anu şi Antu pe Pământ, la cca. 4.000 î.C.
- Aceste ustensile erau ştanţate cu aceeaşi emblemă – o „rozetă" – cu care ustensilele pentru vizita lui Anu şi Antu fuseseră ştanţate. Aceasta sugerează că femeia îngropată în PG-800 era „Din Casa lui Anu" – ***o descendentă în linie***

directă a lui Anu. O astfel de legătură genealogică putea fi prin fiii lui Anu, Enki şi Enlil, sau prin fiicele acestuia, Ninmah şi Bau.

- O unealtă găsită în mormânt, care ar fi trebui să fie făcută din cel mai tare metal – o sapă – era făcută din cel mai moale metal, aurul, presupunem noi, în scopuri simbolice. Singura ocazie anterioară de acest fel înregistrată a fost Sapa Sacră cu care Enlil a săpat prima brazdă pentru întemeierea *Duranki*, Centrul de Control al Misiunii din Nippur. Indiciul sapei sugerează că ***VIP-ul din acest mormânt era o Enlilită***, asociată cu Nippur şi nu cu Enki şi Eridu. Asta îl elimină pe Enki şi ***lasă doar trei – Enlil, Ninmah sau Bau – ca legătură genealogică directă între „Puabi" şi Anu.***

- Faptul că avea un instrument medical simbolic din aur („Penseta") o leagă pe Puabi de tradiţia acordării ajutorului medical – cum erau ***Ninmah şi Bau;*** Enlil rămâne şi el în competiţie încă, pentru că soţia lui, Ninlil, era şi ea tot o asistentă medicală.

- De vreme ce pare improbabil ca aparent tânăra Puabi să fi fost una dintre Cei Vârstnici care au venit pe Pământ de pe Nibiru, ***nu putem să considerăm că ar fi putut fi însăşi Ninmah sau Bau sau Ninlil,*** şi deci trebuie să ne îndreptăm asupra descendentelor lor.

- Având în vedere că fiicele cunoscute ale lui Ninmah născute pe Pământ fuseseră făcute cu Enki, ele sunt eliminate; rămânem cu ***fiicele lui Enlil şi Ninlil sau cu fiicele lui Bau cu Ninurta.***

- Enlil şi Ninlil au avut fii născuţi pe Pământ (Nannar/Sin şi Ishkur/Adad) şi câteva fiice, inclusiv pe zeiţa **Nisaba** (mama regelui Lugalzagesi) şi pe zeiţa **Nina** (mama regelui Gudea). Din moment ce Nina a trăit destul ca să fie una dintre zeităţile care au fugit de Vântul Rău de mai târziu, ***ea e eliminată*** ca şi candidată la a fi Puabi. La fel şi **Nisaba**, care era în viaţă mai târziu, în vremea lui Gudea.

- **Bau** (= „Gula", „Cea Mare, Voinică"), fiica cea mică a lui Anu, era căsătorită cu Fiul Principal al lui Enlil, Ninurta. Ei au avut câteva fiice despre care se ştiu puţine, cu excepţia lui **Ninsun**, soţia faimosului Lugalbanda; faimosul lor fiu a fost Gilgamesh, deci trebuie să fi fost mama, Ninsun, cea care i-a transmis lui Gilgamesh fizicul tatălui ei, Ninurta, şi robusteţea mamei ei, Bau/Gula.

- Dacă pretenţia regilor din Dinastia Ur III cum că Ninsun era mama lor e adevărată, ***Ninsun însăşi nu putea fi Puabi*** (care a fost îngropată în timpul perioadei Ur I).

- Coborând pe linia descendenţilor ajungem la următoarea generaţie născută pe Pământ – un pas în concordanţă cu afirmaţia lui Sir Arthur că Puabi ar fi avut vreo patruzeci de ani – *dacă ar fi fost născută pe Pământ*. A doua generaţie de zeiţe cunoscute născute pe Pământ erau fiica lui Nannar/Sin, **Inanna** şi o fiică a lui **Ninsun şi a lui Lugalbanda**, pe nume **Nin.e.gula**.

- Inanna (din motive pe care le-am spus deja) nu putea fi Puabi. Totuşi, giuvaierurile lui Puabi, capa din mărgele, colierul şi simbolurile lui, harpa din argint, marea ei „feminitate“ (conform lui Sir Arthur) etc. – şi statura ei – ne duc cu gândul la Inanna; deci dacă Nin.Puabi nu era Inanna însăşi, ***ea trebuie să fi fost în vreun fel legată de Inanna***.
- Inanna avea un fiu cunoscut (zeul Shara) dar nicio fiică; dar ea putea – şi chiar aşa e – să fi avut o nepoată: de vreme ce Inanna, potrivit afirmaţiilor lui Lugalbanda, era mama lui, atunci o fiică a lui Lugalbanda ar fi fost deopotrivă ***şi o nepoată a Inannei***, ducând mai departe „feminitatea“ ei şi dragostea pentru giuvaieruri.
- ***Dar fiica lui Lugalbanda ar fi fost de asemenea şi o nepoată a lui Bau/Gula,*** căci soţia lui Lugalbanda, Ninsun, era fiica lui Bau şi Ninurta!
- Numele ei (potrivit Listei Zeilor) ***Nin.e.gula*** („Doamna Casei/Templului lui Gula“) serveşte drept confirmare că alături de „gena feminităţii-bijuteriilor“ de la Bunica Inanna ea purta ***şi gena „Gula“*** a bunicii ei Bau/Gula – capul extraordinar de mare!

Obținem astfel două linii de detecție pe baza moştenirii genealogice, care converg:

Anu > Enlil + Ninlil > Nannar > Inanna > Lugalbanda + Ninsun

şi

Anu > Enlil + Ninmah > Ninurta + Bau > Ninsun + Lugalbanda

Astfel unite, cele două linii genealogice arată către ***acelaşi cuplu Lugalbanda + Ninsun ca fiind progenitorii zeiței din PG-800: fiica lor Nin.e.gula, cunoscută şi ca Nin.Puabi.***

Această concluzie oferă o explicație plauzibilă pentru fizicul contradictoriu al lui „Puabi“ – trupul micuț (o nepoată a Inannei!) şi capul extraodinar de mare (o nepoată a lui Bau/Gula).

Această concluzie oferă de asemenea un motiv plauzibil ca Lugalbanda să fie cel îngropat în PG-261.

Şi ea explică şi indiciul neglijat până acum potrivit căruia pe vasele găsite alături de sarcofagul lui Meskalamdug în PG-755 erau numiți atât ***Mes.anne.pada*** cât şi ***Nin.Banda-Nin***. Ca şi în inscripția de pe sigiliu ***Nin.banda Nin/Dam Mes.anne.pada*** *(„Ninbanda, zeiță, soția [lui] Mesannepada“):* confirmând, după părerea noastră, că ele erau zeițele + cuplul de semizei care au început Prima Dinastie din Ur.

Are sens această soluție pentru PG-800 dar şi pentru celelalte morminte „Regale“ identificabile? Haideți să ne reamintim faptul curios că Ninsun era implicată în relizarea cuplurilor dinastice – un exemplu important fiind stratagema de a o căsători pe una din fiicele ei cu Enkidu. A plănuit ea o super-stratagemă, când s-a luat decizia de a transfera Domnia centrală la Ur unei noi dinastii, de a o căsători pe fiica ei cu semizeul ales pentru această sarcină? Cealaltă mare „pețitoare“, mama ei, Bau/Gula – care ar putea fi musafira mai vârstnică arătată pe cilindrul-sigiliu bând o cupă de vin – i-ar fi dat binecuvântarea imediat; şi la fel ar fi făcut şi cealaltă bunică. Inanna, pentru care alegerea ar fi reprezentat o reîntoarcere triumfătoare la influență; era ea cealaltă vizitatoare, bând bere?

Nin.banda, sugerez eu, era fiica lui Ninsun + Lugalbanda:

- ***Legată de Inanna prin titlul dinastic Nin.banda***
- ***Primind epitetul-nume Nin.e.gula pentru moştenirea ei de la Bau***
- ***Supranumită cu drag Nin.Puabi pentru că era o petrecăreaţă permanentă***
- ***Aşezată pentru odihnă în complexul funerar al familiei din incinta sacră din Ur.***

Ea era şi, se înțelege, o soră mai mică a lui Gilgamesh – amândoi copii ai aceluiaşi cuplu: semizeul zeificat Lugalbanda şi puternica zeiță Ninsun. Toate acestea deschid un alt subiect mult mai larg.

* * *

În timp ce ajungerea la această (posibilă su măcar probabilă) identificare a persoanei din PG-800 este o realizare mulțumitoare, o încercare de a recunoaşte identitatea celor din celelalte cincisprezece Morminte Regale e necesară pentru a înțelege şocantele înmormântări ale însoțitorilor din încăperile mormintelor şi mai ales din gropile funerare. Absența oricărei cronici, a oricărui imn sau lamentație sau a altor texte care ar fi explicat motivele este ea însăşi tulburătoare; faptul că singura corelație este textul *Moartea lui Gilgamesh* nu face decât să adâncească misterul. Dar iată o idee trăznită: Dacă textul *Moartea lui Gilgamesh* descrie de fapt propria lui înmormântare – ***ce-ar fi dacă marele Gilgamesh***

ar fi fost de fapt îngropat într-unul din Mormintele Regale din Ur?

Locul de înmormântare a lui Gilgamesh n-a fost găsit niciodată, nici textele disponibile nu indică unde ar putea fi. Tot timpul s-a presupus că Gilgamesh a fost îngropat acolo unde domnise – în Uruk; dar nicăieri în Uruk, sit care a fost excavat cel mai asiduu, nu s-a găsit un astfel de mormânt. Deci de ce să nu ne gândim la cimitirul regal din Ur?

Transportându-ne înapoi în Sumer cu aproape 5.000 de ani în urmă, când Domnia centrală, care fusese în Kish şi Uruk, era pe cale să fie transferată la Ur, ne putem imagina şirul evenimentelor care începuseră în Kish. Începând chiar cu primul lui conducător, regii erau semizei: Mes.kiag.gasher era „un fiu al lui dUtu". La fel erau şi următorii – fiii unui zeu masculin. Ca să putem înțelege imensitatea schimbării până în vremea lui Lugalbanda, tatăl lui Gilgamesh, ar putea fi folositor să reproducem o enumerare dintr-un capitol precedent (la care pot fi adăugați şi Gudea şi mama lui, zeița Nina):

Etana: Din aceeaşi sămânţă sacră ca şi Adapa (= a lui Enki)
Meskiaggasher: Zeul Utu este tatăl
Enmerkar: Zeul Utu este tatăl
Eannatum: Sămânţa lui Ninurta, Inanna l-a aşezat în poala lui Ninharsag ca să fie alăptat
Entemena: Crescul cu laptele lui Ninharsag
Mesalim: „Preaiubit fiu" al lui Ninharsag
Lugalbanda: Zeiţa Inanna e mama lui
Gilgamesh: Zeiţa Ninsun e mama lui
Lugalzagesi: Zeiţa Nisaba e mama lui
Gudea: Zeiţa Nina e mama lui

La început regii sunt semizei prin faptul că se trag dintr-un zeu masculin şi sunt născuți de femei pământence (însuşi Enki a dat exemplul în timpurile pre-Diluviene). O tranziție, cu inseminarea artificială de către un zeu şi alăptarea de către o zeiță, a avut loc. Apoi Lugalbanda intră în scenă cu o schimbare majoră: de la el încoace, divinitatea provine de la o femeie – *mama e o zeiță*. Ceea ce ştim azi despre ADN şi genetică clarifică semnificația acestei schimbări: Noii semizei poartă nu doar obişnuitul ADN amestecat al zeilor-oamenilor, ci şi al doilea set de ADN

mitocondrial care provine numai de la mamă. Pentru prima oară, în cazul lui Lugalbanda, semi-zeul e mai mult decât „semi"...

Ce trebuia făcut cu **Lugalbanda** când acesta murea? El e mai mult decât un simplu rege, el e mai mult decât un semizeu obişnuit; dar nu e nici un zeu pur-sânge, ca să poată fi dus şi îngropat pe Nibiru – nici nu poate fi îngropat în incinta sacră din Uruk care fusese sanctificată de însuşi Anu. Aşa că zeii îl duc la Ur, locul de naştere (şi reşedința curentă) a mamei lui, Inanna. Ei îl „zeifică" îngropându-l la marginea incintei sacre a lui Nannar într-un mormânt construit special – poate, cum am sugerat noi, în **PG-261** – aşezându-i aici sigiliul favorit ***Lugal An.zu Mushen***.

Apoi, Gilgamesh apare pe scenă, şi el e de asemenea special: nu numai că mama, nu tatăl lui, este părintele-zeu, dar şi tatăl însuşi era un fiu al unei zeițe (Inanna). Aşa că Gilgamesh este „două-treimi din el divine", destul ca să-l facă să creadă că e îndreptățit la „nemurirea" zeilor. Ajutat de mama lui, Ninsun şi de zeul Utu în ciuda rezervelor lor, el pleacă în aventura de căutare a vieții eterne care se dovedeşte zadarnică. Totuşi convingerea lui că n-ar trebui „să tragă cu ochiul peste zid ca un muritor" continuă chiar şi pe patul morții – până când Utu îi aduce verdictul final: Enlil a spus, Fără viață eternă. Dar el e consolat: Pentru că eşti special, pentru că eşti unic, vei continua să ai cu tine soția (şi concubina...), paharnicul, servitorii, muzicienii şi pe toți din casa ta, chiar şi în Lumea de Dincolo.

Şi astfel – în acest scenariu imaginat – Gilgamesh a fost îngropat lângă tatăl lui, în incinta sacră din Ur, cu de altfel inimaginabilul acompaniament promis lui în locul Vieții Eterne. În care PG? Nu ştim, dar sunt câteva (golite de jefuitorii antici) din care putem alege. Ar putea fi PG-1050 care conținea patruzeci de trupuri de însoțitori – aproape numărul exact al celor enumerați în textul *Moartea lui Gilgamesh?*

Un exemplu a fost dat, un precedent a fost creat.

Cu moartea lui Gilgamesh – suntem acum la cca. 2.600 î.C. pe calendar – epoca eroică a Uruk-ului păleşte; tot ce rămâne sunt textele eroice şi reprezentările de pe cilindrii-sigiliu care-i preamăresc pe Gilgamesh, Enkidu şi episoadele eroice. În vreme ce conducerea Anunnaki se gândea unde să aşeze Domnia centrală, **Nin.banda**, *sora lui Gilgamesh*, şi soțul ei **Mes.anne.pada** băteau pasul pe loc în Kish. Pe când a venit hotărârea că Ur a fost ales, cuplul format din această zeiță şi acest semizeu s-au mutat aici ca să preia rolul de fondatori ai Primei Dinastii din Ur.

Ei l-au lăsat în Kish pe fiul lor cel mare, Mes.kalam.dug – domnind în Kish, chiar dacă acesta nu mai era capitala națională. În timp ce noii conducători din Ur unesc oraşele rivale ale Sumerului şi extind Sumerul din punct de vedere geografic şi cultural, fiul lor cel mare, Mes.kalam.dug, moare în Kish.

Un semizeu, el este adus să se odihnească nu departe de bunicul Lugalbanda şi de unchiul Gilgamesh, în ceea ce devine locul funerar al familiei dinastice „Ur I". Woolley, care a denumit mormântul **PG-755**, l-a descris ca pe „o înhumare simplă" în care el a găsit coiful personal de aur al regelui decedat şi un magnific pumnal din aur (găsit aşezat lângă trup în sarcofag). Artefactele găsite în mormânt, peste şaizeci, includ obiecte personale (cingătoarea lui din argint, un inel de aur, bijuterii din aur cu sau fără decorații din lapis-lazuli) şi ustensilele lui regale, multe din aur şi argint – dovada nepieritoare a statutului său de semizeu şi rege. Dar noi nu ştim exact dacă groapa funerară a fost cândva parte dintr-un mormânt mult mai elaborat – faptul că sigiliul său personal inscripționat ***Mes.kalam.dug Lugal*** *(Meskalamdug, Rege)* a fost găsit aruncat în grămada SIS sugerează că o altă parte, nedescoperită a existat şi a fost spartă şi jefuită în antichitate. Vasele de metal, zăcând alături de sarcofag în PG-755, poartă numele părinților săi, ***Mes.Anne.Pada*** şi ***Nin.Banda Nin***, confirmând mai departe identitatea decedatului.

A sosit apoi ziua când ***Mes.anne.pada*** însuşi „priveşte peste zid". Soția lui şi cei doi fii rămaşi îi fac o înmormântare elaborată, potrivită cu fondatorul unei dinastii: un sarcofag corespunzător, o cameră mortuară construită din piatră, o groapă funerară în care se putea ajunge printr-o rampă înclinată. O mare comoară din obiecte de aur, argint şi pietre prețioase a fost coborâtă odată cu trupul în două căruțe, fiecare trasă de câte trei boi şi condusă de câte doi oameni şi un văcar. Şase soldați purtând coifuri din aramă şi sulițe erau gărzile de corp. Jos în groapă, mult mai mulți soldați erau aranjați, purtând sulițe decorate cu vârfurile din electrum şi ținând scuturi. Un contingent de femei cântărețe şi muzicieni era adunat, cu lire din lemn decorate minunat şi o „cutie muzicală" cu capace ale cărei decorații încrustate prezentau scene din poveştile cu Gilgamesh. Tot jos au fost aduse şi diverse sculpturi decorate cu imagini de tauri şi lei; o sculptură specială, o favorită a regelui, era cea a capului unui taur făcut din aur cu barba din lapis-lazuli. În total, cincizeci şi patru de însoțitori erau

adunați în groapă pentru a-i ține companie lui Mes.anne.pada în Lumea de Dincolo.

Când Woolley a descoperit acest mormânt, el l-a numerotat **PG-789** şi l-a numit ***„Mormântul Regelui“***. A făcut asta datorită legăturii lui evidente cu PG-800 al „Reginei“; şi acesta, sugerez eu, era de fapt: ***Mormântul lui Mes.anne.pada, fondatorul dinastiei „Ur I“.***

Datorită faptului că trupul principal lipsea şi datorită absenței obiectelor din aur, argint şi lapis-lazuli, Wooley a conchis că PG-789 fusese jefuit în antichitate – foarte posibil, când săpăturile pentru PG-800 au scos la iveală camera funerară a PG-789.

Şi astfel ajungem în Călătoria noastră imaginată în Trecut la propria moarte a „Reginei Puabi“. Cum şi când a murit ea nu ştim. Presupunând că şi ea le-a supraviețuit celor doi fii ai ei (A.anne.pada şi Mes.kiag.nunna) care au domnit după ce soțul ei a murit, Nin.banda/Nin.e.gula/Nin.Puabi s-a trezit singură, cu toți cei dragi ai ei – tatăl ei Lugalbanda, fratele ei Gilgamesh, soțul ei Mes.anne.pada, cei trei fii ai ei – morți şi îngropați în cimitirul pe care-l putea vedea zilnic. Oare a fost dorința ei să fie îngropată pe Pământ alături de ei – sau Anunnaki n-au putut să-i ducă trupul înapoi pe Nibiru din cauză că, deşi era o ***Nin***, ea avea şi ceva gene pământene de la tatăl ei semizeu?

Nu ştim răspunsul. Dar oricare ar fi fost motivul, Nin.Puabi a fost îngropată în Ur, într-un mormânt alăturat celui al soțului ei, cu toate comorile şi cu toți servitorii cu care această dinastie era obişnuită, lucru unic – împodobită cu giuvaierurile de la Bunica Inanna şi cu o „pălărie“ supradimensionată de la Bunica Bau/Gula...

Şi asta ne duce la cea mai importantă Descoperire a Originilor Omului: Din cauza tuturor Anunnaki şi Igigi care păşiseră pe planeta Pământ şi plecaseră, ***Nin.Puabi – o NIN indiferent cine era ea exact – era Zeița Care N-a Plecat Niciodată.***

ADN-UL LUI NIN.PUABI ŞI GENEALOGIA PE BAZA ADN-ULUI MITOCONDRIAL

Iată cum, dacă avem dreptate, liniile de ADN generale şi cele specific feminine ale lui Nin.Puabi o conectează direct cu Nibiru, prin fiii lui Anu Enlil, Ninmah/Ninharsag şi Bau/Gula:

Arborele genealogic al lui Nin.Puabi

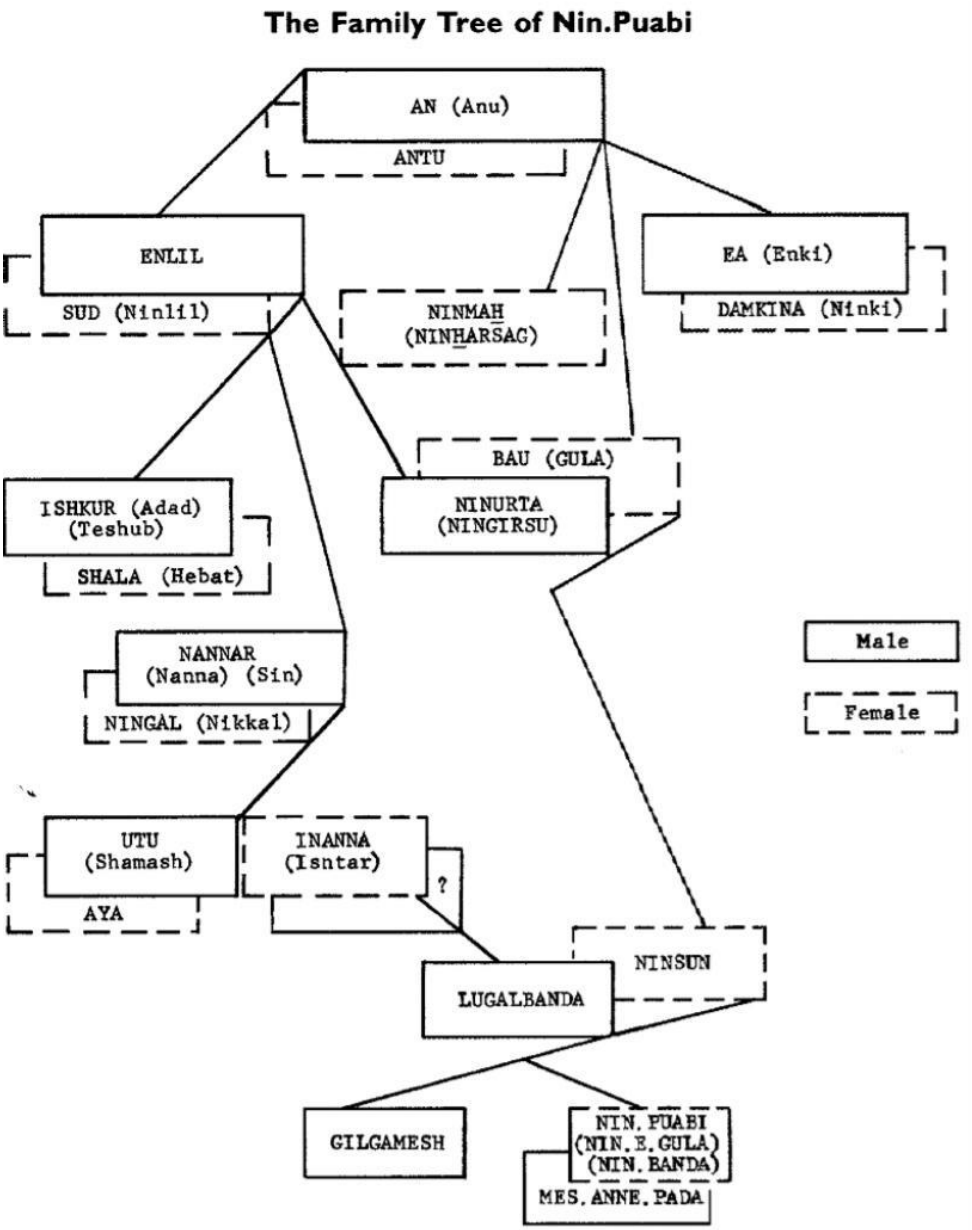

POST-SCRIPTUM – Originile Extraterestre ale Omului: Dovada

Încă de când Darwin a oferit Evoluția ca explicație pentru viața pe Pământ, ce mai interesant capitol – cel care se referă la originile omului – s-a lovit de două ziduri impenetrabile, la fel cum valurile mării se lovesc inutil de un țărm stâncos: Pentru „Credincioşi“, sanctitatea afirmației biblice că Dumnezeu, nu Evoluția, a creat Omul; pentru Puritanii Ştiințifici, neputința de a explica în ce fel, într-un proces evolutiv încet care necesită milioane şi zeci de milioane de ani, Omul a sărit de la un hominid care abia a învățat să meargă la Omul Gânditor *(Homo sapiens)* – noi – practic peste noapte, acum cca. 300.000 de ani. Cu cât se găsesc mai multe fosile de hominizi din ce în ce mai vechi, cu atât enigma „Verigii Lipsă“ se adânceşte.

De mai mult de treizeci de ani, de la publicarea cărții *A Douăsprezecea Planetă*, am făcut tot posibilul să arăt că *nu există niciun conflict* între Biblie şi Ştiință, Credință şi Cunoaştere. „Veriga“ lipseşte, spun eu, deoarece unii au grăbit Evoluția şi au folosit sofisticate inginerii genetice pentru a îmbunătăți un *Homo erectus* sau *Homo ergaster* (cum preferă unii să-l numească pe vărul lui african) prin amestecarea genelor lui cu genele lor avansate. Acei „unii“ erau biblicii *Elohim* (pe care sumerienii îi numeau *Anunnaki),* care au venit pe Pământ de pe planeta lor, Nibiru, l-au modelat pe Adam, apoi au luat Fiicele Omului de soții. Asta a fost posibil, am explicat eu, pentru că viața de pe planeta lor şi viața de pe planeta noastră este bazată pe acelaşi ADN – împărtăşit atunci când planetele s-au ciocnit…

Mai sunteți cu mine?

Trebuie să existe o cale mai bună, nu-i aşa, nu doar să explici toate astea fără argumente – nu doar să spui că „investigația de la locul crimei“ arată că o crimă a avut loc – dar şi o cale de *a arăta cadavrul şi a spune:* ***Voila!***

Ah, dacă vreun Anunnaki ar fi încă prin preajmă, vreun băiat sau vreo fetişcană care să fie Nibiruani de necontestat, care să-şi suflece mânecile şi să spună: Testați-mi ADN-ul, descifrați-mi genomul, vedeți că nu sunt de pe planeta voastră! Găsiți diferențele, descoperiți secretul longevității, vindecați-vă cancerele… Dacă!

Dar, prin bunăvoința Sorții şi prin profesionalismul arheologilor dedicați, o asemenea dovadă – un corp fizic al unui Anunnaki – chiar există. Este scheletul lui Nin.Puabi.

În august 2002 British Museum din Londra a dezvăluit că unele cutii ce zăceau nedeschise în subsolul său încă de pe vremea lui Woolley conţineau cranii din Mormintele Regale din Ur. Căutând mai multe informaţii la muzeu, eu am întrebat „dacă există vreun plan de a examina ADN-ul din aceste cranii“. Un răspuns politicos m-a informat că „în acest moment nu e în plan să se încerce analize ADN“, în orice caz, „viitoarele cercetări sunt făcute de Departamentul de Cercetare Ştiinţifică şi de Departamentul pentru Orientul Apropiat Antic, şi se speră ca descoperirile iniţiale să fie făcute publice la începutul lui 2003.“

După cercetările ulterioare privind mărimea craniilor şi a pălăriilor, Curatorul muzeului m-a informat că „o reevaluare a tuturor oaselor umane colectate din Ur este în desfăşurare“. Raportul, publicat în 2004, dezvăluie că reevaluarea implica teste de radiografiere (cu raze X) făcute de către savanţii de la Muzeul de Istorie Naturală din Londra. El afirma că „în ciuda perioadei lungi de când fuseseră găsite scheletele, concluziile specialiştilor contemporani pot fi confirmate“. „Specialiştii contemporani“ în acest caz erau Sir Arthur Keith şi ajutoarele lui.

Obţinând o copie după acest raport, am fost uluit să descopăr că la 70 de ani de la descoperirile lui Woolley, un muzeu din Londra încă *deţinea rămăşiţele intacte ale „Reginei Puabi“ şi ale „Prinţului Meskalamdug“!*

Să fie chiar aşa? am întrebat. Chiar aşa, m-a informat British Museum în 10 ianuarie 2005*: „Scheletul lui Puabi este ţinut la Muzeul de Istorie Naturală, împreună cu altele din excavaţiile lui Leonard Woolley din Ur“.*

Asta a fost o descoperire bombă: scheletul unei zeiţe nibiruane (şi al unui rege semizeu) care fuseseră îngropaţi acum cca. 4.500 de ani – erau în mod neaşteptat disponibile, intacte!

Am putea dezbate cine a construit Marile Piramide, să ne contrazicem despre înţelesul unui text sumerian sau să desfiinţăm o descoperire stânjenitoare ca fiind fals; dar există aici o dovadă fizică irefutabilă a cărei proveniență, dată şi loc de descoperire sunt dincolo de orice dubiu. ***Deci, dacă identificarea lui Puabi făcută de mine ca fiind o zeiţă Anunnaki şi nu o „regină“, şi a lui Mes.kalam.dug ca fiind un semizeu şi nu un „prinţ“ sumerian e corectă – atunci avem la dispoziţie două genomuri ale unor fiinţe care sunt total sau parţial de pe altă planetă!***

Insistând cu întrebările mele repetate dacă au fost făcute sau se vor face teste ADN, am fost trimis la şeful echipei de savanți, Dr. Theza Mollenson. Până am putut să ajung la ea, ieşise la pensie. Încercările de a găsi mai multe cu ajutorul prietenilor din Londra n-au dus nicăieri. Nevoia de a rezolva multe alte probleme presante a făcut ca această problemă să cadă pe planul al doilea – până când o ştire despre cum biologii au reuşit să descifreze şi să compare ADN-ul unui Neanderthal de acum 38.000 de ani cu cel al omului modern m-a lovit ca fulgerul: dacă e aşa – de ce să nu descifreze şi să compare ADN-ul unei femei Anunnaki care a murit cu doar 4.500 de ani în urmă?

În februarie 2009 am scris despre asta la Muzeul de Istorie Naturală din Londra. Un răspuns politicos semnat de Dr. Margaret Clegg, şef al unității de rămăşițe umane, mi-a confirmat că sunt în posesia atât a *„lui Nin.Puabi, numită şi Regina Shubad şi a Regelui Mes.kalam.dug“*. Adăugând că „nicio analiză ADN nu s-a făcut niciodată pentru aceste rămăşițe“, ea mi-a explicat că „Muzeul nu face în mod obişnuit, de rutină, analize ADN pe rămăşițele din colecție şi că *nici nu sunt planuri de a face asta în viitor“*. Aceeaşi poziție a fost reiterată de muzeu în martie 2010.

Deşi ADN-ul lui Nin.Puabi nu este 100% Anunnaki din cauză că tatăl ei, Lugalbanda, era doar un semizeu, ADN-ul ei mitocondrial care provine doar de la mamă este pur Anunnaki – conducând prin Ninsun şi Bau la Vechile Mame de pe Nibiru. Dacă ar fi testate, oasele ei ar putea revela diferențele ADN şi mtADN care reprezintă Veriga noastră Lipsă genetică – acel mic dar crucial grup de „gene extraterestre“ (223 ?) care ne-au ridicat de la stadiul de hominizi sălbatici la Omul Modern acum cca. 300.000 de ani.

Este speranța mea fierbinte ca, arătând că rămăşițele lui Nin.Puabi nu sunt o problemă „obişnuită“, de rutină, această carte va convinge muzeul să facă un lucru neobişnuit şi să înceapă aceste teste. Asta ar putea să ne ofere vitala explicație a răspunsului dat lui Gilgamesh:

Când zeii au creat Omul,
Adâncă înţelegere au desăvârşit pentru el;
Înţelepciune ei i-au dat;
Lui i-au dat Cunoaştere –
Viaţă veşnică nu i-au dat.

Ce anume, din punct de vedere genetic, ne-au refuzat zeii, în mod deliberat?

Poate Creatorul a Toate a dorit ca Zeița Care N-a Plecat Niciodată să rămână ca noi să găsim în sfârşit răspunsul.

Zecharia Sitchin

Cuprins

Introducere: Şi s-a întâmplat 2
I. Alexandru în căutarea nemuririi 5
II. În zilele dinaintea Potopului 21
III. În căutarea lui Noe 36
IV. Sumer: acolo unde a început civilizaţia 58
V. Când domnia a fost coborâtă pe Pământ 82
VI. O planetă numită Nibiru 99
VII. Despre Anunnaki şi Igigi 122
VIII. Un slujitor făcut să i se poruncească 143
IX. Zei şi alţi strămoşi 161
X. Despre Patriarhi şi Semizei 174
XI. Au existat uriaşi pe Pământ 194
XII. Nemurirea: Marea iluzie 218
XIII. Zorii zeiţei 241
XIV. Gloria Imperiului, Vânturile Ruinei 258
XV. Înmormântat cu grandoare 284
XVI. Zeiţa care n-a plecat niciodată 318